

Vlaams
Parlement

ingediend op **773** (2015-2016) – Nr. 1
13 mei 2016 (2015-2016)

Ontwerp van decreet

houdende diverse bepalingen
betreffende het beleidsdomein
Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet van 30 oktober 2015	91
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	113
Advies van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media .	119
Advies van de Strategische Adviesraad voor Welzijn, Gezondheid en Gezin ...	123
Advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levens- sfeer van 13 januari 2016.....	135
Voorontwerp van decreet van 19 februari 2016.....	147
Advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levens- sfeer van 16 maart 2016	173
Advies van de Raad van State	183
Ontwerp van decreet.....	241
Bijlagen bij de memorie van toelichting: Jongeren- en kindeffectrapporten (JoKER)	
– over artikelen 58, 60, 61, 66, 67 en 68	269
– over artikelen 72 tot en met 76	283
– over artikelen 83, 84 en 86	299
– over artikel 93	305
– over artikelen 95 tot en met 100	311

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Algemene toelichting

Dit ontwerp van decreet beoogt in decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG) een aantal noodzakelijke aanpassingen en toevoegingen aan te brengen. Naast wetgevingstechnische aanpassingen regelt dit ontwerp ook een aantal meer inhoudelijke aspecten, waar een aangepaste regelgeving zich opdringt, onder meer als gevolg van de zesde staatshervorming.

Hierna volgt een samenvatting van de verschillende hoofdstukken, waarvan hoofdstuk 1 een algemene bepaling bevat en hoofdstuk 18 de inwerkingtreding van meerdere bepalingen regelt.

Hoofdstuk 2. Gezondheidszorg en woonzorg

Er wordt een rechtsgrond gecreëerd voor de oprichting van een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg (VIKZ) om te werken aan de verbetering van de kwaliteit van de zorg in diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en de woonzorg. Het instituut is een overkoepelende structuur waarbinnen sectoren hun kwaliteitsbeleid kunnen ontwikkelen. Aldus worden de Vlaamse Indicatoren Projecten (VIP) die al enkele jaren lopen voor de algemene ziekenhuizen en voor de geestelijke gezondheidszorg, structureel verankerd. Het centrum zal zijn opdrachten in eerste instantie vervullen voor die sectoren, voor de eerstelijnszorg en voor de ouderenzorg (artikelen 2 en 3).

De bestaande regelgeving met betrekking tot de tegemoetkoming voor hulp bij tabaksontwenning, meer bepaald de terugbetaling van de prestaties van erkende 'tabakologen', wordt opgeheven met ingang van 1 januari 2017. Binnen haar bevoegdheden op het vlak van preventieve gezondheidszorg zal de Vlaamse Gemeenschap tegen die datum een nieuwe regelgeving inzake de tabaksontwenning uitvaardigen ter uitvoering van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid (artikelen 4 en 5).

In het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid worden een aantal minimale aanpassingen aangebracht. Het gaat om technische correcties, verduidelijkingen, vereenvoudigingen of actualisaties aan de huidige realiteit (artikelen 6 tot en met 16).

De huidige wettelijke bepalingen met betrekking tot het verlenen van een financiële tegemoetkoming in de werking van de erkende huisartsenkringen en met betrekking tot het Impulsfonds voor de huisartsgeneeskunde worden opgeheven. Binnen haar bevoegdheid voor de eerstelijnsgezondheidszorg en de ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerste lijn wil de Vlaamse Gemeenschap initiatieven nemen om het beroep van huisarts aantrekkelijker te maken. Daartoe wordt in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders een bepaling ingeschreven die de Vlaamse Regering de bevoegdheid verleent om maatregelen ter ondersteuning van de huisartsgeneeskunde te nemen en te financieren (artikelen 17 tot en met 20).

In het raam van haar bevoegdheid voor de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg is de Vlaamse Gemeenschap thans ook bevoegd voor zowel de erkenning als de financiering van de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. Een decretale grondslag voor de erkenning en subsidiëring van die diensten wordt ingeschreven in het voornoemde decreet van 3 maart 2004, met als gevolg dat meerdere bepalingen van dat decreet moeten worden aangevuld. Tevens wordt in

de Gecoördineerde Ziekenhuiswet van 10 juli 2008 de rechtsgrond voor de erkenning en de financiering van die diensten geschrapt en wordt artikel 36terdecies van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen opgeheven (artikelen 21 tot en met 33).

De Vlaamse Gemeenschap is thans bevoegd voor de erkenning van de gezondheidszorgberoepen met inachtneming van de erkenningsvoorwaarden die door de federale wetgever zijn bepaald. Ze is dus bevoegd om de erkenningsprocedure te regelen. In dat kader wordt voorzien in een van rechtswege erkenning als kinesitherapeut mits aan bepaalde diplomavereisten voldaan is. Tevens wordt, binnen de erkenningsprocedure met betrekking tot bepaalde gezondheidszorgberoepen, de mogelijkheid gecreëerd om een bezwaar in te dienen bij de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers (artikelen 34 tot en met 36).

Nu de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor het beleid betreffende de verstrekkingen inzake geestelijke gezondheidszorg in de verplegingsinrichtingen buiten de ziekenhuizen, is ze ook bevoegd voor de overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg. Er wordt een decretale grondslag gecreëerd die de Vlaamse Regering machtigt om regels van programmatie, erkenning en financiering te bepalen voor samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform. Daarmee samenhangend worden die samenwerkingsverbanden uit de Gecoördineerde Ziekenhuiswet van 10 juli 2008 gelicht (artikelen 37 en 38).

Op het vlak van de residentiële ouderenzorg is de Vlaamse Gemeenschap ook bevoegd voor het prijsbeleid. In de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en prijzen wordt een bepaling ingevoegd die stelt dat voor de vaststelling van de maximumprijzen van die ouderenvoorzieningen, de Commissie tot Regeling van de Prijzen niet langer moet worden geraadpleegd (artikel 39).

Er wordt voorzien in de mogelijkheid tot reconversie van bepaalde zorg- en welzijnsvoorzieningen en om de voorwaarden te creëren tot een regelluw kader daarvoor (artikelen 40 tot en met 42).

Waar animatiesubsidies tot nog toe alleen aan niet-commerciële woonzorgcentra en centra voor kortverblijf kunnen worden toegekend, wordt voorzien in de mogelijkheid om die subsidies ook aan commerciële woonzorgcentra en centra voor kortverblijf toe te kennen (artikel 43).

Hoofdstuk 3. Vervanging van de term 'vereniging zonder winstoogmerk' in meerdere sectorale decreten

In een aantal decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin wordt het begrip 'vereniging zonder winstoogmerk' vervangen door het begrip 'privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen'. Dit laatste begrip sluit aan bij de regelgeving van de Europese Unie (artikelen 44 tot en met 56).

Hoofdstuk 4. Netwerk voor gegevensdeling tussen actoren in de zorg

De regeling betreffende de samenstelling van de raad van bestuur van het Vlaams Agentschap voor Samenwerking rond Gegevensdeling tussen de Actoren in de Zorg moet worden aangepast. Artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg verwijst voor die samenstelling naar artikel 18, §2, van

het kaderdecreet Bestuurlijk Beleid van 18 juli 2003. Volgens laatstgenoemde bepaling konden onafhankelijke bestuurders maximaal een vierde van de stemgerechtigde leden van de raad van bestuur uitmaken. Die bepaling is ondertussen opgeheven door het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector. Volgens dat decreet moet in principe minimaal een derde van het aantal stemgerechtigde leden van de raad van bestuur een onafhankelijke bestuurder zijn. Om het delicate evenwicht niet te verstoren dat is bereikt bij de samenstelling van de raad van bestuur van bovenvermeld Vlaams Agentschap, wordt bij decreet voorzien in een afwijking van de regeling van het decreet van 22 november 2013. Daarnaast wordt rekening gehouden met de conceptnota 'Operationalisering van het decreet over de elektronische gegevensdeling tussen de actoren in de zorg/oprichting van het agentschap voor de gegevensdeling in de zorg', goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 10 juli 2015. Deze conceptnota vraagt de uitbreiding van de raad van bestuur van het agentschap van 22 naar 24 leden (met uitzondering van de hogervermelde onafhankelijke bestuurders). Zo krijgen de voorzieningen nu vijf in plaats van vier vertegenwoordigers en krijgen de ziekenfondsen en de zorgkassen samen vijf in plaats van vier vertegenwoordigers (artikel 57).

Hoofdstuk 5. Bijzondere jeugdbijstand

In het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand wordt een rechtsgrond ingevoegd voor de oprichting en organisatie, door de Vlaamse Regering, van een of meer Vlaamse detentiecentra. Dit zijn gemeenschapscentra als vermeld in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering. In die centra worden jongeren tot de leeftijd van 23 jaar opgevangen die als minderjarige een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, die door de jeugdrechtbank uit handen zijn gegeven en die aangehouden zijn of veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf. Door de zesde staatshervorming is de Vlaamse Gemeenschap immers bevoegd geworden voor het beheer van die centra.

Daarnaast worden in dat decreet de volgende wijzigingen aangebracht:

- de regeling betreffende de toegang van personen tot hun dossier bij de comités voor bijzondere jeugdzorg, bij de bemiddelingscommissies voor bijzondere jeugdbijstand en bij de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdbijstand wordt opgeheven, omdat ze overbodig geworden is;
- de mogelijkheid wordt gecreëerd om voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand voor onbepaalde duur te erkennen, daar waar thans erkenningen van vijf jaar worden verleend. Dit stelt die voorzieningen beter in staat om een strategisch meerjarenbeleid te voeren;
- een erkenningsaanvraag betreffende een voorziening van de bijzondere jeugdbijstand moet voortaan een verslag van het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp bevatten en niet langer een verslag van de intersectorale toegangspoort en een verslag van de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank;
- Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (Zorginspectie is sinds 1 januari 2015 niet langer een intern verzelfstandigd agentschap) wordt bevoegd gemaakt om, naast de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, ook de ondersteuningsteams ("organisaties die voor specifieke categorieën van minderjarigen de hulp- en dienstverlening ondersteunen die door de toegangspoort en het ondersteuningscentrum jeugdzorg wordt verstrekt") te inspecteren (artikelen 58 tot en met 65).

Door de zesde staatshervorming is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd geworden voor de plaatsingsmaatregelen in een gesloten centrum als vermeld in de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Als de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om een maatregel te bepalen, is ze ook bevoegd om de duur ervan te bepalen. De maximumduur van het verblijf van een jongere in het centrum te Everberg zal

voortaan twee maanden bedragen en niet langer twee maanden en vijf dagen. Een jongere zal niet meer vijf dagen na zijn plaatsing in het centrum moeten verschijnen voor de jeugdrechter die vervolgens het verblijf in het centrum met tweemaal een maand kan verlengen (artikel 66).

Eveneens als gevolg van de zesde staatshervorming kan de Vlaamse Gemeenschap de maatregelen bepalen die de jeugdrechtbank kan opleggen aan minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Zulke maatregelen liggen thans vervat in de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, zoals ingevoegd bij de wet van 13 juni 2006 betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Sommige van die maatregelen zijn in werking getreden op 1 januari 2016, maar kunnen momenteel niet worden uitgevoerd. Die bepalingen worden opgeheven. Het is trouwens de bedoeling om op relatief korte termijn een nieuw Vlaams jeugdrecht te ontwikkelen (artikelen 67 en 68).

Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

In het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp worden de verwijzingen naar het oude decreet betreffende de integrale jeugdhulp van 7 mei 2004 vervangen door verwijzingen naar het nieuwe decreet van 12 juli 2013 (artikel 69).

In het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- verwijzingen naar de Adviesraad Integrale Jeugdhulp worden weggelaten omdat die adviesraad sinds 1 januari 2015 niet meer bestaat;
- de formulering van de vorderingsgrond die het openbaar ministerie toelaat om in verontrustende situaties de jeugdrechter te vorderen tot het opleggen van een maatregel bij hoogdringendheid, wordt aangepast. Een al te strikte toepassing van de voorwaarde "het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening is niet meteen mogelijk omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" belet soms het opleggen van een noodzakelijke dringende maatregel;
- aangezien binnen de integrale jeugdhulp de toegangspoort de capaciteit beheert van de niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening, is het enigszins evident dat ook de jeugdrechter voortaan een beroep doet op de toegangspoort om aan te geven of en waar niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening, die de jeugdrechter wil opleggen, beschikbaar is;
- voor dossiers met de hoogste prioriteit kunnen subsidies worden toegekend voor een aanvullend geïndividualiseerd aanbod aan de minderjarige. Die subsidies kunnen voortaan niet alleen op individuele basis worden toegekend. Ze kunnen ook worden toegekend aan organisaties die meerdere minderjarigen kunnen begeleiden. Bovendien kunnen deze subsidies ook door het hoofd van het agentschap Jongerenwelzijn worden uitgereikt;
- de informatie-uitwisseling tussen de gemandateerde voorzieningen (vertrouwenscentra kindermishandeling en ondersteuningscentra jeugdzorg) en de actoren van de gerechtelijke jeugdhulpverlening (magistraten, belast met jeugdzaken, en de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening) over de jeugdhulpverlening aan de minderjarige en zijn context kan, naast informatie over hulpverlening die in het verleden verleend werd, ook betrekking hebben op informatie over nog lopende hulpverlening;
- ook voor jeugdhulpaanbieders wordt het mogelijk gemaakt om, op schriftelijke vraag van voormelde actoren van de gerechtelijke jeugdhulpverlening, bepaalde (beperkte) informatie over de minderjarige en zijn context aan die actoren mee te delen (artikelen 70 tot en met 76).

Hoofdstuk 7. Pleegzorg

In het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg wordt voorzien in de mogelijkheid om diensten voor pleegzorg voor onbepaalde duur te vergunnen. Die diensten worden thans voor bepaalde duur vergund (artikelen 77 en 78).

Tevens wordt in een bepaling van het besluit van de Vlaamse Regering (BVR) van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap 'Zorg en Gezondheid' een zinsnede opgeheven, die door voormeld decreet in dat BVR is ingevoegd en die belet dat de bepaling in kwestie volledig wordt vervangen bij BVR (artikel 79).

Hoofdstuk 8. Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers

In het decreet van 7 december 2007 houdende oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers wordt de bevoegdheid van die adviesraad en van die adviescommissie uitgebreid tot de nieuwe aangelegenheden die ingevolge de zesde staatshervorming bij het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin zijn ondergebracht (justitiehuizen en kinderbijslag) (artikel 80).

Hoofdstuk 9. Kinderopvang van baby's en peuters

In het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters worden een aantal wijzigingen aangebracht:

- de verwijzing naar het oude decreet betreffende de integrale jeugdhulp wordt vervangen door een verwijzing naar het nieuwe decreet van 12 juli 2013;
- een rechtsgrond die de Vlaamse Regering toestaat om de procedure voor de schorsing en de opheffing van de vergunning voor kinderopvang te regelen, wordt opgeheven omdat die rechtsgrond elders in hetzelfde decreet geregeld is;
- ook aan de persoon die de verantwoordelijke van een kinderopvanglocatie vervangt bij diens afwezigheid, wordt een minimale kennis van het Nederlands opgelegd;
- de regeling met betrekking tot het beschikken over een uittreksel uit het strafregister en over een attest van medische geschiktheid voor personen die met kinderen in contact komen, wordt aangepast in functie van adviezen van de Raad van State, met het oog op overeenstemming met de uitvoeringsbesluiten of met het oog op administratieve lastenverlaging;
- er wordt een rechtsgrond gecreëerd voor een regeling door de Vlaamse Regering die het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) toelaat te beslissen over een individueel verminderde prijs voor kinderopvang. Tevens wordt een rechtsgrond gecreëerd voor een regeling die het agentschap Kind en Gezin in staat stelt om maatregelen te nemen ten aanzien van gezinnen die aan het agentschap niet de correcte informatie over het gezinsinkomen en de gezinsamenstelling bezorgen, nodig om per gezin de prijs van de kinderopvang te berekenen;
- er wordt een rechtsgrond ingeschreven die de Vlaamse Regering bevoegd maakt om procedure voor de subsidiëring van kinderopvang te regelen;
- de verplichting voor een lokaal loket kinderopvang om gebruik te maken van het informatie- en registratiesysteem (de 'Kinderopvangzoeker') wordt opgeheven;

- er wordt een rechtsgrond ingeschreven om een organisator van kinderopvang, die het toezicht verhindert, aan te manen en hem een bestuurlijke maatregel op het vlak van de subsidiëring te kunnen opleggen;
- de regeling met betrekking tot het optreden van de burgemeester als een beslissing tot schorsing van de uitoefening van de kinderopvang of tot sluiting van een kinderopvanglocatie niet wordt nageleefd, wordt aangepast (artikelen 81 tot en met 89).

De vergunde of erkende kinderopvanglocaties waarvan de organisator niet meer dan achttien erkende of vergunde opvangplaatsen heeft, worden uit het toepassingsgebied van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen gelicht. Die opvang is te kleinschalig om te moeten beschikken over een kwaliteitsbeleid, kwaliteitshandboek en kwaliteitsmanagementsysteem als bedoeld in dat decreet (artikel 90).

Hoofdstuk 10. Kind en Gezin

Ingevolge de zesde staatshervorming is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de gezinsbijslagen. Met de uitoefening van die bevoegdheid wordt het agentschap Kind en Gezin belast. De bevoegdheid van Kind en Gezin inzake gezinsbijslagen wordt in het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin opgenomen als één van de kerntaken van dat agentschap (artikelen 91 en 92).

Daarnaast wordt er in voormeld decreet van 30 april 2004 een uitdrukkelijke rechtsgrond gecreëerd waardoor Kind en Gezin alle relevante persoonsgegevens kan verwerken van kinderen jonger dan drie jaar, met het oog op contactname en het aanbieden en opstarten van de dienstverlening. Die kinderen en hun gezinnen zijn immers het doelpubliek van de preventieve gezinsondersteuning door Kind en Gezin. Die rechtsgrond moet het mogelijk maken dat Kind en Gezin via eBirth binnen 24 uur op de hoogte wordt gesteld van elke nieuwe geboorte, en dat Kind en Gezin tevens persoonsgegevens verwerkt van kinderen onder de drie jaar die niet in Vlaanderen geboren zijn maar met hun gezin naar Vlaanderen verhuizen, zodat ook zij gecontacteerd kunnen worden (artikel 93).

Hoofdstuk 11. Personen met een handicap

In het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap wordt de bepaling gewijzigd volgens welke de middelen die het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) ontvangt als aandeel in de winstverdeling van de Nationale Loterij uitsluitend worden aangewend voor de aanvullende investeringssubsidies, die het VAPH verstrekt bovenop de subsidiëring door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) (artikel 94).

Verder worden in voormeld decreet van 7 mei 2004 de voorwaarden van werkelijk en wettig verblijf in België en van voorafgaand verblijf afgeschaft voor alle minderjarigen ongeacht of ze niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening wensen, voor meerderjarige personen die voorzetting van de jeugdhulpverlening wensen in het raam van de integrale jeugdhulp en voor meerderjarige personen met een handicap die gebruik willen maken van rechtstreeks toegankelijke ondersteuning. Het vereiste van een woonplaats in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad blijft voor die personen gehandhaafd, maar de Vlaamse Regering kan het begrip 'woonplaats' definiëren zodat differentiatie volgens de beoogde groep personen mogelijk is (artikelen 95 en 100).

Tevens wordt in dat decreet van 7 mei 2004 een rechtsgrond ingeschreven voor de tenlasteneming, door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, van het persoonlijke-assistentiebudget voor minderjarigen met een handicap en voor meerderjarige personen met een handicap die een voortzetting van de jeugdhulpverlening vragen met toepassing van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. Dit moet het mogelijk maken persoonlijke-assistentiebudgetten aan die personen toe te kennen, ook na de invoering van de persoonsvolgende financiering voor meerderjarigen (artikelen 96 tot en met 99).

Hoofdstuk 12. Infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

In de regelgeving betreffende de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden worden een aantal wijzigingen aangebracht.

Om, wat de klassieke investeringswaarborg betreft, de groei van de waarborgpositie beheersbaar te houden, wordt het aandeel van alternatieve leningen binnen het gewaarborgde bedrag per project beperkt tot 50% bij het verlenen van een investeringswaarborg. Het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden wordt in die zin aangevuld (artikel 101).

Ingevolge de zesde staatshervorming is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de financiering van de investeringskosten van de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen (onderdelen A1 en A3 van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen). Die kosten zullen gefinancierd worden vanuit het VIPA. De opdracht van het VIPA wordt in die zin uitgebreid door een wijziging van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden. Daarnaast wordt een rechtsgrond gecreëerd om de Vlaamse Regering toe te laten de financiering van de investeringskosten van de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen te regelen (artikel 102). Daardoor wordt de rechtsgrond daarvoor, die vervat ligt in artikel 105 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, overbodig en kan die bepaling buiten toepassing worden gesteld (artikel 103). Daarnaast wordt in artikelen 108 en 109 van diezelfde wet de verplichting opgeheven om het advies in te winnen van de afdeling Financiering van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen als de Vlaamse Gemeenschap regelgeving maakt met betrekking tot de financiering van de investeringskosten van de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen en als ze beslist over individuele dossiers in verband met die financiering (artikelen 104 en 105).

Hoofdstuk 13. Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Er wordt een rechtsgrond in het leven geroepen voor de subsidiëring van initiatieven die instaan voor een herstelgericht en constructief hulpaanbod voor daders of vermoedelijke daders (verdachten, beklaagden, veroordeelden enzovoort) en voor slachtoffers van misdrijven, alsook voor hun onmiddellijke omgeving. Het betreft initiatieven zoals onder meer herstelbemiddeling en herstelgericht groeps-overleg, waarop geen beroep wordt gedaan ter uitvoering van een gerechtelijke beslissing of van een administratieve beslissing (artikel 106).

Tevens wordt een rechtsgrond gecreëerd voor de subsidiëring van initiatieven die gespecialiseerde programma's of samenwerkingsverbanden aanbieden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, strafrechtelijk veroordeel-

den of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid (om een werkstraf of een dienstverlening uit te voeren, een opleiding te volgen of een behandeling te ondergaan). Die rechtsgrond geldt ook voor initiatieven die ter ondersteuning van voormelde gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden opgezet worden. Door de zesde staats-hervorming is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd geworden voor de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuizen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert. Binnen die bevoegdheden vallen ook de 'betoelaagbare opdrachten' van de justitiehuizen en dus de bevoegdheid om bovenvermelde initiatieven te subsidiëren (artikel 107).

Hoofdstuk 14. Toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Voor de inspecteurs die belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin wordt in artikel 108 het recht ingeschreven om inzage te vorderen van alle documenten en informatiedragers die nodig zijn voor de uitoefening van het toezicht. Dit recht wordt thans voor die inspecteurs geregeld in afzonderlijke sectorale regelgevingen binnen voormeld beleidsdomein, maar niet in alle sectorale regelgevingen ligt dat recht vervat. Bovendien wordt in sectorale regelgevingen de bevoegdheid van de inspecteurs om inzage te hebben in documenten en informatiedragers, niet zelden op verschillende wijze geregeld. Door het inschrijven van een recht tot inzage in documenten en informatiedragers voor de inspecteurs, wordt voorzien in een duidelijke, uniforme decretale basis. Aangezien de documenten en informatiedragers ook persoonsgegevens, met inbegrip van gezondheidsgegevens, kunnen bevatten, wordt bepaald dat het toezichtrecht in eerste instantie wordt uitgeoefend op anonieme gegevens, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn. Als de inzage in anonieme gegevens niet volstaat om hun toezichtsoopdracht op een effectieve wijze uit te oefenen, kunnen de inspecteurs inzage vorderen in persoonsgegevens.

Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Voor verzorgingsinstellingen en andere gezondheids- en welzijnsvoorzieningen is accreditatie een garantie op de toekomst. Het is een expliciet aspect van het Vlaams overheidsbeleid en een onderdeel van Flanders' Care. Het doel ervan is te komen tot een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg.

Artikel 109 wil een rechtsgrond bieden die accreditatie-instellingen in staat stelt om inzage te hebben in en kopie te nemen van persoonsgegevens, inclusief gegevens betreffende de gezondheid, van zorggebruikers aan wie zorg wordt verleend door de voorziening die door hen geaccrediteerd wordt. Inzage in die gegevens en kopie nemen van die gegevens is alleen mogelijk tijdens het onderzoek in het raam van de accreditatieopdracht en voor zover dit voor dat onderzoek noodzakelijk is omdat inzage in anonieme gegevens daarvoor niet volstaat.

Hoofdstuk 16. Adoptie

In het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen worden enkele minimale aanpassingen aangebracht. Het betreft twee technische correcties en het toevoegen van een taak inzake adoptiebemiddeling die ten onrechte niet is vermeld in het voormelde decreet (artikelen 110 tot en met 112).

Hoofdstuk 17. Hulp- en dienstverlening aan gedetineerden

In het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden wordt bij de verwerking van persoonsgegevens het gebruik van het Rijksregisternummer of, bij gebrek van het Rijksregisternummer, het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (KSZ) verplicht gesteld, zodat een persoon op een unieke manier kan worden geïdentificeerd (artikel 113).

Artikel 16 van voormeld decreet bepaalt dat de Vlaamse overheid een digitaal systeem ter beschikking stelt van de actoren die instaan voor de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden. Het feit dat dat digitaal systeem ter beschikking wordt gesteld, mag er echter niet toe leiden dat de personen die de gegevens in het systeem invoeren of gebruiken, niet meer verantwoordelijk zijn. Ze moeten dus voor dat deel als verantwoordelijke voor de verwerking worden aangewezen.

Daarnaast hebben de centra voor algemeen welzijnswerk, die belast zijn met de trajectbegeleiding in het kader van voormeld decreet, een elektronisch cliëntdossier (het We-dossier) in gebruik genomen, waarin vanaf 2016 ook die trajectbegeleiding wordt opgenomen. Bijgevolg dient de Vlaamse overheid geen apart digitaal systeem ter beschikking te stellen voor die trajectbegeleiding (artikel 114).

2. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikelen 2 en 3

In de beleidsnota Welzijn, Volksgezondheid en Gezin 2014-2019 (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 125/1) is de oprichting voorzien van een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg, als structurele verankering van de indicatorenprojecten die reeds enkele jaren lopen voor de algemene ziekenhuizen en voor de geestelijke gezondheidszorg. Deze projecten zijn bij de sector en in de media bekend als de VIP²-projecten. Door registratie van indicatoren, gedefinieerd door de voorzieningen, zorgverstrekkers en patiënten, door benchmarking van de resultaten wil de Vlaamse Regering de kwaliteitsverbetering door de zorgverleners zelf bevorderen en ondersteunen. De klemtoon ligt dan op het bewaken van de 'outcome', maar uiteraard blijven ook procesindicatoren relevant. De publieke transparantie van voorzieningspecifieke resultaten zal een nog grotere stimulans zijn voor kwaliteitsverbetering, en geeft ook de burgers en de verwijzers waar ze een beroep op doen, objectieve indicaties over de kwaliteit van zorg in de verschillende voorzieningen, op een toegankelijke en verstaanbare manier. Een centrale website voor onlinepublicatie van de ziekenhuisspecifieke resultaten van de Vlaamse ziekenhuizen, is online gestart in juni 2015.

De actieve participatie van de voorzieningen en van de zorgverstrekkers die er werkzaam zijn, is cruciaal voor het welslagen van deze doelstellingen. Het zijn zij die concreet kwaliteitsvolle zorg moeten realiseren; het zijn zij die over de expertise beschikken om te komen tot valide, haalbare en relevante indicatoren. Vertegenwoordigers van patiënten en gebruikers werken mee om te komen tot indicatoren die focussen op aspecten die voor hen het meest relevant zijn, en die verstaanbare en toegankelijke informatie bieden. De voorzieningen en zorgverstrekkers worden door hun rol in het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg geresponsabiliseerd voor de kwaliteit die ze leveren, en voor de transparante en toegankelijke communicatie die ze daarover aan de burgers leveren. Het spreekt vanzelf dat alle voorzieningen van elke betrokken sector van de gezondheidszorg

(algemene ziekenhuizen, geestelijke gezondheidszorg, eerstelijnsgezondheidszorg, revalidatie enzovoort) of van de woonzorg (woonzorgcentra, diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg enzovoort) op termijn zullen kunnen participeren aan de registratie en bekendmaking van de indicatoren. Bedoeling is dat op termijn ook de sector van de huisartsen participeert, voor zover dat kan worden ingebed in de gemeenschapsbevoegdheid voor de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg.

Deze beweging zal het mogelijk maken om het overheidsoptreden inzake kwaliteit van zorg effectiever te maken en om de regelgeving te vereenvoudigen. De Vlaamse overheid zal als actieve partner binnen het instituut betrokken zijn bij de vernieuwingen, zodat onderlinge afstemming in de werking is geïntegreerd.

Het instituut zal zijn opdrachten in eerste instantie vervullen voor de algemene ziekenhuizen en de geestelijke gezondheidszorg, in voortzetting van de VIP²-projecten, alsook voor de eerstelijnszorg en de ouderenzorg. Bedoeling is dat later de werking van het instituut wordt uitgebreid naar de andere sectoren in de gezondheidszorg en de woonzorg. Die uitbreiding zal blijken uit de beheersovereenkomst die de Vlaamse Regering met het instituut zal sluiten.

De artikelen 2 en 3 regelen de machtiging tot oprichting van het instituut, alsook het doel, de organisatie, de opdrachten, de werking en de subsidiëring van het instituut. Een aantal daarin vervatte basisregels kunnen door de Vlaamse Regering verder worden uitgewerkt.

Zoals gevraagd in het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid van 4 december 2015 wordt de ouderenzorg uitdrukkelijk vermeld bij de sectoren waarvoor het instituut zijn opdrachten in eerste instantie zal vervullen.

Conform het advies van de Raad van State wordt bepaald:

- dat het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg wordt opgericht als een vereniging zonder winstoogmerk (artikel 3, §1, 1°);
- dat, als de werking van het VIKZ wordt uitgebreid naar andere sectoren, dit alleen kan naar sectoren die tot de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg behoren (artikel 3, §1, 2°);
- dat er, wat het toezicht betreft, jaarlijks een planning en een boekhoudkundig en werkingsverslag moeten worden ingediend bij de Vlaamse overheid en dat de decretaal bepaalde doelstellingen in de statuten van het VIKZ moeten zijn opgenomen (artikel 3, §1, 4° tot en met 6°);
- dat de inhoud van de beheersovereenkomst die met het VIKZ kan worden gesloten, zal worden bepaald door de Vlaamse Regering (artikel 3, §3).

Conform de opmerking van de raad is in artikel 2, tweede lid, de definitie van 'woonzorg' anders geredigeerd.

Artikelen 4 en 5

In het kader van de zesde staatshervorming worden, als kaderend in de gemeenschapsbevoegdheid inzake "de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van preventieve gezondheidszorg", bevoegdheden op het gebied van tabaksontwenning overgeheveld van de federale staat naar de Vlaamse Gemeenschap (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 42). Eén van die bevoegdheden betreft de terugbetaling van prestaties van 'tabakologen'. Dit zijn personen die aan bepaalde voorwaarden voldoen en die een specifieke opleiding hebben gekregen om mensen die willen stoppen met roken, te ondersteunen aan de hand van wetenschappelijk onderbouwde methodieken. Na hun opleiding wor-

den ze toegevoegd aan een lijst van 'erkende' tabakologen, die een beroep kunnen doen op een systeem van terugbetalingen.

De wettelijke basis van dit systeem ligt vervat in het tweede en derde lid van artikel 37, §20, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994. De concrete modaliteiten van de organisatie van dit systeem zijn vastgelegd in het koninklijk besluit van 31 augustus 2009 inzake de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen voor de hulp bij tabaksontwenning. Deze regelgeving wordt opgeheven vanaf 1 januari 2017.

Uit overleg met relevante Vlaamse stakeholders blijkt immers dat er een behoefte bestaat om dit systeem van terugbetalingen op termijn aan te passen. Zo zou het mogelijk moeten zijn om een behandeling in groep of online te vergoeden. De financiële drempel voor mensen met een laag inkomen zou ook verder verlaagd moeten worden. De uitwerking van een nieuw Vlaams systeem staat op de agenda; het systeem zal naar verwachting operationeel zijn vanaf 1 januari 2017. Tot dan kan het bestaande systeem worden verdergezet.

Artikel 4 heft in artikel 37, §20, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 het tweede en het derde lid op. Die leden bepalen onder meer aan welke basisvoorwaarden een persoon moet voldoen om erkend te kunnen worden als tabakoloog. Aangezien Vlaanderen een nieuw systeem uitwerkt om in werking te treden vanaf 1 januari 2017, met mogelijks nieuwe voorwaarden voor terugbetaling, worden die leden op die datum opgeheven.

Artikel 5 heft het koninklijk besluit van 31 augustus 2009 op. Dat besluit bepaalt de praktische modaliteiten volgens welke erkende tabakologen (zij die een opleiding hebben gevolgd en toegevoegd zijn aan een lijst) terugbetaling kunnen krijgen voor hun prestaties. Aangezien binnen Vlaanderen vanaf 2017 een nieuw systeem in werking zal treden om dit soort van activiteiten te organiseren en te financieren, wordt dat koninklijk besluit van 2009 opgeheven, net zoals de bepalingen van artikel 37, §20, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, die er de rechtsgrond van vormen.

Artikel 6

Dit artikel vervangt of wijzigt sommige definities in artikel 2 van het decreet van 21 november 2003.

De definitie van 'bevolkingsonderzoek' (artikel 2, 2°) luidt thans als volgt: "een gezondheidsonderzoek dat wordt verricht ter uitvoering van een aan de bevolking of aan een vooraf bepaalde bevolkingsgroep gedaan aanbod dat gericht is op het bevorderen, beschermen of behouden van de gezondheid". Die definitie wordt aangepast om ze beter af te stemmen op de gangbare praktijk en op de omschrijving van 'bevolkingsonderzoek', opgenomen in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 betreffende bevolkingsonderzoek in het kader van ziektepreventie.

De definitie van 'individuele zorgaanbieder' (artikel 2, 17°) luidt thans als volgt: "een arts, paramedicus of beoefenaar van een andere erkende medische of paramedische discipline die handelingen stelt op het gebied van preventieve gezondheidszorg, al dan niet in een mono- of multidisciplinair samenwerkingsverband en die hiervoor erkend en/of gesubsidieerd kan worden door de Vlaamse Regering". Die definitie is te beperkend. In de praktijk is immers gebleken dat andere dan de daarin genoemde disciplines (bijvoorbeeld maatschappelijk werkers) ook een bijdrage kunnen leveren op vlak van het preventieve gezondheidsbeleid. Zo kunnen preventieadviezen of coaching, individueel of gericht op groepen of settings,

bijdragen tot het realiseren van gezondheidswinst (bijvoorbeeld in het kader van tabak- of alcoholgebruik, onvoldoende bewegen of sedentair gedrag, eetgewoontes). Om echter voldoende garantie op kwaliteit te verzekeren is het nodig dat die handelingen verricht worden binnen de initiatieven van de Vlaamse Regering voor de realisatie van het preventieve gezondheidsbeleid. Uiteraard kunnen bijvoorbeeld medische handelingen enkel worden uitgeoefend door personen die daartoe gemachtigd zijn door de regelgeving op de gezondheidszorgberoepen. Deze aanpassing is ook ingegeven door de vraag van de vrije beroepen die terecht stellen dat in het preventieve gezondheidsbeleid haast uitsluitend met 'organisaties' wordt gewerkt en onvoldoende een beroep wordt gedaan op personen met een vrij beroep.

Het is met de nieuwe definitie niet de bedoeling om veel individuele personen te gaan erkennen en daardoor administratieve overlast te gaan creëren, maar eerder in subsidiebesluiten rond initiatieven, de kwalificaties van 'individuele zorgaanbieder' (vooropleiding, gevolgde vorming enzovoort) generiek te specificeren.

De definitie van 'organisatie met terreinwerking' (artikel 2, 22°) luidt thans als volgt: "een van rechtswege erkende of een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie, die op het terrein de opdrachten uitvoert, de methodieken toepast of de diensten levert met betrekking tot de preventieve gezondheidszorg".

Die tekst wordt gewijzigd als volgt: het eerste woord "of" wordt vervangen door een komma omwille van de leesbaarheid. Tevens worden na de woorden "een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie" de woorden "of een organisatie die gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst" toegevoegd om de definitie in overeenstemming te brengen met de aanpassing die wordt doorgevoerd in artikel 23, §1, van hetzelfde decreet (zie verder artikel 10).

De definitie van 'partnerorganisatie' (artikel 2, 23°) luidt thans als volgt: "een organisatie met rechtspersoonlijkheid die als een kern binnen een expertisenetwerk fungeert en die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is of door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt vanwege minstens een van de hiernavolgende competenties:

- a) de inhoudelijke deskundigheid in verband met ziektepreventie;
- b) de inhoudelijke deskundigheid in verband met gezondheidsbevordering;
- c) het verstrekken van gegevens inzake gezondheidszorg".

Die tekst wordt gewijzigd als volgt: het eerste woord "of" wordt vervangen door een komma omwille van de leesbaarheid. Tevens worden na de woorden "door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt" de zinsnede "of gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst," toegevoegd om de definitie in overeenstemming te brengen met de aanpassing die wordt doorgevoerd in artikel 21, §1, van hetzelfde decreet (zie verder).

De definitie van 'ziektepreventie' (artikel 2, 34°) luidt thans als volgt: "preventiemethode die gebruikt wordt binnen het preventieve gezondheidsbeleid en die tot doel heeft de gezondheid te bevorderen, te beschermen of te behouden door:

- a) het optreden van welbepaalde ziekten of aandoeningen te voorkomen en dit door bronnen van gevaar of bedreigende factoren voor de gezondheid weg te nemen of te beperken of door beschermende factoren te versterken;
- b) de gezondheidsschade door ziekten of aandoeningen te beperken of de genezingskans te vergroten en dit door vroegtijdige detectie van ziekten en aandoeningen of van de aanleg hiervoor".

Die definitie wordt verduidelijkt. Door de nieuwe formulering van punt b) wordt bepaald dat de detectie op het juiste moment moet gebeuren ('tijdig'), dit wil zeggen niet te laat, maar ook niet te vroeg. Ook gaat het niet alleen om het opsporen van ziekten, aandoeningen of de aanleg ervoor, maar ook soms om het opsporen van verhoogde risico's. Tot slot moet de tijdige detectie gericht zijn op een vroege interventie. Als die niet mogelijk is, dan hebben initiatieven tot vroegdetectie geen zin. Die drie elementen zijn essentieel voor de efficiëntie van ziektepreventie.

Artikel 7

Dit artikel wijzigt artikel 3, eerste lid, van het decreet van 21 november 2003. De nieuwe tekst van het eerste lid luidt dan als volgt: "Dit decreet beoogt een verbetering van de volksgezondheid, meer bepaald het behalen van gezondheidswinst op Vlaams bevolkingsniveau of het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid, om zo te kunnen bijdragen tot een verhoging van de levenskwaliteit."

Die aanpassing is een verduidelijking en actualisatie van de regelgeving aan de bestaande werkwijze binnen het preventieve gezondheidsbeleid. Aan de doelstelling 'gezondheidswinst' van het decreet wordt de nuance 'efficiëntie (van het gezondheidsbeleid)' toegevoegd. Van een aantal initiatieven binnen het preventieve gezondheidsbeleid is niet onomstotelijk bewezen dat ze rechtstreeks meer gezondheidswinst opleveren dan bestaand beleid, maar toch zijn ze gewettigd omdat ze de efficiëntie van het beleid verhogen en dus onrechtstreeks bijdragen tot de volksgezondheid en het realiseren van gezondheidswinst door meer ruimte te creëren voor andere initiatieven. Bijvoorbeeld: het bevolkingsonderzoek naar dikkedarmkanker levert theoretisch niet meer gezondheidswinst op dan iedereen van 56 tot 74 jaar te screenen via de huisarts, maar het is wel efficiënter. Analoge voorbeelden: het Vlaams vaccinatiebeleid, het Vlaams bevolkingsonderzoek naar borstkanker versus screening via duurdere 'gewone' mammografieën en echografieën enzovoort.

Het kan ook voorkomen dat het verhogen van de efficiëntie betrekking heeft op materies binnen federale bevoegdheden (bijvoorbeeld collectieve vaccinatie via Kind en Gezin en de centra voor leerlingenbegeleiding vermindert de nood aan federale middelen voor honoraria en vaccins via de apotheker). Om die reden is er sprake van "het gezondheidsbeleid" en niet "het Vlaamse gezondheidsbeleid".

Artikel 8

Dit artikel voegt een tweede lid toe aan de tweede paragraaf van artikel 18 van het decreet van 21 november 2003, die betrekking heeft op de Vlaamse gezondheidsdoelstellingen. Volgens dat nieuwe lid blijft een goedgekeurde Vlaamse gezondheidsdoelstelling van kracht tot ze wordt herzien of opgeheven. De toevoeging betekent een actualisatie van de regelgeving aan de bestaande werkwijze. Aan het realiseren van een Vlaamse gezondheidsdoelstelling zijn een aantal beleidsinitiatieven verbonden. In de praktijk is het niet altijd mogelijk om meteen aansluitend op het verstrijken van de doelstelling, een nieuwe doelstelling goed te keuren. Een van de factoren is dat vooraleer een nieuwe doelstelling te formuleren er een evaluatie van de vorige moet gebeuren, een gezondheidsconferentie moet worden georganiseerd en de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement de tijd moeten krijgen om de nieuwe doelstelling goed te keuren. Het verstrijken van de eventuele einddatum van een Vlaamse gezondheidsdoelstelling is geen (voldoende) reden om de continuïteit van het preventieve gezondheidsbeleid in het gedrang te brengen en de lopende initiatieven (automatisch) stop te zetten.

Artikel 9

Het woord “duurtijd” wordt vervangen door “looptijd” in artikel 21, §1, tweede lid, van het decreet van 21 november 2003. Het betreft een taalkundige correctie.

Daarnaast wordt het derde lid van artikel 21, §1, opgeheven, dat luidt als volgt: “Een voorziening waarmee de Vlaamse Regering een beheersovereenkomst sluit als organisatie met terreinwerking, wordt geacht te zijn erkend als organisatie met terreinwerking voor de duur van de beheersovereenkomst.”.

Die opheffing laat toe dat in de toekomst ook organisaties die gesubsidieerd worden via een beheersovereenkomst, conform het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 betreffende de subsidiëring en erkenning van partnerorganisaties en organisaties met terreinwerking via een beheersovereenkomst, beschouwd kunnen worden als organisaties met terreinwerking, zonder dat daar een formele erkenning voor nodig is. Wel zal in de toekomst het voormelde besluit nog worden aangepast aan die mogelijkheid.

In veel gevallen heeft, na het sluiten van een beheersovereenkomst, een erkenning inhoudelijk geen meerwaarde, en is die vereenvoudiging dan ook gewettigd.

Artikel 10

In artikel 23, §1, tweede lid, van het decreet van 21 november 2003 wordt het woord “duurtijd” vervangen door “looptijd”. Het betreft een taalkundige correctie.

Daarnaast wordt het derde lid van artikel 23, §1, opgeheven, dat luidt als volgt: “Een voorziening waarmee de Vlaamse Regering een beheersovereenkomst sluit als organisatie met terreinwerking, wordt geacht te zijn erkend als organisatie met terreinwerking voor de duur van de beheersovereenkomst.”.

Voor de verantwoording van die opheffing kan worden verwezen naar de toelichting bij het vorige artikel, in verband met de opheffing van het derde lid van artikel 21, §1.

Artikel 11

Artikel 30, §4, tweede lid, van het decreet van 21 november 2003 bepaalt thans: “Een Logo werkt voor de realisatie van zijn opdrachten samen met en doet een beroep op organisaties met terreinwerking, individuele zorgaanbieders en andere organisaties of hun plaatselijke of regionale afdeling of afdelingen die werkzaam zijn in het werkgebied van het Logo, voor zover dat bijdraagt tot de realisatie van zijn opdrachten.”.

In die bepaling worden de woorden “en doet een beroep op” weggelaten. Het betreft een veeleer technische correctie. De Logo's moeten een beroep doen op het aanbod van de partnerorganisatie. Dit staat vermeld in het eerste lid van artikel 30, §4. De organisaties met terreinwerking, vermeld in het tweede lid van die paragraaf, hebben doorgaans geen ondersteunend aanbod specifiek voor de Logo's, maar eerder voor de burgers of voor intermediaire organisaties. Vandaar dat het feit dat Logo's verplicht een beroep op hun aanbod moeten doen, geschrapt wordt. Wel moeten de Logo's met de organisaties met terreinwerking samenwerken, bijvoorbeeld om hun taak van verspreiding van methodieken naar intermediaire organisaties efficiënt te organiseren. De aanpassing verduidelijkt de rol van de Logo's.

Artikel 12

Door het actualiseren van de definitie van 'bevolkingsonderzoek' (zie hierboven de toelichting bij artikel 6) is het gebruik van het woord 'gezondheidsonderzoek' in artikel 31, §2, tweede lid, 3°, 5° en 6°, van het decreet van 21 november 2003 niet meer relevant. De tekst wordt duidelijker door de term 'bevolkingsonderzoek' te gebruiken in plaats van 'gezondheidsonderzoek'.

Artikel 13

Dit artikel voegt in de artikelen 64 en 67 tot en met 71 van het decreet van 21 november 2003 de woorden "onder meer" in. Die artikelen zullen als gevolg van die wijziging als volgt luiden:

"Art. 64. De Vlaamse Regering kan initiatieven nemen om een gezondheidsbevorderende sociale omgeving te ondersteunen en om bedreigende factoren in de sociale omgeving tegen te gaan. Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° de schoolomgeving;
- 2° de werkomgeving;
- 3° de leefomgeving.

Art. 67. De Vlaamse Regering neemt initiatieven ter preventie van hart- en vaatziekten. Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° het voorkomen van hart- en vaatziekten door in te grijpen op determinanten en bronnen van gevaar of bedreigende factoren;
- 2° het opsporen van hart- en vaatziekten in een zo vroeg mogelijk stadium.

Art. 68. De Vlaamse Regering neemt initiatieven ter preventie van kanker.

Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° het voorkomen van kanker door in te grijpen op determinanten en bronnen van gevaar of bedreigende factoren;
- 2° het opsporen van kanker in een zo vroeg mogelijk stadium.

Art. 69. De Vlaamse Regering neemt initiatieven ter preventie van psychische aandoeningen. Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° het voorkomen van psychische aandoeningen door in te grijpen op determinanten en bronnen van gevaar of bedreigende factoren;
- 2° het opsporen van psychische aandoeningen in een zo vroeg mogelijk stadium.

Art. 70. De Vlaamse Regering neemt initiatieven ter preventie van aangeboren aandoeningen. Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° het voorkomen van aangeboren aandoeningen door in te grijpen op determinanten en bronnen van gevaar of bedreigende factoren;
- 2° het aanbieden van de mogelijkheid tot het opsporen van aangeboren aandoeningen, die al dan niet genetisch bepaald zijn, in een zo vroeg mogelijk stadium.

Art. 71. De Vlaamse Regering neemt initiatieven ter preventie van zintuiglijke en ontwikkelingsstoornissen. Die initiatieven kunnen onder meer betrekking hebben op:

- 1° het voorkomen van zintuiglijke en ontwikkelingsstoornissen door in te grijpen op determinanten en bronnen van gevaar of bedreigende factoren;
- 2° het opsporen van zintuiglijke en ontwikkelingsstoornissen in een zo vroeg mogelijk stadium."

Het toevoegen van "onder meer", naar analogie van bijvoorbeeld artikel 56 tot en met 63 en artikel 65 en 66 van hetzelfde decreet, is een uiting van het voort-

schrijdend inzicht dat er voldoende ruimte moet gelaten worden voor andere dan de opgesomde initiatieven, die mogelijk efficiënter zijn. Zo kan vroege interventie bij verhoogd risico, of het tijdig opsporen van risico's een meer efficiënt initiatief zijn dan algemeen in te grijpen op determinanten of bedreigende factoren van gezondheid of alleen de ziekten of aandoeningen zelf op te sporen en niet zozeer de risico's op die ziekten of aandoeningen. Aangezien voor elk thema afzonderlijk moet nagegaan worden wat het efficiëntst is en wat haalbaar is, is het niet mogelijk in het decreet een meer nauwkeurige opsomming te geven.

Artikel 14

Het opschrift van titel VIII van het decreet van 21 november 2003 luidt thans 'Wetenschappelijke onderbouwing'. Dat opschrift wordt gewijzigd in 'Onderbouwing van het preventieve gezondheidsbeleid'. Door de vervanging van de tekst van artikel 73 van dat decreet (zie hierna artikel 15) is het oorspronkelijke opschrift te eng geformuleerd.

Artikel 15

Dit artikel vervangt artikel 73 van het decreet van 21 november 2003. Aan het oorspronkelijke vereiste, dat de initiatieven met betrekking tot het preventieve gezondheidsbeleid wetenschappelijk onderbouwd moeten zijn en gericht moeten zijn op het behalen van gezondheidswinst op populatieniveau, worden twee dimensies toegevoegd. Het realiseren van de gezondheidswinst gebeurt tegen maatschappelijk aanvaardbare kosten en de initiatieven kunnen, naast het realiseren van gezondheidswinst op populatieniveau, ook gericht zijn op het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid. Wat dit laatste betreft, kan ook worden verwezen naar de aanpassing van artikel 3 van het decreet van 21 november 2003 (zie artikel 7 hierboven).

Artikel 16

Dit artikel vervangt punt 1° van artikel 76, §1, van het decreet van 21 november 2003. Volgens de huidige bepaling kan een administratieve sanctie worden opgelegd bij het niet verkrijgen van een toestemming voor bevolkingsonderzoek. Die formulering is niet correct (het niet verkrijgen van een toestemming op zich verdient geen sanctie) en onvolledig. De tekst wordt nu gecorrigeerd door duidelijk de omstandigheden te vermelden waarin de mogelijkheid bestaat tot het opleggen van een administratieve sanctie, namelijk: bij het organiseren, uitvoeren, promoten of meewerken aan het organiseren, uitvoeren of promoten van bevolkingsonderzoek, zonder dat voor het bevolkingsonderzoek in kwestie toestemming is verleend.

Artikel 17

Artikel 36quater van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen machtigt de Koning om bij een in ministerraad overlegd besluit de voorwaarden te bepalen overeenkomstig dewelke de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen een financiële tegemoetkoming verleent in de werking van de erkende huisartsenkringen.

Door de zesde staatshervorming is aan de gemeenschappen de bevoegdheid overgedragen voor "de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg en de ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerste lijn" (artikel 5, §1, I, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Daaronder valt ook de gemeenschapsbevoegdheid voor de regels met betrekking tot de huisartsenkringen die de wachtdiensten organiseren, en

de financiering van de huisartsenkringen (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 40). Wat de financiering van de huisartsenkringen betreft, wordt onder meer verwezen naar artikel 36quater van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994.

Nu wordt in de Vlaamse Gemeenschap de eerstelijnsgezondheidszorg geregeld in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders. Artikel 7 van dat decreet bepaalt dat de Vlaamse Regering vormen van samenwerkingsverbanden op niveau van de praktijkvoering in het kader van de eerstelijnsgezondheidszorg kan erkennen, met inbegrip van samenwerkingsverbanden tussen individuele zorgverstrekkers en/of associaties van zorgverstrekkers, en de werking ervan kan subsidiëren. De Vlaamse Regering bepaalt daartoe dan de voorwaarden.

De erkenning en de subsidiëring van de huisartsenkringen zullen voortaan geregeld worden bij een besluit van de Vlaamse Regering betreffende de huisartsenkringen, genomen ter uitvoering van voormelde decretale bepaling.

Omdat er voor de subsidiëring van huisartsenkringen een decretale rechtsgrond voorhanden is, kan artikel 36quater van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen worden opgeheven.

Artikelen 18 tot en met 20

Impulseo wordt met de zesde staatshervorming overgeheveld naar de gemeenschappen. Binnen de gemeenschapsbevoegdheid voor "de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg en de ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerste lijn" (artikel 5, §1, I, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen) valt immers ook de bevoegdheid voor de regels met betrekking tot het Impulsfonds voor de huisartsgeneeskunde. Die regels liggen onder meer vervat in artikel 36duodecies van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 40).

De Vlaamse Gemeenschap wil in de eerste plaats de ondersteuning, die geboden wordt aan huisartsen continueren en evalueren of de beoogde resultaten effectief behaald worden. Bedoeling is het beroep van de huisarts aantrekkelijker te maken door maatregelen te nemen en te financieren ter ondersteuning van de huisartsgeneeskunde. Hierbij gaat specifieke aandacht naar de vestiging van huisartsen in huisartsarme zones en grootsteden. Er wordt nagegaan of de procedures van het Impulseo-pakket, die met de zesde staatshervorming overkomen, kunnen worden vereenvoudigd.

Om in een decretale basis voor die nieuwe bevoegdheid te voorzien, wordt een nieuw hoofdstuk IIter met als opschrift 'Ondersteuning van huisartsgeneeskunde' ingevoegd in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders (artikel 18). Binnen dat hoofdstuk IIter machtigt een nieuw artikel 6ter de Vlaamse Regering om maatregelen te nemen en te financieren ter ondersteuning van de huisartsgeneeskunde, die tot doel hebben huisartsen aan te zetten een huisartsgeneeskundige activiteit uit te oefenen of te blijven uitoefenen (artikel 19).

Tegelijkertijd wordt artikel 36duodecies van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 opgeheven (artikel 20).

Artikelen 21 tot en met 33

Met de zesde staatshervorming wordt "de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg" overgeheveld naar de gemeenschappen (artikel 5, §1, I, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Binnen die aangelegenheid vallen ook de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging (GDT's) onder de gemeenschapsbevoegdheid (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 40).

De GDT's zijn de federale tegenhangers van de Vlaamse Samenwerkingsinitiatieven Eerstelijnsgezondheidszorg (SEL's). De Vlaamse overheid was voor de zesde staatshervorming al bevoegd voor de erkenning van de GDT's. De subsidiëring van de GDT's gebeurde door de FOD Volksgezondheid en het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV).

Sinds 1 juli 2014 vallen de GDT's officieel onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Tot en met 31 december 2015 gold er echter een overgangsperiode, die verlengd is tot en met 31 december 2017. Tijdens die overgangsperiode volgt de federale administratie (zowel de FOD Volksgezondheid als het RIZIV) de dossiers verder op.

Binnen de Vlaamse Gemeenschap wordt de eerstelijnsgezondheidszorg geregeld in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders. Om in een decretale basis voor de nieuwe bevoegdheid voor de GDT's te voorzien, wordt voornoemd decreet aangevuld met een definitie van een GDT (artikel 21) en met een nieuw hoofdstuk IVbis met als opschrift 'Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging' (artikelen 22 en 23). Daardoor wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om GDT's te erkennen en te subsidiëren en hun opdrachten en werkgebied te bepalen.

De GDT's bestaan uit vertegenwoordigers van zorgaanbieders in de eerste lijn zoals:

- huisartsen, verpleegkundigen en vroedvrouwen;
- diensten voor gezinszorg en aanvullende thuiszorg;
- lokale dienstencentra en openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Door samen te werken willen de zorgaanbieders van een GDT de dienst- en zorgverlening rond de patiënt optimaliseren. Ze nemen initiatieven om de zorgverlening af te stemmen op de behoeften van de patiënten in hun regio en ze maken afspraken om hun dienstverlening ook op elkaar af te stemmen. Een GDT staat ook in voor de praktische organisatie van een multidisciplinair overleg en de vergoeding van zorgaanbieders die aan een dergelijk overleg deelnemen.

Omdat de bepalingen van het decreet van 3 maart 2004, die betrekking hebben op de registratie en de gegevensuitwisseling (hoofdstuk VI), op de verantwoordingsplicht en het toezicht (hoofdstuk VII), op de administratieve sancties (hoofdstuk VIII) en op de procedure inzake erkenning, schorsing en intrekking van erkenning (hoofdstuk IX) ook van toepassing moeten zijn op de GDT's, worden die bepalingen in die zin aangepast door de artikelen 24 tot en met 31.

Door het creëren van een decretale grondslag voor de erkenning en de subsidiëring van GDT's, wordt de huidige wettelijke grondslag daarvoor, die vervat ligt in artikel 170, §1, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, overbodig. De GDT's worden bijgevolg uit die bepaling gelicht (artikel 32). Conform het advies van de Raad van State bij artikel 32 wordt ook artikel 36terdecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli

1994, opgeheven, waarin de financiering van de GDT's door de federale overheid geregeld wordt (artikel 33).

Op de vraag van de Raad van State om de erkenningsregelingen voor de GDT's en de SEL's te integreren, wordt thans niet ingegaan. Het grote verschil tussen beide organisaties is hun financieringssysteem. Dit vormt meteen ook een argument om beide organisaties nog afzonderlijk in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders te verankeren. De SEL's ontvangen een forfaitair bedrag, aangevuld met een bedrag per inwoner in hun werkgebied. Het financieringssysteem van de GDT's is complexer. Er is een subsidie voor de werking (de reguliere subsidie), een vergoeding als GDT voor de deelnemers aan het multidisciplinair overleg en een vergoeding voor registratie. De vergoeding van het multidisciplinair overleg wordt geregeld via de ziekenfondsen. De GDT's kregen hiervoor een RIZIV-nummer als zorgverstrekker. Momenteel wordt een voorbereidingstraject afgelegd ter hervorming van de eerstelijnsgezondheidszorg in Vlaanderen. Dit traject zal uitmonden in een Conferentie eerstelijnszorg in het voorjaar 2017. Op zijn beurt vormt die conferentie het startpunt van een veranderingstraject. In het voorbereidingstraject worden voorstellen geformuleerd om de ondersteunende structuren (SEL's, GDT's, huisartsenkringen, Lokale Multidisciplinaire Netwerken, palliatieve netwerken, palliatieve samenwerkingsverbanden) te integreren en te vereenvoudigen op vlak van werking en financiering. Dit hervormingstraject zal met zekerheid ook een wijziging van de regelgeving inhouden. Ook dit argument ondersteunt de keuze om voorlopig de GDT's als afzonderlijke organisatie te behouden in het decreet van 3 maart 2004.

Artikelen 21 tot en met 33 zullen in werking treden op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum en uiterlijk op 1 januari 2020. Tot 31 december 2017 loopt er nog het – al verlengde – protocolakkoord met de andere deelstaten en de federale overheid. De vraag is gesteld om nog een verdere verlenging van het protocolakkoord toe te staan voor maximaal twee jaar (tot 31 december 2019). Dit, omwille van de complexiteit van het financieringssysteem en het lopende traject tot hervorming van de eerstelijnsgezondheidszorg.

Artikel 34

Door de zesde staatshervorming werd de bevoegdheid inzake de 'erkenning van de gezondheidszorgberoepen' overgedragen naar de gemeenschappen, waarbij de gemeenschappen weliswaar de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden moeten naleven (artikel 5, §1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

De instanties die voor de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de zesde staatshervorming bevoegd waren om kennis te nemen van negatieve beslissingen inzake de erkenning van gezondheidszorgberoepen, zijn federale (advies)organen. Concreet gaat het om de Hoge Raad voor Geneesheren-specialisten en Huisartsen, de Raad van de Tandheelkunde en de commissie van beroep van de Nationale Raad voor Kinesitherapie.

De Vlaamse Gemeenschap kiest ervoor om enkel te voorzien in een administratieve beroepsprocedure, bij een daartoe opgericht adviesorgaan, voor die gezondheidszorgberoepen die een meerjarige stage behoeven om een erkenning te verkrijgen én waarvoor er in de bestaande federale regelgeving al voorzien was in een dergelijke beroepsprocedure. Voor alle overige gezondheidszorgberoepen (registratie van zorgkundigen, erkenning van paramedici, toekennen van bijzondere beroepstitels en bijzondere beroepsbekwaamheden voor verpleegkundigen en voor kinesitherapeuten) wordt ervoor geopteerd de mogelijkheid te voorzien voor de aanvrager, die een negatief advies heeft ontvangen, om een bezwaarnota

in te dienen bij de Vlaamse administratie. De administratie legt in dat geval de bezwaarnota voor aan de erkenningscommissie die het negatief advies heeft verleend.

Voor de gezondheidszorgberoepen die een meerjarige stage doorlopen om hun erkenning te verkrijgen en waarvoor er in de bestaande federale regelgeving al voorzien was in een dergelijke beroepsprocedure, wordt er een specifiek orgaan belast met de behandeling van de bezwaarschriften tegen voornemens tot weigering van een erkenning, een weigering tot goedkeuring van een stageplan, een voornemen tot stopzetting van een opleiding enzovoort.

Om die reden wordt de opdracht van de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers aangepast in die zin dat die commissie ook bevoegd wordt gemaakt voor het verlenen van advies over voornemens in het kader van de bevoegdheid 'erkenning van gezondheidszorgberoepen'.

Artikel 12 van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaams Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (kandidaat)-pleegzorgers, dat de materies bepaalt waarvoor die adviescommissie bevoegd is, wordt in die zin aangevuld.

Die nieuwe bevoegdheid van de adviescommissie behoeft verdere uitvoering door de Vlaamse Regering, waarbij onder meer de procedure voor deze bevoegdheidsuitoefening en de samenstelling van de bevoegde kamer van de adviescommissie moeten worden geregeld.

Conform het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid van 4 december 2015 is in het artikel het woord "geneesheer-specialisten" vervangen door "arts-specialisten".

Op de vraag van de Raad van State waarom alleen voor die gezondheidszorgberoepen die een meerjarige stage behoeven, om een erkenning te verkrijgen, in een bezwaarmogelijkheid bij de adviescommissie wordt voorzien, kan het volgende worden geantwoord: het verschil in behandeling tussen de artsen-specialisten, huisartsen, tandartsen en tandarts-specialisten enerzijds, en de overige door de Vlaamse Gemeenschap te erkennen gezondheidszorgberoepen anderzijds, kan gemotiveerd worden door het objectieve onderscheid dat in eerstgenoemde categorie van gezondheidszorgberoepen, waarvoor wel een administratieve beroepsprocedure wordt voorzien, niet zozeer de formele vereisten van een erkenningsaanvraag worden beoordeeld, maar veeleer de kwaliteit van de kandidaat, en dat een opvolging gedurende een stageperiode moet worden beoordeeld.

Artikel 35

De wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, bepaalt onder meer de criteria waaraan kinesitherapeuten moeten voldoen om erkend te worden. Artikel 43, §2, van die wet bepaalt dat de erkenning enkel toegekend mag worden aan de houder van een universitair diploma in kinesithérapie of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in de kinesithérapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont dat ten minste vier studiejaren omvat. Tot nog toe moet over de erkenning een beslissing worden genomen.

De voorgestelde wijziging van artikel 43, §2, van de gecoördineerde wet van 10 mei 2015 houdt in dat die kinesitherapeuten die daadwerkelijk beschikken over een universitair diploma in kinesithérapie of over een diploma van hoger

onderwijs buiten de universiteit in kinesitherapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont dat ten minste vier studiejaar omvat, van rechtswege erkend worden. Deze categorieën van kinesitherapeuten voldoen aan de erkenningsvoorwaarden, en ze hoeven hun erkenning niet meer administratief aan te vragen bij de Vlaamse overheid. Deze kinesitherapeuten kunnen na het beëindigen van hun studies rechtstreeks hun visum aanvragen bij de federale overheid, die ook na de zesde staatshervorming, voor het verlenen van het visum (de 'licence to practice') bevoegd is gebleven.

Deze praktijk van een 'erkenning van rechtswege' is in de huidige stand van de wetgeving al van toepassing op de erkenning van de vroedvrouwen. De erkenning van de basistitel van kinesitherapeut zal door de voorgestelde wijziging van de gecoördineerde wet van 10 mei 2015 dus naar analogie van de erkenning van rechtswege van de vroedvrouwen verlopen.

De tekst van het artikel is ontleend aan het tekstvoorstel, geformuleerd in het advies van de Raad van State.

Artikel 36

Door de bevoegdheidsoverdracht inzake de 'erkenning van de gezondheidszorgberoepen' naar de gemeenschappen (zie artikel 5, §1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen) zijn de gemeenschappen ook bevoegd geworden voor het uitwerken van de procedurele normen volgens dewelke een erkenningsaanvraag van een kandidaat-zorgverstrekker behandeld zal moeten worden.

Het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheer-specialisten en huisartsen bevat de procedurele normen voor de erkenning van geneesheren-specialisten en huisartsen. Dat koninklijk besluit valt dus onder de bevoegdheid van de gemeenschappen, weliswaar met uitzondering van hoofdstuk IV. Op basis van de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 betreffende de zesde staatshervorming stelt de Raad van State immers dat de bevoegdheid inzake de erkenning van stagemeesters, stagediensten en de voortgezette opleiding, die geregeld wordt in hoofdstuk IV, niet geacht kan worden te zijn overgegaan naar de gemeenschappen en dat de gemeenschappen bijgevolg niet bevoegd kunnen worden geacht om een procedureregeling voor die erkenningen vast te stellen. De Vlaamse Gemeenschap kan dat KB, met uitzondering van hoofdstuk IV, dus aanpassen, of zelfs opheffen en vervangen door een besluit van de Vlaamse Regering.

Echter, door het feit dat het artikel 7, §7, en het artikel 32 van dat koninklijk besluit zijn vervangen door de wet van 10 december 2008 "tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regeling voor de erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen teneinde criteria in te voeren waaraan een tegensprekelijk debat tussen de kamers van de erkenningscommissies van geneesheren-specialisten en de Hoge Raad van geneesheren-specialisten en huisartsen moet voldoen", hebben die artikelen kracht van wet verkregen. De opheffing van die artikelen moet dus gebeuren bij een decreet van het Vlaams Parlement.

Aangezien het de bedoeling is om het koninklijk besluit op te heffen voor zover het onder de gemeenschapsbevoegdheid valt, wordt ervoor geopteerd om alle bepalingen ervan, met uitzondering van hoofdstuk IV, bij decreet op te heffen.

Dit artikel voorziet in die opheffing die in werking zal treden op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum.

Artikel 37

Dit artikel verleent een decretale basis voor een Vlaams beleid rond de overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg. De bevoegdheid voor die overlegplatforms is in het kader van de zesde staatshervorming sinds 1 juli 2014 aan de Gemeenschappen overgedragen. Luidens artikel 5, §1, I, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de gemeenschappen immers bevoegd voor "het beleid betreffende de verstrekkingen inzake geestelijke gezondheidszorg in de verplegingsinrichtingen buiten de ziekenhuizen", waaronder ook de overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg vallen (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 24).

De federale regelgeving rond die 'samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten', zoals ze genoemd worden in twee koninklijke besluiten van 10 juli 1990 (*Belgisch Staatsblad*, 26 juli 1990) die uitvoering geven aan artikel 10 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, blijft ook na 31 december 2014 (einde van de overgangsperiode) van kracht totdat de gemeenschappen een eigen regelgeving hebben uitgevaardigd.

De geestelijke gezondheidszorg is volop in beweging. Op basis van een gemeenschappelijke verklaring van alle overheden in België die bevoegdheden hebben in de geestelijke gezondheidszorg, zijn er projecten in uitvoering om zorgcircuits en netwerken tot stand te brengen tussen alle voorzieningen en diensten die een functie of zorgmodule invullen in het traject dat de patiënt met psychische problemen doorloopt. Die projecten zijn gebaseerd op artikel 107 van voormelde gecoördineerde wet van 10 juli 2008. Ze worden opgezet per leeftijdsgroep (kinderen en jongeren, volwassenen, ouderen). De hoofddoelstelling van de vernieuwing is om meer herstelgerichte zorg te bieden, om de zorg en begeleiding minder te situeren in een residentiële context maar in de leefwereld en de gemeenschap zelf waar de patiënt zijn woonplaats heeft. De patiënt mag niet gereduceerd worden tot zijn 'patiënt-zijn' maar wordt gestimuleerd en erkend in zijn kracht en mogelijkheden.

Het draagvlak in de sector zelf is zeer belangrijk voor het slagen van de vernieuwing. De overlegplatforms, waarin alle ggz-entiteiten (ggz: geestelijke gezondheidszorg) lid van zijn, zullen in deze vernieuwingsbeweging actiever worden ingezet, zodat ze binnen de provincie waar ze hun werkingsgebied hebben, een verbindende en stimulerende factor kunnen zijn, met inbreng van hun expertise en ervaring naar de verschillende doelgroepen toe en met een adviserende rol naar de Vlaamse overheid.

De Raad van State suggereert om de delegatie aan de Vlaamse Regering te preciseren. Daaraan wordt geen gevolg gegeven. De raad geeft immers zelf aan dat volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof er geen bezwaar bestaat tegen dergelijke delegaties van regelgevende bevoegdheid in aangelegenheden door de Grondwet niet zijn voorbehouden aan de wetgever.

Artikel 38

In zijn advies bij artikel 37 oordeelt de Raad van State dat voor de transparantie van de rechtsorde best artikel 10 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen zou worden aangevuld met een bepaling die het eerste lid van dat artikel niet van toepassing verklaart voor de Vlaamse Gemeenschap, wat de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten betreft.

Dit artikel vult artikel 10 van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet in die zin aan.

Artikel 39

Door de zesde staatshervorming zijn de gemeenschappen principieel bevoegd met betrekking tot de prijsbepaling voor de bewoners van ouderenvoorzieningen zoals rustoorden voor bejaarden (woonzorgcentra) en centra voor kortverblijf (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 24). Ook de regeling met betrekking tot de aanvragen tot prijsverhoging door die residentiële ouderenvoorzieningen valt dus onder de gemeenschapsbevoegdheid.

Voor de behandeling van die aanvragen tot prijsverhoging voorziet de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en de prijzen in de verplichte raadpleging van de Commissie tot Regeling van de Prijzen.

Met het oog op efficiëntie wordt die verplichte raadpleging voor aanvragen tot prijsverhoging in de residentiële ouderenzorg afgeschaft. Een uniforme beoordeling van de aanvragen, waartoe die raadpleging vanuit kwalitatief oogpunt zou kunnen en moeten bijdragen, wordt niet gerealiseerd omdat niet steeds dezelfde leden aan de vergaderingen van het Bestendig Comité deelnemen. De uniformiteit in de beoordeling van de aanvragen tot prijsverhoging in ouderenvoorzieningen zal gerealiseerd worden op basis van een nieuwe lijst van evaluatiecriteria en een gestandaardiseerd aanvraagformulier.

De tekst van het artikel is geformuleerd conform het advies van de Raad van State.

Artikelen 40 tot en met 42

Deze artikelen voegen in het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 artikel 49/1 en artikel 59/1 in en voegen aan artikel 2 van dat decreet twee definities toe.

Artikelen 41 en 42 maken het mogelijk dat de Vlaamse Regering de erkenning of de voorafgaande vergunning die verleend is voor een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening omzet in een erkenning of vergunning voor een andere zorgvorm binnen gezondheid of welzijn. Die omzetting kan op het geheel of een gedeelte van de erkenning of vergunning (erkende of vergunde capaciteit) betrekking hebben. Ze moet bovendien zijn aangevraagd door de initiatiefnemer van de thuiszorg- of ouderenvoorziening.

Die bepalingen bieden aldus de mogelijkheid tot reconversie voor bepaalde zorg- of welzijnsvoorzieningen en om de voorwaarden te creëren tot een regelluw kader daarvoor.

Artikel 43

Op 19 juni 2013 heeft het Vlaams Parlement de resolutie over de infrastructuursubsidiëring van woonzorgvoorzieningen aangenomen. Naast onder meer de vraag naar een fundamenteel debat over de infrastructuursubsidiëring in de ouderenzorg, vraagt het Vlaams Parlement met deze resolutie een generiek financieringsmodel voor woonzorgvoorzieningen, zonder onderscheid van rechtsvorm, te onderzoeken. Hierbij moet de Vlaamse Gemeenschap tegemoetkomen in de specifieke kosten verbonden aan de zorg voor de gebruiker en de animatie, op grond waarvan een kwalitatieve en betaalbare zorg moet kunnen worden gegarandeerd.

Vanaf 1 juli 2014 werd de Vlaamse Gemeenschap volledig bevoegd voor zorginstellingen in de ouderenzorg, inclusief de financiering van de zorgverstrekking (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 24). Voorheen financierde de Vlaamse overheid al een aantal niet zorg gerelateerde aspecten binnen de woonzorgsector, zoals de animatiewerking in de woonzorgcentra.

Rekening houdend met voormelde twee punten zal de animatiesubsidie worden toegekend als extra percentage bovenop het instellingsforfait. Dit zal leiden tot een homogener en efficiëntere financiering, waarbij in tegenstelling tot voorheen niet enkel woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, die worden uitgebaat door een rechtspersoon die geen winst nastreeft (vzw, publiekrechtelijke rechtspersoon), maar alle woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, ongeacht de rechtsvorm van de uitbater, een tegemoetkoming voor de animatiewerking zullen ontvangen. Om dit mogelijk te maken wordt artikel 62 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 aangepast.

De tekst van het artikel is ontleend aan het tekstvoorstel, geformuleerd in het advies van de Raad van State.

Artikelen 44 tot en met 56

Deze artikelen hebben tot doel het vzw-vereiste in decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin in overeenstemming te brengen met het Europees recht, dat discriminatie op basis van nationaliteit niet toelaat. De voorgestelde formule van de "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen" is de generieke omschrijving van een vzw, maar laat toe dat buitenlandse verenigingen die aan dezelfde voorwaarden voldoen, er ook door worden gevat. Ze behoudt bovendien de lijn die vandaag getrokken wordt tussen de vzw's en de vennootschappen met sociaal oogmerk.

In zijn advies geeft de Raad van State toe dat voormelde formule op het eerste gezicht geen discriminatie op grond van nationaliteit inhoudt. De raad merkt echter op dat, indien het rechtsvormvereiste niet kan worden beschouwd als een beperking van het vrije verkeer van diensten of van de vrijheid van vestiging, het niet zinvol is om een algemenere omschrijving (dan die van een vzw) in te voeren. Wanneer de rechtsvormvereiste bovendien als een vereiste geldt voor het gedecentraliseerde of verzelfstandigde optreden van de overheid – bijvoorbeeld wanneer de overheid voor beleidsuitvoerende taken een vzw mee opricht – moet volgens de raad voor een duidelijk omschreven rechtsvorm worden gekozen – zoals die van de vzw die geregeld is in de wet van 27 juni 1921 – om in overeenstemming te zijn met het bepaalde in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De raad vermeldt in zijn advies enkele verenigingen waarvoor het, volgens hem, juridisch problematisch of zinloos is om de term 'vzw' te vervangen door een algemenere formulering omdat het sterk te betwijfelen valt dat die verenigingen diensten verrichten in de zin van artikel 56 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, laat staan dat ze onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn zouden vallen, en omdat sommige van die verenigingen bovendien veeleer te beschouwen zijn als een gedecentraliseerde overheid of minstens als een vereniging waaraan overheidstaken zijn toegewezen.

Gevolg gevend aan het advies van de raad wordt alleen voor verenigingen, waarvoor het niet a priori uitgesloten is dat ze onder de Europese Dienstenrichtlijn kunnen vallen, de term 'vzw' vervangen door bovenvermelde meer algemene formulering.

Eveneens om in overeenstemming te zijn met het Europese recht vervangt artikel 50 in artikel 7, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap de woorden "vennootschappen met sociaal oogmerk en verenigingen zonder winstoogmerk" door "privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is hun

leden een vermogensvoordeel te bezorgen, of vennootschappen met rechtspersoonlijkheid en met een sociaal oogmerk”.

Artikel 57

Artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg (nog niet in werking getreden) regelt de samenstelling van de raad van bestuur van het Vlaams Agentschap voor Samenwerking rond Gegevensdeling tussen de Actoren in de Zorg. Die bepaling verwijst naar artikel 18, §2, van het kaderdecreet Bestuurlijk Beleid van 18 juli 2003. Volgens laatstgenoemde bepaling konden de door de Vlaamse Regering aangestelde leden van de raad van bestuur van een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap onafhankelijke bestuurders coöpteren, waarvan het aantal een vierde van het aantal stemgerechtigde leden van de raad van bestuur niet mocht overschrijden. Artikel 18, §2, van voormeld kaderdecreet is ondertussen opgeheven bij het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector (hierna genoemd 'decreet Deugdelijk Bestuur').

Het decreet Deugdelijk Bestuur voorziet nu in nieuwe regels met betrekking tot de aanstelling van onafhankelijke bestuurders. Artikel 4 van het decreet Deugdelijk Bestuur stelt dat minimaal een derde van het aantal stemgerechtigde leden van de raad van bestuur een onafhankelijke bestuurder moet zijn. Het tweede lid van artikel 4 geeft de mogelijkheid aan de Vlaamse Regering om op gemotiveerd verzoek van de entiteit en om gegronde redenen een uitzondering toe te laten. Gelet op het delicate evenwicht dat bereikt werd voor de samenstelling van de raad van bestuur van het Vlaams Agentschap voor Samenwerking rond Gegevensdeling tussen de Actoren in de Zorg, is het noodzakelijk om het aantal onafhankelijke bestuurders reeds decretaal te beperken. Door het aantal onafhankelijke bestuurders tot vier te beperken, blijft het delicate evenwicht behouden.

Dit artikel stelt artikel 4 van het decreet Deugdelijk Bestuur dus buiten toepassing. Dit betekent echter niet dat de andere artikelen van het decreet Deugdelijk Bestuur buiten spel worden gezet. Integendeel, de aanstelling van de onafhankelijke bestuurders zal bijvoorbeeld verlopen met toepassing van artikelen 5 en 6 van het decreet Deugdelijk Bestuur en de leden van de raad van bestuur moeten bij hun aanstelling, om belangenvermenging te voorkomen, volgens artikel 8 van dat decreet, een overzicht van hun andere lopende mandaten en activiteiten voorleggen aan de voor de aanstelling bevoegde overheid.

Daarnaast wordt bij de wijziging van artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 rekening gehouden met de conceptnota 'Operationalisering van het decreet over de elektronische gegevensdeling tussen de actoren in de zorg/oprichting van het agentschap voor de gegevensdeling in de zorg', goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 10 juli 2015. Deze conceptnota vraagt de uitbreiding van de raad van bestuur van het agentschap van 22 naar 24 leden (met uitzondering van de hogervermelde onafhankelijke bestuurders). Zo krijgen de voorzieningen nu vijf in plaats van vier vertegenwoordigers en krijgen de ziekenfondsen en de zorgkassen samen vijf in plaats van vier vertegenwoordigers.

Het gewijzigde artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 zal als volgt luiden:

“Het Agentschap wordt bestuurd door een raad van bestuur, samengesteld uit:
1° vierentwintig leden met aantoonbare deskundigheid, met inbegrip van een voorzitter en een ondervoorzitter, van wie:
a) vijf vertegenwoordigers van voorzieningen;
b) vier vertegenwoordigers van zorggebruikers;

- c) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die bij een voorziening werken, onder wie minstens één vertegenwoordiger van de artsen;
 - d) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die niet bij een voorziening werken, onder wie minstens twee vertegenwoordigers van de artsen;
 - e) twee vertegenwoordigers van de sociale partners;
 - f) vijf vertegenwoordigers van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
- 2° vier onafhankelijke bestuurders met aantoonbare deskundigheid.”.

Gevolg gevend aan het advies van de Raad van State wordt aan artikel 32 van het decreet van 25 april 2014 een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt: “Op de raad van bestuur zijn de bepalingen van het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector van toepassing, met uitzondering van artikel 4 van dat decreet.”.

Artikel 58

Dit artikel voegt aan de definities, vermeld in artikel 2 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand, de definitie van ‘Vlaamse detentiecentra’ toe, gelet op de regeling van die centra in een nieuw artikel 47/1, dat in afdeling I van hoofdstuk V van dat decreet wordt ingevoegd (zie verder artikel 61).

Artikel 59

Dit artikel heft artikel 5/1 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand op. Artikel 5/1 regelt het recht op toegang van personen tot hun persoonlijke gegevens die bij de comités voor bijzondere jeugdzorg, de sociale diensten voor vrijwillige jeugdbijstand, de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdbijstand en de bemiddelingscommissies voor bijzondere jeugdbijstand worden bewaard.

Nu bestaan er sinds de inwerkingtreding van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp niet langer comités voor bijzondere jeugdzorg, sociale diensten voor vrijwillige jeugdbijstand en bemiddelingscommissies. Bovendien wordt de toegang tot persoonlijke gegevens die bij de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening worden bewaard, thans geregeld in artikel 77 van het voormelde decreet van 12 juli 2013.

Artikel 5/1 van het decreet van 7 maart 2008 is bijgevolg niet langer relevant en wordt daarom opgeheven.

Artikelen 60 en 61

De zesde staatshervorming heeft de bevoegdheidsverdeling inzake de jeugdbescherming gewijzigd. Door de herformulering van artikel 5, §1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen werd de gemeenschapsbevoegdheid met betrekking tot minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, verruimd. Weliswaar blijft, volgens dat punt d), “de uitvoering van de straffen die worden uitgesproken ten aanzien van minderjarigen die een als een misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en die uit handen zijn gegeven” een federale bevoegdheid, maar de gemeenschappen worden bevoegd voor “het beheer van centra die bestemd zijn voor de opvang van deze jongeren tot de leeftijd van drieëntwintig jaar”.

Als gevolg hiervan is sinds 1 januari 2015 de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor het beheer van het in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering (Sv.) vermelde gemeenschapscentrum voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven

feit hebben gepleegd te Tongeren (voorheen het 'Federaal gesloten centrum voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd' genoemd).

Zoals artikel 47 van het decreet van 7 maart 2008 een decretale basis vormt voor de oprichting en organisatie van de gemeenschapsinstellingen, zo wil het voorgestelde artikel 61, door de invoeging van een artikel 47/1 in voormeld decreet, een decretale basis creëren voor de oprichting en organisatie van een of meer gemeenschapscentra in de zin van artikel 606 Sv.: de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om zulke centra op te richten en hun capaciteit te bepalen.

Binnen de Vlaamse Gemeenschap wordt gekozen voor de benaming 'Vlaams detentiecentrum' wanneer naar een gemeenschapscentrum in de zin van artikel 606 Sv. verwezen wordt.

Artikel 62

Dit artikel vervangt artikel 48, §3, van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand.

Binnen het ruimere traject inzake responsabilisering van de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand en het geven van impulsen aan de private initiatiefnemers om zich als sociale ondernemers te profileren, is het verlenen van erkenningen van bepaalde duur een verkeerd signaal. Er wordt van die initiatiefnemers verwacht dat ze een strategisch meerjarenbeleid gaan voeren, terwijl ze formeel maar voor een periode van maximaal vijf jaar erkend zijn. Daarnaast is er de vaststelling dat in de meeste sectorale regelgevingen binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin bepaald is dat erkenningen of vergunningen van onbepaalde duur verleend kunnen worden. De sector van de bijzondere jeugdbijstand is dus nog een van de weinige sectoren waar nog geen erkenningen van onbepaalde duur verleend kunnen worden.

De vijfjaarlijkse erkenningscyclus zorgt niet alleen voor rechtsonzekerheid voor de private voorzieningen, maar creëert eveneens een administratieve last voor zowel het private initiatief als voor de Vlaamse administratie. Die administratieve last creëert in se geen meerwaarde: bij de vorige twee erkenningsrondes werd geen enkele aanvraag tot hernieuwing van de erkenning niet ingewilligd. De dynamische opvolging door Zorginspectie (via algemene en focusinspecties) en door het intern verzelfstandigd agentschap (IVA) Jongerenwelzijn op basis van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, zoals het werd gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 14 februari 2014, zorgt ervoor dat de werking en de kwaliteit van de voorzieningen continu gemonitord wordt. De regelgeving bevat voldoende handvatten voor een remediëerbeleid, met als ultieme sanctie het intrekken van de erkenning. Hierdoor wordt het formele evaluatiemoment, in de vorm van erkenningen voor een bepaalde duur gekoppeld aan een procedure tot hernieuwing van de erkenning, overbodig.

Projecten kunnen, zoals dat tot nog toe het geval is, erkend worden voor een hernieuwbare termijn van maximaal vijf jaar. De beperking van de looptijd van projectmatig aanbod tot maximaal vijf jaar sluit aan bij de conclusies van de werkgroep 'projecten' van het IVA Jongerenwelzijn die als principe een looptijd van vijf jaar naar voren schoof om het project te evalueren en desgevallend te werken aan reguliere en structurele verankering.

De formulering dat voorzieningen voor een onbepaalde tijd 'kunnen' worden erkend, maakt het mogelijk om een erkenning van beperkte duur te verlenen (bij bijvoorbeeld problematisch functioneren).

Artikel 63

Volgens artikel 49, tweede lid, van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand moet bij een erkenningsaanvraag voor een voorziening van de bijzondere jeugdbijstand onder meer een verslag gevoegd zijn van de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank en van de toegangspoort in wiens werkgebied de aanvrager is gevestigd.

Nu neemt, sinds de inwerkingtreding van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp, het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp (IROJ) een formele rol op in de ontwikkeling van het aanbod in de regio, ook in de kwantitatieve en kwalitatieve uitbouw van het jeugdhulpverleningsaanbod. Dit gebeurt onder meer in de vorm van een advies over elke erkenningsaanvraag of aanvraag tot wijziging van de erkenning, welk advies bij het erkenningsdossier gevoegd moet worden. Aangezien de magistratuur en de intersectorale toegangspoort in elk IROJ vertegenwoordigd zijn en als dusdanig hun oordeel in het IROJ-verslag een plaats kunnen geven, is het niet langer noodzakelijk dat ze afzonderlijk een advies uitbrengen.

Het verslag van het IROJ komt dus in de plaats van het verslag van de intersectorale toegangspoort en het verslag van de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank. In artikel 49 van het decreet van 7 maart 2008 worden de woorden "de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank en van de toegangspoort" vervangen door de woorden "het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp, vermeld in artikel 65 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp".

Artikel 64

Artikel 51 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand stelt dat de Vlaamse Regering de in artikel 48, §1, vermelde voorzieningen laat inspecteren door personeelsleden van het agentschap dat belast is met de inspectie binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Vóór 1 januari 2015 gebeurde de inspectie door het IVA Zorginspectie. Sinds 1 januari 2015 is Zorginspectie geïntegreerd in het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en gebeurt die inspectie niet meer door het 'agentschap' Zorginspectie, maar wel door Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. De term 'agentschap' moet dus aangepast worden aan die nieuwe realiteit.

Daarnaast is een decretale rechtsgrond nodig voor het toezicht van Zorginspectie op de naleving van de erkenningsvoorwaarden door de ondersteuningsteams. Dit volgt uit advies nr. 55.196/3 van 27 februari 2014 van de Raad van State over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 14 maart 2014 met betrekking tot de erkenning en de subsidiëring van ondersteuningsteams (zie ook het advies nr. 56.944/3 van 21 januari 2015 van de Raad van State over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 30 januari 2015 tot wijziging van de sectorale regelgeving naar aanleiding van de overdracht van taken van het intern verzelfstandigd agentschap Zorginspectie aan het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, opmerking 3.3.15).

Artikel 65

Volgens de voorgestelde bepaling van artikel 48, §3, van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand (zie artikel 62) zullen voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand voortaan in principe voor een onbepaalde duur worden erkend.

Het is dan ook redelijk om voorzieningen die op het ogenblik van de inwerking-treding van die bepaling (1 januari 2017) al erkend zijn, van rechtswege voor een onbepaalde duur te erkennen. Dit schept rechtszekerheid voor de voorzieningen. Dit beperkt bovendien de administratieve last voor de voorzieningen en voor de administratie, aangezien geen hernieuwing van de erkenning moet worden aangevraagd en zulke aanvraagdossiers niet meer moeten worden behandeld. Overigens werd de erkenning van de meeste van die voorzieningen al meermaals hernieuwd.

Artikel 66

De zesde staatshervorming heeft, zoals eerder gesteld, de bevoegdheidsverdeling inzake jeugdbescherming gewijzigd.

Ingevolge de vervanging van artikel 5, §1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is de bevoegdheid om de jeugdhulpmaatregelen te bepalen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, integraal naar de gemeenschappen overgeheveld. Daardoor krijgen de gemeenschappen de bevoegdheid met betrekking tot het gesloten federaal centrum De Grubbe te Everberg, alsook de bevoegdheid om te voorzien in de opheffing, aanvulling, wijziging of vervanging van de bestaande regelingen en maatregelen met betrekking tot minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, weliswaar met uitsluiting van de regels betreffende de rechtspleging voor de jeugdgerechten. De gemeenschappen zijn hierdoor bevoegd voor de bepalingen die vervat liggen in de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Dit blijkt trouwens expliciet uit de voorbereidende werken bij de nieuwe tekst van voormeld artikel 5, §1, II, 6°, d), waarin men leest dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor "de plaatsingsmaatregelen in een federaal gesloten centrum als voorzien bij de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd".

Binnen de sector van de bijzondere jeugdbijstand vormen de gesloten federale centra en de gemeenschapsinstellingen het residentieel aanbod met beveiligd karakter van overheidswege. De bevoegdheidsoverdracht aan de gemeenschappen betreffende de jeugdhulpmaatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd impliceert, zoals gesteld, de bevoegdheden met betrekking tot de uitoefening van de opdracht van het gesloten centrum De Grubbe. De Grubbe voorziet, overeenkomstig de wet van 1 maart 2002, in de opvang van jongeren die niet onmiddellijk opgenomen kunnen worden in een gemeenschapsinstelling.

De wet van 1 maart 2002 blijft verder van toepassing in afwachting van de uitbouw van een Vlaams jeugdrecht. Wel wordt voorgesteld om de maximale termijn gedurende welke jongeren in De Grubbe kunnen verblijven, aan te passen, alsook de tijdstippen waarop de jeugdrechtbank uitspraak dient te doen over hetzij de intrekking, hetzij de wijziging, hetzij de handhaving van de maatregel.

Waar een jongere thans voor een welbepaald feit maximaal twee maanden en vijf dagen in de Grubbe kan verblijven, zal hij daar voortaan nog maximaal twee maanden kunnen verblijven. De aanvankelijke beschikking die een jongere, bij

wijze van voorlopige maatregel, in de Grubbe plaatst, zal onmiddellijk worden genomen voor een termijn van één maand. Verlenging kan slechts eenmaal gebeuren, eveneens voor een termijn van één maand. De jeugdrechtbank zal zich dus vijf dagen na haar aanvankelijke beschikking tot het opleggen van de maatregel niet langer moeten uitspreken over het behoud, de wijziging of de opheffing ervan, zoals dat thans bepaald is in artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002.

Die wijziging heeft betrekking op de duur van de maatregel. Volgens het Grondwettelijk Hof is de overheid die bevoegd is voor de inhoudelijke omschrijving van een jeugdbeschermingsmaatregel, ook bevoegd om de duur ervan te bepalen. De bepaling van de duur van de maatregel is immers een element van de inhoudelijke omschrijving ervan (Arbitragehof, arrest nr. 2/92 van 15 januari 1992, overw. 1.B.2). Ook heeft het Grondwettelijk Hof al geoordeeld dat een maatregel van plaatsing in de Grubbe geenszins verschilt van de bewaringsmaatregelen die zijn voorgeschreven bij artikel 37 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, en die de jeugdrechtbank, krachtens artikel 36, 4°, van dezelfde wet, kan nemen wanneer het door het openbaar ministerie wordt geëist voor personen die vervolgd worden wegens eens misdrijf omschreven feit, gepleegd vóór de volle leeftijd van achttien jaar (Arbitragehof, arrest nr. 166/2003 van 17 december 2003, overw. B.3.6). Volgens dat hof verschilt een plaatsing in De Grubbe dus niet van een plaatsing in een (gesloten) gemeenschapsinstelling.

Die aanpassing van artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 heeft meerdere redenen. De voornaamste redenen zijn:

- als een jongere voor minimaal één maand wordt toevertrouwd aan De Grubbe, biedt dat rechtszekerheid. De jongere weet dat hij (in principe) minimaal één maand daar zal moeten verblijven;
- als een jongere voor minimaal één maand wordt toevertrouwd aan De Grubbe, heeft men een maand de tijd heeft om met de jongere aan de slag te gaan en de eerste aanzetten tot jeugdhulpverlening te nemen. De huidige regeling van vijf dagen in de eerste fase was hiervoor te kort;
- de minimale termijn van een maand heeft ook een positief effect op het vlak van organisatiebeheersing en efficiëntie, ook in de geboden jeugdhulpverlening.

De aanpassing sluit meer aan bij de werking van De Grubbe als voorportaal voor gesloten opvang (zoals voorzien in de differentiatienota van de Gemeenschapsinstellingen) en de termijnen die aldaar allicht zullen gelden.

Dat een jongere 'in principe' minimaal een maand moet verblijven in De Grubbe, volgt uit artikel 5, §2, van de wet van 1 maart 2002. Die bepaling stelt dat artikel 60 van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965 van toepassing is. Volgens dat artikel is steeds ambtshalve herziening mogelijk door de jeugdrechtbank of op vordering van het openbaar ministerie.

De maximale termijn dat een jongere in De Grubbe kan verblijven is twee maanden. Hierop bestaat één uitzondering. In spoedeisende gevallen is ook de onderzoeksrechter bevoegd om een minderjarige in De Grubbe te plaatsen (op grond van artikel 49, tweede lid, van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965). In dat geval moet de jeugdrechtbank binnen twee dagen de beschikking van de onderzoeksrechter bevestigen en aldus diens bevoegdheid overnemen wat de voorlopige maatregelen betreft. Deze bevestiging is te beschouwen als de eerste handhaving waardoor in dit scenario de maximale duur van een opname in De Grubbe twee maanden en twee dagen kan bedragen.

Op langere termijn zal De Grubbe ingepast worden in het nog uit te werken Vlaams decreet voor een nieuw jeugdrecht en zal de wet van 1 maart 2002 worden opgeheven.

Eén jaar na de inwerkingtreding van de wijzigingen van de wet van 1 maart 2002, die in dit artikel worden voorgesteld, bezorgt de Vlaamse Regering aan het Vlaams Parlement een rapport over de toepassing van die gewijzigde regelgeving.

De Raad van State stelt vast dat door de voorgestelde wijziging de jeugdrechtbank niet langer verplicht is om vijf dagen na de oplegging van de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging, uitspraak te doen omtrent de intrekking, de wijziging of de handhaving van de maatregel, en dat dus de maatregel meteen voor een maand, eenmaal verlengbaar met een maand kan worden opgelegd. Nochtans is het van belang dat de jongere zo snel mogelijk kan worden toegeleid naar de gelet op zijn problematiek meest geschikte voorziening. De raad meent dat het niveau van rechtsbescherming wordt afgebouwd, wat slechts kan worden verantwoord als daartoe relevante en overtuigende motieven kunnen worden ingeroepen.

Nu is het centrum De Grubbe te Everberg na de overdracht ervan aan de Vlaamse Gemeenschap ingevolge de zesde staatshervorming een gemeenschapsinstelling geworden. Daardoor dringt zich een gelijkschakeling op tussen de behandeling die minderjarigen in Everberg en in de andere gemeenschapsinstellingen krijgen. Het is niet te verantwoorden dat de minderjarigen in Everberg reeds na vijf dagen opnieuw voor de jeugdrechter worden gebracht, daar waar de minderjarigen in de andere gemeenschapsinstellingen deze mogelijkheid niet hebben. In de andere gemeenschapsinstellingen kunnen jongeren ook voor een langere periode bij wijze van voorlopige maatregel geplaatst worden, zonder dat ze elke maand voor de jeugdrechter hoeven te verschijnen.

Daarnaast kan worden verwezen naar artikel 60 van de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, dat een mogelijkheid tot herziening van de maatregel voorziet door de jeugdrechter en dit te allen tijde. Wanneer plaatsing niet meer nodig geacht wordt, is er dus nog steeds een mogelijkheid om in te grijpen.

Uiteraard is het van belang dat de jongere zo vlug mogelijk kan doorverwezen worden naar de, gelet op zijn problematiek, meest geschikte voorzieningen. Vijf dagen is echter te kort om een voldoende sterke en onderbouwde diagnose op te stellen op basis waarvan de jeugdrechter kan bepalen wat de meest geschikte voorziening is. Snelheid mag hier dus niet boven de kwaliteit van de diagnose geplaatst worden, aangezien dit afbreuk zou doen aan de rechtsbescherming die er voor zorgt dat de minderjarige geplaatst wordt in een voor hem meest geschikte voorziening. Zeker gezien de ingrijpende feiten gepleegd door de jongeren die nu geplaatst worden in Everberg en de voorwaarden op grond waarvan die plaatsing gebeurt, is er nood aan voldoende tijd om die diagnose op te stellen.

Artikelen 67 en 68

Zoals gesteld in de toelichting bij het vorige artikel, is de bevoegdheid om de jeugdhulpmaatregelen te bepalen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, integraal naar de gemeenschappen overgeheveld.

Die maatregelen liggen voornamelijk vervat in de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade. Die wet werd en de erin vervatte jeugdhulpmaatregelen werden fundamenteel gewijzigd bij de wet van 13 juni 2006 betreffende de jeugdbescherming

en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Een aantal maatregelen, die in de wet van 8 april 1965 zijn ingevoegd door de wet van 13 juni 2006, zijn ingevolge de inwerkingtredingsbepaling van laatstgenoemde wet op 1 januari 2016 in werking getreden. Die maatregelen zijn thans echter niet uitvoerbaar. Daarom worden ze opgeheven. Zoals gesteld in de toelichting bij het vorige artikel, is het trouwens de bedoeling om op relatief korte termijn een nieuw Vlaams jeugdrecht met passende jeugdhulpmaatregelen te ontwikkelen.

Artikel 69

In artikel 2, §1, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp wordt op meerdere plaatsen nog verwezen naar het decreet van 7 mei 2004 betreffende de integrale jeugdhulp. Dat decreet is echter vervangen door het decreet van 12 juli 2013 met hetzelfde opschrift.

Logischerwijze moeten de verwijzingen naar het decreet van 7 mei 2004 worden vervangen door verwijzingen naar het decreet van 12 juli 2013.

Artikelen 70 en 71

In artikel 2, §1, 1°, en artikel 45, eerste lid, 1°, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt nog melding gemaakt van de Adviesraad Integrale Jeugdhulp. Die vermelding moet worden weggelaten omdat die adviesraad sinds 1 januari 2015 niet meer bestaat.

Artikel 72

Voor hoogdringende situaties waarin een snel gerechtelijk optreden noodzakelijk is ter bescherming van de minderjarige is in artikel 47, 2°, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp een aparte vorderingsgrond voorzien. De jeugdrechter neemt van die situaties kennis "als het openbaar ministerie aantoonst dat cumulatief de volgende voorwaarden zijn vervuld:

- a) een gerechtelijke maatregel is dringend noodzakelijk;
- b) er zijn voldoende aanwijzingen dat de minderjarige onmiddellijk beschermd moet worden tegen een vorm van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik;
- c) het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening is niet meteen mogelijk omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen."

De derde voorwaarde voor deze vorderingsgrond, vermeld in artikel 47, 2°, c), is dus dat het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening niet meteen mogelijk is "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen".

De huidige formulering van artikel 47, 2°, c), leidt op het terrein bij de gerechtelijke actoren tot een zeer strikte interpretatie van de mogelijkheid om de jeugdrechter te vorderen in hoogdringendheid. Er doen zich soms echter acute gevaarsituaties voor waarbij er niet kan gewacht worden op verdere buitengerechtelijke jeugdhulpverlening of een onderzoek van een gemandateerde voorziening (artikel 47, 1°, van voormeld decreet), maar waarbij een jeugdrechter meteen moet kunnen optreden. De huidige formulering van de derde voorwaarde in artikel 47, 2°, "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" brengt de actoren op het terrein, in casu de magistraten belast met jeugdzaken, momenteel tot een strikte en eerder formele interpretatie waarbij eerst moet worden aangetoond dat de instemming van ouders en/of minderjarige niet is verkregen vooraleer kan gevorderd worden in het kader van de hoogdringendheid.

Het was niet in de geest van de decreetgever om hier een bijkomende drempel op te leggen aan magistraten om te kunnen optreden bij hoogdringendheid. De huidige zinsnede heeft als doel om te vermijden dat men de procedure hoogdringendheid zou benutten omwille van een gebrek aan capaciteit in de buitengerechtelijke jeugdhulpverlening, terwijl de cliënt wel instemt met jeugdhulpverlening. Maar deze bepaling wordt niet in deze zin geïnterpreteerd op het terrein.

De derde voorwaarde is bedoeld voor die situaties waar het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening niet meteen mogelijk is en waarbij men niet kan wachten om actie te ondernemen. Het principe van de subsidiariteit blijft dus overeind maar er kan in bepaalde situaties van afgeweken worden. De zinsnede "het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening is niet meteen mogelijk" slaat bijvoorbeeld op het niet kunnen bereiken van ouders, geen akkoord hebben van één of beide ouders, het niet kunnen wachten op het bevragen van het akkoord omwille van de dringendheid, het niet kunnen vragen van het akkoord omwille van mogelijke risico's voor de minderjarige in geval van de vraagstelling, schijnakkoord in hoofde van één of beide ouders enzovoort.

De vorderingsgrond bij hoogdringendheid voorziet dus in een snel gerechtelijk optreden voor verontrustende situaties met een acuut en ernstig karakter. Voor dergelijke problematische opvoedingssituaties kan, wegens de urgentie, de klassieke weg die in artikel 47, 1°, van het decreet van 12 juli 2013 is vastgelegd – namelijk van de gemandateerde voorziening naar parket en jeugdrechtbank – niet worden gevolgd. Soms is het ook niet mogelijk om af te wachten tot de vrijwilligheid geëxploreerd is en moet er snel opgetreden kunnen worden in het belang van het kind. De omschrijving van de vorderingsgrond in artikel 47, 2°, sluit aan bij artikel 19 van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Het allerhoogste belang in de afweging of een gerechtelijk optreden nodig is, is de bescherming van de minderjarige. De eerste doelstelling bij hoogdringendheid is het in veiligheid brengen van de minderjarige en dit met respect voor zijn grondrechten. Het uitgangspunt is de minderjarige die slachtoffer is. Eens de minderjarige in veiligheid is gebracht, dient met maximale inspraak van de minderjarige en met garantie op inspraak van de opvoedingsverantwoordelijke(n) gezocht te worden naar de meest gepaste hulp.

Aangezien de huidige formulering tot een te strikte interpretatie leidt bij de gerechtelijke actoren en men dit ziet als een extra formele voorwaarde – namelijk de attestering dat er geen instemming is tot jeugdhulpverlening – ten opzichte van de vroegere regelgeving vooraleer de jeugdrechter gevorderd kan worden bij hoogdringendheid, dringt een herformulering zich op. Er wordt teruggegaan naar de vroegere formulering in de regelgeving van de bijzondere jeugdbijstand en de toevoeging in artikel 47, 2°, c), van het decreet van 12 juli 2013 "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" wordt geschrapt.

De eerste twee voorwaarden van het artikel 47, 2°, maken afdoende duidelijk om welk soort situaties het gaat en het is in die gevallen niet in het belang van de minderjarige dat de actoren die moeten optreden om de integriteit van de minderjarige te waarborgen, wachten met hun optreden. De voorwaarde "het verlenen van vrijwillige jeugdhulpverlening is niet meteen mogelijk" doet geen afbreuk aan het subsidiariteitsprincipe en moet nog steeds restrictief geïnterpreteerd worden maar wil een formalistische interpretatie verhinderen waarbij eerst moet aangetoond worden dat er geen instemming is tot de jeugdhulpverlening vooraleer men de jeugdrechter kan vorderen in een procedure hoogdringendheid.

Na een vordering hoogdringendheid is voorzien in de processen van de integrale jeugdhulpverlening dat men (opnieuw) probeert over te gaan naar buitengerechtelijke jeugdhulpverlening voor de minderjarige en zijn context.

Artikel 73

Dit artikel vervangt artikel 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. Dat artikel regelt de positie van de toegangspoort in de context van uitvoering van een gerechtelijke maatregel. Het is de toegangspoort die in het vernieuwde landschap van (integrale) jeugdhulp de capaciteit beheert van de niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening. Het is de jeugdrechter die de toegang regelt tot de gerechtelijke jeugdhulpverlening en in dat kader maatregelen oplegt. Het is logisch dat ook de jeugdrechter een beroep doet op de toegangspoort als jeugdhulpregisseur om aan te geven of en waar de jeugdhulpverlening die hij wil opleggen, beschikbaar is.

De jeugdrechter moet een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening laten inschrijven op de intersectorale registratielijst bij de toegangspoort om te beletten dat hij rechtstreeks toegang zou hebben tot het jeugdhulpverleningsaanbod. Het is immers nooit de bedoeling geweest dat een jeugdrechter rechtstreeks contact kon opnemen met een voorziening. Het is wel degelijk de bedoeling dat een vraag van de jeugdrechter voor niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening langs de toegangspoort als beheerder van de capaciteit niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulp passeert, en dat het team Jeugdhulpregie van de toegangspoort zijn rol als regisseur in dit proces kan spelen, maar zonder de soevereiniteit van de jeugdrechter aan te tasten.

Uiteraard blijft de jeugdrechter bevoegd om te bepalen welke maatregel hij oplegt. Aan die bevoegdheid wordt niet geraakt. Wat de jeugdhulpregisseur doet, is nagaan door middel van welke modules de door de jeugdrechter voorziene maatregel kan worden uitgevoerd en welke jeugdhulpaanbieders hiervoor in aanmerking komen, gezien hun jeugdhulpaanbod.

Het is finaal de jeugdrechter die de maatregel oplegt en die – desgevallend – aangeeft wie deze dient uit te voeren.

Door een maatregel van een jeugdrechter in de praktijk te laten omzetten en uitvoeren met behulp van modules, wordt niet geraakt aan 'de geïndiceerde hulp' welke de jeugdrechter met zijn maatregel voor ogen heeft. Hiermee wordt enkel de uitvoering van deze maatregel in overeenstemming gebracht met het huidige kader van het jeugdhulpaanbod, zijnde een gemoduleerd aanbod. Het team Jeugdhulpregie geeft de mogelijkheden aan waarna het finaal de jeugdrechter is die beslist, ook over wie zal uitvoeren. De beslissing en toewijzing van gerechtelijke jeugdhulpverlening blijft de exclusieve bevoegdheid van de jeugdrechter.

In het ontworpen artikel 55, eerste lid, wordt ook verwezen naar niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening die met toepassing van andere regelgeving dan het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp door de jeugdrechter kan worden opgelegd. Het is de bedoeling dat de jeugdrechter ook vragen tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, laat inschrijven op de intersectorale registratielijst bij de toegangspoort.

Inschrijving op de intersectorale registratielijst geldt ook voor niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening die door de jeugdrechter ten aanzien van (Nederlandstalige) Brusselse jongeren wordt opgelegd met toepassing van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) van 29 april 2004 inzake hulpverlening aan jongeren en die door voorzieningen van de Vlaamse Gemeenschap moet worden uitgevoerd. Volgens de Raad van State mag dat niet leiden tot een 'denaturatie' van de aard van de maatregelen die kunnen worden opgelegd op grond van de ordonnantie van 29 april 2004, en die inhouden

dat de jeugdrechtbank de voorziening aanwijst waarin de opgelegde maatregel zal worden uitgevoerd. Anders zou er bevoegdheidsoverschrijding zijn.

Nu fungeert de toegangspoort als orgaan dat het aanbod niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulp beheert, waarbij dat orgaan als jeugdhulpregisseur zijn eigen rol binnen dit proces moet opnemen. Hiertoe biedt de toegangspoort het aanbod aan de jeugdrechter aan, die daarna de uiteindelijke beslissing neemt. Er wordt dus helemaal niet geraakt aan de soevereiniteit van de jeugdrechter, aangezien deze de beslissing neemt en de toegangspoort die beslissing alleen maar kan uitvoeren. Artikel 26, §1, tweede lid, van het decreet van 12 maart 2013 betreffende de integrale jeugdhulp onderbouwt deze redenering en wijst de betrokken partijen nogmaals op de soevereiniteit van de jeugdrechter.

Om toch tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de Raad van State worden in de inleidende zin van het ontworpen artikel 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 de woorden "als hij (lees: de jeugdrechter) het volgende beveelt" vervangen door de woorden "vóór hij het volgende beveelt".

Artikel 74

De aanvulling van artikel 67, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp met een tweede zin verduidelijkt dat de subsidies voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod niet alleen op individuele basis kunnen worden toegekend, maar dat deze subsidies evengoed kunnen worden toegekend aan organisaties met het kwaliteitslabel 'intersectoraal zorgnetwerk' om meerdere minderjarigen te begeleiden. De aanduiding van deze organisaties zal gebeuren met een oproep. Daarnaast wordt in de eerste zin verduidelijkt dat de subsidies ook door de administrateur-generaal van het agentschap Jongerenwelzijn kunnen worden toegekend. De Vlaamse Regering zal aldus moeten bepalen of een team Jeugdhulpregie of de administrateur-generaal bevoegd is.

Artikel 67, tweede lid, zal dan als volgt luiden: "Voor de dossiers, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 6°, kan het team Jeugdhulpregie of het hoofd van het agentschap Jongerenwelzijn subsidies toekennen voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod aan de minderjarige volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt. Die subsidies kunnen, volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt, ook worden toegekend aan een of meer organisaties met het kwaliteitslabel 'intersectoraal zorgnetwerk', die worden aangewezen na een oproep en die meerdere minderjarigen kunnen begeleiden.".

Er wordt niet ingegaan op de suggestie van de Raad van State in zijn advies van 23 juni 2015 met nummer 57.575/3 (over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering betreffende het intersectorale zorgnetwerk en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 21 februari 2014 betreffende de integrale jeugdhulp, wat betreft de prioritair toe te wijzen hulpvragen) om te verduidelijken dat de subsidies ook voor meerderjarigen kunnen gelden. Artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 bepaalt dat de toegangspoort voor personen vanaf achttien jaar en tot maximaal vijfentwintig jaar kan beslissen over de voortzetting van jeugdhulpverlening die vóór de leeftijd van achttien jaar is aangevraagd, conform de regels die de Vlaamse Regering bepaalt. Artikel 18, §3, geldt dus in alle gevallen waar de Vlaamse Regering de regels heeft bepaald, waaronder het toekennen van subsidies. Het vermelden in artikel 67, tweede lid, dat de subsidies ook aan meerderjarigen kunnen worden toegekend indien ze onder 18, §3, vallen, is met andere woorden overbodig.

Artikel 75

Het huidige artikel 75, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp houdt een verbod in van de uitwisseling van informatie tussen de gemandateerde voorzieningen enerzijds en de magistraten en sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening anderzijds. Het tweede lid van artikel 75 stelt vervolgens dat dit verbod niet geldt voor bepaalde basisgegevens. Deze basisgegevens met betrekking tot de identiteit van de betrokkene en de "al verleende jeugdhulpverlening" mogen wel uitgewisseld worden.

Volgens het huidige artikel 75, tweede lid, kan dus informatie worden verstrekt over de jeugdhulpverlening die al verleend is aan de minderjarige en zijn gezin, maar niet over de jeugdhulpverlening die nog in uitvoering is. Het is uiteraard ook belangrijk om basisgegevens met betrekking tot de jeugdhulpverlening die op dat moment loopt, uit te wisselen. Het was in de geest van de decreetgever om ook die basisgegevens te vatten. Het huidige artikel zou op dat punt voor verwarring kunnen zorgen. Het tweede lid van artikel 75 wordt dan ook gewijzigd om de mogelijkheid te bieden aan de gemandateerde voorzieningen om ook informatie te kunnen verstrekken over de lopende jeugdhulpverlening en niet enkel de reeds verstrekte jeugdhulpverlening. Dit was ook initieel de bedoeling van de decreetgever bij de opmaak van het decreet, maar wordt hier dus verduidelijkt.

Artikel 76

In het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt een nieuw artikel 75/1 ingevoegd. De tekst van dat artikel luidt als volgt:

"Behalve in de gevallen die bij of krachtens dit decreet zijn bepaald, is elke vorm van gegevensoverdracht verboden tussen enerzijds de jeugdhulpaanbieders die geen gemandateerde voorzieningen zijn, en anderzijds de magistraten, belast met jeugdzaken en de sociale diensten.

Het verbod, vermeld in het eerste lid, geldt niet als de betrokken minderjarige die minstens twaalf jaar is of, als hij jonger is, tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken op een geïnformeerde en schriftelijke wijze instemmen met de overdracht van gegevens. Het verbod geldt evenmin voor de basisgegevens met betrekking tot:

- 1° de identificatie van de betrokken partijen;
- 2° het feit of er jeugdhulpverlening ten aanzien van de minderjarige en, in voorkomend geval, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken is aangevat, wordt voortgezet of is beëindigd.

De gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, kan alleen plaatsvinden na een schriftelijke vraag van magistraten belast met jeugdzaken of van de sociale diensten met het oog op het bieden van de gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken."

Een invoeging van een nieuw artikel 75/1 in het decreet van 12 juli 2013 dringt zich op, omwille van het signaal vanuit verschillende actoren in de integrale jeugdhulp dat het decreet geen informatie-uitwisseling toelaat vanuit de hulpverleners van de brede instap of andere diensten naar het parket en naar de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. De regelgeving is, met uitzondering van artikel 76 van voormeld decreet, op het vlak van de gegevensuitwisseling niet sterk gewijzigd ten opzichte van de inmiddels opgeheven bepalingen van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand.

Het huidige artikel 75, eerste lid, houdt een verbod in van de uitwisseling van informatie tussen de gemandateerde voorzieningen enerzijds en de magistraten en

sociale diensten anderzijds; het tweede lid stelt dan dat dat verbod niet geldt voor bepaalde basisgegevens. Deze basisgegevens met betrekking tot de identiteit van de betrokkene en de al verleende jeugdhulpverlening – en, na de hierboven voorgestelde wijziging, ook met betrekking tot de lopende jeugdhulpverlening – mogen wel uitgewisseld worden.

Wat echter problematisch is, is dat artikel 75 enkel betrekking heeft op de actoren 'gemandateerde voorzieningen' en 'jeugdmagistraten' en 'sociale diensten (voor gerechtelijke jeugdhulpverlening)'. De jeugdhulpaanbieders zelf worden niet vermeld in het artikel, terwijl zij in het nieuwe landschap ook een rol hebben in geval van verontrusting. Jeugdhulpverleners baseren zich op het beroepsgeheim en op het ontbreken van een rechtsgrond in het decreet integrale jeugdhulp en weigeren soms om ook de basisgegevens, namelijk het feit of er jeugdhulpverlening loopt, uit te wisselen met de actoren in de gerechtelijke jeugdhulpverlening. Zowel vanuit het parket als vanuit de jeugdhulpaanbieders wordt deze lacune als problematisch ervaren. Een aanpassing van de regelgeving is hier noodzakelijk met het oog op rechtszekerheid voor cliënten en jeugdhulpaanbieders en met het oog op het mogelijk maken van de uitvoering van de opdrachten opgenomen in het decreet, zowel binnen de buitengerechtelijke als binnen de gerechtelijke jeugdhulpverlening. De mogelijkheid tot uitwisseling van bepaalde gegevens naar jeugdmagistraten toe is hiervoor een randvoorwaarde. Jeugdmagistraten moeten gemotiveerd kunnen inschatten of in het belang van minderjarigen door hen bijkomende stappen moeten gezet worden, hetzij via een kennisgeving aan de gemandateerde voorziening, hetzij via een vordering bij de jeugdrechter.

Voor de gemandateerde voorzieningen (artikel 75) is de formulering ruimer dan voor de andere jeugdhulpaanbieders (artikel 75/1). Ondersteuningscentra jeugdzorg en vertrouwenscentra kindermishandeling hebben immers een specifieke rol en mandaat ten opzichte van de gerechtelijke actoren in de jeugdhulpverlening. Het type informatie dat zij kunnen doorgeven en de context waarin dit kan, is minder beperkend omschreven dan voor de andere jeugdhulpaanbieders. Buiten het geval dat met toepassing van een decretale of reglementaire bepaling of met instemming van de betrokkenen een ruimere informatie-uitwisseling is toegestaan, kan door die jeugdhulpaanbieders aan jeugdmagistraten of aan de sociale diensten met betrekking tot de jeugdhulpverlening alleen worden meegedeeld of die jeugdhulpverlening werd aangevat, nog verder loopt of werd beëindigd. Ten slotte wordt de finaliteit van deze gegevensuitwisseling en de wijze van opvraging van de informatie vanuit het parket toegevoegd aan artikel 75/1. De vraag vanuit het parket moet schriftelijk wordt gesteld (per mail/fax), en moet duidelijk vermelden dat ze wordt gesteld met het oog op passende hulpverlening aan de betrokken minderjarige. Ook zou het antwoord op de vraag wellicht best schriftelijk gebeuren. Dit, voor het geval er later betwisting zou bestaan over het doel en de draagwijdte van de informatieoverdracht.

De verantwoordelijkheid om in te schatten of voor de minderjarigen, over wie jeugdmagistraten aan de jeugdhulpaanbieders informatie vragen, gerechtelijke jeugdhulpverlening nodig is, ligt bij de jeugdmagistraten. De vraagstelling van een jeugdmagistraat aan een dienst in de vrijwillige jeugdhulpverlening "of er jeugdhulpverlening loopt", is met andere woorden niet bedoeld om te peilen naar de mate van verontrusting, noch naar het feit of de verontrusting reeds gedetecteerd werd door de hulpverleners en of men hierrond aan het werken is met de cliënt. Wanneer het parket op de hoogte gebracht wordt van een (potentieel) verontrustende situatie, dan dient het parket autonoom in te schatten of er moet overgegaan worden naar gerechtelijke jeugdhulpverlening. Op het ogenblik dat het parket beslist dat een doorverwijzing naar een dienst in de vrijwillige jeugdhulpverlening kan volstaan, biedt de in dit artikel voorziene antwoordmogelijkheid aan het parket de bevestiging of de ontkenning dat de cliënt effectief reeds gekend is of zich aangemeld heeft.

Artikel 77

Binnen het ruimere traject inzake responsabilisering van de diensten voor pleegzorg en het geven van impulsen aan de private initiatiefnemers om zich als sociale ondernemers te profileren, is het verlenen van vergunningen van bepaalde duur een verkeerd signaal: de Vlaamse overheid verwacht dat initiatiefnemers een strategisch meerjarenbeleid gaan voeren, terwijl ze formeel maar voor een maximale periode van zes jaar vergund zijn. Daarnaast is er de vaststelling dat in het merendeel van de sectorale regelgevingen binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin voorzien is dat erkenningen of vergunningen van onbepaalde duur verleend kunnen worden. De sector van de pleegzorg is een van de weinige sectoren waar nog geen vergunningen van onbepaalde duur verleend kunnen worden. De zesjaarlijkse erkenningscyclus zorgt niet alleen voor rechts-onzekerheid voor de diensten voor pleegzorg, maar creëert eveneens een administratieve last, voor zowel het private initiatief als voor de Vlaamse administratie. Artikel 12 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg wordt in die zin aangepast dat vergunningen voor onbepaalde duur kunnen worden verleend aan diensten voor pleegzorg.

Artikel 78

De wijziging die artikel 77 aanbrengt aan artikel 12 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg, maakt het mogelijk diensten voor pleegzorg voor een onbepaalde duur te vergunnen.

In dat opzicht is het redelijk dat diensten voor pleegzorg, die vergund zijn op de datum van inwerkingtreding van de wijzigende bepaling (1 januari 2017), van rechtswege worden geacht voor een onbepaalde duur vergund te zijn.

Artikel 79

Het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap 'Zorg en Gezondheid', moet dringend worden geactualiseerd zodat alle nieuwe bevoegdheden die sinds de zesde staatshervorming door het agentschap Zorg en Gezondheid worden uitgeoefend, ook officieel tot het takenpakket van dat agentschap behoren.

Een aanpassing van dat besluit kan echter niet enkel bij besluit van de Vlaamse Regering gebeuren, aangezien artikel 3, 1°, van het besluit in 2012 werd gewijzigd bij artikel 35 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg.

De zinsnede „, met uitzondering van diensten voor pleegzorg als bedoeld in artikel 7 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg” moet worden opgeheven, zodat het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap 'Zorg en Gezondheid', vervolgens retroactief bij besluit van de Vlaamse Regering kan worden gewijzigd.

Artikel 80

Door de zesde staatshervorming worden aan de gemeenschappen bijkomende bevoegdheden overgedragen op het vlak van de persoonsgebonden aangelegenheden.

Niet alleen worden de gemeenschapsbevoegdheden met betrekking tot het gezondheidsbeleid en de bijstand aan personen (artikel 5, §1, I en II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen) uitgebreid.

De meeste van die bevoegdheden vallen, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, onder het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 9, §1, 1° en 2°, van het BVR van 3 juni 2005 met betrekking tot de organisatie van de Vlaamse administratie, genomen ter uitvoering van artikel 2 van het kaderdecreet Bestuurlijk Beleid van 18 juli 2003).

Tevens zijn de gemeenschappen in het raam van de persoonsgebonden aangelegenheden bevoegd geworden voor onder meer "de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuisen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert" en "de gezinsbijslagen" (artikel 5, §1, III en IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Ook die beide aangelegenheden vallen binnen de Vlaamse Gemeenschap onder het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 9, §1, 3° en 4°, van voormeld BVR van 3 juni 2005).

Aangezien de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid bevoegd is voor de verschillende aangelegenheden die tot het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin behoren, kan zijn bevoegdheid niet beperkt blijven tot de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I en II, van voormelde bijzondere wet, die tot dat beleidsdomein behoren. Die bevoegdheid moet worden uitgebreid tot de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, III en IV, van voormelde bijzondere wet.

De bevoegdheid van de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers wordt dienovereenkomstig uitgebreid. Aldus zou die adviescommissie ook kennis kunnen nemen van bezwaren met betrekking tot de vergunning of erkenning van voorzieningen binnen de nieuwe gemeenschapsaangelegenheden 'justitiehuisen' en 'gezinsbijslag', voor het geval de Vlaamse Gemeenschap in de vergunning of erkenning van dergelijke voorzieningen zou voorzien.

Artikel 81

In artikel 2, tweede lid, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters wordt de verwijzing naar het oude decreet van 7 mei 2004 betreffende de integrale jeugdhulp vervangen door een verwijzing naar het nieuwe decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp.

Artikel 82

In artikel 4, zesde lid, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters wordt de rechtsgrond geschrapt om de procedure voor de schorsing en de opheffing van de vergunning te regelen. Die rechtsgrond is overbodig want al geregeld in artikel 19, vierde lid, van voormeld decreet.

Artikel 83

Dit artikel wil een aantal wijzigingen aanbrengen in artikel 6 van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters.

Punt 1°

Het decreet van 20 april 2012 bevat al een rechtsgrond om bij BVR voorwaarden te bepalen voor de verantwoordelijke en de kinderbegeleider met betrekking tot de actieve kennis van de Nederlandse taal. Bij BVR wordt ook aan de persoon die de verantwoordelijke bij diens afwezigheid vervangt als aanspreekpersoon (voor

Kind en Gezin, voor de toezichthouders en voor de ouders), een minimale kennis van de Nederlandse taal opgelegd. De Raad van State heeft opgemerkt dat er voor deze laatste regeling geen decretaale rechtsgrond voorhanden is. Die rechtsgrond wordt nu gecreëerd in paragraaf 1, 4°, c), van artikel 6.

Punt 2°

In paragraaf 4, eerste lid, van artikel 6 wordt de benaming 'strafregister model 2' aangepast naar aanleiding van een eerder ontvangen advies van de Raad van State. Inhoudelijk wijzigt er niets: er wordt nog steeds naar hetzelfde uittreksel gevraagd. Het gaat hier louter om de juiste benaming of verwijzing.

In paragraaf 4, eerste en tweede lid, wordt het woord "recent" weggelaten bij "uittreksel uit het strafregister" en "attest van medische geschiktheid".

Vanuit het voortgangsoverleg werd voorgesteld, omwille van administratieve lastenverlaging, het regelmatig hernieuwen van documenten (zoals het uittreksel uit het strafregister en het attest van medische geschiktheid) als verplichte vergunningsvoorwaarde te schrappen. Uiteraard hebben organisatoren de verantwoordelijkheid om een nieuw attest te vragen als ze dat nodig achten. Het Vergunningsbesluit van 22 november 2013 werd daarop aangepast: er moet nog steeds een uittreksel uit het strafregister en een attest van medische geschiktheid zijn voor wie begint te werken of regelmatig aanwezig is in de kinderopvang, maar het moet niet steeds hernieuwd worden (enkel nog op gemotiveerd verzoek of als er nieuwe feiten op het uittreksel zouden toegevoegd worden). Daardoor is de huidige decretaale bepaling die stelt dat er steeds een recent document moet zijn, niet meer actueel en wordt ze aangepast.

De Raad van State heeft opgemerkt dat er in het Vergunningsbesluit van 22 november 2013 gesproken werd van "andere personen met regelmatig direct contact". Decretaal spreekt men echter over "andere personen met direct contact". Het 'regelmatig' karakter werd toegevoegd bij BVR. De Raad van State oordeelt hier dat er bij BVR een verenging is gebeurd ten opzichte van wat decretaal is bepaald. 'Regelmatig' is bijgevolg geschrapt in het Vergunningsbesluit (BVR) en wordt decretaal toegevoegd. De verenging wordt op decretaal niveau vastgelegd in paragraaf 4, eerste en tweede lid, van artikel 6. Het is verantwoord enkel een attest te vragen voor personen die regelmatig met de kinderen in contact komen. Het zou onnodige administratieve lasten meebrengen en haast onmogelijk zijn om bijvoorbeeld voor de postbode (die misschien eens eenmalig binnenkomt) deze attesten te vragen.

Een uittreksel uit het strafregister als bedoeld in het Strafwetboek kan enkel voor natuurlijke personen. De organisator die een rechtspersoon is, kan wel over een uittreksel uit het strafregister op naam van de rechtspersoon beschikken, maar dan uit het centraal strafregister. De voorwaarde dat een organisator-rechtspersoon over een dergelijk uittreksel moet beschikken, is al verduidelijkt in het Vergunningsbesluit (BVR), maar wordt nu ook decretaal verankerd in paragraaf 4, eerste lid, van artikel 6.

Artikel 84

De Raad van State heeft bij uitvoeringsbesluiten van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters, meer bepaald het Vergunningsbesluit van 22 november 2013 en het Subsidiebesluit van 22 november 2013, geadviseerd om een aantal bijkomende rechtsgronden te creëren. Zo is er een bijkomende rechtsgrond nodig met betrekking tot de opdracht voor het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in het kader van een individueel verminderde prijs.

In het Subsidiebesluit wordt bepaald dat het OCMW kan beslissen over een individueel verminderde prijs voor kinderopvang. De Raad van State heeft in zijn advies opgemerkt dat de taken van het OCMW bij wet of decreet geregeld zijn en dat er geen wettelijke of decretale rechtsgrond voorhanden is om bovenvermelde taak betreffende de beslissing over een individueel verminderde prijs aan het OCMW toe te bedelen. De rechtsgrond voor deze taak wordt bij de voorgestelde wijziging van artikel 8, §3, van voormeld decreet van 20 april 2012 voorzien.

Het systeem inkomenstarief, en de berekening van de tarieven van de gezinnen voor kinderopvang, is afhankelijk van de inkomensgegevens en de gezinsamenstelling. Bepaalde gegevens voor de berekening van de tarieven worden automatisch beschikbaar gesteld via andere overheidsinstanties, maar voor sommige gegevens is het agentschap Kind en Gezin afhankelijk van de gegevens die gezinnen doorgeven. Het is dus cruciaal dat gezinnen de juiste gegevens doorgeven, dus geen onjuiste gegevens doorgeven of nalaten actuele informatie door te geven (bv. een te laag inkomen doorgeven om zo een lager inkomenstarief te moeten betalen voor kinderopvang). Kind en Gezin moet dus rechtstreeks naar de gezinnen toe kunnen ingrijpen als dat agentschap vaststelt dat gezinnen onjuiste gegevens doorgeven. Ook daarvoor wordt een rechtsgrond gecreëerd door een wijziging van voormeld artikel 8, §3.

Artikel 85

Het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters bevat al een duidelijke rechtsgrond die de Vlaamse Regering toestaat om de procedure voor aanvraag, toekenning enzovoort van een vergunning te regelen en die voorziet in de mogelijkheid om bezwaar aan te tekenen tegen een weigeringsbeslissing.

Voor de aanvraag, toekenning enzovoort van subsidies was die rechtsgrond nergens duidelijk voorzien. Die rechtsgrond wordt nu in artikel 12 van voormeld decreet ingevoegd. Daardoor bestaat er ook een voldoende rechtsgrond om tegen de weigering van een subsidie bezwaar mogelijk te maken bij de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers, zoals dit al in het Procedurebesluit van 9 mei 2014 voorzien is.

Artikel 86

Volgens artikel 13, eerste lid, 1°, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters moet een lokaal loket kinderopvang gebruik maken van het informatie- en registratiesysteem (de 'Kinderopvangzoeker') bij de coördinatie van de registratie van de vragen naar kinderopvang en van de voorkeur van gezinnen voor kinderopvangplaatsen. Dat systeem is er echter niet. Het lokaal loket kan bijgevolg onmogelijk aan die verplichting voldoen. De zin waarin het gebruik van het informatie- en registratiesysteem wordt opgelegd, wordt bijgevolg weggelaten.

Artikelen 87 en 88

Volgens artikelen 19 en 22 van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters kan aan een organisator van kinderopvang een bestuurlijke maatregel met betrekking tot de vergunning of een bestuurlijke geldboete worden opgelegd als hij het toezicht verhindert. Het decreet bevat echter geen bepaling die erin voorziet dat de organisator die het toezicht verhindert, wordt aangemaand noch een bepaling die erin voorziet dat ten aanzien van zulke organisator een bestuurlijke maatregel met betrekking tot de subsidiëring kan worden getroffen.

Er mag echter geen twijfel over bestaan dat in het geval een organisator niet meewerkt aan het toezicht:

- hij aangemaand zal worden (artikel 18 van het decreet van 20 april 2012);
- te zijnen aanzien bestuurlijke maatregelen met betrekking tot de subsidiëring kunnen worden genomen (artikel 20 van het voormelde decreet).

De artikelen 18 en 20 van het decreet van 20 april 2012 worden in die zin aangepast.

Artikel 89

Tot nu toe voorziet artikel 21 van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters in twee stappen bij de uitvoering van een beslissing tot opschorting van de kinderopvang of tot sluiting van een kinderopvanglocatie. Kind en Gezin licht de burgemeester in over de beslissing tot sluiting; de burgemeester gaat na of de organisator die beslissing naleeft en informeert Kind en Gezin daarover. Indien de opvanglocatie nog niet gesloten is, dan vraagt Kind en Gezin de burgemeester tot gedwongen sluiting over te gaan. Met de nu voorgestelde aanpassing kan de burgemeester meteen tot sluiting overgaan als hij vaststelt dat de organisator de opvanglocatie niet sluit tegen de opgelegde datum.

Artikel 90

Volgens het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen moet elke organisator van een erkende of vergunde kinderopvanglocatie verantwoorde zorg verstrekken aan de gebruikers. Met het oog op die verantwoorde zorg verplicht dat decreet elke organisator om een kwaliteitsbeleid te voeren en een kwaliteitshandboek te hebben.

Voor vergunde kinderopvang en erkende buitenschoolse opvang wordt echter voorgesteld om dit alleen op te leggen aan organisatoren met meer dan achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen. Organisatoren met meer dan achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen moeten beschikken over een volledig kwaliteitshandboek.

Organisatoren met maximaal achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen zouden bijgevolg niet langer onder het toepassingsgebied van het voormelde Kwaliteitsdecreet vallen. Ze moeten echter wel kwaliteitsvolle zorg bieden ter uitvoering van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters, en meer bepaald ter uitvoering van de vergunningsvoorwaarden geregeld bij het Vergunningsbesluit van 22 november 2013. Daarbij wordt bepaald dat ze door het naleven van de vergunningsvoorwaarden kwaliteitsvolle kinderopvang bieden. Ze moeten daarvoor echter geen kwaliteitsbeleid voeren en geen kwaliteitshandboek of managementsysteem hebben, zoals bepaald door het voormelde Kwaliteitsdecreet. Ook voor organisatoren van erkende buitenschoolse opvang blijft die redenering gelden. Ze zullen steeds kwaliteitsvolle opvang moeten bieden, en dit ter uitvoering van de erkenningsvoorwaarden die op hen van toepassing zijn.

De voorgestelde uitzondering veronderstelt een wijziging van artikel 2, 1°, van het voormelde Kwaliteitsdecreet. Ze is te verantwoorden doordat bij kleinschalige kinderopvang andere verplichtingen gelden die een bewaking van de kwaliteit beogen. Zo wordt bijvoorbeeld een kennismakingsmodule verplicht gesteld, waarbij onder andere het belang van een visie, werkwijze enzovoort een plaats hebben. Op die manier zullen de betrokken organisatoren ook bewust gemaakt worden van het belang hiervan en is er ook een vorm van kwaliteitsbewaking.

Artikelen 91 tot en met 93

Ingevolge de zesde staatshervorming is de Vlaamse Gemeenschap, binnen haar bevoegdheid voor de persoonsgebonden aangelegenheden, sinds 1 juli 2014 ook bevoegd voor de gezinsbijslagen (artikel 5, §1, IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Gezinsbijslagen zijn, overeenkomstig de Europese sociale verordeningen, alle verstrekkingen en uitkeringen als tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijdragen.

Het Vlaamse regeerakkoord (*Parl.St.* VI.Parl. 2014, nr. 31/1) voorziet dat de bevoegdheid inzake gezinsbijslagen wordt ondergebracht bij het agentschap Kind en Gezin. Daarvoor dienen gezinsbijslagen te worden opgenomen als één van de decretale taken van Kind en Gezin, naast de regie van de kinderopvang en de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning. Hoewel FAMIFED, de federale instelling die tot op heden nog belast is met het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen, deze taken krachtens artikel 94, §1bis, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 nog kan blijven uitvoeren tot uiterlijk 31 december 2019, is het belangrijk dat deze bevoegdheid nu reeds in het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin wordt verankerd. Hetzelfde artikel 94, §1bis, bepaalt immers ook dat de Vlaamse Gemeenschap kan beslissen om het administratieve beheer en de uitbetaling reeds vroeger op te nemen, en dit ten vroegste vanaf 1 januari 2016. Kind en Gezin zal als rechtsopvolger van FAMIFED ook een aanvraag moeten indienen bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (CBPL) om gebruik te kunnen maken van de machtigingen die aan FAMIFED werden verleend voor diverse gegevensstromen, noodzakelijk voor het beheer en de uitbetaling van gezinsbijslagen. Dit kan pas gebeuren wanneer het Kind en Gezin ook formeel bevoegd is inzake gezinsbijslagen.

Dit wordt geregeld in artikelen 91 en 92. De Vlaamse Regering zal de datum van inwerkingtreding van die artikelen bepalen. Zoals de Raad van State opmerkt, voorziet artikel 94, §1bis, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in een procedure voor het geval de bevoegdheid inzake het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen door een gemeenschap wordt opgenomen vóór 1 januari 2020 (datum waarop die bevoegdheid van rechtswege wordt overgedragen). De betrokken gemeenschap moet de desbetreffende beslissing ten minste negen maanden vóór de overname notificeren aan de Federale Staat, met dien verstande dat die overname gebeurt per 1 januari. Voor zover het de bedoeling is dat de overname door de Vlaamse Gemeenschap vóór 1 januari 2020 plaatsheeft, zal die procedure moeten worden nageleefd. De Vlaamse Regering is dus het best geplaatst om de inwerkingtreding van voormelde artikelen te regelen.

Daarnaast voert artikel 93 in voormeld decreet van 30 april 2004 een rechtsgrond in die Kind en Gezin moet toelaten alle relevante gegevens van kinderen onder de drie jaar te registreren. Kind en Gezin heeft een aantal bij decreet vastgelegde opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning aan jonge gezinnen met kinderen tussen de 0 en 3 jaar. Om die opdrachten te kunnen uitvoeren dient het agentschap op de hoogte te zijn van elk kind dat binnen zijn werkingsgebied geboren wordt of van elke verhuis van een kind onder de drie jaar daar naartoe. Aangezien de dienstverlening van Kind en Gezin reeds start aan het kraambed, gebeurt dit best zo snel mogelijk na de geboorte. Momenteel is Kind en Gezin op de hoogte van de nieuwe geboorten via bezoeken aan de kraamklinieken. Hierdoor mist het echter een aantal geboorten omdat sommige moeders reeds kort na de bevalling de kraamkliniek verlaten en omdat ook niet elk kind in een kraamkliniek geboren wordt.

Bij de geboorte van een kind moet de zorgverlener die de geboorte heeft begeleid, de geboorte aangeven bij de dienst Burgerlijke Stand van de gemeente waar ze heeft plaatsgevonden (kennisgeving van bevalling en geboortecertificaat). De Burgerlijke Stand moet op zijn beurt de gegevens die de zorgverlener heeft doorgegeven, ontvangen en controleren om de geboorteregistratie op te stellen wanneer de ouders de geboorte van hun kind komen aangeven.

Om de uitwisseling van gegevens tussen die verschillende actoren vlotter te laten verlopen werd er door de Federale Overheidsdienst Informatie- en Communicatietechnologie (FEDICT) een geïnformatiseerde oplossing ontwikkeld die de naam eBirth kreeg. De eBirth-toepassing maakt een elektronische en beveiligde uitwisseling van gegevens mogelijk tussen de betrokkenen op het terrein (artsen, vroedvrouwen, ambtenaren van de Burgerlijke Stand) en de gemeenschappen, met respect voor de privacy en het medisch geheim.

Het zou een grote besparing in tijd en werklust betekenen, de correctheid van de gegevens ten goede komen en de doelmatigheid van het werk verhogen als ook Kind en Gezin via eBirth binnen de vierentwintig uur op de hoogte kan zijn van elke nieuwe geboorte en reeds een aantal gegevens zou ontvangen die nodig zijn voor de dossieraanmaak en het opstarten van de dienstverlening. Deze doelstelling maakt deel uit van het ondernemingsplan van Kind en Gezin voor 2015. Kind en Gezin diende hiervoor in 2014 een machtigingsaanvraag in bij de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité voor Sociale Zekerheid en Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

In zijn beraadslaging nr. 14/030 van 15 april 2014 stelt de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid vast dat ouders niet verplicht zijn om gebruik te maken van de diensten van Kind en Gezin, maar dit louter vrijwillig doen, en dat Kind en Gezin dus niet de totaliteit van het potentiële dienstpubliek bedient. Daarom werd door FEDICT aan Kind en Gezin, in het kader van eBirth, slechts een voorlopige machtiging verleend voor de mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen. De machtiging houdt op uitwerking te hebben op 1 oktober 2015 en kan daarna enkel nog verlengd worden voor zover er een decreetale wijziging wordt doorgevoerd waarbij een rechtsgrond wordt ingevoerd voor het verwerken van persoonsgegevens aangaande de volledige populatie.

Artikel 10, vijfde lid, van het decreet van 30 april 2004 verstrekt Kind en Gezin reeds een rechtsgrond voor de verwerking van alle gegevens, inclusief persoonsgegevens, van zijn cliënteel, die noodzakelijk zijn om zijn decreetale taken uit te voeren. Als gevolg van bovenvermelde beraadslaging van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid is het noodzakelijk ook een uitdrukkelijke rechtsgrond te voorzien voor de registratie van persoonsgegevens van kinderen, nog voor ze tot het cliënteel van Kind en Gezin behoren. Op deze manier kan Kind en Gezin alle kinderen en hun gezinnen zo snel mogelijk bereiken en beschikt het reeds over een beperkt aantal administratieve persoonsgegevens uit eBirth over het kind en zijn ouders die noodzakelijk zijn om de opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning op te starten en uit te voeren. Dit zal Kind en Gezin nog beter in staat stellen zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, van het decreet van 30 april 2004 uit te voeren, die stelt dat het agentschap zich richt tot elk kind. Ook artikel 7, §2, van dat decreet bepaalt dat het agentschap een zo hoog mogelijk bereik beoogt inzake de preventieve gezinsondersteuning. Zoals wettelijk voorzien, blijft de concrete gegevensstroom tussen eBirth en Kind en Gezin onderworpen aan een principiële machtiging van het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de regelgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Dit wijzigt niets aan het vrijwillige karakter van het aanbod van Kind en Gezin. Ouders kunnen er vanzelfsprekend nog steeds voor opteren om geen gebruik te maken van de dienstverlening. Op dat moment vervalt ook de rechtsgrond voor een verdere gegevensverwerking.

Dit artikel werd aangepast aan het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nrs. 12 en 28).

De Raad van State vraagt om de gegevensverwerking nader te kaderen in het licht van de artikelen 4 en 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna: wet Verwerking Persoonsgegevens).

Volgens artikel 5 van de wet Verwerking Persoonsgegevens mogen persoonsgegevens mogen verwerkt worden in een aantal gevallen waaronder "c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie" en "e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang (...), die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking (...)".

Wat meer bepaald gezondheidsgegevens betreft, die gegevens mogen met toepassing van artikel 7 van de wet Verwerking Persoonsgegevens worden verwerkt in een aantal gevallen waaronder "e) wanneer de verwerking om redenen van zwaarwegend algemeen belang verplicht wordt door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;" en "j) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor doeleinden van preventieve geneeskunde of medische diagnose, het verstrekken van zorg of behandelingen aan de betrokkene of een verwant, of het beheer van de gezondheidsdiensten handelend in het belang van de betrokkene en de gegevens worden verwerkt onder het toezicht van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg".

Volgens de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer komt het doeleinde van de in artikel 95 beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd voor in het kader van artikel 5, c), van de wet Verwerking Persoonsgegevens (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nr. 10). In zijn beraadslaging nr. 14/030 van 15 april 2014 had het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid, afdeling Gezondheid, bij het verlenen van een voorlopige machtiging aan Kind en Gezin al te kennen gegeven dat het doeleinde van de mededeling van de persoonsgegevens aan Kind en Gezin welbepaald, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigd was en dat dat de verwerking van de persoonsgegevens door Kind en Gezin toelaatbaar is in het licht van artikel 7, §2, e) en j), van de wet Verwerking Persoonsgegevens.

Omdat in artikel 95 niet wordt aangegeven om welke concrete (categorieën van) persoonsgegevens het gaat, moet met de CBPL (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nrs. 11) worden vastgesteld dat, afgezien van de rechtmatigheid van het doel van de verwerking, het thans niet mogelijk is de gegevensverwerking te toetsen aan de vereisten van artikel 4, §1, van de wet Verwerking Persoonsgegevens. Die toetsing zal gebeuren door het bevoegde comité of de bevoegde instantie wanneer de voor de verwerking vereiste machtiging wordt verleend.

Artikel 94

De aanvullende investeringssubsidies die worden verstrekt door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) bovenop de subsidiëring door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden

zijn een uitzondering die is ingeschreven in artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap.

Voor het verstrekken van deze investeringssubsidies werden de middelen aangewend die het VAPH ontvangt als aandeel in de winstverdeling van de Nationale Loterij.

Gelet op de grote behoeften die bestaan om personen met een handicap rechtstreeks te ondersteunen en hen de regie in eigen handen te geven, en in het licht om meer subsidies rechtstreeks aan de persoon met een handicap zelf toe te kennen, is het de intentie van de Vlaamse Regering om de middelen van de Nationale Loterij niet langer uitsluitend onder de vorm van investeringssubsidies uit te keren.

Het besluit van de Vlaamse Regering met betrekking tot de aanvullende investeringstoelage VIPA zal ook in die zin worden aangepast.

Bij het artikel merkt de Raad van State op dat er een begrotingsfonds zou moeten worden opgericht om specifieke ontvangsten voor specifieke uitgaven te bestemmen. Hieraan wordt geen gevolg gegeven. Met de aanvullende bepaling wordt immers precies beoogd om de middelen van de Nationale Loterij niet langer uitsluitend te bestemmen voor de aanvullende financiering van infrastructuurprojecten. Die bepaling maakt het precies mogelijk die middelen aan te wenden voor het hele beleid voor personen met een handicap. Er bestaat dan ook geen juridische noodzaak om een begrotingsfonds op te richten met betrekking tot die middelen.

Artikelen 95 en 100

Luidens artikel 21 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap moet een persoon die aanspraak maakt op ondersteuning van het agentschap werkelijk en wettig in België verblijven (wettig verblijf veronderstelt een inschrijving in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister) en een bewijs voorleggen van vijf jaar ononderbroken voorafgaand verblijf in België of een verblijf van tien jaar als het onderbroken is. In het geval van een niet-ontvoogde minderjarige, verlengd minderjarige of onbekwaamverkleerde is het de wettelijke vertegenwoordiger die aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf moet voldoen.

Om een ondersteuning te kunnen krijgen, moet hij hetzij zijn woonplaats hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Het begrip woonplaats wordt in het decreet niet gedefinieerd.

Bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2000 houdende vrijstelling voor bepaalde categorieën gehandicapte personen van de vervulling van verblijfsduurvoorwaarden om de bijstand te genieten van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap werden een aantal uitzonderingen geformuleerd op de voorwaarde van voorafgaand verblijf, bijvoorbeeld voor Belgen, onderdanen van lidstaten van de Europese Unie en vluchtelingen. Voor minderjarigen die zich in een uitzonderlijk behartenswaardige situatie bevinden, kan eveneens afgeweken worden van de voorwaarde van voorafgaand verblijf maar ook van de voorwaarde van wettig verblijf.

In het verleden zijn er enkele klachten geweest vanuit het Kinderrechtencommissariaat. De werkwijze van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, en meer bepaald de toepassing van de procedure uitzonderlijke

behartenswaardigheid, is niet in overeenstemming met het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (cf. het recht op non-discriminatie, het recht op bijzondere zorg voor kinderen met een handicap, het belang van het kind).

Ook is er geen overeenstemming met het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp.

Om een aanvraag niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening te kunnen indienen bij de intersectorale toegangspoort en een jeugdhulpverleningsbeslissing te kunnen krijgen volstaat het immers dat de minderjarige een woonplaats/domicilie heeft in het werkgebied van één van de toegangspoorten ofwel een feitelijke verblijfsplaats heeft als hij geen woonplaats heeft in Vlaanderen, in Wallonië of in het buitenland. Een jeugdhulpverleningsbeslissing geeft recht op subsidiëring van de ondersteuning die in de beslissing wordt vermeld.

De verblijfsvoorwaarden zijn ook van toepassing voor personen met een handicap die gebruik willen maken van rechtstreeks toegankelijke ondersteuning.

Als een persoon gebruik wenst te maken van rechtstreeks toegankelijke ondersteuning moet hij geen aanvraag indienen bij het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap en behoeft hij geen beslissing van het agentschap maar kan hij zich rechtsreeks wenden tot de voorziening.

Het zijn bijgevolg de voorzieningen zelf die moeten nagaan of aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Om de naleving van de verblijfsvoorwaarden te kunnen controleren moet men over heel wat gegevens beschikken. De gegevensbronnen hiervoor zijn de persoon met een handicap zelf, het Rijksregister, de gemeentelijke administraties, de Dienst Vreemdelingenzaken enzovoort. Voorzieningen voor personen met een handicap hebben tot nog toe geen toegang tot de gegevens van hun cliënten in het Rijksregister. Het opvragen van gegevens bij de personen zelf of bij de gemeentelijke administraties is vaak tijdrovend. Om al deze redenen is het voor de voorzieningen bijzonder moeilijk om te controleren of de personen die zich aanbieden voor rechtstreeks toegankelijke ondersteuning wel degelijk aan de verblijfsvoorwaarden voldoen.

De aanpassing van artikelen 13 en 21 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap heeft dan ook tot doel de verblijfsvoorwaarden aan te passen voor alle minderjarigen ongeacht of ze niet rechtstreeks toegankelijke ondersteuning wensen of rechtstreeks toegankelijke ondersteuning, voor meerderjarige personen die voorzetting van jeugdhulpverlening wensen zoals geregeld in het decreet integrale jeugdhulp van 12 juli 2013 en voor meerderjarige personen met een handicap die gebruik willen maken van rechtstreeks toegankelijke ondersteuning.

De voorwaarden van werkelijk en wettig verblijf in België en van voorafgaand verblijf worden voor deze groepen van personen geschrapt.

Zij moeten wel hun woonplaats hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Aangezien het decreet van 7 mei 2004 het begrip 'woonplaats' niet definieert, wordt aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid gegeven om dit te bepalen. Op deze manier kan de inhoud ervan gedifferentieerd worden naargelang het om minderjarigen en meerderjarigen die de voortzetting van jeugdhulpverlening vra-

gen, gaat dan wel om meerderjarige personen die gebruik wensen te maken van rechtstreeks of niet rechtstreeks toegankelijke ondersteuning van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap.

Artikel 95 past artikel 13 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap aan om te verduidelijken dat personen met een handicap of een vermoeden van handicap die gebruik wensen te maken van rechtstreeks toegankelijke ondersteuning ook moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 20 en 21, derde en vijfde lid, van dat decreet.

Artikel 100 wijzigt artikel 21 van voormeld decreet van 7 mei 2004.

Alleen meerderjarige personen die een aanvraag indienen bij het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap moeten op dat ogenblik werkelijk en wettig in België verblijven en aan de voorwaarden van voorafgaand verblijf voldoen.

De term 'niet-ontvoogde minderjarige' wordt in het eerste lid weggelaten omdat minderjarigen niet moeten voldoen aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf.

De woorden "vermoeden van handicap" worden toegevoegd in het derde lid om te verduidelijken dat niet alleen de personen met een handicap, maar ook personen met een vermoeden van handicap, hun woonplaats in Vlaanderen of Brussel moeten hebben.

De Vlaamse Regering krijgt de bevoegdheid om het begrip 'woonplaats' te definiëren.

Artikelen 96 tot en met 99

In het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap wordt een rechtsgrond gecreëerd die het voor dat agentschap mogelijk maakt persoonlijke-assistentiebudgetten toe te kennen aan minderjarigen met een handicap en aan meerderjarigen met een handicap die een voortzetting van de jeugdhulpverlening vragen conform artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. Daardoor is de toekenning van die budgetten aan die personen mogelijk, ook na de invoering van de persoonsvolgende financiering voor meerderjarigen. De Vlaamse Regering zal dit verder regelen. Ze zal het maximumbedrag van het persoonlijke-assistentiebudget bepalen, alsook de voorwaarden voor het toekennen van het budget en de regels betreffende de overeenkomst met de persoonlijke assistent, betreffende de toekenning van voorschotten, betreffende het bewijs van de kosten en de verrekening van de kosten.

Artikel 101

Hierbij worden de wijzigingen die door artikel 12 van het decreet van 20 december 2013 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2014 werden aangebracht aan de 'alternatieve' investeringswaarborg, doorgetrokken naar de 'klassieke' investeringswaarborg, die geregeld wordt in artikel 6, §2, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aanlegingen.

Om de groei van de waarborgpositie beheersbaar te houden, wordt het aandeel van alternatieve leningen binnen het gewaarborgde bedrag per project beperkt tot 50% bij het verlenen van een investeringswaarborg.

Deze bepaling heeft tot doel om de budgettaire impact in het geval dat men de waarborg aanspreekt als een alternatieve lening mee wordt gewaarborgd, beheersbaar te houden.

Artikel 102

Sinds 1 juli 2014 is de Vlaamse Gemeenschap, in het raam van haar bevoegdheid voor het beleid betreffende de zorgverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen, ook bevoegd voor de investeringskost van de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen. Dit blijkt uit artikel 5, §1, I, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, vervangen bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de zesde staatshervorming.

Die bevoegdheid omvat de onderdelen A1 – ‘investeringslasten en de aanloopkosten’ – en A3 – ‘investeringslasten van medisch-technische diensten’ – van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen (BFM), die geregeld worden in de artikelen 9 en 11 van het koninklijk besluit van 25 april 2002 betreffende de vaststelling en de vereffening van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen. Meer bepaald gaat het om de financiering van de afschrijving van de diverse investeringslasten (lasten van opbouw, lasten van uitrusting en apparatuur, lasten van grote onderhoudswerken, lasten voor herconditioneringswerken, lasten voor investeringen in het kader van duurzame ontwikkeling, lasten voor aankoop van rollend materiaal, lasten voor een eerste inrichting), van lasten van leningen aangegaan ter financiering van de hierboven vermelde investeringen en van aanloopkosten. Het betreft eveneens de financiering van investeringslasten voor medisch-technische diensten (de magnetische resonantie tomograaf met geïntegreerd elektronisch telsysteem, de radiotherapiedienst, de scanners met positronemissie).

Vanaf het begrotingsjaar 2016 zal de federale overheid daarvoor jaarlijks een dotatie toekennen aan de Vlaamse Gemeenschap.

Het is de bedoeling dat binnen de Vlaamse Gemeenschap de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen ten laste wordt genomen door het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden. Het VIPA verstrekt immers thans ook al investeringssubsidies aan ziekenhuizen met toepassing van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden en de uitvoeringsbesluiten van dat decreet.

Daarom moeten de taken van het VIPA worden uitgebreid met de financiering van bovenvermelde investeringen. Dit gebeurt door de aanvulling van artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, waarin de taken van het VIPA worden opgesomd.

De financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen verloopt thans volgens de bepalingen van het bovenvermelde koninklijk besluit van 25 april 2002 dat zijn rechtsgrond vindt in artikel 105, §1, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen. Aangezien de bevoegdheid voor die financiering aan de Vlaamse Gemeenschap is overgedragen, is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd om de bepalingen van dat koninklijk besluit, die op die financiering betrekking hebben, te wijzigen. Er wordt in een decretale basis voorzien die de

Vlaamse Regering daarvoor bevoegdheid verleent. Die decretale basis is des te meer vereist daar artikel 105, §1, van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet regels bevat betreffende het geheel van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen, maar niet specifiek voor de financiering van investeringslasten. Omdat voor de opmaak van Vlaamse regelgeving betreffende de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet langer moet worden ingewonnen (zie de toelichting bij artikelen 103 en 105), zal bij die opmaak het advies worden gevraagd van het raadgevend comité dat is opgericht bij het intern verzelfstandigd agentschap Zorg en Gezondheid.

Artikel 103

Artikel 102, 2°, voegt in artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid (...) een tweede lid in. Die nieuwe bepaling vormt de rechtsgrond voor de Vlaamse Regering om de financiering van de investeringen in de infrastructuur en medisch-technische diensten van de ziekenhuizen te regelen.

De rechtsgrond voor de financiering van die investeringen ligt tot nog toe vervat in artikel 105 van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet van 10 juli 2008. Dat artikel staat de uitvoerende macht toe om alle bestanddelen van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen te regelen, zowel de financiering van de investeringen in de infrastructuur en medisch-technische diensten waarvoor de gemeenschappen thans bevoegd zijn, als de overige bestanddelen van het budget van financiële middelen die steeds onder de federale bevoegdheid vallen.

Omdat de Vlaamse Gemeenschap voor de financiering van de investeringen in de infrastructuur en medisch-technische diensten van de ziekenhuizen een eigen rechtsgrond creëert in artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006, hoeft artikel 105 van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet daarvoor niet langer een rechtsgrond te bieden. Door de toevoeging van een paragraaf 4 aan voormeld artikel 105 wordt dat artikel dan ook buiten toepassing gesteld voor wat die financiering betreft. Daardoor wordt ook duidelijk dat over een regeling van de Vlaamse Regering betreffende die financiering niet langer het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, moet worden ingewonnen. Tot nog toe bestond daarover onduidelijkheid niettegenstaande artikel 31 van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet uitdrukkelijk bepaalt dat de Nationale Raad tot taak heeft advies uit te brengen over "alle problemen van het ziekenhuiswezen die, ingevolge artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, tot de bevoegdheid van de federale overheid behoren".

Artikel 104

Het is de bedoeling dat de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet langer een adviserende bevoegdheid uitoefent bij de opmaak van regelgeving en in individuele dossiers met betrekking tot de financiering van de investeringen in de infrastructuur en medisch-technische diensten van de ziekenhuizen.

Aan de adviesbevoegdheid van de Nationale Raad bij de opmaak van regelgeving wordt een einde gesteld door artikelen 103 en 105.

Dit artikel stelt een einde aan de adviesbevoegdheid van de Nationale Raad in individuele dossiers.

Artikel 105

Zoals uit de toelichting bij artikel 103 blijkt, is het niet langer de bedoeling dat de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, als adviesorgaan tussenkomt wanneer de Vlaamse Regering regels bepaalt met betrekking tot de financiering van de investeringskost van de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Artikel 106

Waar de Vlaamse overheid enerzijds het recht op maatschappelijke hulp- en dienstverlening wil realiseren voor burgers die geconfronteerd worden met criminaliteit, wil ze de burgers ook responsabiliseren om het verstoord evenwicht in de samenleving ten gevolge van criminaliteit mee te helpen herstellen. Dit geldt enerzijds voor daders die de kans moeten krijgen om hun verantwoordelijkheid ten aanzien van slachtoffers en de samenleving op te nemen. Anderzijds mag ook niet uit het oog worden verloren dat ook slachtoffers moeten worden geresponsabiliseerd en hen de mogelijkheid moet worden geboden om mee te werken aan het herstellen van het verstoorde evenwicht. De dynamische en welzijnsbevorderende krachten van de samenleving moeten maximaal door de burgers kunnen worden aangewend om kansen te creëren voor buitengerechtelijke conflictoplossingen, om de meer ingrijpende en destabiliserende justitiële interventies te vermijden of te beperken. Op die manier willen we het 'sociaal contract' dat werd geschonden, herstellen. De gebruikte methodieken beogen vaak een educatief effect voor de dader en een herstel voor het slachtoffer.

Dit betekent dat er zoveel mogelijk aansluiting wordt gezocht bij de ervarings- en belevingswereld van de betrokkenen. Het verhaal van dader, slachtoffer, na(ast)-bestaande, zijn/haar probleemdefiniëring, noden en behoeften staan centraal. Het eigenwaarde- en verantwoordelijkheidsgevoel van de betrokkenen wordt aangesproken. Mensen worden gemotiveerd en bijgestaan om zelf initiatieven te nemen om de levenskwaliteit van henzelf en hun omgeving te verhogen. Deze aanpak valt buiten de strikte rechtsbedeling omdat het geen alternatief is voor strafvervolgning. Die aanpak gebeurt ook niet ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke overheid (strafrechtsmacht of openbaar ministerie) of van een administratieve overheid (gevangenisdirectie). Dit vormt het verschil met de initiatieven, vermeld in artikel 107, die wel worden verstrekt ter uitvoering van een beslissing van zulke gerechtelijke of administratieve overheid.

Voorbeelden van dergelijke initiatieven die voorzien in een herstelgericht en constructief hulp- en dienstverleningsaanbod zijn de herstelbemiddeling en het herstelgericht groepsoverleg.

Om voor subsidiëring in aanmerking te komen dient een initiatief een welomschreven takenpakket uit te voeren, werkingsprincipes na te leven en een bepaald niveau van kwaliteit te bereiken. Om dit te garanderen zal de Vlaamse Regering overeenkomsten afsluiten met de initiatiefnemers. Een dergelijke overeenkomst kan voor meerdere jaren worden gesloten, ook al blijven het principe van de eenjarigheid van de uitgaven, de jaarlijkse controle en het voorbehoud van de 'beschikbare kredieten' onverminderd gelden.

Artikel 107

In het raam van de persoonsgebonden aangelegenheden zijn de gemeenschappen sinds de zesde staatshervorming ook bevoegd voor de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuisen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert. Niettemin bepaalt de fe-

derale overheid de opdrachten die de justitiehuizen uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen (artikel 5, §1, III, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, hersteld door artikel 11 van de bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de zesde staatshervorming). In het institutioneel akkoord (p. 37) wordt verduidelijkt dat deze communautarisering ook betrekking heeft op de 'betoelaagde opdrachten' van de Justitiehuizen (zie ook: *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, blz. 62).

De federale overheid maakte hierbij gebruik van twee subsidiekanalen:

- het 'nationale subsidiekanaal', in uitvoering van het koninklijk besluit van 17 december 2003 betreffende de subsidiëring van instellingen die voorzien in een gespecialiseerde begeleiding voor burgers die betrokken zijn in een gerechtelijke procedure;
- het 'globaal plan', op grond van artikel 69 van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen.

Het nationale subsidiekanaal is met de communautarisering volledig overgeheveld naar de gemeenschappen, met inbegrip van de middelen.

De twee fondsen (het veiligheidsfonds en het verkeersveiligheidsfonds) die onder andere aangewend worden voor de subsidiëring van de globaalplanprojecten zijn federaal gebleven. Over de toelagen toegekend aan deze globaalplanprojecten moet jaarlijks voorafgaandelijk overleg worden gepleegd in de Interministeriële Conferentie voor de Justitiehuizen (artikel 69, voorlaatste lid, ingevoegd bij wet van 12 mei 2014 tot wijziging van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen wat de subsidiëring van de justitiehuizen betreft).

Opdat de Vlaamse Gemeenschap deze betoelaging zou kunnen verderzetten, is het noodzakelijk dat bij decreet een rechtsgrond wordt gecreëerd voor een besluit van de Vlaamse Regering, waarin de Vlaamse Regering op algemene wijze, zonder beperking in de tijd, de voorwaarden bepaalt waaronder subsidies kunnen worden toegekend.

Het gaat hierbij enerzijds om investeringen in initiatieven die ter ondersteuning van gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden worden opgezet zoals het ontwerpen van nieuwe IT-tools, het opzetten van wetenschappelijk onderzoek en anderzijds om algemene werkingssubsidies verbonden aan de initiatieven die voorzien in gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden. Deze algemene personeels- en werkingskosten vloeien voort uit activiteiten in het kader van de tenuitvoerlegging van straffen en maatregelen in de gemeenschap. Ze vertonen een continu en permanent karakter en zijn bijgevolg structureel van aard.

Om structureel te kunnen worden gefinancierd, dient een initiatief dat voorziet in gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden een welomschreven takenpakket uit te voeren, werkingsprincipes na te leven en een bepaald niveau van kwaliteit te bereiken. Om dit te garanderen wordt tussen de subsidiërende overheid en de initiatiefnemer een overeenkomst afgesloten. De initiatiefnemers die in het beoogde kader gesubsidieerd worden, zijn niet enkel verenigingen zonder winstoogmerk, maar ook overheden, in het bijzonder lokale besturen en openbare diensten. Het afsluiten van een overeenkomst is dan ook de meest aangewezen piste.

Een dergelijke overeenkomst kan voor meerdere jaren worden gesloten, ook al blijven het principe van de eenjarigheid van de uitgaven, de jaarlijkse controle en het voorbehoud van de 'beschikbare kredieten' onverminderd gelden.

De beoogde activiteiten situëren zich in het kader van de tenuitvoerlegging van volgende straffen en maatregelen:

- de autonome werkstraf (artikel 37ter van het Strafwetboek);
- de dienstverlening die als maatregel kan opgelegd worden bij een bemiddeling in strafzaken (artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering);
- de opleiding en de behandeling die als maatregel kunnen opgelegd worden bij een bemiddeling in strafzaken, of als voorwaarde bij een vrijheid onder voorwaarden (wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis), bij een probatie-uitstel of een probatieopschorting (wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie), of bij een uitvoeringsmodaliteit van een gevangenisstraf (wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf (...)). Hieraan zal moeten worden toegevoegd: de opleiding en de behandeling als voorwaarde bij de autonome probatiestraf (artikel 37octies van het Strafwetboek – nog niet in werking getreden), als voorwaarde bij elektronisch toezicht als autonome straf (artikel 37ter van het Strafwetboek – nog niet in werking getreden) en bij een uitvoeringsmodaliteit van een internering (wet van 5 mei 2014 betreffende de internering van personen – nog niet in werking getreden).

De beoogde initiatieven omvatten potentieel:

- de initiatieven die voorzien in gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden

Onder de programma's worden de opleidingen, therapieën en omkadering van werkstraffen en dienstverleningen verstaan.

De samenwerkingsverbanden omvatten onder meer de ondersteuning van werkvormen die de samenwerking tussen justitiële en niet-justitiële actoren bevorderen, de toeleiding naar de hulpverlening faciliteren of bijdragen tot een indicatiestelling met betrekking tot een bepaalde problematiek (onder andere verslaving, seksuele of psychiatrische problematiek) tijdens of voorafgaand aan een justitiële begeleiding.

Dergelijke initiatieven zijn gespecialiseerd omdat ze steeds bijdragen tot het verhogen van de kwaliteit van de uitvoering van de opdrachten van de justitiehuisen en tot het vermijden van recidive.

De term 'voorzien in', slaat zowel op het ontwikkelen, uitvoeren, evalueren en bekendmaken van die initiatieven;

- de initiatieven die ter ondersteuning van deze gespecialiseerde programma's en samenwerkingsverbanden opgezet worden

Onder de doelgroep vallen potentieel alle personen waarvoor binnen de daderbegeleiding in de justitiehuisen mandaten worden opgenomen. Het gaat bijgevolg om natuurlijke personen met het statuut van verdachte, in verdenking gestelde, beklaagde, veroordeelde of geïnterneerde die in uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, naar gelang het geval, een werkstraf of een dienstverlening dienen uit te voeren, een opleiding moeten volgen of een behandeling moeten ondergaan.

Op suggestie van de Raad van State wordt verduidelijkt dat de initiatieven die ter uitvoering van dit artikel zullen worden gesubsidieerd, behoren tot de opdrachten die worden uitgeoefend door de justitiehuisen of, in voorkomend geval, door de diensten die die opdrachten zouden overnemen.

Artikel 108

Het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein biedt een algemeen fundament voor de toezichttaak van Zorginspectie van dat departement. Zo geeft het besluit duidelijk aan waarop het toezicht van Zorginspectie betrekking heeft. Toch wordt de bevoegdheid van de inspecteurs tot inzage in documenten en informatiedragers, hier niet in geregeld. Bijgevolg is men voor dit vraagstuk volledig aangewezen op de sectorale regelgeving, waardoor voor ieder afzonderlijk decreet of besluit moet worden nagegaan of (en zo ja, in hoeverre) er in een regeling is voorzien.

Uit de analyse van de bestaande regelgeving binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin blijkt dat in sommige, maar lang niet in alle decreten en besluiten een regeling voorhanden is betreffende de bevoegdheid van de inspecteurs om inzage te hebben in documenten en informatiedragers en dat, als er wel regelingen bestaan, deze vaak onderlinge verschillen vertonen. Door het inschrijven van een recht tot inzage in documenten en informatiedragers voor de inspecteurs van Zorginspectie wordt voorzien in een duidelijke, uniforme decreetale basis.

Dit artikel verleent het recht aan de inspecteurs om inzage te vorderen van alle documenten en informatiedragers die nodig zijn voor de uitoefening van het toezicht.

Met 'documenten' wordt bedoeld op gegevensbestanden die in papieren vorm zijn vastgelegd. Het begrip 'informatiedragers' omvat alle gegevensbestanden buiten de klassieke papieren omgeving, zoals geautomatiseerde gegevensbestanden, microfiches, cd-rom's, dvd's, video's, servers enzovoort. Ook elektronische informatiedragers vallen dus onder het recht op inzage en kopie. Dat is logisch, omdat steeds meer informatie op digitale wijze wordt bewaard.

De documenten of informatiedragers waarin inspecteurs krachtens dit artikel inzage hebben, bevatten niet zelden persoonsgegevens. Bij de uitoefening van dit toezichtrecht moet dan ook rekening worden gehouden met enerzijds de privacybescherming uit het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de Grondwet, anderzijds de voorwaarden die gelden voor de verwerking van persoonsgegevens, zoals bepaald door de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (wet Verwerking Persoonsgegevens). Daarnaast moet, zoals steeds, ook het finaliteits- en proportionaliteitsbeginsel in acht worden genomen. Door een recht op inzage in te schrijven voor documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten, wordt er een uitzondering gemaakt op het strafrechtelijk beroepsgeheim zoals geregeld in artikel 458 van het Strafwetboek.

In het licht van dit alles moet de impact van het toezicht zo beperkt mogelijk worden gehouden. Hiertoe wordt het toezichtrecht in eerste instantie uitgeoefend op anonieme gegevens, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn. De anonieme gegevens moeten met andere woorden onmiddellijk voor handen zijn en moeten de inspecteurs in staat stellen hun inspectie zonder vertraging uit te voeren. Aangezien er in dat geval geen sprake is van 'persoonsgegevens', valt deze situatie buiten het toepassingsgebied van de wet Verwerking Persoonsgegevens.

Indien de inzage in anonieme gegevens niet volstaat om hun toezichtsoopdracht op een effectieve wijze uit te oefenen, kunnen de inspecteurs inzage vorderen

in persoonsgegevens. Het gaat daarbij niet om de concrete toezichtsoopdracht waarmee de inspecteurs in een welbepaald dossier belast zijn, maar om de algemene toezichtsoopdracht die de inspecteurs binnen de Vlaamse administratie is toevertrouwd. De verwerking van persoonsgegevens kan in dat geval worden gerechtvaardigd doordat zij nodig is om een taak van openbaar belang, zijnde de toezichtsoopdracht, te vervullen.

Aangezien de inspecteurs toezicht houden op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, moet er bovendien rekening mee worden gehouden worden dat die persoonsgegevens ook de gezondheid kunnen betreffen. Deze inzage wordt in het kader van de wet Verwerking Persoonsgegevens wel onderworpen aan een strenger beschermingsregime. De verwerking van deze gegevens kan worden gerechtvaardigd om redenen van zwaarwegend algemeen belang, in casu het houden van toezicht op de normconformiteit en (zo) de kwaliteit binnen de welzijns- en gezondheidssector. Daarnaast bepaalt artikel 5, e), van de wet Verwerking Persoonsgegevens: "wanneer de verwerking om redenen van zwaarwegend algemeen belang verplicht wordt door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;". Door het inschrijven, in dit decreet, van een recht tot inzage in documenten en informatiedragers voor de inspecteurs van Zorginspectie, voorzien we in de noodzakelijke decretale basis.

Conform de wet Verwerking Persoonsgegevens gebeurt de inzage en de verwerking van gezondheidsgegevens steeds onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. De verwerking kan met andere woorden gebeuren door de beroepsbeoefenaar zelf, maar ook door personen die door hem aangesteld of gemachtigd worden. De beroepsbeoefenaar bepaalt in dat geval alleen of samen met anderen het doel en de middelen voor de verwerking van persoonsgegevens. Dit betekent dat de feitelijke verhouding zo moet zijn dat de beroepsbeoefenaar inhoudelijke instructies kan geven aan de aangestelde of de gemachtigde over de verwerking van de gezondheidsgegevens, maar niet dat deze in een hiërarchische relatie moet staan. Zowel de beroepsbeoefenaar als zijn aangestelden of gemachtigden zijn verplicht tot geheimhouding van de persoonsgegevens betreffende de gezondheid die zij verwerken (artikel 7, §4, derde lid, van de wet Verwerking Persoonsgegevens).

De inzage in persoonsgegevens, waaronder ook gegevens betreffende de gezondheid, veronderstelt dat daarvoor een principiële machtiging is verleend door het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Dit artikel werd aangepast aan het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nrs. 18 en 28).

Conform het advies van de Raad van State is in het artikel een definitie van 'anonieme gegevens' opgenomen en wordt de federale oorsprong van het vereiste van een principiële machtiging verduidelijkt.

Volgens de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer is het doeleinde van de beoogde gegevensverwerking rechtmatig en gewettigd in het kader van hetzij artikel 5, c) en e), hetzij artikel 7, §2, e), van de wet Verwerking Persoonsgegevens. De Raad van State kan zich daarbij aansluiten, maar merkt op dat, als inzage ook betrekking heeft op gerechtelijke en eventueel gevoelige persoonsgegevens, er moet worden verduidelijkt op grond van welke bepalingen van artikel 8 – en eventueel ook artikel 6 – van de wet Verwerking Persoonsgegevens dergelijke verwerking van persoonsgegevens is toegelaten.

Inspecteurs van Zorginspectie zullen inderdaad soms inzage hebben in gerechtelijke gegevens en in gevoelige gegevens.

Volgens artikel 8 van de Wet Verwerking Persoonsgegevens is de verwerking van gerechtelijke persoonsgegevens toegelaten als ze gebeurt "a) onder toezicht van een openbare overheid (...), indien de verwerking noodzakelijk is voor de uitoefening van (haar) taken" of "b) door andere personen, indien de verwerking noodzakelijk is voor de verwezenlijking van doeleinden die door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie zijn vastgesteld". Door de diverse sectorale regelgevingen van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin worden inspecteurs van Zorginspectie belast met het toezicht op de naleving van de toepasselijke regelgeving door die voorzieningen. Ze dienen onder meer toezicht te houden op voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand waaraan ook minderjarigen worden toevertrouwd door de jeugdrechtbank, en op voorzieningen die hulp- en dienstverlening voor gedetineerden organiseren. In het raam van hun toezichtsovereenkomst kan het nodig zijn om bv. na te gaan of voor in een voorziening tewerkgestelde personeelsleden een uittreksel uit het strafregister kan worden overgelegd als de regelgeving betreffende die voorziening die voorwaarde oplegt.

In principe worden door de inspecteurs van Zorginspectie niet actief gevoelige persoonsgegevens verwerkt. Dit neemt niet weg dat ze bij de inspectie van een zorgdossier wel kennis kunnen krijgen van zulke gegevens (bijvoorbeeld dat een patiënt of bewoner aangesloten is bij een bepaalde mutualiteit). Volgens artikel 6 is het verwerken van gevoelige persoonsgegevens onder meer toegelaten "j) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de doeleinden van preventieve geneeskunde of medische diagnose, het verstrekken van zorg of behandelingen aan de betrokkene of een verwant, of het beheer van gezondheidsdiensten handelend in het belang van de betrokkene en de gegevens worden verwerkt onder het toezicht van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg" en "l) wanneer de verwerking van de persoonsgegevens (...) om een andere belangrijke reden van publiek belang door een wet, een decreet of een ordonnantie wordt toegelaten".

Artikel 109

Voor ziekenhuizen is accreditatie een garantie op de toekomst. Het is een aspect van het Vlaams overheidsbeleid en een onderdeel van Flanders' Care.

"Het doel (van accreditering) is te komen tot een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg in verschillende settings (geestelijke gezondheidszorg, (...) en algemene ziekenhuizen) binnen een gelijkaardig kader op vrijwillige basis.

Er dient daarbij inzicht verworven te worden in de mate waarin een voorziening als geheel presteert, om ze te bevestigen in haar goede resultaten of ze zicht te helpen krijgen op verbetermogelijkheden en risicobeheersing.

Dat gebeurt door toetsing van de verschillende zorg- en managementsgebieden aan (procesmatige) standaarden, maar ook aan 'outcome'-resultaten door inhoudelijke experts. Dat moet tevens het raamwerk zijn om de patiëntveiligheid (onlosmakelijk onderdeel van kwaliteit) te verbeteren.

De bestaande instrumenten en data dienen dan ook gevaloriseerd te worden in de accreditering zodat zoveel mogelijk informatie wordt verkregen uit bestaande databronnen. Zo moet het aantal registraties in toto naar omlaag door een betere exploratie en koppeling van de voorhanden zijnde gegevens. Men moet dus een

geïntegreerde databank opzetten waaruit men de kwaliteitsgegevens automatisch kan verkrijgen. Men moet die kunnen vergelijken met eigen vorige metingen, met die van anderen en met EBM/beste praktijkvoorbeelden.

De verwijzers en de patiënten worden globaal geïnformeerd over de behaalde kwaliteitsresultaten (goed, zeer goed, excellent) en de aan de gang zijnde inspanningen (matig, sterk, zeer sterk), en dit voor heel de voorziening. (...)” (Zorgnet Vlaanderen, Kwaliteit kenbaar maken in de zorg – Accreditering als garantie voor een optimale prijs-kwaliteitverhouding van Vlaamse zorg in een Europese context, blz. 27).

Bij de accreditatie van een voorziening moeten dus zoveel mogelijk data, waarover die voorziening beschikt, worden betrokken. Daarbij zal het ook nodig zijn persoonsgegevens betreffende de gebruikers van die voorziening te betrekken, inclusief persoonsgegevens die op de gezondheid van die gebruikers betrekking hebben.

Dit artikel wil een rechtsgrond bieden die accreditatie-instellingen in staat stelt om inzage te hebben in die persoonsgegevens van zorggebruikers aan wie zorg wordt verleend door de voorziening die door hen geaccrediteerd wordt. Inzage in die gegevens kan alleen tijdens het onderzoek in het raam van de accreditatieopdracht en voor zover de inzage in die gegevens voor dat onderzoek noodzakelijk is: in eerste instantie moet de inzage gebeuren in anonieme gegevens; alleen als inzage in die gegevens niet volstaat, is inzage in persoonsgegevens toegestaan. Inzage in persoonsgegevens moet worden verricht in de gebouwen van de voorziening in kwestie. Voor zover de inzage betrekking heeft op persoonsgegevens betreffende de gezondheid, kan ze, conform de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, alleen plaatsvinden onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. De inzage veronderstelt dat daarvoor een principiële machtiging is verleend door het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Onder bovenvermelde voorwaarden kan een accreditatie-instelling ook in staat worden gesteld om kopie te nemen van persoonsgegevens van zorggebruikers. Net zoals bij inzage van persoonsgegevens zal bij het nemen van kopie van die gegevens, naast het noodzakelijkheidsvereiste, het proportionaliteitsvereiste, dat vervat ligt in artikel 4 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens in acht moeten worden genomen: kopie kan alleen worden genomen als inzage alleen niet volstaat of de informatiegaring door de accreditatie-instelling al te zeer bemoeilijkt omdat te veel gegevens zouden moeten worden overgeschreven. Het kan echter niet de bedoeling zijn dat volledige gebruikersbestanden worden gekopieerd.

De toelaatbaarheidsgrond voor de inzage in persoonsgegevens en om van die gegevens kopie te nemen ligt vervat in artikel 5, e) en artikel 7, §2, d) en e), van de wet Verwerking Persoonsgegevens (zie opmerking van de Raad van State).

Luidens artikel 5, §3, van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen moet een voorziening door middel van een zelfevaluatie aantonen hoe ze haar processen, structuren en resultaten bewaakt, beheerst en voortdurend verbetert. In die zelfevaluatie moet de voorziening minimaal aantonen: 1° hoe ze op systematische wijze gegevens verzamelt en registreert over de kwaliteit van de zorg; 2° hoe ze de gegevens, bedoeld in 1°, aanwendt om kwaliteitsdoelstellingen te formuleren; 3° welk stappenplan met tijdspad ze opstelt om de doelstellingen, bedoeld in 2°, te bereiken; 4° hoe

en met welke frequentie ze evalueert of de doelstellingen bereikt zijn; en 5° welke stappen ze onderneemt indien een doelstelling niet bereikt is.

Een voorziening wordt in het decreet gedefinieerd als “een organisatie die erkend of, wat kinderopvang van baby’s en peuters of pleegzorg betreft, vergund is door de Vlaamse Gemeenschap en die activiteiten uitoefent op het domein van de zorgverstrekking, de gezondheidsopvoeding, de preventieve gezondheidszorg, het gezin, het maatschappelijk welzijn, het onthaal en de integratie van inwijkelingen, de personen met een handicap, de bejaarden, de jeugdbescherming, en de sociale hulpverlening aan gedetineerden met het oog op hun sociale re-integratie, bedoeld in artikel 5, §1, I en II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met uitzondering van organisaties die activiteiten uitoefenen op het domein van het medisch verantwoord sporten en centra voor leerlingenbegeleiding”.

Voorzieningen kunnen aan de bovenvermelde verplichting tot zelfevaluatie voldoen door die intern te organiseren, maar ook door hiervoor extern een beroep te doen op een accreditatie-instelling. De kwaliteit en de waarde van de evaluatie kunnen door de inbreng van zulke externe evaluator alleen maar worden verhoogd.

Aangezien de verplichte zelfevaluatie die strekt tot een verbetering van de dienstverlening van een door de overheid erkende voorziening, het algemeen belang raakt, kan de gegevensverwerking door een accreditatie-instelling worden ingepast in artikel 5, e), van de wet Verwerking Persoonsgegevens. Volgens die bepaling kunnen persoonsgegevens worden verwerkt “wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang (...), die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt”. Wat specifiek de inzage en het kopiëren van persoonsgegevens betreffende de gezondheid door de accreditatie-instelling betreft, ligt de toelaatbaarheidsgrond besloten in artikel 7, §2, d) en e), van de wet Verwerking Persoonsgegevens, namelijk “d) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de bevordering en de bescherming van de volksgezondheid met inbegrip van bevolkingsonderzoek” en “e) wanneer de verwerking om redenen van zwaarwegend algemeen belang verplicht wordt door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie”. De inzage is noodzakelijk voor de accreditatie van de voorziening in het raam van haar zelfevaluatie die bij decreet wordt opgelegd. Die zelfevaluatie – en dus ook de accreditatie – heeft precies tot doel het behoud en het verbeteren van de kwaliteit van de zorg die door de voorziening geboden wordt. Als de kwaliteit van de zorg van een voorziening gegarandeerd wordt of verbeterd wordt, draagt dit bij tot de bescherming en de bevordering van de volksgezondheid.

De bepalingen van voormelde wet van 8 december 1992 blijven uiteraard van toepassing.

Het artikel bevat een omschrijving van de begrippen ‘accreditatie’, ‘accreditatie-instelling’, ‘gezondheidsbeleid’, ‘voorziening’, ‘welzijnsbeleid’, ‘zorg’ en ‘zorggebruiker’.

Van een accreditatie-instelling wordt verwacht dat de accreditaties die ze verricht, internationaal geloofwaardig zijn. Daarom is het noodzakelijk dat het accrediteringsorgaan op zich ook geaccrediteerd is, bij voorkeur door de internationale referentie ter zake.

Teneinde binnen de welzijns- en gezondheidssector met een zo homogeen mogelijk begrippenkader te werken, stemmen de omschrijvingen van de begrippen ‘gezondheidsbeleid’, ‘voorziening’, ‘welzijnsbeleid’, ‘zorg’ en ‘zorggebruiker’ overeen

met de omschrijvingen die voor deze begrippen zijn opgenomen in het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg.

Dit artikel werd aangepast aan het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nrs. 22 en 28).

Artikel 110

In artikel 8, §3, van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt verkeerdelijk verwezen naar artikel 1231.31 van het Gerechtelijk Wetboek. Die bepaling handelt over de adoptie van een gekend kind en er dient dan ook verwezen te worden naar artikel 1231.3 van voormeld wetboek.

Artikel 111

Het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen beoogt meer bundeling van de kennis en expertise inzake adoptie. Er werd dan ook gekozen om de taken die tot op heden door de justitiehuisen werden uitgevoerd, aan de adoptiedienst toe te vertrouwen. Dit gebeurde zo voor de taak, vermeld in artikel 348-11 van het Burgerlijk Wetboek. De taak, vermeld in artikel 1231.10, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek, werd daarbij echter over het hoofd gezien. Dit wordt thans rechtgezet.

Artikel 112

Volgens artikel 26, §2, van decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen is het 'intern verzelfstandigd agentschap' Zorginspectie belast met het toezicht. Zorginspectie is echter sinds 1 januari 2015 geïntegreerd in het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Artikel 113

De toevoeging van een vierde lid aan artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden maakt het gebruik van het Rijksregisternummer of, bij gebrek van het Rijksregisternummer, het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid verplicht. Dit maakt het mogelijk om een persoon op een unieke manier te identificeren. Aangezien het gebruik van het Rijksregisternummer aan strenge voorwaarden is verbonden, voorziet dit artikel expliciet de mogelijkheid van gebruik van dit nummer (net als artikel 12, 1°, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg).

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer merkte in het verleden terecht op dat het gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister alleen maar kan gebruikt worden voor zover alle betrokken partijen daartoe behoorlijk gemachtigd zijn. Een machtiging daartoe zal worden gevraagd aan het Sectoraal Comité van het Rijksregister, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

Volgens de Raad van State zou het gebruik van het rijksregisternummer of het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid moeten worden verantwoord in het licht van de artikelen 4 en 5 van de wet Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992.

Nu laat artikel 5 van die wet de verwerking van persoonsgegevens toe "c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie" en ook "e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt". De personen aan wie het gebruik van het unieke identificatienummer wordt opgelegd (de beleidscoördinatoren, de personen die best zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren), zijn met toepassing van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden belast met taken inzake het organiseren en verstrekken van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden. Volgens artikel 14 van laatstgenoemd decreet moeten die personen, met het oog op de organisatie en de opvolging van de hulp- en dienstverlening, geregeld bij of krachtens dat decreet, en om die hulp- en dienstverlening op maat van elke gedetineerde te verstrekken, persoonsgegevens van de gedetineerden verwerken en mogen zij voor de realisatie van die doelstellingen onder elkaar persoonsgegevens van een gedetineerde uitwisselen. In haar advies bij het decreet van 8 maart 2013 heeft de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer geoordeeld dat het aldus omschreven doel van de gegevensverwerking voldoet aan het vereiste van artikel 4, §1, 2°, van de wet van 8 december 1992. Tegen de gegevensuitwisseling tussen voormelde personen had voormelde commissie geen fundamentele bezwaren, rekening houdend met de rol die die personen ter uitvoering van het decreet vervullen. Volgens de commissie kunnen zij immers slechts hulp- en dienstverlening op maat van een welbepaalde gedetineerde organiseren voor zover zij daartoe over de nodige informatie, waaronder persoonsgegevens, beschikken (advies 21/2012 van 4 juli 2012, nrs. 4 en 11). Omdat niet zelden gedetineerden van de ene gevangenis naar de andere worden overgebracht, is het nodig om met het oog op de gegevensverwerking betreffende een bepaalde gevangene diens uniek identificatienummer (Rijksregisternummer of identificatienummer van de KSZ) te gebruiken. Het gebruik van het unieke identificatienummer is in dat opzicht toereikend, ter zake dienend en niet overmatig, uitgaande van het doel van de gegevensverwerking; het zal bijdragen tot de nauwkeurigheid van de gegevensverwerking (artikel 4, §1, 3° en 4°, van de wet van 8 december 1992).

Artikel 114

Het, grotendeels nog niet in werking getreden decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg heeft nieuwe inzichten gecreëerd bij de afbakening van de verantwoordelijkheden bij de verwerking van persoonsgegevens (zie artikel 14 van het decreet 25 april 2014). Het ter beschikking stellen van een digitaal systeem mag er namelijk niet toe leiden dat de personen die de gegevens in het digitaal systeem invoeren of gebruiken niet meer verantwoordelijk zijn. Zij zijn dus voor dat deel verantwoordelijke voor de verwerking. Het decreet van 25 april 2014 kan echter niet zomaar gebruikt worden bij de organisatie van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden, aangezien het decreet van 25 april 2014 beperkt blijft tot actoren in de zorg. Het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden zorgt er echter voor dat gegevens ook gedeeld worden met andere actoren, waardoor een wijziging van het decreet van 8 maart 2013 aangewezen is om een gelijkaardige manier van werken mogelijk te maken.

De wijzigingen aan artikel 16 van laatstgenoemd decreet zijn van tweeërlei aard. Enerzijds zorgen ze ervoor dat zoveel als mogelijk volgens de principes van het voormelde decreet van 25 april 2014 wordt gewerkt, door de verantwoordelijkheden duidelijk te stellen (wijzigingen in het tweede lid en invoeging van het derde lid). Anderzijds is de realiteit op het terrein na de inwerkingtreding van het decreet van 8 maart 2013 veranderd. De centra voor algemeen welzijnswerk hebben sindsdien een elektronisch cliëntdossier (het We-dossier) in gebruik genomen, waarin vanaf 2016 ook de trajectbegeleiding in het kader van dit decreet wordt opgenomen. Bijgevolg dient de Vlaamse overheid geen digitaal systeem ter beschikking te stellen voor de trajectbegeleiding, waardoor het eerste lid van artikel 16 werd aangepast. De personen die belast zijn met de functie trajectbegeleiding behouden evenwel toegang tot het digitaal systeem. Meer bepaald behouden zij de mogelijkheid om gegevens te consulteren met betrekking tot het georganiseerde hulp- en dienstverleningsaanbod zodat ze gedetineerden naar het beschikbare hulp- en dienstverleningsaanbod kunnen doorverwijzen. Voor de trajectbegeleiding zelf (de realisatie van het onthaal en de vraagverheldering bij gedetineerden, het opstellen van een individueel hulp- en dienstverleningsplan op maat van de gedetineerde, en de coördinatie, opvolging en afstemming van dat plan met het oog op continuïteit in de hulp- en dienstverlening tijdens en na de detentie) zullen de personen met de functie trajectbegeleiding gebruik maken van het elektronisch We-clientdossier van de centra voor algemeen welzijnswerk.

Artikel 115

Dit artikel regelt de inwerkingtreding van verschillende bepalingen.

Artikel 43 treedt in werking op 1 juli 2016. De nieuwe regeling betreffende de animatiesubsidie, die de Vlaamse Regering bepaalt ter uitvoering van de in dat artikel ontworpen bepaling, zou op die datum moeten ingaan.

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop artikel 79 retroactief in werking treedt.

Artikelen 102 tot en met 105 hebben betrekking op de financiering van de investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen. De Vlaamse Gemeenschap is voor die aangelegenheid financieel bevoegd geworden op 1 januari 2016. Vanaf die datum moet de Vlaamse Regering voor die financiering de noodzakelijke regels kunnen bepalen en neemt het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden die financiering ten laste.

3. Replik op het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (SAR WGG) van 4 december 2015

Over het ontwerp van decreet werd het advies gevraagd van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid.

Bij brief van 16 november 2015 heeft de SERV laten weten geen advies te formuleren. De SERV verwijst naar het advies van de SAR WGG.

Het advies van de SAR WGG werd verleend op 4 december 2015. Het is opgebouwd per hoofdstuk van het ontwerp van decreet. Dezelfde opbouw wordt ook hierna gehanteerd.

3.1. Algemene bemerkingen

De SAR WGG vraagt om betrokken te worden bij de verdere implementatie van nieuwe initiatieven die in het ontwerp vervat liggen. Daarnaast pleit de SAR voor degelijke spelregels voor de gegevensdeling waarin het ontwerp voorziet.

Repliek

Conform artikel 4, §2, 2°, van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers zal het advies van de SAR WGG gevraagd worden over elk besluit van de Vlaamse Regering dat van strategisch belang is.

De bepalingen van het ontwerp, die betrekking hebben op gegevensdeling, zijn voor advies voorgelegd aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (zie deel 4).

3.2. Hoofdstuk 2. Gezondheid en woonzorg

Afdeling 1. Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

De SAR WGG:

- suggereert om het doel van het instituut te formuleren als "om de voorzieningen in de sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg te ondersteunen bij hun inspanningen om de geleverde kwaliteit te monitoren en te verbeteren";
- vraagt waarom de werkzaamheden van het instituut zich beperken tot gezondheidszorg en woonzorg en zich niet richten tot alle sectoren binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin om daar "een actief beleid van kwaliteitsverbetering" te organiseren;
- vraagt om het instituut zijn werkzaamheden ook te laten opstarten in de residentiële ouderenzorg omdat ook daar aan kwaliteitsverbetering wordt gewerkt via het lopende project 'Vlaams indicatorenproject woonzorg';
- merkt op dat het instituut niet alleen moet inzetten op input- en proces-indicatoren, maar ook met werken met kwaliteitsresultaten en de 'outcome' van het kwaliteitsbeleid, en dat ook het perspectief van de persoon met een zorgbehoefte en zijn naaste omgeving moet worden meegenomen in de kwaliteitsmeting;
- merkt op dat in voldoende middelen moet voorzien worden voor de uitbouw en de werking van het instituut.

Repliek

Op de suggestie om het doel van het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg anders te formuleren kan niet worden ingegaan. De SAR gaat er daarbij ten onrechte van uit dat het niet de Vlaamse overheid is die werkt aan de verbetering van de kwaliteit van zorg. De Vlaamse overheid maakt dit wél financieel mogelijk en relevante entiteiten van de Vlaamse administratie kunnen in het instituut vertegenwoordigd zijn.

Vanzelfsprekend staat de oprichting van het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg 'een actief beleid van kwaliteitsverbetering' in alle andere sectoren van WVG niet in de weg. De oprichting van het instituut in de sectoren waarvan nu al sprake, zal echter al geen eenvoudige opgave worden. Dit zal de nodige tijd vergen. Eens het instituut zijn werkzaamheden in die sectoren uitoefent, kan worden

onderzocht of het wenselijk is om die werkzaamheden naar andere sectoren WVG uit te breiden.

De formulering dat het instituut zijn werkzaamheden begint in de algemene ziekenhuizen en in de geestelijke gezondheidszorg is om meerdere redenen mischien wat ongelukkig gekozen en wordt daarom weggelaten.

Wat bedoeld wordt is dat men zich baseert op het huidige VIP²-verhaal. In eerste instantie lijkt een 'doorstart' binnen de algemene ziekenhuizen en een opstart binnen de eerstelijns de weg die men gaat volgen. Het VIP²-ggz-stuk is nog element van bespreking.

De oefening die men binnen ouderenzorg heeft gedaan is zeker lovenswaardig en ze loopt nog verder. Maar in de toekomst wil men toch ook gaan naar een 'VIP²-verhaal'. Ouderenzorg zal hoe dan ook een plaats krijgen binnen de structuur van het instituut. Bedoeling is dat iedere sector zijn eigen structuur uitbouwt en een beroep kan doen op een gemeenschappelijke ondersteunende structuur.

De opmerking dat het instituut vooral inzet op input- en outputindicatoren is niet terecht. Waar mogelijk tracht men ook 'outcome'-indicatoren te ontwikkelen en is er zeker geen tendens om deze te vermijden.

Daarnaast heeft het Vlaams Patiëntenplatform (VPP) een heel belangrijke stem binnen VIP²: zowel over bijvoorbeeld de indicatoren rond patiëntenervaring als in het Forum. Het VPP kan (terecht) doorwegen op de beslissingen binnen VIP².

De bekommernis dat in voldoende middelen voor de uitbouw en de werking van het instituut moet worden voorzien, is terecht. Het risico bestaat dat er een instituut met verschillende snelheden ontstaat, met enerzijds sectoren die heel veel willen en kunnen investeren en snel zullen vooruitgaan, en anderzijds sectoren die niet willen of kunnen investeren en die daarom zullen achterblijven. Dit zou ertoe kunnen leiden dat precies die sectoren waarvoor een extra inspanning wenselijk zou zijn, in de kou blijven staan.

Afgezien van een wijziging van de tekst, waaruit voortvloeit dat het instituut in eerste instantie zijn opdrachten vervult voor de eerstelijnszorg, de algemene ziekenhuizen, de geestelijke gezondheidszorg en de ouderenzorg, nopen de opmerkingen van de SAR niet tot een aanpassing van de bepalingen betreffende het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg.

Afdeling 2. Preventief gezondheidsbeleid

De SAR WGG:

- merkt op dat een grondige actualisatie van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid (Preventiedecreet) nodig is, waarbij moet worden uitgegaan van een continuüm van zorg en ondersteuning en waarin zelfzorg, preventie, informele en formele zorg een plaats hebben, met de noodzakelijke aandacht voor wederzijdse communicatie en samenwerking;
- merkt op dat het preventiebeleid een brede invulling moet krijgen (gezondheids- en welzijnssectoren) en dat onder preventie "meer moet begrepen worden dan het louter vermijden dat mensen ziek worden";
- merkt op dat de concrete uitwerking van het Preventiedecreet dient geëvalueerd te worden en dat onder meer het gefragmenteerd werken met Logo's, partnerorganisaties en organisaties met terreinwerking kritisch moet bekeken worden; dat bij die evaluatie het feit moet worden meegenomen dat gezondheidsdoelstellingen die resultaatverbintenissen inhouden, momenteel gescheiden van elkaar worden opgesteld;

- merkt op dat het preventieve gezondheidsbeleid niet louter gericht mag zijn op het boeken van efficiëntiewinsten, maar in de eerste plaats effectief moet zijn en erop gericht de levenskwaliteit en gezondheidstoestand van alle burgers te verbeteren, met een betere toegankelijkheid voor maatschappelijk kwetsbare burgers;
- suggereert om, alvorens te starten met een nieuw systeem van tabaksontwenning, de bestaande maatregelen grondig te evalueren.

Repliek

Naast de in het ontwerp van decreet doorgevoerde beperkte aanpassingen zijn er zeker nog terreinen waar het Preventiedecreet kan worden geactualiseerd of verbeterd. Een quasi tabula rasa, zoals het advies van SAR suggereert, lijkt evenwel niet aangewezen. Zo is het continuüm waarvan sprake in het advies, weliswaar een intellectueel correct concept, maar het Preventiedecreet is echter geen high-browwetenschappelijk handboek. Het is een juridisch kader om een deel van wat wetenschappelijk onderbouwd nodig is, uit te voeren. In die zin is het correct dat het Preventiedecreet maar een aantal deelgebieden van de noden invult, maar heeft het meer dan het paradigma van het continuüm of van het potentieel alomvattende van de preventiegedachte, de noodzakelijke 'tastbaarheid' en 'operationaliiteit' in zich om werkbaar te zijn.

Wat de opmerking over de nood aan een bredere invulling van het preventiebeleid betreft, is het zeker zo dat onder preventie meer moet worden begrepen dan dat mensen ziek worden, en ook het continuüm is een intellectueel correct concept. Het eerste doel van het Preventiedecreet is mensen gezond houden, en in die zin is het al een breed concept. In de scope van dat decreet zit dus niet alleen ziektepreventie maar duidelijk ook gezondheidspromotie. Daarmee wil niet gezegd zijn dat het allesomvattend is. Het is inderdaad zo dat bijvoorbeeld het aangehaalde versterken van sociale netwerken niet binnen de scope van het decreet ligt, net zo min als de preventie van woningbranden trouwens. Toch is met flankerende noden en inspanningen vanuit andere beleidsdomeinen wel degelijk rekening gehouden in het decreet en met name in de artikelen die handelen over het facettenbeleid, als 'health in all policies'-vertaling.

Ongetwijfeld zijn er meer dwarsverbanden tussen de verschillende partnerorganisaties, preventiethema's, terreinorganisaties en Logo's mogelijk dan de voorbije jaren het geval was. De vraag is of dat in het Preventiedecreet moet verankerd worden. Momenteel wordt die horizontale dimensie en de nood tot samenwerking al meegenomen in de nieuwe beheersovereenkomsten en oproepen. In de praktijk komt het er op aan een operationeel en pragmatisch evenwicht te vinden tussen de utopische organisatie met de allesomvattende werking enerzijds en de sterk versnipperde thematisch gefocuste organisatie anderzijds. De praktijk van het beleid gaat ook in die richting.

Wat de Vlaamse gezondheidsdoelstellingen betreft, gaat de SAR er verkeerdelijk van uit dat ze resultaatverbintenissen inhouden. De gezondheidsdoelstellingen, ook niet die van de Wereldgezondheidsorganisatie, zijn geen resultaatsverbintenissen maar uitdagende en mobiliserende inspanningsverbintenissen. Ze vormen, als ze goed geformuleerd zijn, het juiste evenwicht en de juiste spanningsboog tussen het streven naar wat idealiter wenselijk zou zijn en het bereiken van wat realistisch mogelijk is.

Zoals de SAR stelt, mag het preventieve gezondheidsbeleid niet louter gericht zijn op het boeken van efficiëntiewinsten. Er wordt terecht wordt gewezen op de nood om zowel op doelmatigheid als doeltreffendheid te werken en daarbij aandacht te hebben voor het verkleinen van de sociale gradiënt in ziekte en gezondheid.

Wat de suggestie betreft om de bestaande maatregelen met betrekking tot tabaksontwenning te evalueren, is het zo dat die evaluatie al is gebeurd. De concepten van een bijgesteld systeem, met verscherpte aandacht voor de gezondheidskloof, zijn in voorbereiding.

De opmerkingen van de SAR die overigens verder reiken dan de beperkte wijzigingen die aan de preventieregeling worden aangebracht, nopen niet tot een aanpassing van de bepalingen betreffende het preventieve gezondheidsbeleid.

Afdeling 4. Erkenning van gezondheidszorgberoepen

De SAR WGG adviseert om de term 'geneesheer' systematisch te vervangen door 'arts'.

Repliek

Hieraan wordt in de mate van het mogelijke gevolg gegeven. In artikel 34 van het ontwerp van decreet wordt de term 'geneesheer-specialisten' vervangen door 'arts-specialisten'. In artikel 36 kan in het geciteerde opschrift van een bestaand koninklijk besluit die vervanging echter niet worden doorgevoerd.

Afdeling 5. Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

De SAR WGG merkt op dat, wat de geestelijke gezondheidszorg betreft, het klachtenrecht een federale materie blijft en adviseert dat, om tot een goed afgestemd beleid inzake klachtenbemiddeling in die sector te komen, dit op de bevoegde interministeriële conferentie moet worden gebracht.

Repliek

Met betrekking tot klachten in de geestelijke gezondheidszorg heeft zowel de federale overheid als de Vlaamse Gemeenschap een bevoegdheid. De federale overheid is bevoegd voor de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en binnen die bevoegdheid kan zij de rechten van de patiënt ten opzichte van een beoefenaar van een gezondheidszorgberoep vaststellen, inclusief een klachtrecht. Voor wat betreft de rechtsverhouding tussen de patiënt en een gezondheidszorgvoorziening, is de federale overheid enkel bevoegd voor de medische en verpleegkundige aspecten (bijvoorbeeld recht op inzage in het dossier garanderen). De ombudspersonen van de overlegplatforms bemiddelen bij klachten van patiënten tegen voorzieningen in de intramurale sector.

De opmerking van de SAR noopt niet tot een aanpassing van de bepaling betreffende de overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg. Die bepaling geeft overigens een ruime bevoegdheid aan de Vlaamse Regering op het vlak van de erkenning, inclusief de bevoegdheid om erkenningsnormen – en eventueel ook normen met betrekking tot een klachtrecht – te bepalen.

Afdeling 6. Ouderenzorg

De SAR WGG:

- merkt op dat er onduidelijkheid heerst over de voorziene mogelijkheden tot reconversies en regelluw kader en vraagt om erover te waken dat er geen ongeëld speelveld ontstaat en dat het zorgaanbod van de verschillende aanbieders op elkaar afgestemd wordt;
- benadrukt de noodzaak om bijkomend te investeren in zorg voor zwaar zorgbehoevenden en vraagt bijkomende middelen en een meerjarenplan;
- pleit voor voldoende middelen om het aanbod en de kwaliteit van de animatiewerking te waarborgen omdat bij gelijk blijvende middelen voor de animatie-

subsidies de uitbreiding van die subsidies tot alle woonzorgcentra een daling zal inhouden van de middelen waarop een voorziening thans aanspraak kan maken.

Repliek

Bij de uitvoering van de decretale bepalingen zal er meer duidelijkheid komen over de mogelijkheden tot reconversies en over het regelluw kader. De uitvoering van die regeling zal in overleg met de sector van de ouderenvoorzieningen gebeuren.

Hoewel in de memorie van toelichting aanvankelijk werd gesteld dat er budgettaire geen bijkomende rvt-erkenningen (rvt: rust- en verzorgingstehuis) voorzien zijn, is in de begroting 2016 wel een budget van 10,8 miljoen euro voorzien om in 2016 een rob/rvt-reconversie (rob: rustoord voor bejaarden) te kunnen doorvoeren. Dit komt gedeeltelijk tegemoet aan de door de SAR geformuleerde opmerking.

Het is correct dat de uitbreiding van de animatiesubsidies naar alle woonzorgcentra voor een deel van de ouderenvoorzieningen die momenteel al animatiesubsidies ontvangen, impliceert dat het bedrag van die subsidies zal verminderen.

3.3. Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

De SAR WGG:

- suggereert om over de bepalingen met betrekking tot gegevensdeling in de integrale jeugdhulp het advies in te winnen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de Orde der Artsen;
- vraagt klaarheid te scheppen over de inhoud over de term 'basisgegevens' (in artikel 77 – thans artikel 76 – dat een nieuw artikel 75/1 invoert in het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp).

Repliek

Over de bepalingen met betrekking tot de gegevensdeling werd het advies van de CBPL ingewonnen (zie deel 4).

In artikel 75 van het decreet integrale jeugdhulp wordt de term 'basisgegevens' al gebruikt, die op grond van de memorie van toelichting bij het decreet integrale jeugdhulp beperkend geïnterpreteerd moet worden. In die memorie leest men daarover het volgende: "Het betreft gegevens die toelaten tot identificatie van de betrokken personen over te gaan (naam, voornaam en adres van de minderjarige en zijn ouders), gegevens met betrekking tot de aard en de duur van de hulpverleningen, informatie over de hulpverleningsgeschiedenis van de minderjarige (de al georganiseerde of nog lopende hulpverlening met vermelding van begin- en einddatum en voorziening). Hiermee wordt zowel een overzicht van de aangeboden hulpverlening door de actoren van de vrijwillige hulpverlening als een opgave van de genomen maatregelen door de jeugdrechtbank bedoeld. Deze gegevens bieden basisinformatie om de betrokkenen te contacteren en te situeren, zonder dat details worden overgedragen." (*Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 1952/1, blz. 76).

Artikel 75 van het ontwerp van decreet, dat voormeld artikel 75 wijzigt, heeft tot doel de tekst van dat artikel in overeenstemming te brengen met boven geciteerde toelichting en in artikel 75 te verduidelijken dat de basisgegevens niet alleen betrekking kunnen hebben op de identificatie van de betrokken partijen en de jeugdhulpverlening die al verleend is, maar ook op jeugdhulpverlening die nog in uitvoering is.

Het begrip 'basisgegevens' in artikel 76 van het ontwerp, dat in het decreet integrale jeugdhulp een artikel 75/1 wil invoegen, is hetzelfde voor zover het gegevens betreft met betrekking tot de identificatie van de betrokken personen. Het is echter strikter voor zover het betrekking heeft op gegevens betreffende de hulpverlening. Er mag alleen worden meegedeeld dat jeugdhulpverlening werd aangevat, dat jeugdhulpverlening wordt voortgezet of dat jeugdhulpverlening werd beëindigd. Alleen het feit van het aanvatten, voortzetten of beëindigen van jeugdhulpverlening kan worden meegedeeld, niet de inhoud van de jeugdhulpverlening. De interpretatie die door SAR gegeven wordt aan de term 'basisgegevens' kan dan ook gevolgd worden, in die zin dat het alleen gaat om administratieve informatie.

De opmerkingen van de SAR nopen niet tot een aanpassing van de bepalingen betreffende de gegevensdeling in de integrale jeugdhulp.

3.4. Hoofdstuk 9. Kinderopvang van baby's en peuters

De SAR WGG:

- uit zijn bezorgdheid over de beslissing van de Vlaamse Regering om de minimumtarieven in de inkomensgerelateerde kinderopvanginitiatieven te verhogen en pleit ervoor om alle leefloongerechtigden en equivalent leefloongerechtigden automatisch het minimale dagtarief toe te kennen;
- vraagt een evaluatie van de tariefverhoging, van de rol van het OCMW als toewijzer van het individueel verminderd tarief en van de categorieën die bepalen of een afwijking al dan niet toegestaan wordt, waarbij het perspectief van de gebruikers en in het bijzonder van de kwetsbare ouders voldoende meegenomen wordt;
- merkt op dat de opdracht van het OCMW bij de beslissing over een individueel verminderd tarief niet kan worden opgelegd aan de Brusselse OCMW's en dat voor gezinnen die in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wonen, het onderzoek en de toekenning van het individueel verminderd tarief gebeurt door de organisator van de kinderopvang;
- wijst op de noodzaak om voorzieningen voor kinderopvang meer flexibiliteit te geven inzake het maximaal toegestane aantal tegelijk aanwezige kinderen in de kinderopvanglocatie, zodat ze in functie van de werkelijke behoefte op bepaalde opvangdagen en -momenten meer kinderen kunnen opvangen dan de vergunde capaciteit;
- is bekommerd om de opeenstapeling van mechanismen en regelgeving die een invloed hebben op het aanbod, de kwaliteit en leefbaarheid van de voor-schoolse kinderopvang – waarbij in vergelijking met de omringende landen bijvoorbeeld de decretaal vastgelegde begeleider-kindratio hoog is – en pleit voor monitoring en evaluatie van ingrepen in de sector van de kinderopvang.

Repliek

Het advies van de SAR gaat ruimer dan wat het ontwerp van decreet regelt in artikel 84 (artikel 81 in het SAR-advies). De SAR stelt de inhoudelijke keuzes van de Vlaamse Regering inzake de bijsturing van de berekening van het inkomenstarief en verminderd tarief in de kinderopvang in vraag. Dit ontwerp van decreet regelt dat echter inhoudelijk niet: er wordt alleen geregeld dat de Vlaamse Regering die regels bepaalt – wat al in de huidige regelgeving is bepaald –, en er wordt een decretale rechtsgrond gecreëerd om het OCMW toe laten te beslissen over een individuele vermindering op het 'normale' tarief dat is berekend op basis van het gezinsinkomen en de kinderlast. Op dit punt op zich heeft de SAR geen inhoudelijke bedenkingen.

Wel vraagt de SAR dat de politieke beslissing zou worden genomen om alle leefloongerechtigden automatisch het absolute minimumtarief toe te kennen. Ook

hier gaat het om een aangelegenheid die aan de Vlaamse Regering is gedelegeerd en die niet in dit ontwerp van decreet wordt geregeld.

Zonder een uitspraak te doen over de inhoudelijke gegrondheid van deze bemerkingen, zijn ze de facto niet relevant voor wat het ontwerp van decreet hier regelt. De delegatie van de bevoegdheid aan de Vlaamse Regering om de nadere regels te bepalen, en het toekennen aan het OCMW van de bevoegdheid met betrekking tot een verminderd tarief, worden immers als zodanig door de SAR niet negatief geadviseerd.

De vraag naar een evaluatie van de tariefverhoging, de rol van het OCMW en de categorieën voor afwijking is in de context van het ontwerp van decreet enkel relevant voor wat betreft de evaluatie van de rol van het OCMW als toewijzer van het specifiek verminderde 'OCMW'-tarief. Nu wil het ontwerp alleen een noodzakelijke decretale basis verschaffen voor een regeling die al bij BVR is vastgelegd.

De evaluatie en monitoring van de keuzes die zijn gemaakt in het decreet Kinderopvang van baby's en peuters, in de uitvoeringsbesluiten, of in de context daarvan, wordt overigens opgenomen in het Voortgangsoverleg dat Kind en Gezin organiseert in samenspraak met belangrijkste stakeholders in en rond de kinderopvangsector.

Deze werkwijze met betrekking tot gezinnen die in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wonen, wordt opgevolgd door Kind en Gezin in de context van en in samenspraak met de vzw Samenwerken aan Kinderopvang Brussel (SAMKO), samenwerkingsverband van de Brusselse opvangvoorzieningen. SAMKO heeft een rol in het begeleiden van de betrokken kinderopvang met subsidie voor inkomens-tarief. In deze rol is die vereniging de facto de 'vervanger' van de OCMW's van de gemeenten in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Hierbij moet ook vermeld worden dat deze werkwijze enkel het gevolg is van de collectieve keuze van de Brusselse OCMW's om die Vlaamse regels niet toe te passen, wat ze overigens niet verplicht zijn. Mochten ze hun houding alsnog wijzigen, dan kan de regeling dat de kinderopvang zelf moet instaan voor het onderzoeken en beslissen over het verminderde 'OCMW'-tarief bij gezinnen die in Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wonen, worden verlaten.

Wat betreft de noodzaak om voorzieningen voor kinderopvang meer flexibiliteit te geven inzake het maximaal toegestane aantal tegelijk aanwezige kinderen in de kinderopvanglocatie, stelt de SAR zelf de volgende bepaling voor ter aanvulling van artikel 5 (lees: artikel 6), §1, van het decreet van 20 april 2012 betreffende de kinderopvang van baby's en peuters:

"3° er wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In het eerste lid, 5°, wordt onder het maximaal aantal tegelijk aanwezige kinderen verstaan:

- 1° voor gezinsopvang: het aantal vergunde kinderopvangplaatsen;
- 2° voor groepsopvang: het jaargemiddelde van het aantal aanwezige kinderen dat het aantal vergunde kinderopvangplaatsen niet mag overschrijden. Dat jaargemiddelde wordt berekend op basis van het aantal kinderopvangprestaties volgens opvangduur en het reële aantal openingsdagen van een kinderopvanglocatie per kalenderjaar."."

De SAR citeert uit het voorstel dat is ontstaan in het Voortgangsoverleg decreet Kinderopvang, dat gunstig is geadviseerd door het Raadgevend Comité van Kind en Gezin. Binnen de beschikbare begrotingskredieten kan aan dat voorstel echter geen positief gevolg worden gegeven.

Wat de vastgelegde ratio kinderen per begeleider betreft, die is bepaald in het Vergunningsbesluit van 22 november 2013. De facto heeft dit punt van het advies van de SAR dus geen betrekking de tekst van het ontwerp van decreet.

De in het voormelde BVR bepaalde begeleider-kindratio houdt rekening met de realiteit die voor de inwerkingtreding van het decreet van 20 april 2012 al bestond, en met name ook met de mogelijkheden die door de subsidies worden gecreëerd. Het gaat echter om een maximumratio, niet om een dagelijks na te streven ratio. Het Vergunningsbesluit vermeldt bovendien ook dat de organisator moet streven naar een lagere ratio. De wettelijke maximumratio is zeker niet optimaal, maar de Vlaamse regelgever heeft ervoor geopteerd om geen strengere regels op te leggen zonder dit ook qua subsidies te kunnen afdekken. De bezorgdheid van de SAR voor het aanbod, de kwaliteit en de leefbaarheid kan terecht zijn, maar ze betreft niet de inhoud van het voorliggende ontwerp van decreet.

Ook rekening houdend met de beschikbare begrotingskredieten geven de opmerkingen van de SAR geen aanleiding tot een aanpassing van de bepalingen betreffende de kinderopvang van baby's en peuters.

3.5. Hoofdstuk 13. Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Volgens de SAR WGG vereist het verderzetten van het huidige beleid inzake justitiehuisen en eerstelijns juridische bijstand een uitgebreid maatschappelijk debat met aandacht voor het groeiende raakvlak tussen hulpverlening en justitie, een optimalisering van de taken van de justitiehuisen en van de hulp- en dienstverlening en een duidelijke bevoegdheidsafbakening tussen justitiële en hulpverlenende bevoegdheden.

Repliek

De overheveling van de opdrachten van de justitiehuisen naar Vlaanderen vormt inderdaad een ideale gelegenheid om de samenwerkingsverbanden met de Vlaamse partners beter uit te bouwen, de toeleiding naar de hulp- en dienstverlening te verhogen en tot een duidelijke taakafbakening te komen. Deze beleidsintentie werd onder meer vertaald in het project 'plan niet-gedetineerde justitiabelen' dat door het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (afdeling Justitiehuisen) wordt getrokken. In het verlengde daarvan wordt ook het subsidiebeleid herdacht. Ook dit thema wordt projectmatig benaderd, nl. in het project 'subsidiebeleid' dat door voormeld departement wordt getrokken. Er werd reeds een start gemaakt door beide thema's te bevragen tijdens de stakeholdersbevraging in de aanloop van de conferentie van 7 december 2015.

Het is de bedoeling om nog deze legislatuur een decreet betreffende de justitiehuisen door het Vlaams Parlement te laten goedkeuren.

Aangezien de SAR zelf heeft aangegeven geen inhoudelijke opmerkingen te hebben bij de bepalingen betreffende de subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf (artikelen 106 en 107 – artikelen 96 en 97 in het SAR-advies), is geen aanpassing van die bepalingen nodig.

3.6. Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen

De SAR WGG meent dat het aangewezen is om het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in te winnen met betrekking tot de bevoegdheid van een accreditatie-instelling om bij de accreditatie van een voorziening inzage te hebben in persoonsgegevens betreffende de gezondheid van de gebruikers van de voorziening.

Repliek

Het advies van de CBPL werd daarover ingewonnen (zie deel 4).

4. Adviezen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 13 januari en 16 maart 2016

4.1. Op 13 januari 2016 heeft de CBPL advies nr. 02/2016 uitgebracht over het ontwerp van decreet en meer bepaald over de artikelen 76, 93, 108 en 109 (artikelen 77, 85, 98 en 99 in het CBPL-advies). Alleen bij de artikelen 93, 108 en 109 heeft de CBPL minimale opmerkingen geformuleerd.

Op 16 maart 2016 heeft de CBPL advies nr. 12/2016 uitgebracht over de artikelen 113 en 114 (artikelen 118 en 119 in het CBPL-advies).

4.2. De volgende tekst van artikel 95 lag aan de CBPL voor:

"In het kader van zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, (lees: van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin) kan het agentschap (lees: Kind en Gezin) de persoonsgegevens verwerken van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning, vermeld in artikel 7, uit te voeren. De concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer."

De CBPL adviseert om de woorden "het bevoegde sectoraal comité van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer" te vervangen door de woorden "het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001" (advies 02/2016, nrs. 12 en 28).

Daaraan wordt in het voorliggende ontwerp van decreet gevolg gegeven, zij het dat – in de context van het decreet van 30 april 2004 waarin de bepaling wordt ingevoegd – de woorden "de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001" worden vervangen door "de regelgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens".

4.3. De volgende tekst van artikel 108 lag aan de CBPL voor:

"De personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, hebben het recht om voor de uitoefening van die toezichtsoopdracht inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten.

De inzage wordt in eerste instantie toegestaan voor geanonimiseerde documenten en informatiedragers, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn. Voor zover dat nodig is voor de uitoefening van de toezichtsoopdracht, kunnen de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, inzage vorderen in niet-geanonimiseerde documenten en informatiedragers, mits daarvoor een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité.

In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;
- 2° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;
- 3° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid.”.

De CBPL adviseert om in het tweede lid de woorden “geanonimiseerde documenten en informatiedragers” te vervangen door “anonieme gegevens”, in de zin van artikel 1, 5°, van het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (advies 02/2016, nrs. 18 en 28). Aan dat advies werd in het voorliggende ontwerp van decreet gevolg gegeven.

4.4. De volgende tekst van artikel 109 lag aan de CBPL voor:

“§1. In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° accreditatie: een extern, onafhankelijk onderzoek met betrekking tot de continue kwaliteitsgarantie en -verbetering van de geleverde diensten in een voorziening, op verzoek van die voorziening en op basis van vooraf opgestelde standaarden, met als doel een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg van die voorziening;
- 2° accreditatie-instelling: een orgaan dat internationaal aanvaarde accreditaties kan verrichten. De Vlaamse Regering bepaalt wat onder een internationaal aanvaarde accreditatie wordt verstaan;
- 3° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;
- 4° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid;
- 5° voorziening: een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, belast is met of belast wil zijn met de organisatie of uitvoering van zorg of die belast is met of belast wil zijn met de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
- 6° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;
- 7° zorg: één activiteit of het geheel van activiteiten in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, waaronder hulp,

dienstverlening, ondersteuning, Vlaamse sociale bescherming en zorgverzekering;

8° zorggebruiker: de patiënt, met name de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek, of elke andere natuurlijke persoon aan wie zorg wordt verleend, al dan niet op eigen verzoek.

§2. Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim, kan het een accreditatie-instelling die in het raam van de accreditatie van een voorziening onderzoek voert, worden toegestaan om voor dat onderzoek in de gebouwen van de voorziening inzage te hebben in persoonsgegevens van zorggebruikers, met inbegrip van persoonsgegevens betreffende de gezondheid, en daarvan kopie te nemen, op voorwaarde dat dit voor dat onderzoek noodzakelijk is en mits daarvoor een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité.”.

De CBPL adviseert om in paragraaf 2 expliciet te bepalen dat ook het onderzoek met het oog op accreditatie “bij voorkeur” gebeurt aan de hand van “anonieme gegevens” (advies 02/2016, nr. 22). Aan dat advies werd in het voorliggende ontwerp van decreet gevolg gegeven.

4.5. Artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden bepaalt dat, met het oog op de organisatie en de opvolging van die hulp- en dienstverlening, de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren, vermeld in het decreet, de persoonsgegevens van de gedetineerden verwerken en dat ze onder elkaar persoonsgegevens van een gedetineerde kunnen uitwisselen. Dit met naleving van de privacywetgeving. De Vlaamse Regering zal die gegevensverwerking en -uitwisseling nader regelen.

Artikel 113 van het ontwerp van decreet (artikel 118 in het CBPL-advies) voegt aan dat artikel het volgende lid toe (tekst zoals voorgelegd aan de CBPL):

“Voor de gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, worden de volgende identificatiemiddelen gebruikt:

- 1° het identificatienummer van het Rijksregister, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die in het Rijksregister opgenomen is;
- 2° het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, vermeld in de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die niet in het Rijksregister opgenomen is.”.

Volgens de CBPL moeten de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren in het kader van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden in het decreet zelf expliciet gemachtigd worden om het Rijksregisternummer te gebruiken (advies 12/2016, nrs. 11 en 18). Om daaraan gevolg te geven wordt de inleidende zin van voormelde bepaling als volgt geformuleerd: “Voor de gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, gebruiken de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren de volgende identificatiemiddelen:”.

4.6. Volgens artikel 16 van het voormelde decreet van 8 maart 2013 stelt de Vlaamse Regering aan de personen die belast zijn met de beleidscoördinatie, de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren een digitaal systeem ter beschikking ter ondersteuning van de gegevensverwerking en -uitwisseling en is

de entiteit die verantwoordelijk is voor de coördinatie en ondersteuning van de organisatie van de hulp- en dienstverlening, verantwoordelijk voor de verwerking van de persoonsgegevens in het digitaal systeem.

Artikel 114 van het ontwerp van decreet (artikel 119 in het CBPL-advies) past die regeling inzake de verantwoordelijkheid voor de verwerking van persoonsgegevens aan. De voormelde entiteit blijft verantwoordelijk voor de organisatie van het digitaal systeem. De voormelde entiteit en de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren zijn elk verantwoordelijk voor de informatie die ze in het systeem inbrengen en voor het zorgvuldig gebruik van de informatie via het systeem. Gelet op die verdeling van verantwoordelijkheden adviseert de CBPL om in het belang van de betrokken gedetineerden op transparante wijze een 'single point of contact' aan de duiden tot wie de betrokkenen zich kunnen richten om op een vlotte manier de rechten te kunnen uitoefenen die hen worden toegekend de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (advies 12/2016, nrs. 17 en 18). De aanduiding van dat ene contactpunt zal gebeuren bij het BVR dat zal worden genomen ter uitvoering van artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 en dat de nadere regels betreffende de gegevensverwerking zal bepalen.

5. Advies 59.000/1/3 van de Raad van State van 25 maart 2016

Afgezien van enkele algemene opmerkingen is het advies 59.000/1/3 van de Raad van State opgebouwd per hoofdstuk van het ontwerp van decreet. Dezelfde opbouw wordt ook hierna gehanteerd.

5.1. Algemene opmerkingen

5.1.1. De raad merkt op dat een aantal bepalingen van het ontwerp van decreet rechtstreeks het belang van personen jonger dan vijftientig jaar kunnen raken en dat daarvoor een jongeren- en kindeffectrapport (JoKER) moet worden opgesteld.

Met betrekking tot die bepalingen is een JoKER bijgevoegd.

5.1.2. Volgens de raad moeten enkele artikelen waarover het advies van de SAR WGG nog niet werd gevraagd, nog voor advies aan de SAR worden voorgelegd.

Hierop wordt niet ingegaan omdat die artikelen weinig of geen inhoudelijke impact hebben:

- artikel 79: het betreft de weglating van een zinsnede in een artikel van het oprichtingsbesluit van de Vlaamse Regering van het agentschap Zorg en Gezondheid van 7 mei 2004, die bij decreet is toegevoegd en die belet dat BVR in zijn totaliteit te herzien in functie van de nieuwe bevoegdheden die ingevolge de zesde staatshervorming aan dat agentschap zijn toevertrouwd; het herziene BVR zal de zinsnede die wordt weggelaten, echter gewoon overnemen;
- artikelen 81 tot en met 83 en artikelen 85 tot en met 89 brengen enkele technische correcties aan in het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters of voegen daarin een rechtsgrond in voor bepalingen die thans al in uitvoeringsbesluiten zijn opgenomen;
- artikel 81 vervangt een verwijzing naar het oude decreet integrale jeugdhulp door een verwijzing naar het nieuwe decreet;
- artikel 82 schrapt een overbodige rechtsgrond om de procedure voor de schorsing en de opheffing van een vergunning te regelen;
- artikel 83 laat toe dat aan de persoon die de verantwoordelijke van een kinderopvanglocatie vervangt, dezelfde kennis van de Nederlandse taal wordt opgelegd als die volgens de huidige decretale tekst aan de verantwoordelijke kan

worden opgelegd, wat toch een logisch vereiste is voor zulke vervanger. Het actualiseert de benaming van het attest 'strafregister model 2' waar het om hetzelfde attest 'uittreksel uit het strafregister' blijft gaan en het brengt het al decretaal gestelde vereiste van het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister en van een attest van medische geschiktheid in overeenstemming met de gangbare praktijk; de decretale regeling wordt hier afgestemd op de regeling van de uitvoeringsbesluiten;

- artikel 85 creëert een rechtsgrond voor een procedure met betrekking tot de subsidiëring. Het betreft louter een procedurele aanvulling van de subsidie-regeling die al in hoofdstuk 3 van het decreet van 20 april 2012 vervat ligt. De procedure zelf is overigens al geregeld bij uitvoeringsbesluit;
- artikel 86 schrapt het verplicht gebruik van een informatica- en registratiesysteem dat er tot nog toe niet is;
- artikelen 87 en 88 maken het mogelijk een organisator, die het toezicht verhindert, aan te manen en te zijnen aanzien een bestuurlijke maatregel met betrekking tot de subsidiëring te nemen. Het betreft puur procedurele regelingen die een juridische basis moeten vormen voor regelingen die al in uitvoeringsbesluiten vervat liggen;
- artikel 89 maakt het mogelijk dat, als aan een beslissing tot sluiting van een kinderopvanglocatie door de organisator ervan geen gevolg wordt gegeven, de burgemeester tot de gedwongen sluiting van de locatie kan overgaan, zelfs zonder een voorafgaand verzoek daartoe van Kind en Gezin. Het gaat dus om een lichte aanpassing van een bestaande procedurele regeling: de burgemeester moet geen verzoek van Kind en Gezin afwachten om tot sluiting over te gaan als hijzelf vaststelt dat een sluitingsbeslissing, waarvan hij kennis heeft, niet wordt uitgevoerd;
- artikelen 103 tot en met 105 stellen bepalingen van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet van 10 juli 2008 buiten toepassing. Die buiten toepassing stelling hangt samen met de creatie van een rechtsgrond in voorliggend ontwerp voor een Vlaamse regelgeving betreffende de financiering van de investeringen in de infrastructuur en medisch-technische diensten van de ziekenhuizen. Over die rechtsgrond zelf heeft de SAR WGG advies kunnen uitbrengen;
- artikelen 113 en 114: die artikelen bevatten enkel een concretisering de bepalingen betreffende de gegevensverwerking die al vervat liggen in het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden door te bepalen dat een uniek identificatienummer wordt gebruikt en door te voorzien in een verdeling van de verantwoordelijkheid voor de verwerking van de gegevens tussen enerzijds de overheid die het informaticasysteem ter beschikking stelt, en anderzijds de andere gebruikers van het systeem. Met betrekking tot de gegevensverwerking bij de hulp en dienstverlening aan gedetineerden heeft de SAR WGG advies kunnen uitbrengen bij de voorbereiding van het decreet van 8 maart 2013. De verdeling van de verantwoordelijkheid bij de gegevensverwerking is analoog aan de verdeling van bevoegdheid die is bepaald bij het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg. Ook bij de voorbereiding van dat decreet heeft de SAR WGG advies kunnen uitbrengen.

5.1.3. Volgens de Raad van State zou er over artikel 107 (artikel 111 in het advies) overleg moeten worden gepleegd met de federale overheid. De raad verwijst hiervoor naar artikel 2, derde lid, van het samenwerkingsakkoord van 17 december 2013 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de uitoefening van de opdrachten van de Justitiehuisen. Volgens die bepaling verbinden de partijen zich ertoe om in het kader van de Interministeriële Conferentie voor de Justitiehuisen (IMCJH) voorafgaand overleg te plegen over onder meer "alle initiatieven van de partijen die een impact hebben of kunnen hebben op de uitvoeringscapaciteit van de Justitiehuisen in de uitvoering van hun opdrachten". De raad oordeelt dat artikel 107 de basis kan vormen voor een bijkomende financiering van

opdrachten die thans deel uitmaken van de justitiehuizen en dat het een impact kan hebben op de uitvoeringscapaciteit van de justitiehuizen.

Aan die opmerking wordt thans geen gevolg gegeven. Uit de toelichting bij artikel 107 blijkt dat het bedoeling is om een decretale basis te creëren die moet toelaten de subsidiëring van de daarin bedoelde initiatieven, die tot nog toe federaal verliep, gewoon verder te zetten, wat ook blijkt uit het advies van de Raad van State. De verderzetting of consolidatie van de financiering van al bestaande initiatieven heeft uiteraard geen impact op de bestaande uitvoeringscapaciteit van de justitiehuizen. Mochten nieuwe initiatieven worden gesubsidieerd die de uitvoeringscapaciteit van de justitiehuizen (kunnen) beïnvloeden, dan zal over het BVR dat ter uitvoering van artikel 107 in die subsidiëring voorziet, wel overleg moeten worden gepleegd met de federale overheid. Dat overleg is overigens pas zinvol als de (nieuwe) te subsidiëren initiatieven voldoende concreet zijn. Pas dan heeft men immers zicht op de impact ervan op de uitvoeringscapaciteit van de justitiehuizen.

5.1.4. De raad dringt er nog op aan dat een aantal artikelen van het ontwerp van decreet (artikelen 37, 106, 107, 108 en 109 – artikelen 36, 110, 111, 112 en 113 in het advies) het voorwerp zouden uitmaken van afzonderlijke ontwerpen van decreet omdat die artikelen voor de niet-ingewijde burger minder goed vindbaar zijn in een verzameldecreet.

Ook al kan men begrip opbrengen voor die opmerking, toch kan men niet om de vaststelling heen dat er tal van verzameldecreten en -wetten bestaan waarin naast wijzigingsbepalingen ook (belangrijke) autonome bepalingen zijn opgenomen. Overigens laten moderne technologieën toe om relatief eenvoudig alle regelgeving betreffende een bepaalde materie op te zoeken.

5.2. Hoofdstuk 2. Gezondheidszorg en woonzorg

Afdeling 1. Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

De artikelen 2 en 3 creëren een rechtsgrond voor de oprichting van een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg en bevatten regels over de opdrachten, de samenstelling en de financiering van het instituut. Bij die artikelen merkt de Raad van State op dat, conform artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de essentiële regels betreffende de oprichting, de samenstelling, de bevoegdheid, de werking en het toezicht bij decreet moeten worden geregeld. Op enkele punten voldoen die artikelen daaraan niet:

- waar de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de in artikel 2, eerste lid, vermelde opdrachten van het VIKZ nader te regelen en om aan het VIKZ bijkomende opdrachten toe te vertrouwen zal, volgens de raad, de Vlaamse Regering die machtigingen niet mogen aanwenden om nieuwe opdrachten aan het VIKZ toe te vertrouwen die een essentiële wijziging van de opdrachten van het instituut inhouden: "Het opnemen van nieuwe opdrachten, het nader uitwerken van bestaande opdrachten en het bepalen van de betrokken sectoren zullen bijgevolg steeds verband moeten houden met de indicatoren ter verbetering van de kwaliteit van de zorg in de diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg, zoals omschreven in artikel 2, eerste lid, van het ontwerp.";
- de oprichting van het VIKZ als een "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen" – formulering waarmee naar Belgisch recht een vzw wordt bedoeld, maar die gehanteerd wordt om meer in overeenstemming te zijn met het Europese recht – is te weinig precies omdat artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vereist dat voor een welbepaalde rechtsvorm wordt gekozen. De keuze van de specifieke

rechtsvorm van een vzw zou integendeel wel op voldoende wijze de werking van de vereniging regelen omdat de essentiële werkingsregels van die vereniging in voldoende mate in de Vzw-wet van 27 juni 1921 zijn geregeld. Overigens lijkt de keuze voor de Belgische rechtsvorm van de vzw op het eerste gezicht niet in strijd met het Europese recht;

- er ontbreekt een bepaling met betrekking tot het toezicht op het VIKZ;
- een beheersovereenkomst vermag de specifieke opdrachten van het VIKZ, de werking ervan en de randvoorwaarden voor de werking wel concretiseren, maar niet regelen.

Aan die opmerkingen is tegemoetgekomen als volgt:

- in artikel 2, derde lid, wordt de delegatie aan de Vlaamse Regering om bijkomende opdrachten aan het VIKZ toe te vertrouwen, weggelaten. De delegatie aan de Vlaamse Regering om de opdrachten van het VIKZ, zoals bepaald in artikel 2, eerste lid, nader regelen blijft echter behouden: het gebruik van die delegatie zal er immers niet leiden dat aan het instituut opdrachten worden toegekend die een essentiële wijziging inhouden van de decretaal bepaalde opdrachten van het instituut;
- in artikel 3, §1, wordt in punt 1° bepaald dat het VIKZ wordt opgericht als een vzw. Aldus wordt duidelijk gekozen voor een bepaalde rechtsvorm van een vzw en worden de essentiële werkingsregels vastgelegd bij decreet. Daarnaast wordt in punt 2° expliciet bepaald dat de Vlaamse Regering de werking van het VIKZ alleen kan uitbreiden naar andere sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg. Verder worden in punten 4° tot en met 6° regels toegevoegd met betrekking tot het toezicht (o.a. jaarlijkse planning, jaarlijks boekhoudkundig en werkingsverslag);
- artikel 3, §3, heeft helemaal niet tot doel om via de beheersovereenkomst bijkomende opdrachten aan het VIKZ toe te vertrouwen, de werking van het instituut uit te breiden naar andere sectoren of aanvullende werkingsvoorwaarden op te leggen. De bedoeling was alleen de minimale inhoud van de beheersovereenkomst vast te leggen. Om elke verwarring daarover uit te sluiten wordt artikel 3, §3, aangepast. Er wordt thans bepaald dat de Vlaamse Regering de inhoud van de beheersovereenkomst kan bepalen als ze een beheersovereenkomst sluit met het VIKZ;
- de delegaties aan de Vlaamse Regering, die vervat lagen in artikel 3, §4, worden weggelaten en, voor zover niet in strijd met het advies van de Raad van State, ingeschreven in bepalingen van de andere paragrafen van artikel 3.

De raad vraagt zich nog af of het niet beter is om het VIKZ op te richten als een rechtspersoon sui generis. Hieraan wordt geen gevolg gegeven. De decreetgever heeft in het verleden al meermaals gebruik gemaakt van de privaatrechtelijke rechtsvorm om gelijkaardige instellingen op te richten.

Aan de opmerking van de raad om in artikel 2, tweede lid, de definitie van 'woonzorg' anders te redigeren, wordt gevolg gegeven.

Afdeling 2. Preventief gezondheidsbeleid

De artikelen 9 en 10 strekken er onder meer toe voor partnerorganisaties en organisaties met terreinwerking de bepaling te schrappen die inhoudt dat zulke organisatie waarmee een beheersovereenkomst wordt gesloten, geacht wordt erkend te zijn voor de duur van de overeenkomst.

Het komt de Raad van State voor dat die wijziging er niet kan toe leiden dat het territoriale toepassingsgebied van een beheersovereenkomst verder reikt dan het Nederlandse taalgebied en zeker niet tot gevolg kan hebben dat een beheersovereenkomst wordt gesloten met een bicommunautaire organisatie in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Dit oordeel van de raad lijkt streng. Ten aanzien van

een bicommunautaire organisatie in Brussel kan de Vlaamse Gemeenschap uiteraard niet rechtstreeks regelgevend optreden: de Vlaamse Gemeenschap kan ze bij decreet niet rechtstreeks rechten toekennen of verplichtingen opleggen. Dit volgt uit artikel 128, §2, van de Grondwet. Die bepaling verhindert echter niet dat de Vlaamse Gemeenschap met zulke organisatie wel een overeenkomst kan sluiten, als die organisatie daartoe vrijwillig overgaat. Vereist is wel dat de Vlaamse Gemeenschap, door het sluiten van overeenkomsten met Brusselse bicommunautaire organisaties, het beleid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie ten aanzien van die organisaties niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt. Dit zou kunnen worden afgeleid uit advies 47.643/3 van 18 februari 2003 van de Raad van State over een ontwerp van BVR houdende gelijkstelling van voorzieningen en andere professionele zorgverleners, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, met de in het kader van de zorgverzekering van rechtswege erkende voorzieningen en professionele zorgverleners: "Op grond van artikel 128, §2, van de Grondwet is de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (...) slechts bevoegd "ten aanzien van instellingen (...) die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de (Vlaamse Gemeenschap)."".

Hieruit volgt dat de Vlaamse Gemeenschap niet regelend kan optreden ten aanzien van bicommunautaire instellingen. Die instellingen vallen, wat de regelgeving inzake persoonsgebonden aangelegenheden betreft, uitsluitend onder de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Er kan weliswaar worden aangenomen dat de Vlaamse Gemeenschap de tegemoetkoming van de zorgkassen in de kosten van niet-medische hulp- en dienstverlening afhankelijk kan stellen van de voorwaarde dat die hulp- en dienstverlening wordt genoten bij een voorziening of een zorgverlener die aan bepaalde vereisten beantwoordt. De Vlaamse Gemeenschap kan dergelijke vereisten echter niet rechtstreeks opleggen aan bicommunautaire instellingen. Ze kan wel bepalen dat het Vlaams Zorgfonds overeenkomsten kan sluiten met zulke instellingen, mits die overeenkomsten aan bepaalde voorwaarden beantwoorden. De bij overeenkomst bedongen vereisten moeten voorts, wat de bicommunautaire instellingen betreft, op een zodanige wijze geformuleerd worden dat ze in geen enkel geval geacht kunnen worden een beperking aan te brengen in de rechten die deze instellingen ontlenen aan de op hen toepasselijke regelgeving van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Vanuit dat oogpunt bekeken, lijkt de techniek van de overeenkomst een techniek te zijn die ertoe bijdraagt het vrijwillig karakter van de aanvaarding van de door de Vlaamse Gemeenschap gestelde eisen te vrijwaren.

Ten slotte mogen die voorwaarden zelf geen inbreuk maken op de bevoegdheden van andere overheden, en mogen ze ook de uitoefening van de eigen bevoegdheden van die andere overheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk maken. (...).".

De opmerking van de raad betreft de uitvoering van de decretale regeling, zoals ze door voormelde artikelen wordt gewijzigd, maar ze noopt niet tot een aanpassing van voormelde artikelen zelf. In de toelichting wordt de verwijzing naar niet Nederlandstalige unicommunautaire organisaties uit Brussel-Hoofdstad, waarmee een beheersovereenkomst zou kunnen worden gesloten, wel weggelaten.

Afdeling 3. Eerstelijnsgezondheidszorg

Bij de artikelen 21 tot 32, die betrekking hebben op de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging, merkt de Raad van State op dat dezelfde organisaties een erkenning als samenwerkingsinitiatief eerstelijnsgezondheidszorg en als geïntegreerde dienst voor thuisverzorging kunnen verkrijgen. De raad vraagt zich af of

er niet beter wordt geopteerd – indien niet nu dan toch op relatief korte termijn – voor de integratie in een enkele erkenningsregeling met een enkele benaming.

Tevens acht de raad het raadzaam, wat artikel 32 betreft, om naast de wijziging van artikel 170, §1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, ook artikel 36terdecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, op te heffen.

Aan de suggestie van de raad om de regelgevingen betreffende de SEL's en de GDT's te integreren, wordt voorlopig geen gevolg gegeven. Het grote verschil tussen beide organisaties is hun financieringssysteem. Dit vormt meteen ook een argument om beide organisaties nog afzonderlijk in het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders te verankeren. De SEL's ontvangen een forfaitair bedrag, aangevuld met een bedrag per inwoner in hun werkgebied. Het financieringssysteem van de GDT's is complexer. Er is een subsidie voor de werking (de reguliere subsidie), een vergoeding als GDT voor de deelnemers aan het multidisciplinair overleg en een vergoeding voor registratie. De vergoeding van het multidisciplinair overleg wordt geregeld via de ziekenfondsen. De GDT's kregen hiervoor een RIZIV-nummer als zorgverstrekker. Momenteel wordt een voorbereidingstraject afgelegd ter hervorming van de eerstelijnsgezondheidszorg in Vlaanderen. Dit traject zal uitmonden in een Conferentie eerstelijnszorg in het voorjaar 2017. Op zijn beurt vormt die conferentie het startpunt van een veranderingstraject. In het voorbereidingstraject worden voorstellen geformuleerd om de ondersteunende structuren (SEL's, GDT's, huisartsenkringen, Lokale Multidisciplinaire Netwerken, palliatieve netwerken, palliatieve samenwerkingsverbanden) te integreren en te vereenvoudigen op vlak van werking en financiering. Dit hervormingstraject zal met zekerheid ook een wijziging van de regelgeving inhouden. Ook dit argument ondersteunt de keuze om voorlopig de GDT's als afzonderlijke organisatie te behouden in het decreet van 3 maart 2004.

Op de suggestie om artikel 36terdecies van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 op te heffen, wordt wel ingegaan. Daartoe wordt een nieuw artikel 33 in het ontwerp ingevoegd.

Afdeling 4. Erkenning van gezondheidszorgberoepen

Bij artikel 34 (artikel 33 in het advies), dat voorziet in een administratieve bezwaarprocedure voor de erkenning van gezondheidszorgberoepen waarvoor een meerjarige stage is voorgeschreven en niet voor de erkenning van andere gezondheidszorgberoepen, vraagt de Raad van State om die verschillende behandeling in de memorie van toelichting te verantwoorden.

De memorie wordt in die zin aangevuld.

Bij artikel 35 (artikel 34 in het advies), dat voorziet in de erkenning van rechtswege als kinesitherapeut van de houder van een bepaald diploma, formuleert de Raad een aangepast tekstvoorstel, dat wordt overgenomen.

Bij artikel 36 (artikel 35 in het advies), dat voorziet in de opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, oordeelt de raad dat de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is voor de opheffing van hoofdstuk IV van dat decreet. Volgens de raad kunnen, op basis van de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014, de gemeenschappen niet bevoegd worden geacht voor de erkenning van de stagemeeesters, de stagediensten en de voortgezette opleiding en dus evenmin om daarvoor de erkenningsprocedure te regelen.

Conform het advies wordt in de opheffingsbepaling een uitzondering gemaakt voor hoofdstuk IV.

Afdeling 5. Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Artikel 37 (artikel 36 in het advies) creëert een rechtsgrond voor regels van programmatie, erkenning en financiering van samenwerkingsverbanden van organisaties, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform. In verband met dat artikel oordeelt de Raad van State dat voor de transparantie van de rechtsorde best artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 juli 1990 waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de initiatieven van beschut wonen en op de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten zou worden opgeheven en artikel 10 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen zou worden aangevuld met een bepaling die het eerste lid van dat artikel niet van toepassing verklaart voor de Vlaamse Gemeenschap, wat de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten betreft.

Aan die opmerking wordt gevolg gegeven in artikel 38, dat artikel 10 van de Gecoördineerde Ziekenhuiswet aanvult. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 juli 1990 zal bij BVR worden opgeheven.

Op de suggestie van de raad om de delegaties die in dat artikel 37 vervat liggen, te beperken, kan na onderzoek van dat artikel niet worden ingegaan. De raad stelt overigens zelf dat die delegaties volgens het Grondwettelijk Hof niet problematisch zijn.

Afdeling 6. Ouderenbeleid

Bij artikel 39 (artikel 37 in het advies), dat beoogt de verplichting tot raadpleging van de (federale) Commissie tot Regeling van de Prijzen op te heffen voor de vaststelling van de maximumprijzen voor ouderenvoorzieningen, heeft de Raad van State een aangepast tekstvoorstel geformuleerd, dat wordt overgenomen.

5.3. Hoofdstuk 3. Vervanging van de term 'vereniging zonder winstoogmerk' in meerdere sectorale decreten

Bij de artikelen 44 tot en met 56 van het ontwerp (artikelen 42 tot en met 58 in het advies) wordt in een aantal decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin het vereiste van de rechtsvorm van een 'vereniging zonder winstoogmerk' als werkingsvereiste of als erkennings- of subsidiëeringsvereiste vervangen door het vereiste van de rechtsvorm van een "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen". Dit om het vzw-vereiste in die decreten in overeenstemming te brengen met het Europees recht, dat discriminatie op basis van nationaliteit niet toelaat. Volgens de Raad van State valt voor sommige verenigingen sterk te betwijfelen dat zij diensten verrichten in de zin van artikel 56 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), laat staan dat zij onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn zouden vallen, en dat bijgevolg het vzw-vereiste in strijd zou zijn met de Europese regelgeving. De raad verwijst hierbij expliciet naar de Vlaamse Ouderenraad, het Vlaams Centrum Schuldenlast en voor het Centrum voor kwaliteitsbewaking voor het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, welke verenigingen overigens veeleer te beschouwen zijn als een gedecentraliseerde overheid of minstens als een vereniging waaraan overheidstaken zijn toegewezen. De raad wijst erop dat, als het rechtsvormvereiste niet beschouwd kan worden als een beperking van het vrije verkeer van diensten of van de vrijheid van vestiging, het niet zinvol is om een algemenere

omschrijving in te voeren. Wanneer het rechtsvormvereiste daarenboven als een vereiste geldt voor het (gedecentraliseerde of verzelfstandigde) optreden van de overheid (Centrum voor kwaliteitsbewaking), moet voor een duidelijk omschreven rechtsvorm worden gekozen, gelet op hetgeen wordt bepaald in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Gevolg gevend aan die opmerkingen wordt de voorgenomen vervanging van het vzw-vereiste niet doorgevoerd in de volgende decreten:

- het decreet van 3 mei 1989 houdende erkenning van adoptiediensten dat inmiddels is opgeheven (artikel 42 in het advies);
- het decreet van 24 juli 1996 houdende regeling tot erkenning en subsidiëring van de instellingen voor schuldbemiddeling en tot subsidiëring van een Vlaams Centrum Schuldenlast (artikel 44 in het advies);
- het decreet van 7 december 2012 houdende de stimulering van een inclusief Vlaams ouderenbeleid en de beleidsparticipatie van ouderen (artikel 55 in het advies);
- het decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 56 in het advies).

Wat artikel 50 betreft, wordt het tekstvoorstel uit het advies van de raad overgenomen.

5.4. Hoofdstuk 4. Netwerk van gegevensdeling tussen actoren in de zorg

Artikel 57 (artikel 59 in het advies) vervangt artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor gegevensdeling tussen actoren in de zorg, om de samenstelling van de raad van bestuur van het Vlaams Agentschap voor Samenwerking rond Gegevensdeling tussen de Actoren in de Zorg uit te breiden. Die nieuwe samenstelling wijkt af van artikel 4, eerste lid, van het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector (betreffende het minimumaantal onafhankelijke bestuurders), maar wil de toepassing van de overige bepalingen van laatstgenoemd decreet onverlet laten (o.a. wat de vereisten betreft waaraan onafhankelijke bestuurders moeten voldoen). Dit wordt toegelicht in de memorie, maar de Raad van State formuleert een tekstvoorstel om dit ook in het ontwerp van decreet zelf te vermelden.

Daaraan wordt gevolg gegeven door in artikel 57 te voorzien in de toevoeging van een vierde lid aan artikel 32 van het decreet van 25 april 2014.

5.5. Hoofdstuk 5. Bijzondere jeugdbijstand

5.5.1. Bij artikel 61, dat beoogt een decretale grondslag te bieden voor de oprichting van Vlaamse detentiecentra, bestemd voor de opvang van uit handen gegeven of tot een gevangenisstraf veroordeelde jongeren die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, meent de raad dat, wat de uithandengeving betreft, in het licht van de recente zesde staatshervorming de verwijzing naar "een wet betreffende de opgave van maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd" beter wordt vervangen door een verwijzing naar de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, waarin de uithandengeving thans wordt geregeld.

De tekst is aan die die opmerking aangepast.

5.5.2. Artikel 66 wijzigt de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. De wijziging strekt ertoe de jeugdrechter niet langer te verplichten vijf dagen na de oplegging van de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging,

uitspraak te doen omtrent de intrekking, de wijziging of de handhaving van de maatregel. De maatregel kan meteen voor een maand worden opgelegd, met een eenmalige verlengingsmogelijkheid van een maand. Dat het uitstellen (tot een maand) van de (verplichte) rechterlijke evaluatie van de noodzaak van de betrokken vrijheidsberovende maatregel de rechtszekerheid bevordert, is, volgens de raad, zeer betwistbaar nu de rechterlijke controle net een waarborg inhoudt voor de eerbiediging van de fundamentele rechten en het belang van de betrokken jongere. Het is immers in het belang van de jongere dat hij zo vlug mogelijk kan worden toegeleid naar de gelet op zijn problematiek meest geschikte voorziening, die niet steeds een centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen in de zin van de wet van 1 maart 2002 is. Verwijzend naar de toelichting bij de wet van 1 maart 2002 waaruit blijkt dat, wat het niveau van rechtsbescherming betreft, de regeling van die wet is geïnspireerd op het volwassenenstrafrecht inzake voorlopige hechtenis – waar ook binnen vijf dagen een rechterlijke controle wordt georganiseerd – en naar artikel 37, b) en c), van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind oordeelt de raad dat het niveau van rechtsbescherming wordt afgebouwd, wat slechts kan worden verantwoord als daartoe relevante en overtuigende motieven kunnen worden ingeroepen.

Nu is het centrum De Grubbe te Everberg na de overdracht ervan aan de Vlaamse Gemeenschap ingevolge de zesde staatshervorming een gemeenschapsinstelling geworden. Daardoor dringt zich een gelijkschakeling op tussen de behandeling die minderjarigen in Everberg en in de andere gemeenschapsinstellingen krijgen. Het is niet te verantwoorden dat de minderjarigen in Everberg reeds na vijf dagen opnieuw voor de jeugdrechter worden gebracht, daar waar de minderjarigen in de andere gemeenschapsinstellingen deze mogelijkheid niet hebben. In de andere gemeenschapsinstellingen kunnen jongeren ook voor een langere periode bij wijze van voorlopige maatregel geplaatst worden, zonder dat ze elke maand voor de jeugdrechter hoeven te verschijnen.

Daarnaast kan worden verwezen naar artikel 60 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, dat in een mogelijkheid tot herziening van de maatregel door de jeugdrechter voorziet en dit te allen tijde. Wanneer plaatsing niet meer nodig geacht wordt, is er dus nog steeds een mogelijkheid om in te grijpen.

Uiteraard is het van belang dat de jongere zo vlug mogelijk kan doorverwezen worden naar de gelet op zijn problematiek meest geschikte voorzieningen. Vijf dagen is echter te kort om een voldoende sterke en onderbouwde diagnose op te stellen op basis waarvan de jeugdrechter kan bepalen wat de meest geschikte voorziening is. Snelheid mag hier dus niet boven de kwaliteit van de diagnose geplaatst worden, aangezien dit afbreuk zou doen aan de rechtsbescherming die er voor zorgt dat de minderjarige geplaatst wordt in een voor hem meest geschikte voorziening. Zeker gezien de ingrijpende feiten gepleegd door de jongeren die nu geplaatst worden in Everberg en de voorwaarden op grond waarvan die plaatsing gebeurt, is er nood aan voldoende tijd om die diagnose op te stellen.

De toelichting bij artikel 66 is in die zin aangevuld.

5.5.3. Aanvankelijk was het de bedoeling om artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, waarin de inwerkingtreding van de bepalingen van die wet wordt geregeld te wijzigen. De bedoeling was de uiterste datum van inwerkingtreding van een aantal bepalingen uit die wet, die wijzigingen aanbrengen in de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965, te verschuiven naar 1 januari 2018 (artikel 69 in het advies).

De Raad van State merkt op dat de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is voor alle bepalingen van de wet van 13 juni 2006 waarvan artikel 65, eerste lid, van die wet de inwerkingtreding regelt: artikel 24 van die wet valt immers onder de federale bevoegdheid. Daarnaast merkt de raad op dat het gehanteerde procedé (vervanging met terugwerkende kracht van de datum van inwerkingtreding) niet meer mogelijk is omdat de uiterste datum van inwerkingtreding (1 januari 2016) al verstreken is en de bepalingen dus al in werking getreden zijn. De inmiddels in werking getreden artikelen, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, moeten, volgens de raad, buiten werking worden gesteld en terug in werking treden op 1 januari 2018, wil het gewenste effect worden bereikt.

Aan die opmerking wordt gevolg gegeven in die zin dat die op 1 januari 2016 in werking getreden bepalingen worden opgeheven.

5.6. Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

5.6.1. Artikel 69 (artikel 70 in het advies) strekt ertoe in artikel 2 van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp de definities te actualiseren die nog verwijzen naar het oude decreet integrale jeugdhulp van 7 mei 2004. De Raad van State merkt op dat er bij het Vlaams Parlement een voorstel van decreet houdende het externe toezicht en de externe klachtenregeling bij voorzieningen voor vrijheidsbenemende opvang van kinderen en jongeren is ingediend, dat ook voorziet in een wijziging van de meeste van die definities, weze het niet met dezelfde formulering. De raad vraagt om afstemming, mochten dat voorstel van decreet en voorliggend ontwerp van decreet doorgang vinden.

Het wetgevingsproces met betrekking tot voormeld voorstel van decreet zal nauwlettend worden opgevolgd. Mocht dat voorstel in het Vlaams Parlement eerder worden aangenomen dan voorliggend ontwerp van decreet, dan kan de tekst van artikel 69 worden weggelaten of eventueel worden aangepast, rekening houdend met het inmiddels aangenomen voorstel van decreet.

5.6.2. Artikel 73 (artikel 74 in het advies) wil artikel 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp vervangen. De jeugdrechter moet een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening inschrijven op de intersectorale registratielijst, ook als hij één of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 10 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 april 2004 inzake hulpverlening aan jongeren oplegt. Deze verplichting dient te worden gezien in het licht van artikel 26, §1, eerste lid, 1°, van het genoemde decreet, naar luid waarvan het team jeugdhulpregie als opdracht heeft het verzoek van de jeugdrechter om niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening om te zetten in één of meer modules niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening, in een persoonsgebonden financiering of in een combinatie van beide. Mochten voormelde bepalingen van het decreet van 12 juli 2013 of hun toepassing leiden tot een 'denaturatie' van de aard van de maatregelen die kunnen worden opgelegd op grond van de ordonnantie van 29 april 2004 en die inhouden dat de jeugdrechtbank de voorziening aanwijst waarin de opgelegde maatregel zal worden uitgevoerd, dan zou volgens de raad het ontworpen artikel 55, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 26, §1, eerste lid, 1°, van het decreet van 12 juli 2013 aangetast zijn door bevoegdheidsoverschrijding.

Nu fungeert de toegangspoort (team jeugdhulpregie) als orgaan dat het aanbod niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulp beheert, waarbij dat orgaan als jeugdhulpregisseur zijn eigen rol binnen dit proces moet opnemen. Hiertoe biedt de toegangspoort het aanbod aan de jeugdrechter aan, die daarna de uiteindelijke

beslissing neemt. Er wordt dus niet geraakt aan de soevereiniteit van de jeugdrechter, aangezien deze de beslissing neemt en de toegangspoort ze alleen maar kan uitvoeren. Artikel 26, §1, tweede lid, van het decreet integrale jeugdhulp onderbouwt deze redenering en wijst de betrokken partijen nogmaals op de soevereiniteit van de jeugdrechter.

Om toch tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de Raad van State worden in de inleidende zin van het ontworpen artikel 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 de woorden "als hij (lees: de jeugdrechter) het volgende beveelt" vervangen door de woorden "vóór hij het volgende beveelt".

5.7. Hoofdstuk 7. Pleegzorg

Bij artikel 78 (artikel 79 in het advies), dat voor de diensten voor pleegzorg de overgang van een vergunning voor bepaalde duur naar een vergunning voor onbepaalde duur regelt, maakt de Raad van State een juridisch-technische opmerking.

De tekst van het artikel wordt daaraan aangepast. Artikel 65, dat voorziet in een gelijkaardige overgangsregeling voor erkende voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, wordt in dezelfde zin aangepast.

5.8. Hoofdstuk 8. Kinderopvang van baby's en peuters

5.8.1. Artikel 84 (artikel 85 in het advies) beoogt artikel 8, §3, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters te wijzigen en een rechtsgrond te creëren om het OCMW bevoegdheid te verlenen om een individueel verminderd inkomenstarief voor de kinderopvang te bepalen en om Kind en Gezin toe te laten maatregelen te nemen tegen gezinnen die niet de correcte informatie meedelen, nodig voor de berekening van het inkomenstarief van de kinderopvang.

De raad stemt in met een aangepast tekstvoorstel, maar er zou nog moeten worden bepaald wie de bevoegdheid met betrekking tot het verminderde inkomensstarief uitoefent ten aanzien van ouders die een beroep doen op opvang bij een organisator, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, die moet worden geacht wegens zijn organisatie uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap. Voorts zou de aard van de maatregelen die Kind en Gezin kan nemen als niet de correcte informatie wordt verstrekt, moeten worden omschreven en dient de delegatie aan de Vlaamse Regering om in beide gevallen nadere regels te bepalen, te worden gepreciseerd.

De tekst van artikel 84 wordt aangepast zodat met die opmerkingen rekening wordt gehouden.

5.8.2. Artikel 87 (artikel 88 in het advies) strekt ertoe om in de eerste zin van artikel 18, eerste lid, van het decreet van 20 april 2012 toe te voegen dat een aanmaning ook mogelijk is in het geval van verhindering van het toezicht. De Raad van State vraagt of ook in de tweede zin van die bepaling de hypothese van het verhinderen van het toezicht niet moet worden opgenomen.

Die tweede zin wordt aldus aangepast.

5.8.3. In het ontwerp van decreet was een artikel opgenomen (artikel 89 in het advies) dat beoogde in artikel 19 van het decreet van 20 april 2012 de mogelijkheid in te bouwen om de bepalingen inzake de erkenning voor pedagogische ondersteuning te handhaven. Die erkenning zelf is echter nog niet geregeld.

Op suggestie van de Raad van State is het artikel weggelaten uit het ontwerp.

5.9. Hoofdstuk 10. Kind en Gezin

5.9.1. De artikelen 91 en 92 van het ontwerp strekken ertoe de gezinsbijslagen als kerntaak toe te kennen aan Kind en Gezin. Daartoe worden de artikelen 2 en 5 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin gewijzigd. De Raad van State merkt op dat artikel 94, §1bis, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorziet in een procedure, voor het geval de bevoegdheid inzake het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen door een gemeenschap wordt opgenomen vóór 1 januari 2020 (datum waarop die bevoegdheid van rechtswege wordt overgedragen), waarbij de betrokken gemeenschap de desbetreffende beslissing ten minste negen maanden vóór de overname dient te notificeren aan de Federale Staat, met dien verstande dat die overname gebeurt per 1 januari. Voor zover het de bedoeling is dat de overname door de Vlaamse Gemeenschap vóór 1 januari 2020 plaatsheeft, zal die procedure moeten worden nageleefd. De voormelde artikelen zullen dus niet in werking kunnen treden de tiende dag na die van de publicatie van het ontworpen decreet in het Belgisch Staatsblad.

Om aan die opmerking tegemoet te komen wordt het bepalen van de datum van inwerkingtreding van die artikelen in artikel 115 overgelaten aan de Vlaamse Regering.

5.9.2. Artikel 93 strekt ertoe in artikel 10 van het voormelde decreet van 30 april 2004 een rechtsbasis te creëren voor het verwerken door Kind en Gezin van de persoonsgegevens van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning uit te voeren. De concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid. De Raad van State maakt een opmerking van bevoegdheidsrechtelijke aard bij de vermelding van dat machtigingsvereiste. De raad vraagt daarnaast om in de memorie de gegevensverwerking nader te kaderen in het licht van de artikelen 4 en 5 van de wet Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992.

Waar voorzien was dat die bepaling zou terugwerken tot 1 oktober 2015, merkt de raad op dat zulks niet strookt met het principe dat voor de gegevensverwerking een voorafgaande machtiging vereist is en dat bijgevolg van de retroactieve inwerkingtreding moet worden afgezien.

Het machtigingsvereiste werd in het artikel opgenomen op vraag van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Dat vereiste ligt al vervat in federale regelgeving en zou ook zonder expliciete vermelding in het artikel moeten worden nagekomen. De raad geeft overigens toe dat het noodzakelijk kan worden geacht om dat machtigingsvereiste in een decretale bepaling in herinnering te brengen.

In de toelichting bij artikel 93 wordt de gegevensverwerking nader ingepast in de artikelen 4 en 5 van de wet Verwerking Persoonsgegevens.

Conform het advies wordt van een retroactieve inwerkingtreding afgezien.

5.9.3. Aanvankelijk waren in het ontwerp van decreet twee artikelen (artikelen 96 en 97 in het advies) opgenomen, die ertoe strekten de huisarbeiders onder het reguliere stelsel van de kinderbijslag te brengen. Daartoe werden de artikelen 15, §4, en 102, §2, van de Algemene Kinderbijslagwet respectievelijk aangevuld en opgeheven. Uit artikel 94, §1bis, van de BWHI blijkt echter dat tijdens de nog lopende overgangsperiode de normeringsbevoegdheid van de gemeenschappen en

de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie beperkt is, zowel op het vlak van de uitbetaling en het administratieve beheer van de gezinsbijslagen, als op het vlak van de inhoudelijke regeling. De gemeenschappen en de GGC kunnen dus thans niet eenzijdig bepalingen ten gronde aannemen die een significante impact hebben op het administratieve beheer of op de uitbetaling van de gezinsbijslagen. Dergelijke wijzigingen kunnen ze enkel gezamenlijk aanbrengen door een samenwerkingsakkoord te sluiten. Door te bepalen dat huisarbeiders niet langer op residuaire wijze maar rechtstreeks gerechtigd zijn op gezinsbijslag, wordt een nieuwe categorie van gerechtigden op gezinsbijslag gecreëerd, wat een significante impact heeft op het administratieve beheer of de uitbetaling van de gezinsbijslagen. Dergelijke regeling kan in de overgangsperiode niet eenzijdig worden aangenomen door een gemeenschap of de GGC. De raad besluit dat de in voormelde artikelen opgenomen regels in de overgangsperiode enkel tot stand kunnen worden gebracht door het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst tussen de drie gemeenschappen en de GGC.

Die artikelen worden om die reden uit het ontwerp weggelaten.

5.10. Hoofdstuk 11. Personen met een handicap

Artikel 94 (artikel 98 in het advies) voegt aan artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechts-persoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap een bepaling toe waardoor de aan dat agentschap toebedeelde winstdeling van de Nationale Loterij niet langer uitsluitend voor de aanvullende financiering van infrastructuur-projecten moet worden aangewend.

Bij die bepaling herneemt de Raad van State een opmerking die hij in het verleden in verband met voormeld artikel 6, 1°, heeft gemaakt, namelijk dat er een begrotingsfonds zou moeten worden opgericht om specifieke ontvangsten voor specifieke uitgaven te bestemmen.

Nu wordt met de aanvullende bepaling precies beoogd om de middelen van de Nationale Loterij niet langer uitsluitend te bestemmen voor de aanvullende financiering van infrastructuurprojecten. Die bepaling maakt het precies mogelijk die middelen aan te wenden voor het hele beleid voor personen met een handicap. Er bestaat dan ook geen juridische noodzaak om een begrotingsfonds op te richten met betrekking tot die middelen. Aan de opmerking wordt geen gevolg gegeven.

5.11. Hoofdstuk 12. Infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

5.11.1. Artikel 101 (artikel 105 in het advies) strekt tot aanvulling van artikel 6, §2, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, waarmee wordt beoogd het aandeel van alternatieve leningen in het bedrag van de investeringswaarborg te beperken tot hoogstens 50%. Volgens de Raad van State wordt het ontworpen artikel 6, §2, de term 'lening' gedefinieerd, terwijl enkel de term 'alternatieve lening' wordt vermeld en moet de ontworpen bepaling worden herzien.

Deze opmerking van de raad is niet terecht, nu in de ontworpen tekst de beide termen voorkomen.

5.11.2. De artikelen 104 en 105 (artikelen 108 en 109 in het advies) strekken ertoe de artikelen 108 en 109 van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen te wijzigen zodat het advies van de Nationale Raad voor de Ziekenhuisvoorzieningen niet langer hoeft te worden ingewonnen bij het bepalen van regels en het nemen van beslissingen over de financiering van de onderdelen A1 en A3 van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen.

Dat impliceert, volgens de Raad van State, echter dat de overige bepalingen van die twee artikelen wel blijven gelden, terwijl die bepalingen ook niet goed zijn afgestemd op de context van de Vlaamse Gemeenschap. De raad acht het dan ook raadzaam om de toepassing van die twee artikelen volledig uit te sluiten en de relevante onderdelen ervan over te nemen in het decreet van 2 juni 2006 zodat de relevante bepalingen in eenzelfde regeling opgenomen zijn.

Aan die suggestie wordt voorlopig geen gevolg gegeven. Het belangrijkste is dat het advies van voormelde Nationale Raad niet langer moet worden ingewonnen. Voormelde artikelen, gelezen in samenhang met bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, laten de Vlaamse Regering overigens toe uitvoeringsbesluiten te nemen.

5.12. Hoofdstuk 13. Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Artikel 107 (artikel 111 in het advies) wil een rechtsgrond creëren voor het subsidiëren van initiatieven die voorzien in gespecialiseerde programma's of samenwerkingsverbanden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, of die zulke programma's of samenwerkingsverbanden ondersteunen. Volgens de Raad van State kan de Vlaamse Gemeenschap daarvoor bevoegd worden geacht binnen haar bevoegdheid inzake justitiehuisen. Om daarover echter geen enkele twijfel te laten bestaan, beveelt de raad aan om in de tekst zelf van artikel 107 te verduidelijken dat de te subsidiëren initiatieven behoren tot de opdrachten van de justitiehuisen.

De tekst van het artikel wordt in die zin aangevuld.

5.13. Hoofdstuk 14. Toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Artikel 108 (112 in het advies) verleent aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, het recht om voor de uitoefening van het toezicht inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers. In eerste instantie wordt die inzage toegestaan voor anonieme gegevens maar, zover dat nodig is voor het uitoefenen van de toezichtsoopdracht, kan het ook gaan om het inzien van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten. Daarvoor is dan wel een principiële machtiging door de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid vereist.

Volgens de Raad van State kan het noodzakelijk worden geacht het machtigingsvereiste in herinnering te brengen, maar dan moet de federale oorsprong van dit vereiste wel uitdrukkelijk worden vermeld, door te schrijven: "(...) mits daarvoor ingeval het om gezondheidsgegevens gaat een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité overeenkomstig artikel 42, §2, 3°, van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid". Tevens zou ook een definitie moeten worden gegeven van 'anonieme gegevens'.

Artikel 108 wordt in die zin aangepast.

De raad merkt verder op dat, als inzage ook betrekking heeft op gevoelige en gerechtelijke persoonsgegevens, in de memorie van toelichting moet worden verduidelijkt op grond van welke bepalingen van de artikelen 6 en 8 van de wet

Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992 dergelijke verwerking van persoonsgegevens is toegelaten.

De toelichting bij artikel 108 is in die zin aangepast.

Op de suggestie van de raad om in sectorale regelgevingen bepalingen die inzage in het raam van het toezicht regelen, op te heffen, wordt thans niet ingegaan. Het is de bedoeling om op relatief korter termijn een toezichtdecreet door het Vlaams Parlement te laten goedkeuren. In dat decreet zullen die bepalingen worden opgeheven als ze tegenstrijdig zouden zijn.

5.14. Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Artikel 109 (artikel 113 in het advies) strekt ertoe de voorwaarden te scheppen waaronder accreditatie-instellingen die gezondheidszorginstellingen accreditoren inzage kunnen hebben in en kopie kunnen nemen van bepaalde persoonsgegevens, inclusief gegevens betreffende de gezondheid, van zorggebruikers aan wie zorg wordt verleend door de voorziening die door hen geaccrediteerd wordt.

Wat de principiële machtiging door de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid betreft, verwijst de Raad van State naar wat daarover is opgemerkt bij artikel 108 (artikel 112 in het advies). Het artikel wordt in die zin aangepast.

Volgens de raad dient, vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt, de zinsnede "Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim" te worden weggelaten uit het artikel. Die opmerking wekt verbazing omdat in meerdere decreta teksten een dergelijke formulering voorkomt om erop te wijzen dat de bedoelde regelgeving onverkort van toepassing blijft. Aan die opmerking wordt bijgevolg geen gevolg gegeven.

Op vraag van de raad om de toegang tot de persoonsgegevens te situeren in de bepalingen van artikelen 5 en 7 van de wet Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992, wordt de toelichting bij het artikel in dat opzicht aangevuld.

5.15. Hoofdstuk 16. Adoptie

In het ontwerp van decreet was aanvankelijk een artikel voorzien (artikel 116 van het advies) dat beoogde, in het decreet van 3 juli 2015 houdende de regeling van de binnenlandse adoptie, voor een erkende dienst voor binnenlandse adoptie de voorwaarde van een 'vereniging zonder winstoogmerk' te vervangen door de voorwaarde van een "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen" (zie de toelichting bij artikelen 44 en volgende). De Raad van State meent dat zulke dienst te beschouwen is als een niet economische dienst van algemeen belang en dat het derhalve niet nodig is die vervanging door te voeren in het licht van de Europese regelgeving.

Het artikel is bijgevolg weggelaten.

5.16. Hoofdstuk 17. Hulp- en dienstverlening aan gedetineerden

Artikel 113 (artikel 118 in het advies) wijzigt artikel 14, vierde lid, van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden. Voor de uitwisseling van persoonsgegevens van een gedetineerde tussen de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de traject-

begeleiding of de ondersteuning en de actoren, moet als identificatiemiddel het rijksregisternummer of het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid worden gebruikt.

Volgens de Raad van State is het terecht dat voor het gebruik van het rijksregisternummer een machtiging zal worden gevraagd aan het Sectoraal Comité van het Rijksregister, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983, maar moet dit in de memorie van toelichting worden verduidelijkt.

Nog volgens de raad zou in de memorie het gebruik van het rijksregisternummer of het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid moeten worden verantwoord in het licht van de artikelen 4 en 5 van de wet Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992.

De toelichting bij het artikel is in die zin aangepast.

5.17. Hoofdstuk 18. Inwerkingtredingsbepaling

Artikel 115 (artikel 120 in het advies) regelt de inwerkingtreding van een aantal artikelen van het ontwerp.

Op de opmerkingen die de raad bij dat artikel heeft geformuleerd, is gereageerd in de toelichting bij betreffende artikelen waarvan de inwerkingtreding werd of wordt geregeld.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Onderwijs,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

VOORONTWERP VAN DECREET
van 30 oktober 2015

Voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Onderwijs en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Gezondheidszorg en woonzorg

Afdeling 1. Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

Art. 2. De Vlaamse Regering kan een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg oprichten of meewerken aan de oprichting ervan, om te werken aan de verbetering van de kwaliteit van zorg in diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg. Het instituut heeft de volgende opdrachten:

- 1° het ontwikkelen van valide kwaliteitsindicatoren;
- 2° het ontwikkelen en veralgemenen van een of meer registratiesystemen voor de kwaliteitsindicatoren;
- 3° het stimuleren en ondersteunen van de voorzieningen en zorgverstrekkers om zelf met kwaliteitsindicatoren te werken, zodat die indicatoren voor hen een hulpmiddel zijn om de kwaliteit van zorg te verbeteren;
- 4° het tot stand brengen van de publieke transparantie van de algemene en voorzieningsspecifieke resultaten van de kwaliteitsindicatoren via publicatie online.

Er wordt verstaan onder:

- 1° gezondheidszorg: zorg die verstrekt wordt in het raam van de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
- 2° woonzorg: thuiszorg of ouderenzorg als vermeld in artikel 2, 2° of 4°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.

Het instituut begint zijn werkzaamheden in de sector van de algemene ziekenhuizen en de sector van de geestelijke gezondheidszorg, en zal zijn

werkzaamheden stapsgewijs uitbreiden tot de andere sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg.

De Vlaamse Regering kan de opdrachten, vermeld in het eerste lid, nader regelen. Ze kan aan het instituut bijkomende opdrachten toevertrouwen.

Art. 3. §1. Het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voldoet aan de volgende voorwaarden:

- 1° het instituut is opgericht als privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen;
- 2° de organisaties en relevante actoren die verantwoordelijkheid dragen voor of die rechtstreeks belang hebben bij de kwaliteit van zorg in de sectoren waarin het instituut werkzaam is of waartoe zijn werking wordt uitgebreid met toepassing van artikel 2, derde lid, zijn actief betrokken bij de werking van en de besluitvorming van het instituut;
- 3° de relevante entiteiten van de Vlaamse administratie kunnen vertegenwoordigd zijn in het instituut.

§2. De Vlaamse Regering kan, binnen de beschikbare begrotingskredieten, een jaarlijkse subsidie toekennen aan het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voor de uitvoering van zijn opdrachten.

§3. De Vlaamse Regering kan een beheersovereenkomst sluiten met het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg.

De beheersovereenkomst, vermeld in het eerste lid, omvat minstens:

- 1° de specifieke opdrachten van het instituut;
- 2° de sectoren waarop de werking van het instituut betrekking heeft;
- 3° de randvoorwaarden voor de werking van het instituut.

§4. De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen betreffende de voorwaarden, vermeld in paragraaf 1, 2° en 3°, betreffende de subsidiëring, vermeld in paragraaf 2, en betreffende de beheersovereenkomst, vermeld in paragraaf 3.

Afdeling 2. Preventief gezondheidsbeleid

Onderafdeling 1. Tabaksontwenning

Art. 4. In artikel 37, §20, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 22 februari 1998 en gewijzigd bij de wetten van 27 december 2005, 22 december 2008 en 27 december 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 5. Het koninklijk besluit van 31 augustus 2009 inzake de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen voor de hulp bij tabaksontwenning wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid

Art. 6. In artikel 2 van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° bevolkingsonderzoek: een geheel van acties met betrekking tot een onderzoek naar een ziekte of aandoening of naar risicofactoren, voorstadia of verwickelingen ervan, aangeboden aan een groep personen. Dat onderzoek gebeurt niet naar aanleiding van gezondheidsklachten van individuele personen die uit eigen beweging worden geformuleerd, en die verband houden met de opgespoorde ziekte of aandoening of de risicofactoren, voorstadia of verwickelingen ervan;"

2° punt 17° wordt vervangen door wat volgt:

"17° individuele zorgaanbieder: een persoon die meewerkt aan een of meer initiatieven van het Vlaamse preventieve gezondheidsbeleid, al dan niet in een mono- of multidisciplinair samenwerkingsverband, en die daarvoor erkend of gesubsidieerd kan worden door de Vlaamse Regering;"

3° in punt 22° worden de woorden "een van rechtswege erkende of een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie" vervangen door de zinsnede "een van rechtswege erkende organisatie, een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie, of een organisatie die gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst";

4° in punt 23° worden de woorden "die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is of door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt" vervangen door de zinsnede "die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is, door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt, of gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst,";

5° in punt 34° wordt b) vervangen door wat volgt:

"b) de gezondheidsschade door ziekten of aandoeningen te beperken of de genezingskansen te vergroten door tijdige detectie van of vroege interventie bij ziekten, aandoeningen of de aanleg of het verhoogde risico ervoor;"

Art. 7. In artikel 3, eerste lid, van hetzelfde decreet worden tussen het woord "bevolkingsniveau" en de zinsnede ", om" de woorden "of het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid" ingevoegd.

Art. 8. Aan artikel 18, §2, van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Een goedgekeurde Vlaamse gezondheidsdoelstelling blijft van kracht tot ze wordt herzien of opgeheven door het Vlaams Parlement."

Art. 9. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord "duurtijd" vervangen door het woord "looptijd";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 10. In artikel 23, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord "duurtijd" vervangen door het woord "looptijd";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 11. In artikel 30, §4, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden in het tweede lid de woorden "en doet een beroep op" opgeheven.

Art. 12. In artikel 31, §2, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 3° en 5° wordt het woord "gezondheidsonderzoek" vervangen door het woord "bevolkingsonderzoek";

2° in punt 6° worden de woorden "gezondheidsonderzoek en het" opgeheven.

Art. 13. In artikel 64, 67, 68, tweede lid, artikel 69 tot en met 71 van hetzelfde decreet worden tussen het woord "kunnen" en het woord "betrekking" de woorden "onder meer" ingevoegd.

Art. 14. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt het opschrift van titel VIII vervangen door wat volgt:

"Onderbouwing van het preventieve gezondheidsbeleid".

Art. 15. Artikel 73 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 73. De initiatieven en maatregelen, vermeld in artikel 39 tot en met 72 en artikel 74, worden genomen op basis van wetenschappelijk onderbouwde gegevens en zijn gericht op het behalen van gezondheidswinst op Vlaams bevolkingsniveau tegen maatschappelijk aanvaardbare kosten of op het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid."

Art. 16. In artikel 76, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° bevolkingsonderzoek als vermeld in artikel 31, §2, organiseren, uitvoeren of promoten, of meewerken aan het organiseren, uitvoeren of promoten van bevolkingsonderzoek, zonder dat voor het bevolkingsonderzoek in kwestie toestemming is verleend;"

Afdeling 3. Eerstelijnsgezondheidszorg

Onderafdeling 1. Huisartsenkringen

Art. 17. Artikel 36quater van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 30 december 2001, wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Impulseo

Art. 18. In het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk Iiter ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk Iiter. Ondersteuning van huisartsengeneeskunde".

Art. 19. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk Iiter, ingevoegd bij artikel 18, een artikel 6ter ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 6ter. De Vlaamse Regering kan maatregelen nemen en financieren ter ondersteuning van de huisartsengeneeskunde, die tot doel hebben huisartsen aan te zetten een huisartsengeneeskundige activiteit uit te oefenen of te blijven uitoefenen.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels daarvoor."

Art. 20. Artikel 36duodecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 24 juli 2008, wordt opgeheven.

Onderafdeling 3. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging

Art. 21. Aan artikel 2 van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 13 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een punt 20° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"20° geïntegreerde dienst voor thuisverzorging: een door de Vlaamse Regering erkend samenwerkingsverband, dat gericht is op de versterking van het geheel van de patiëntenzorg, onder meer via praktische organisatie en ondersteuning van verstrekkingen in het kader van de thuisverzorging, waarbij de tussenkomst van beroepsbeoefenaars van verschillende disciplines vereist is."

Art. 22. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk IVbis ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk IVbis. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging".

Art. 23. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IVbis, ingevoegd bij artikel 22, een artikel 13bis ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 13bis. De Vlaamse Regering erkent en subsidieert geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt hun werkgebied en stemt dat af op het werkgebied van de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg. De Vlaamse Regering bepaalt de erkenningsvoorwaarden en de regels voor de duur, de schorsing en de intrekking van de erkenning.

De Vlaamse Regering bepaalt de opdrachten en taken van de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt de subsidie en de subsidievoorwaarden.

Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging hebben de vorm van een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen."

Art. 24. In artikel 16, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "De" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 25. In artikel 17, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen de zinsnede "bedoeld in artikel 16," en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 26. In artikel 18 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt tussen het woord "Alle" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd;

2° in paragraaf 2, eerste lid, wordt tussen de zinsnede "de in §1 bedoelde" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd;

3° in paragraaf 2, tweede lid, wordt tussen het woord "aan" en de woorden "het samenwerkingsverband" de zinsnede "de geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 27. In artikel 19 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "aan" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 28. In artikel 20, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "alle" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 29. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 30. In artikel 22 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 31. In artikel 24, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "tot" en de woorden "de samenwerkingsverbanden" de zinsnede "de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 32. In artikel 170, §1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen wordt de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," opgeheven.

Afdeling 4. Erkenning van gezondheidszorgberoepen

Onderafdeling 1. Bezwaar inzake de erkenning van gezondheidszorgberoepen

Art. 33. In artikel 12 van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, wordt tussen het tweede en het derde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De commissie heeft daarnaast ook als opdracht aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het gezondheidsbeleid, advies uit te brengen over het bezwaar tegen een voornemen van beslissing over:

1° de erkenning van geneesheer-specialisten en huisartsen;

2° de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van een bijzondere beroepstitel."

Onderafdeling 2. Wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015

Art. 34. Aan artikel 43, §2, van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De erkenning als kinesitherapeut wordt van rechtswege toegekend aan de houder van een universitair diploma in de kinesitherapie of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in de kinesitherapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont van ten minste vier studiejaar.”.

Onderafdeling 3. Opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen

Art. 35. Het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 8 augustus 1984, 13 maart 1985, 12 augustus 1985, 13 juni 1986, 16 maart 1999, 26 mei 1999 en 10 februari 2008, de wet van 10 december 2008, het koninklijk besluit van 17 juli 2009, de wet van 23 december 2009 en de koninklijke besluiten van 28 juni 2011, 24 oktober 2013 en 19 april 2014, wordt opgeheven.

Afdeling 5. Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Art. 36. De Vlaamse Regering kan regels van programmatie, erkenning en financiering bepalen voor samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform.

Afdeling 6. Ouderenzorg

Onderafdeling 1. Prijsbeleid in de residentiële ouderenzorg

Art. 37. Aan artikel 2, §4, van de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en de prijzen, ingevoegd bij de wet van 23 december 1969 en gewijzigd bij de wetten van 30 juli 1971 en 17 juli 1975, wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van het vierde lid hoeft de Vlaamse Regering voor de vaststelling van de maximumprijzen of de perken, vermeld in dit artikel, voor ouderenvoorzieningen als vermeld artikel 2, 21°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, de Commissie tot Regeling van de Prijzen niet te raadplegen.”.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009

Art. 38. Aan artikel 2 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 worden een punt 29° en een punt 30° toegevoegd, die luiden als volgt:

“29° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

30° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse

Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen.”.

Art. 39. In hoofdstuk IV, afdeling I, onderafdeling I van hetzelfde decreet wordt een artikel 49/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 49/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de erkenning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt.”.

Art. 40. In hoofdstuk IV, afdeling II van hetzelfde decreet wordt een artikel 59/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 59/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de voorafgaande vergunning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt.”.

Art. 41. Aan artikel 62 van hetzelfde decreet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid kunnen subsidies voor animatie, vermeld in artikel 38, 5°, worden toegekend aan erkende woonzorgcentra en erkende centra voor kortverblijf, ongeacht de rechtsvorm van de initiatiefnemer.”.

Hoofdstuk 3. Vervanging van de term “vereniging zonder winstoogmerk” in meerdere sectorale decreten

Art. 42. In artikel 2, §3, van het decreet van 3 mei 1989 houdende erkenning van adoptiediensten worden de woorden “privaatrechterlijke rechtspersoon die zich organiseren in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk” vervangen door de zinsnede “privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is hun leden een vermogensvoordeel te bezorgen,”.

Art. 43. In artikel 3, §3, eerste streepje, van het decreet van 26 juni 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van het maatschappelijk opbouwwerk wordt de zinsnede “vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921” vervangen door de woorden “privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen”.

Art. 44. In artikel 10ter, §1, van het decreet van 24 juli 1996 houdende regeling tot erkenning en subsidiëring van de instellingen voor schuldbemiddeling en tot subsidiëring van een Vlaams Centrum Schuldenlast, ingevoegd bij het decreet van 10 juli 2008, worden de woorden “vereniging zonder winstoogmerk” vervangen door de zinsnede “privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,”.

Art. 45. In artikel 20, §1, van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg worden in punt 1° en 9° de woorden “vereniging zonder winstoogmerk” vervangen door de woorden “privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen”.

Art. 46. In artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2014, worden in paragraaf 1, 3 en 4 de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 47. In artikel 8, eerste lid, van het decreet van 21 maart 2003 betreffende de armoedebestrijding, gewijzigd bij het decreet van 18 juli 2008, wordt in punt 1° de zinsnede "vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 48. In artikel 8, §4, van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 49. In artikel 15bis, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 50. In artikel 7, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, ingevoegd bij het decreet van 20 december 2013, worden de woorden "vennootschappen met sociaal oogmerk en verenigingen zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk".

Art. 51. In artikel 16 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 14 februari 2014, worden in punt 6° de woorden "een vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 52. In artikel 50 van Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen;".

Art. 53. In artikel 16, §2, van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 54. In artikel 22, §1, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 55. In artikel 7, §2, van het decreet van 7 december 2012 houdende de stimulering van een inclusief Vlaams ouderenbeleid en de beleidsparticipatie van ouderen worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 56. In artikel 13, eerste lid, van het decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 57. In artikel 2 van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning wordt punt 11° opgeheven.

Art. 58. In artikel 14, §1, van hetzelfde decreet wordt in punt 3° het woord "vzw" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Hoofdstuk 4. Netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg

Art. 59. Artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg wordt vervangen door wat volgt:

"Het Agentschap wordt bestuurd door een raad van bestuur, samengesteld uit:
1° vierentwintig leden met aantoonbare deskundigheid, met inbegrip van een voorzitter en een ondervoorzitter, van wie:
a) vijf vertegenwoordigers van voorzieningen;
b) vier vertegenwoordigers van zorggebruikers;
c) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die bij een voorziening werken, onder wie minstens één vertegenwoordiger van de artsen;
d) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die niet in een voorziening werken, onder wie minstens twee vertegenwoordigers van de artsen;
e) twee vertegenwoordigers van de sociale partners;
f) vijf vertegenwoordigers van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
2° vier onafhankelijke bestuurders met aantoonbare deskundigheid.".

Hoofdstuk 5. Bijzondere jeugdbijstand

Art. 60. Aan artikel 2 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012 en 12 juli 2013, wordt een punt 22° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"22° Vlaamse detentiecentra: voorzieningen als vermeld in artikel 47/1 die bestemd zijn voor de opvang van personen als vermeld in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering.".

Art. 61. Artikel 5/1 van het hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt opgeheven.

Art. 62. In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk V, afdeling I, vervangen door wat volgt:

"Gemeenschapsinstellingen en Vlaamse detentiecentra".

Art. 63. Aan hoofdstuk V, afdeling I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, wordt een artikel 47/1 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 47/1. De Vlaamse Regering richt Vlaamse detentiecentra op. De Vlaamse Regering bepaalt de maximumcapaciteit van elk Vlaams detentiecentrum.

De Vlaamse detentiecentra zijn, tot ze hun maximumcapaciteit bereikt hebben, belast met de tenlasteneming van personen tot maximaal de leeftijd van drieëntwintig jaar tegen wie een uithandengeving is uitgesproken of die veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf na een uithandengeving die uitgesproken is door de jeugdrechtbank met toepassing van een wet betreffende de opgave van maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd.”.

Art. 64. Artikel 48, §3, van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“§3. De voorzieningen kunnen voor een onbepaalde duur erkend worden. De projecten kunnen worden erkend voor een hernieuwbare erkenningstermijn van maximaal vijf jaar.”.

Art. 65. In artikel 49, tweede lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de woorden “de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank en van de toegangspoort” vervangen door de zinsnede “het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp, vermeld in artikel 65 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp,”.

Art. 66. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De Vlaamse Regering laat de voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, en de organisaties, vermeld in artikel 52/1, inspecteren door personeelsleden van Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein.”.

Art. 67. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012, 21 juni 2013 en 12 juli 2013, wordt een artikel 70/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 70/1. De voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, die erkend zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege voor een onbepaalde duur erkend.”.

Art. 68. In artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, gewijzigd bij de wet van 13 juni 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt de zinsnede “vijf dagen na haar aanvankelijke beschikking en daarna maandelijks,” vervangen door het woord “maandelijks”;

2° in het tweede lid worden de woorden “en vijf dagen” opgeheven.

Art. 69. In artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, gewijzigd bij de wetten van 29 december 2010 en 21 december 2013, wordt de zinsnede “op 1 januari 2016” vervangen door de zinsnede “op 1 januari 2018”.

Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp

Art. 70. In artikel 2, §1, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 1° wordt de datum "7 mei 2004" vervangen door de datum "12 juli 2013";

2° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° jeugdhulp: het geheel van de jeugdhulpverlening, alsook de indicatiestelling en de jeugdhulpregie die worden verricht door en voor de toegangspoort, en de opdrachten die worden uitgevoerd door de gemandateerde voorzieningen, vermeld in artikel 2, §1, 17°, van het decreet integrale jeugdhulp";

3° in punt 3° wordt de zinsnede "artikel 2, §1, 4°" vervangen door de zinsnede "artikel 2, §1, 30°";

4° in punt 12° en 13° wordt de zinsnede "artikel 4" vervangen door de zinsnede "artikel 3";

5° in punt 15° wordt de zinsnede ", dat zorgt voor de indicatiestelling en de toewijzing" opgeheven;

6° in punt 17° wordt de zinsnede "artikel 4, §1" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §1" en wordt de zinsnede "artikel 4, §2" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §2".

7° in punt 18° wordt de zinsnede "decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp" vervangen door de woorden "decreet integrale jeugdhulp".

Afdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Art. 71. In artikel 2, §1, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt punt 1° opgeheven.

Art. 72. In artikel 45, eerste lid, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "op de Adviesraad en" opgeheven.

Art. 73. In artikel 47, 2°, c), van hetzelfde decreet worden de woorden "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" opgeheven.

Art. 74. In artikel 55 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

"De jeugdrechter laat een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening inschrijven op de intersectorale registratielijst als hij het volgende beveelt:

1° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 48 en 53;

2° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 10 van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 april 2004 inzake hulpverlening aan jongeren;

3° een van de maatregelen, vermeld in artikel 37, §2, 6°, 7°, 10°, en artikel 37, §2ter, 7°, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade.”.

Art. 75. In artikel 67 van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Voor de dossiers, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 6°, kan het team Jeugdhulpregie of het hoofd van het agentschap Jongerenwelzijn subsidies toekennen voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod aan de minderjarige volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt. Die subsidies kunnen, volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt, ook worden toegekend aan een of meer organisaties met het kwaliteitslabel “intersectoraal zorgnetwerk”, die worden aangewezen na een oproep en die meerdere minderjarigen kunnen begeleiden.”.

Art. 76. In artikel 75, tweede lid, van hetzelfde decreet worden in punt 2° tussen het woord “jeugdhulpverlening” en het woord “die” de woorden “die verleend wordt of” ingevoegd.

Art. 77. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt een artikel 75/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 75/1. Behalve in de gevallen die bij of krachtens dit decreet zijn bepaald, is elke vorm van gegevensoverdracht verboden tussen enerzijds de jeugdhulp-aanbieders die geen gemandateerde voorziening zijn, en anderzijds de magistraten, belast met jeugdzaken en de sociale diensten.

Het verbod, vermeld in het eerste lid, geldt niet als de betrokken minderjarige, die minstens twaalf jaar is of, als hij jonger is, tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken op een geïnformeerde en schriftelijke wijze instemmen met de overdracht van gegevens. Het verbod geldt evenmin voor de basisgegevens met betrekking tot:

1° de identificatie van de betrokken partijen;

2° het feit of er jeugdhulpverlening ten aanzien van de minderjarige en, in voorkomend geval, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken is aangevat, wordt voortgezet of is beëindigd.

De gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, kan alleen plaatsvinden na een schriftelijke vraag van magistraten, belast met jeugdzaken, of van de sociale diensten met het oog op het bieden van de gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken.”.

Hoofdstuk 7. Pleegzorg

Art. 78. In artikel 12 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede “, en de duur van de vergunning” wordt opgeheven;

2° de volgende zin wordt toegevoegd:

“De vergunning kan worden verleend voor een onbepaalde duur.”.

Art. 79. In hetzelfde decreet wordt een artikel 52/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 52/1. De diensten voor pleegzorg die vergund zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege voor een onbepaalde duur vergund.”.

Hoofdstuk 8. Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers

Art. 80. In artikel 2 van het decreet van 7 december 2007 houdende oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers wordt in punt 2°, 3° en 5° de zinsnede "artikel 5, §1, I en II," vervangen door de zinsnede "artikel 5, §1, I tot en met IV,".

Hoofdstuk 9. Kinderopvang van baby's en peuters

Art. 81. In artikel 8, §3, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° de nadere regels voor de prijs van de kinderopvang voor de gezinnen, met inbegrip van het principe dat de gezinnen betalen voor de door hen gereserveerde kinderopvangdagen, en bepaalt dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn een opdracht krijgt bij de beslissing over een individueel verminderde prijs en dat Kind en Gezin maatregelen kan nemen ten aanzien van de gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen;".

Art. 82. In artikel 2 van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, worden in punt 1° de woorden "en centra voor leerlingenbegeleiding" vervangen door de zinsnede ", van centra voor leerlingenbegeleiding en van vergunde of erkende kinderopvanglocaties van organisatoren met niet meer dan achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen".

Hoofdstuk 10. Kind en Gezin en gezinsbijslagen

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin

Art. 83. Aan artikel 2 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 november 2013, wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"6° gezinsbijslagen: alle verstrekkingen en uitkeringen als tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijdragen.".

Art. 84. In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de woorden "en de organisatie van de preventieve kinderzorg" vervangen door de zinsnede ", de organisatie van de preventieve kinderzorg en de gezinsbijslagen".

Art. 85. In artikel 10 van hetzelfde decreet wordt tussen het vierde en het vijfde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Het agentschap kan alle relevante persoonsgegevens verwerken van alle kinderen jonger dan drie jaar om contact te kunnen opnemen met de betrokken gezinnen, en zijn dienstverlening aan te bieden en op te starten.".

Afdeling 2. Wijzigingen van de Algemene Kinderbijslagwet van 19 december 1939

Art. 86. Aan artikel 15, §4, eerste lid, van de Algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939, ingevoegd bij de wet van 4 april 2014, wordt een punt 3° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"3° de huisarbeider."

Art. 87. In artikel 102, §2, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 27 december 2004 en 4 april 2014, wordt het tweede lid opgeheven.

Hoofdstuk 11. Personen met een handicap

Art. 88. In artikel 13, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt tussen het woord "handicap" en het woord "kunnen" de zinsnede "die voldoen aan de voorwaarden van artikel 20 en 21, derde en vijfde lid," ingevoegd.

Art. 89. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 2 juni 2006, 22 december 2006, 21 december 2007, 20 maart 2009, 29 juni 2012, 21 juni 2013, 12 juli 2013, 20 december 2013, 14 februari 2014 en 25 april 2014, wordt een hoofdstuk IV/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk IV/1. Tenlasteneming van het persoonlijke-assistentiebudget in het kader van niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening".

Art. 90. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IV/1, ingevoegd bij artikel 86, een artikel 19/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 19/2. Het agentschap kan, binnen zijn begroting en tot een maximaal bedrag, de kosten van de ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, ten laste nemen bij wijze van een persoonlijke-assistentiebudget voor minderjarige personen met een handicap en voor meerderjarige personen met een handicap die vragen om een voortzetting van jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp."

Art. 91. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 19/3. De budgethouder neemt zelf de verantwoordelijkheid op zich voor de organisatie van de persoonlijke assistentie en de ondersteuning.

De kosten, vermeld in artikel 19/2, moeten bewezen worden, behoudens uitzonderingen met betrekking tot sommige kostencategorieën met een beperkte omvang die de Vlaamse Regering bepaalt.

De budgethouder ontvangt in de loop van het jaar voorschotten tot een bedrag dat het maximumbedrag, vermeld in artikel 19/2, niet mag overschrijden.

De ten laste genomen kosten en de uitbetaalde voorschotten worden jaarlijks verrekend."

Art. 92. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 19/4. De Vlaamse Regering bepaalt:

1° de nadere regels voor de overeenkomst met de persoonlijke assistent;

2° het maximumbedrag en de voorwaarden voor het toekennen van de budgetten;

- 3° de nadere regels voor de bewijsvoering van de kosten;
- 4° de nadere regels voor de toekenning van voorschotten;
- 5° de nadere regels voor de jaarlijkse verrekening van de kosten.”.

Art. 93. In artikel 21 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Een meerderjarige persoon met een handicap die een aanvraag tot ondersteuning indient, moet werkelijk en wettig in België verblijven. Hij moet bovendien het bewijs voorleggen van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, dan wel een niet aaneengesloten verblijf van tien jaar in België. Voor verlengd minderjarigen en onbekwaamverklaarden moet de wettelijke vertegenwoordiger voldoen aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf.”;

2° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Om ondersteuning te kunnen krijgen, heeft de persoon met een handicap of met een vermoeden van handicap hetzij zijn woonplaats in het Nederlandse taalgebied, hetzij zijn woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. In dat laatste geval wendt hij zich tot een voorziening in het Nederlandse taalgebied of tot een voorziening in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens de organisatie ervan, geacht wordt uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.”;

3° tussen het derde lid en het vierde lid wordt een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan de inhoud van het begrip woonplaats nader bepalen.”.

Hoofdstuk 12. Infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Art. 94. Aan artikel 6, §2, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, vervangen bij het decreet van 3 juli 2015, worden een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“Bij het verlenen van een investeringswaarborg als vermeld in het eerste lid mogen alternatieve leningen maximaal 50% uitmaken van het door het Fonds gewaarborgde bedrag per project.

In het tweede lid wordt verstaan onder:

- 1° alternatieve lening: aan de voorziening toegekende, niet-achtergestelde kredietopening en daaruit volgende opnames of lening, al dan niet gestructureerd middels een of meer tranches met een of meer schuldeisers, die hetzij (i) is vervat in verhandelbare effecten, hetzij (ii) op het einde van de contractuele looptijd van de lening of op het einde van de duur van de haar betreffende investeringswaarborg een hoog percentage van openstaand kapitaal heeft op de lening of op een of meer van haar betreffende tranches die worden gedekt door de investeringswaarborg, hetzij (iii) een combinatie uitmaakt van (i) en (ii). Voor de berekening van dat percentage aan openstaand kapitaal worden de tranches uitgesloten die uitdrukkelijk uitgesloten zijn van het voordeel van de waarborg en contractueel achtergesteld zijn aan de gewaarborgde delen of tranches;
- 2° lening: de niet-achtergestelde leningen of andere niet-achtergestelde financieringsinstrumenten waarop de investeringswaarborg voor een project betrekking heeft.”.

Art. 95. In artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° er wordt een punt 1°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1°/1 het ten laste nemen, binnen de gespecificeerde machtigingen, vermeld in het begrotingsdecreet, van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met uitzondering van de investeringen, vermeld in artikel 47/9, §4, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten;”;

2° er wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen voor het bedrag, de voorwaarden, de toekenning en de vereffening van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Hoofdstuk 13. Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Art. 96. De Vlaamse Regering kan binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in een herstelgericht en constructief hulp- en dienstverleningsaanbod voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, en voor slachtoffers van misdrijven, alsook voor hun onmiddellijke omgeving, dat niet wordt verstrekt ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiëring en de overeenkomst.

Art. 97. De Vlaamse Regering kan binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in gespecialiseerde programma's of samenwerkingsverbanden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, of die zulke programma's of samenwerkingsverbanden ondersteunen. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiëring en de overeenkomst.

Hoofdstuk 14. Toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 98. De personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, hebben het recht inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten.

De inzage wordt in eerste instantie toegestaan voor geanonimiseerde documenten en informatiedragers, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn.

Voor zover dat nodig is in het licht van de toezichtsoopdracht, kunnen de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, inzage vorderen in niet-geanonimiseerde documenten en informatiedragers.

In dit artikel wordt verstaan onder:

1° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

2° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen.

Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 99. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

1° accreditatie: een extern, onafhankelijk onderzoek met betrekking tot de continue kwaliteitsgarantie en -verbetering van de geleverde diensten in een voorziening, op verzoek van die voorziening en op basis van vooraf opgestelde standaarden, met als doel een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg van die voorziening;

2° accreditatie-instelling: een orgaan dat internationaal aanvaarde accreditaties kan verrichten. De Vlaamse Regering bepaalt wat onder een internationaal aanvaarde accreditatie wordt verstaan;

3° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

4° voorziening: een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, belast is met of belast wil zijn met de organisatie of uitvoering van zorg of die belast is met of belast wil zijn met de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen en de zorgkassen;

5° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;

6° zorg: één activiteit of het geheel van activiteiten in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, waaronder hulp, dienstverlening, ondersteuning, Vlaamse sociale bescherming en zorgverzekering;

7° zorggebruiker: de patiënt, met name de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek, of elke andere natuurlijke persoon aan wie zorg wordt verleend, al dan niet op eigen verzoek.

§2. Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim, kan het een accreditatie-instelling die in het raam van de accreditatie van een voorziening onderzoek voert, worden toegestaan om in de gebouwen van de voorziening inzage te hebben in persoonsgegevens van zorggebruikers, met inbegrip van persoonsgegevens betreffende de gezondheid, en daarvan kopie te nemen, op voorwaarde dat dit voor dat onderzoek noodzakelijk is.

Hoofdstuk 16. Adoptie

Art. 100. In artikel 8, §3, van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt de zinsnede "artikel 1231.31 van het Gerechtelijk Wetboek" vervangen door de zinsnede "artikel 1231.3 van het Gerechtelijk Wetboek".

Art. 101. Aan artikel 14, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"6° het onderzoek voeren, vermeld in artikel 1231.10, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek."

Art. 102. In artikel 16, 1°, en artikel 23, 1°, van hetzelfde decreet worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 103. In artikel 26, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "het intern verzelfstandigd agentschap Zorginspectie, opgericht bij besluit van de Vlaamse Regering van 26 maart 2004" vervangen door de zinsnede "Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein".

Hoofdstuk 17. Inwerkingtredingsbepaling

Art. 104. Artikel 4, 5, 64, 67, 78 en 79 treden in werking op 1 januari 2017.

Artikel 6 tot en met 16 treden in werking op 1 december 2015.

Artikel 21 tot en met 32 treden in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum en uiterlijk op 1 januari 2018.

Artikel 38 tot en met 41 en 95 treden in werking op 1 januari 2016.

Artikel 69 treedt in werking op 31 december 2015.

Artikel 81 heeft uitwerking met ingang van 1 mei 2015.

Artikel 83 tot en met 85 hebben uitwerking met ingang van 1 oktober 2015.

Artikel 86 en 87 treden in werking op de dag van de laatste bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van inhoudelijk dezelfde bepalingen, aangenomen door de andere deelentiteiten, bevoegd voor de gezinsbijslagen.

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop artikel 17 tot en met 20, 33, 34, 35, 59, 89 tot en met 92, 94 en 100 tot en met 103 in werking treedt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Onderwijs,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Advies

Voorontwerp mozaïekdecreet 2015 Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Brussel, 12 november 2015

Adviesvraag: Voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Adviesvrager: Jo Vandeurzen - Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Ontvangst adviesvraag: 3 november 2015

Adviestermijn: 30 dagen

Decretale opdracht: SERV-decreet 7 mei 2004 art. 11 (overlegfunctie)

Goedkeuring raad: 16 november 2015

Contactpersoon: Kristel Bogaerts - kbogaerts@serv.be

De heer Jo VANDEURZEN
Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
Ellipsgebouw
Koning Albert II-laan 35 bus 90
1030 BRUSSEL

contactpersoon
Kristel Bogaerts
kbogaerts@serv.be

ons kenmerk
SERV_20151116_voorontwerp_Mozaïekdecreet_WVG_ADV

Brussel
16 november 2015

**Voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein
Welzijn, Volksgezondheid en Gezin**

Mijnheer de minister

De SERV heeft op 3 november 2015 uw vraag om advies over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin goed ontvangen.

De SERV zal in dit dossier geen advies formuleren.

De vertegenwoordigers van de Vlaamse sociale partners binnen de Strategische Adviesraad Welzijn, Gezondheid en Gezin (SAR WGG) zullen bij de bespreking van het dossier binnen dit forum, de standpunten van hun respectieve organisaties formuleren.

Ik hoop, mijnheer de Minister, u hiermee van dienst te zijn.

Hoogachtend

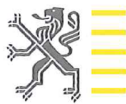
Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Caroline Copers
voorzitter

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Vlaamse overheid

sarcStrategische AdviesRaad voor
Cultuur, Jeugd, Sport en Media

De heer Jo Vandeurzen
Vlaams minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin
Koning Albert II-laan 35 bus 90
1030 Brussel

uw bericht van

3 november 2015

uw kenmerk

ons kenmerk

CJSM/IVR

bijlage

vragen naar / e-mail

iris.vanriet@cjsm.vlaanderen.be

telefoonnummer

02 553 41 93

datum

13 november 2015

Betreft: Briefadvies van de SARC-Algemene Raad over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Mijnheer de minister,

Op 3 november 2015 vroeg u de SARC om advies over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Als strategische adviesraad voor het beleidsdomein Cultuur, Jeugd, Sport en Media (CJSM) vindt de SARC in het voorontwerp van decreet geen bepalingen die op het beleidsdomein CJSM betrekking hebben.

De SARC zal dan ook geen advies uitbrengen.

Met vriendelijke groet,

Iris Van Riet
Algemeen secretaris SARC

Luk Verschueren
Algemeen voorzitter SARC

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
VOOR WELZIJN, GEZONDHEID EN GEZIN

Advies

Over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Brussel, 4 december 2015

Adviesvraag: Voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Adviesvrager: Jo Vandeurzen - Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Ontvangst adviesvraag: 3 november 2015

Adviestermijn: 30 dagen

Goedkeuring raad: 4 december 2015

Advies over het voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Het voorontwerp van decreet betreffende diverse bepalingen in het beleidsdomein WVG (verder: 'het Mozaïekdecreet') doet aanpassingen en toevoegingen in andere decreten binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Enerzijds geven een heel aantal bepalingen uit het voorontwerp louter een rechtsgrond voor een verdere regeling door de Vlaamse regering van de zaken die overgedragen zijn met de Zesde staatshervorming. Anderzijds worden een aantal wijzigingen aan de bestaande regelgeving aangekondigd.

Het advies volgt de structuur en de verschillende hoofdstukken van het voorontwerp van het Mozaïekdecreet en bundelt de opmerkingen van de raad op die wijze.

1 Algemene bemerkingen

De raad stelt vast dat in het voorontwerp van het Mozaïekdecreet verschillende belangrijke zaken geregeld worden waarvan bovendien de impact nog niet duidelijk is. Het is noodzakelijk de SAR WGG te betrekken bij de verdere implementatie van deze nieuwe beleidsinitiatieven.

Gegevensdeling

Het voorontwerp creëert ook rechtsgronden voor gegevensdeling in verschillende sectoren, onder meer in de integrale jeugdhulp en in de zorg en ondersteuning voor jonge kinderen (bv. artikel 85 geeft Kind en Gezin rechtsgrond om – via eBirth - alle relevante persoonsgegevens van kinderen jonger dan drie jaar te verwerken).

Gegevensdeling vraagt hoe dan ook om degelijke spelregels (wie deelt wat, wanneer, waarom, ...) en om een goede basishouding bij de registratie van gegevens (zoals voorzichtigheid) bij de zorg- en hulpverleners. Het vertrouwen van de burger in een goed beveiligde en goed geregelde gegevensdeling is cruciaal.

Vergunningen voor onbepaalde duur

In het kader van de administratieve lastenverlaging is het goed dat in de toekomst aan voorzieningen en diensten van verschillende sectoren vergunningen voor onbepaalde duur kunnen worden verleend. Dit geldt onder meer voor de diensten voor pleegzorg (art. 78).

2 Gezondheidszorg en woonzorg

2.1 Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

Er wordt gesproken van het op te richten Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg (VIKZ) 'om te werken aan de verbetering van de kwaliteit van zorg in diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg' (art. 2). Het is volgens de raad echter correcter om te verwijzen naar het VIKZ dat tot doel heeft 'om de voorzieningen in de diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg te ondersteunen bij hun inspanningen om de geleverde kwaliteit te monitoren en te verbeteren', aangezien het niet de Vlaamse overheid zelf is die hiermee aan kwaliteitsverbetering werkt.

De SAR WGG vraagt waarom gekozen is om de werkzaamheden van het VIKZ te beperken tot de gezondheidszorg en de woonzorg. De raad dringt er op aan om in alle sectoren van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin een actief beleid van kwaliteitsverbetering te organiseren. Met het oog op de ontschotting en samenwerking binnen het beleidsdomein zou het dan ook goed zijn dat de trajecten naar kwaliteitsverbetering in alle sectoren op elkaar afgestemd worden.

Het instituut begint zijn werkzaamheden in de algemene ziekenhuizen en in de geestelijke gezondheidszorg. In het kader van het huidig beleid voor kwaliteitsverbetering in de residentiële ouderenzorg moet ook die sector prioritair opgenomen worden. De Vlaamse overheid heeft via het 'Vlaams indicatorenprojecten woonzorgcentra' de voorbije jaren reeds geïnvesteerd in het meten en ondersteunen van kwaliteitsverbetering in de residentiële ouderenzorg. Er zijn echter meer middelen nodig voor het verder voorbereidend en ondersteunend werk rond de indicatoren (inclusief het faciliteren van overleg) en voor de verdere uitrol van dit project.

Het is belangrijk dat met het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg ook aandacht besteed wordt aan administratieve vereenvoudiging rond kwaliteitszorg. In elk geval moeten bijkomende administratieve lasten voor de voorzieningen vermeden worden en waar mogelijk verminderen.

Kwaliteit bevat verschillende componenten (structuur, proces, output, outcome, duurzaamheid, transparantie...). De raad verwijst hiervoor naar zijn visienota Maatschappelijk verantwoorde zorg waar het begrip kwaliteit uitgebreid beschreven staat. Een goed kwaliteitsbeleid moet zo georganiseerd zijn dat het aan elk van de kwaliteitscomponenten in de juiste verhoudingen werkt. Ook het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg moet dus niet alleen inzetten op input- en procesindicatoren maar moet – en veel sterker – werken met kwaliteitsresultaten en de outcome van het kwaliteitsbeleid. En omdat in de zorg de persoon met zorgbehoefte centraal moet staan, is het belangrijk dat ook zijn perspectief (en dat van zijn naaste omgeving) meegenomen wordt in de meting van kwaliteit.

Een goede werking van het VIKZ vereist hoe dan ook dat voldoende middelen voorzien worden voor de uitbouw en werking. Aangezien kwaliteit één van de uitgangspunten van Maatschappelijk verantwoorde zorg is, is het evident dat de kosten hiervoor solidair en sociaal gedragen worden en nooit ten laste zijn van de persoon met zorgbehoefte.

2.2 Preventief gezondheidsbeleid

Het voorontwerp van het Mozaïekdecreet houdt een verruiming in van het preventiedecreet van 2003. De raad is echter van mening dat een grondige actualisatie van dit decreet nodig is, en dat daarbij uitgegaan moet worden van een continuüm van zorg en ondersteuning waarbij zelfzorg, preventie, informele en formele zorg een plaats hebben en wederzijdse communicatie en samenwerking onontbeerlijk zijn. Onder preventie moet daarenboven veel meer begrepen worden dan het louter vermijden dat mensen ziek worden. Preventie kan bijvoorbeeld ook probleemvoorkomend zijn door de sociale netwerken van mensen te versterken. Een preventief beleid moet dus een brede invulling krijgen. Het moet opnieuw maatschappelijk gekaderd worden om te komen tot een nieuw én gezamenlijk begrip van preventie in zowel de gezondheids- als de welzijnssectoren.

Ook de concrete uitwerking van het preventiedecreet dient geëvalueerd te worden. Onder meer het gefragmenteerd werken met logo's, partnerorganisaties en organisaties met terreinwerking moet kritisch bekeken worden.

De raad moedigt het werken met Vlaamse gezondheidsdoelstellingen aan als instrument in het preventief beleid, omdat deze resultaatsverbintenissen inhouden en dus de outcome van het beleid meten. In de evaluatie van het preventiedecreet en haar toepassing moet echter het feit meegenomen worden dat gezondheidsdoelstellingen momenteel gescheiden van elkaar opgesteld worden.

Inzetten op efficiëntie én effectiviteit

De raad steunt het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid, om bij te dragen aan een verbetering van de volksgezondheid in Vlaanderen. Maar dit mag natuurlijk niet louter gericht zijn op het boeken van efficiëntiewinsten. Door te sterk de nadruk te leggen op de efficiëntie van het beleid bestaat bovendien het gevaar dat kwetsbare en moeilijk bereikbare groepen uit de boot vallen.

Een goed zorg- en ondersteuningsbeleid moet volgens de raad in de eerste plaats effectief zijn en erop gericht zijn de levenskwaliteit en gezondheidstoestand van alle burgers te verbeteren.

Mattheuseffecten moeten in het Vlaams preventiebeleid vermeden worden. De nieuwe manier van werken dient beter toegankelijk te zijn voor maatschappelijk kwetsbare burgers.

Tabaksontwenning

Ten gevolge van de Zesde staatshervorming zijn bevoegdheden op het gebied van tabaksontwenning overgeheveld van de federale staat naar de Vlaamse Gemeenschap (art. 4-5). Voor Vlaanderen kan starten met de uitwerking van een nieuw systeem van tabaksontwenning, is ook hier een grondige evaluatie van de bestaande maatregelen nodig. De raad adviseert om daarbij zeker de effecten op de gezondheidskloof na te gaan, ook hier moeten Mattheuseffecten bestreden worden.

2.3 Erkenning van gezondheidszorgberoepen

De raad adviseert om de termen 'geneesheer/geneesheren' systematisch te vervangen door 'arts/artsen'.

2.4 Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Ook na de Zesde staatshervorming is Vlaanderen niet bevoegd voor de gehele geestelijke gezondheidszorg. Onder meer het klachtenrecht blijft een federale materie. Om tot een goed afgestemd beleid inzake klachtenbemiddeling in de geestelijke gezondheidszorg te komen, moet dit op het niveau van de IMC op de agenda komen.

Het is belangrijk om voor ogen te houden dat vragen en klachten van patiënten finaal moeten leiden tot een betere dienstverlening in de zorg en welzijn en tot het waarborgen van de patiëntenrechten.

2.5 Ouderenzorg

Reconversiemogelijkheden

Het voorontwerp van het Mozaïekdecreet stelt voor om wijzigingen aan te brengen in het Woonzorgdecreet zodat mogelijkheden tot reconversies en een regelluw kader daarvoor ontstaan (art. 38-40). De raad staat positief ten opzichte van het idee van reconversies.

De raad signaleert wel dat er momenteel nog veel onduidelijkheid heerst over wat dit concreet zal kunnen inhouden. Zo vragen we naar de invulling van de verdeelsleutel die gehanteerd zal worden bij een reconversie. Ook de uitwerking van het regelluw kader blijft voorlopig vaag. De raad vraagt alvast om erover te waken dat er geen ongelijk speelveld ontstaat.

Reconversies moeten voor de SAR WGG steeds bedoeld zijn om tegemoet te komen aan de behoeften van ouderen met een zorg- en ondersteuningsnood. De omzettingen moeten zo gebeuren dat het zorgaanbod van verschillende aanbieders op elkaar afgestemd wordt.

Hoewel we in de memorie van toelichting lezen dat er geen bijkomende RVT-erkenningen voorzien zijn, moet er - los van de reconversiemogelijkheden - bijkomend geïnvesteerd worden in de zorg voor zwaar zorgbehoevenden. Het realiseren van voldoende RVT-omkadering vergt van de Vlaamse regering inspanningen in de vorm van een meerjarenplan en bijkomende middelen.

Animatiesubsidies

Wanneer de middelen voor animatie gelijk blijven, zal de hervorming van de animatiesubsidie en de uitbreiding ervan naar alle woonzorgcentra (art. 41) een daling inhouden van de financiële middelen waarop een voorziening aanspraak kan maken voor de financiering van de animatiewerking. De SAR WGG pleit voor voldoende middelen zodat het aanbod en de kwaliteit van animatiewerkingen gewaarborgd blijft.

3 Integrale jeugdhulp

Voor de SAR WGG is een performante gegevensdeling één van middelen om te komen tot betere zorg en ondersteuning. Toch heeft de raad bedenkingen bij de wijzigingen die het voorontwerp van het Mozaïekdecreet aankondigt inzake het delen van gegevens binnen de integrale jeugdhulp (art. 70-77). We raden ook aan dat wat deze artikels betreft advies ingewonnen wordt bij onder andere de Privacycommissie en de Orde der Artsen.

De raad is geen voorstander van het bepalen van beleid over gegevensuitwisseling per sector, in dit geval de jeugdhulp. Meer debat is nodig met daarbij ook de ontwikkeling van een globale visie over sectoren heen. Een visie die bovendien voldoende afgetoetst is aan de bestaande regelgeving op diverse beleidsniveaus (inzake beroepsgeheim, medisch dossier, de wet patiëntenrechten, de privacywetgeving ...).

Het voorontwerp van het Mozaïekdecreet maakt binnen de integrale jeugdhulp wijzigingen aan de uitwisseling van basisgegevens over de identiteit van de betrokken partijen en over de al verleende en de nog lopende hulpverlening. De raad is bezorgd over de mogelijke gevolgen van de aangekondigde wijzigingen. Ten eerste is het niet zeker dat het handelen van hulp- en zorgverleners door de nieuwe regelgevende bepalingen gefaciliteerd wordt of dat het voor hen net meer verwarring en rechtsonzekerheid creëert. Ten tweede is het ook voor de betrokken jongere en zijn omgeving niet duidelijk welke informatie precies gedeeld wordt tussen de actoren van zorg, welzijn en justitie. De Vlaamse regering geeft immers geen definitie van wat begrepen wordt onder *basisgegevens*.

De raad vraagt klaarheid te scheppen, zowel voor de hulp- en zorgverleners als voor de cliënt, en duidelijkheid te verschaffen over de omvang en de inhoud van de basisgegevens die gedeeld worden. Voor de raad beperken deze basisgegevens zich tot administratieve informatie die nodig is om te weten of een opgelegde maatregel in de jeugdhulp in uitvoering is en welke actor de uitvoering opneemt.

4 Kinderopvang van baby's en peuters

Betaalbare kinderopvang

Kinderopvang is een hefboom naar sociale inclusie van ouders en kinderen. Betaalbare en kwaliteitsvolle kinderopvang is bovendien een belangrijk instrument in de strijd tegen (kinder)armoede en in een activeringsbeleid.

De SAR WGG heeft dan ook ernstige bezorgdheden bij de beslissing van de Vlaamse regering om de minimumtarieven in de inkomensgerelateerde kinderopvanginitiatieven te verhogen. Daarbij zijn wel individueel verminderde tarieven mogelijk. De toepassing van het individueel verminderd tarief hangt af van de specifieke categorie waartoe de ouder van het opgevangen kind behoort. Het voorontwerp van het Mozaïekdecreet creëert een rechtsgrond die het OCMW toelaat over individueel verminderd tarief te beslissen (art. 81). De raad pleit er alvast voor om alle leefloongerechtigden en equivalent leefloongerechtigden automatisch het minimale dagtarief toe te kennen.

Deze automatisering beperkt bovendien de werklast die OCMW's met dit voorontwerp van decreet opgelegd krijgen.

Daarnaast dringt de raad aan op een evaluatie van de tariefverhoging, van de rol van het OCMW als toewijzer van het individueel verminderd tarief en van de categorieën die bepalen of een afwijking al dan niet toegestaan wordt. Daarin moet het perspectief van de gebruikers en in het bijzonder van de kwetsbare ouders voldoende meegenomen worden.

De decretale verankering van de opdracht van het OCMW bij de beslissing over een individueel verminderd tarief voor de voorschoolse kinderopvang kan niet worden opgelegd aan de Brusselse OCMW's. Voor gezinnen die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wonen, gebeurt het onderzoek en de toekenning van het individueel verminderd tarief door de organisator van de kinderopvang. De raad vraagt aandacht voor deze werkwijze in de specifieke context van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Voldoende en kwaliteitsvol aanbod

De raad wijst op de noodzaak om voorzieningen voor kinderopvang meer flexibiliteit te geven inzake het maximaal toegestane aantal tegelijk aanwezige kinderen in de kinderopvanglocatie. Een voorziening moet de ruimte krijgen om in functie van de werkelijke behoefte op bepaalde opvangdagen en -momenten meer kinderen op te vangen dan vergund. Het decreet betreffende de kinderopvang van baby's en peuters dient in die zin aangepast te worden.

Concreet stelt de raad volgende wijziging voor aan het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters:

Art. D. In artikel 5, §1 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

3° er wordt een tweede lid toegevoegd dat luidt als volgt:

“In het eerste lid, 5°, wordt onder het maximaal aantal tegelijk aanwezige kinderen verstaan:

1° voor gezinsopvang: het aantal vergunde kinderopvangplaatsen;

2° voor groepsopvang: het jaargemiddelde van het aantal aanwezige kinderen dat het aantal vergunde kinderopvangplaatsen niet mag overschrijden. Dat jaargemiddelde wordt berekend op basis van het aantal kinderopvangprestaties volgens opvangduur en het reële aantal openingsdagen van een kinderopvanglocatie per kalenderjaar.”

Tegelijkertijd is de raad bekommerd om de opeenstapeling van mechanismen en regelgeving die een invloed hebben op het aanbod, de kwaliteit en leefbaarheid van de voorschoolse kinderopvang. In vergelijking met de ons omringende landen is momenteel bijvoorbeeld de decretaal vastgelegde begeleider-kind-ratio hoog.

In het belang van alle actoren, maar in de eerste plaats van kinderen en ouders, pleit de SAR WGG voor monitoring en evaluatie van ingrepen in de sector van de kinderopvang. Dit moet gebeuren met het oog op het waarborgen van de kwaliteit van de kinderopvang.

5 Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Beide artikelen onder dit hoofdstuk zijn een rechtstreeks gevolg van de Zesde staatshervorming, waardoor delen van het justitieel beleid voortaan onder Vlaamse bevoegdheid vallen (onder meer de justitiehuisen) (art. 96-97). De raad heeft geen inhoudelijke opmerkingen bij deze artikelen die een continuering van de financiering van oorspronkelijk federale initiatieven mogelijk maken en de mogelijkheid creëren om hiervoor overeenkomsten af te sluiten.

Het op middellange termijn verderzetten van het huidige beleid inzake justitiehuisen en eerstelijnsjuridische bijstand kan voor de raad echter enkel en alleen nadat hierover een uitgebreid maatschappelijk debat heeft plaatsgevonden. Een grondige denkoefening over het beleid op het groeiende raakvlak van zorg, hulpverlening en justitie dringt zich nu op. Een optimalisering van de opdrachtvervulling van de justitiehuisen en van de hulp- en dienstverlening is daarbij aan de orde. En ook een duidelijke bevoegdheidsafbakening tussen de justitiële en de welzijns- en zorggerichte bevoegdheden is noodzakelijk.

In een later advies levert de raad zelf inbreng bij deze denkoefening over een nieuw en coherent Vlaams beleid op de grens tussen zorg, welzijn en justitie.

6 Accreditatie van voorzieningen

In artikel 99 lezen we dat bij de accreditatie van een voorziening zoveel mogelijk data van de voorziening wordt betrokken. Wanneer nodig ook persoonsgegevens die gaan over de gezondheid van de gebruikers van die voorziening. Met betrekking tot de bevoegdheid van een accreditatieinstelling om inzage te hebben in dergelijke persoonsgegevens, is het aangewezen dat het advies van de Privacycommissie wordt gevraagd.

De raad verwijst tot slot naar de suggesties uit zijn eerder advies over kwaliteitsborging en toezicht door derden, waar ook het werken met het accrediteren van voorzieningen behandeld is (advies van 9 oktober 2014).

ADVIES VAN DE COMMISSIE
VOOR DE BESCHERMING VAN DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER
van 13 januari 2016

Advies nr 02/2016 van 13 januari 2016

Betreft: advies inzake een voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin* (CO-A-2015-057)

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna WVP), inzonderheid artikel 29;

Gelet op het verzoek om advies van de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin ontvangen op 03/11/2015; Gelet op de herwerkte versie van artikelen 98 en 99 van het voorontwerp van decreet ontvangen op 15/12/2015 en gelet op de herwerkte versie van artikel 85 van het voorontwerp van decreet ontvangen op 17/12/2015;

Gelet op het verslag van de heer Frank Robben;

Brengt op 13 januari 2016 het volgend advies uit:

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (hierna de aanvrager), verzoekt om het advies van de Commissie aangaande een voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin*.

Context

2. Het voorgelegde voorontwerp van decreet beoogt in decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin een aantal noodzakelijke aanpassingen en toevoegingen aan te brengen. Naast wetgevingstechnische aanpassingen regelt het voorontwerp ook een aantal meer inhoudelijke aspecten, waar een aangepaste regelgeving zich opdringt, onder meer als het gevolg van de Zesde Staatshervorming.
3. De aanpassingen die gepaard gaan met een verwerking van persoonsgegevens zijn de volgende:
 - Artikel 77 van het voorontwerp, dat een nieuw artikel 75/1 invoegt in het decreet van 12 juli 2013 *betreffende de integrale jeugdhulp* (hierna decreet Integrale jeugdhulp), voorziet in een meer uitgebreide mogelijkheid van gegevensoverdracht, met name tussen enerzijds jeugdhulpaanbieders die geen gemandateerde voorziening zijn en, anderzijds de magistraten, belast met jeugdzaken en de sociale diensten.
 - Artikel 85 van het voorontwerp¹, dat een nieuw lid toevoegt aan artikel 10 van het decreet van 30 april 2004 *tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin* (hierna decreet Kind en Gezin), bepaalt dat het agentschap in het kader van zijn missie de persoonsgegevens kan verwerken van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning uit te voeren.
 - Artikel 98 van het voorontwerp van decreet² werkt een regeling uit inzake toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, waarbij de daartoe door de Vlaamse Regering aangewezen personeelsleden het recht hebben inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van deze die persoonsgegevens (die ook de gezondheid kunnen betreffen) bevatten.

¹ Rekening houdend met de op 17 december 2015 meegedeelde wijzigingen aan het initieel voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet.

² Rekening houdend met de op 15 december 2015 meegedeelde wijzigingen aan het initieel voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet.

- Artikel 99, §2 van het voorontwerp van decreet³ voorziet in een regeling voor accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, waarbij de accreditatie-instelling, voor zoveel als nodig, inzage kan nemen in persoonsgegevens van zorggebruikers, met inbegrip van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, en daarvan tevens kopie kan nemen, indien het onderzoek zulks vereist.

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Gegevensuitwisseling in het kader van integrale jeugdzorg

4. De actuele regelgeving voorziet reeds in een uitzonderlijke gegevensoverdracht door de gemandateerde voorzieningen (het ondersteuningscentrum Jeugdzorg en de vertrouwenscentra kindermishandeling) aan magistraten, belast met jeugdzaken, en de sociale diensten voor zover daarvoor de schriftelijke toestemming van de betrokkene(n) werd bekomen of voor zover de overdracht enkel 'basisgegevens' betreft met betrekking tot de identificatie van de partijen en met betrekking tot de jeugdhulpverlening die reeds eerder werd verleend (zie artikel 75 van het decreet integrale jeugdzorg).
5. Artikel 77 van het voorontwerp wenst een gelijkaardige mogelijkheid van gegevensoverdracht ook te voorzien in hoofde van jeugdhulpaanbieders (die geen gemandateerde voorziening zijn), zij het dan iets beperkter wat de overdracht van 'basisgegevens' (zonder toestemming van de betrokkene(n)) betreft, inzonderheid de identificatie van de partijen en voorts enkel het feit of reeds jeugdhulpverlening is aangevat, wordt voortgezet of is beëindigd. Daarenboven kan de gegevensoverdracht enkel plaatsvinden na een schriftelijke vraag van magistraten, belast met jeugdzaken, of van sociale diensten en dit met het oog op het bieden van de gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken.
6. De Commissie stelt vast dat
 - het doeleinde voor deze gegevensoverdracht uitdrukkelijk is omschreven⁴ in het derde lid van het nieuw in te voegen artikel 75/1 (m.n. *"met het oog op het bieden van gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken"*);

³ Rekening houdend met de op 15 december 2015 meegedeelde wijzigingen aan het initieel voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet.

⁴ Zie artikel 4, §1, 2°, WVP.

- het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd voorkomt in het kader van, hetzij artikel 5, a) en artikelen 6, §2, a) en 7, §2, a) (in geval van schriftelijke toestemming) hetzij artikel 5, c) en e) en artikelen 6, §2, l) 7, §2, e) (in geval van afwezigheid van schriftelijke toestemming), WVP;
 - dat de mede te delen gegevens -toch voor zover geen schriftelijke toestemming wordt bekomen- duidelijk worden beschreven, enerzijds, en als toereikend, terzake dienend en niet overmatig kunnen worden beschouwd, uitgaande van het beoogde doeleinde, anderzijds.⁵
7. De Commissie wijst er wel op dat, voor zover de mededelende jeugdhulpaanbieder moet worden beschouwd als een Vlaamse instantie⁶ en voor zover de mededeling op elektronische wijze gebeurt en deze niet reeds is onderworpen aan de bevoegdheid van een ander(e) sectoraal comité of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001, hiervoor voorafgaandelijk een machtiging zal moeten worden gevraagd aan de Vlaamse Toezicht Commissie⁷.

2. Registratie door Kind en Gezin van persoonsgegevens van alle pasgeborenen en hun ouders

8. Het huidige artikel 10, vijfde lid, van het decreet Kind en Gezin voorziet dat dit agentschap de persoonsgegevens van zijn cliënteel kan verwerken die noodzakelijk zijn om de haar decretaal toevertrouwde taken, met name regie van de kinderopvang, enerzijds, en organisatie van de preventieve gezinsondersteuning, anderzijds, te kunnen uitvoeren.
9. Artikel 85 van het voorontwerp beoogt een rechtsgrond in te voeren voor de inzameling en verwerking van de persoonsgegevens van alle pasgeboren kinderen en hun ouders (dus ook diegenen die nog niet tot het cliënteel van Kind en Gezin behoren) die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning⁸ uit te voeren en dit in het kader van de decretaal omschreven missie van het agentschap⁹.

⁵ Zie artikel 4, §1, 3°, WVP.

⁶ Zoals gedefinieerd in artikel 2, 10°, van het decreet van 18 juli 2008 *betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer*.

⁷ Zie artikel 8 van voormeld decreet van 18 juli 2008.

⁸ Zie artikel 7 van het decreet van 30 april 2004.

⁹ Artikel 4, §1, van het decreet van 30 april 2004 bepaalt: *'Het agentschap heeft als missie, samen met zijn partners, voor elk kind, waar en hoe het ook geboren is of opgroeit, zoveel mogelijk kansen te creëren.*

10. De Commissie stelt vast dat

- het doeleinde voor deze gegevensinzameling uitdrukkelijk, zij het uitermate ruim, is omschreven¹⁰ in het nieuw in te voegen vijfde lid in artikel 10 van het decreet Kind en Gezin (m.n. *"om in het kader van zijn missie -voor elk kind, waar en hoe het ook geboren is of opgroeit, zoveel mogelijk kansen te creëren- de taken inzake preventieve gezinsondersteuning uit te voeren"*);
- het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd voorkomt in het kader van artikel 5, c) WVP.

11. Aangezien artikel 85 van het voorontwerp van decreet met betrekking tot de effectief in te zamelen persoonsgegevens enkel spreekt van *'de persoonsgegevens van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn'*, zonder daarbij aan te geven om welke concrete (categorieën van) persoonsgegevens het dan wel gaat, is het voor de Commissie niet mogelijk (zelfs maar een marginale) controle van de proportionaliteit in de zin van artikel 4, §2, 3° en 5°, WVP, uit te voeren.

12. De Commissie heeft begrip voor het feit dat het niet steeds eenvoudig, mogelijk of wenselijk is om in een regelgevend document, zoals voorliggend voorontwerp van decreet, alle concrete (categorieën van) persoonsgegevens te beschrijven die voor het daarin omschreven doeleinde zullen worden verwerkt en dat er bijgevolg voor wordt geopteerd de controle van o.a. de proportionaliteit in een later stadium te laten gebeuren op het niveau van een sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001. De Commissie neemt dan ook akte van het feit dat artikel 85 van het voorontwerp van decreet tevens voorziet: *'de concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer'*. De Commissie adviseert wel dat terzake beter wordt verwezen naar *'het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001'*.

13. Aangezien de dienstverlening van Kind en Gezin een vrijwillige dienstverlening betreft, merkt de Commissie terzake toch reeds op -zonder daarbij afbreuk te doen aan de bevoegdheid van het bevoegde sectorale comité of toezichthouder- dat alleszins zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een gebeurlijke verwerking van gevoelige persoonsgegevens (in

¹⁰ Zie artikel 4, §1, 2°, WVP.

de zin van artikelen 6 en 7 WVP) van betrokkenen die (nog) niet hebben te kennen gegeven van deze dienstverlening gebruik te willen maken.¹¹

3. Verwerking persoonsgegevens m.o.o. toezicht op naleving van de regelgeving in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

14. Artikel 98 van het voorontwerp van decreet wil voorzien in een uniforme (voor alle sectoren binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin), decretale basis voor toegang tot persoonsgegevens (die ook de gezondheid kunnen betreffen) in het kader van het toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het gezondheids- en welzijnsbeleid in hoofde van de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die daarmee door de Vlaamse Regering zijn belast.
15. De Commissie stelt vast dat
 - het doeleinde voor deze gegevensinzameling uitdrukkelijk, zij het uitermate ruim, is omschreven¹² in artikel 98, tweede lid van het voorontwerp (m.n. *"toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening"*);
 - het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd voorkomt in het kader van, hetzij artikel 5, c) en e), hetzij artikel 7, §2, e), WVP.
16. Met betrekking tot de effectief in te zamelen persoonsgegevens vermeldt artikel 98 van het voorontwerp van decreet *'alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten'*, zonder daarbij aan te geven om welke concrete (categorieën van) persoonsgegevens het dan wel gaat.
 Er wordt verder gesteld dat de inzage in eerste instantie wordt toegestaan voor geanonimiseerde documenten en informatiedragers en, vervolgens, voor zover dat nodig is in het licht van de toezichtsoopdracht, voor niet-geanonimiseerde documenten en informatiedragers, mits daarvoor een principiële machtiging is verleend door de afdeling Gezondheid van het Sectoraal comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid.
17. De Commissie neemt akte van het feit dat de decreetgever ook hier (cfr. surpa onder randnr. 13) afziet van een beschrijving in het voorontwerp zelf van alle concrete

¹¹ Zie beraadslaging nr. 14/030 van 15 april 2014 *met betrekking tot de mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen door FEDICT aan het Intern Verzelfstandigd Agentschap Kind en Gezin in het kader van de toepassing eBirth*.

¹² Zie artikel 4, §1, 2°, WVP.

(categorieën van) persoonsgegevens die voor het daarin omschreven doeleinde zullen worden verwerkt maar er voor opteert om de controle van o.a. de proportionaliteit van in het kader van de toezichtsoopdracht mede te delen gezondheidsgegevens, in een later stadium te laten gebeuren op het niveau van de afdeling Gezondheid van het Sectoraal comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid.

18. De Commissie adviseert om in de tekst van artikel 98 de verwijzing naar 'geanonimiseerde documenten' te vervangen door een verwijzing naar 'anonieme gegevens'¹³, in de zin van artikel 1, 5°, van het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de WVP.

4. Verwerking persoonsgegevens m.o.o. accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

19. Artikel 98, §2, van het voorontwerp van decreet wil een rechtsgrond bieden die accreditatieinstellingen moet toelaten inzage te hebben in persoonsgegevens van zorggebruikers aan wie zorg wordt verleend door de voorziening die door hen geaccrediteerd wordt. In artikel 99, §1, 1° van het voorontwerp en in de Memorie van Toelichting wordt toegelicht dat accreditatie een continue kwaliteitsgarantie en –verbetering van de geleverde diensten in een voorziening beoogt.

20. De Commissie stelt vast dat

- het doeleinde voor deze gegevensinzameling uitdrukkelijk, zij het uitermate ruim, is omschreven¹⁴ in artikel 99, §§ 1 en 2 van het voorontwerp en in de Memorie van Toelichting (m.n. accreditatie van zorgvoorzieningen mogelijk maken teneinde de kwaliteit van zorg aldaar te behouden en te verbeteren);
- het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd voorkomt in het kader van, hetzij artikel 5, c) en e), hetzij artikel 7, §2, e), WVP.

21. De Commissie neemt akte van het feit dat de decreetgever ook hier (cfr. surpa onder randnr. 13) afziet van een beschrijving in het voorontwerp zelf van alle concrete (categorieën van) persoonsgegevens die voor het daarin omschreven doeleinde zullen worden verwerkt maar er voor opteert om de controle van o.a. de proportionaliteit van in het kader van de accreditatie-opdracht mede te delen gezondheidsgegevens, in een later stadium te laten gebeuren op het niveau van de afdeling Gezondheid van het Sectoraal comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid.

¹³ "Anonieme gegevens": gegevens die niet met een geïdentificeerd of identificeerbaar persoon in verband kunnen worden gebracht en derhalve geen persoonsgegevens zijn."

¹⁴ Zie artikel 4, §1, 2°, WVP.

22. Naar analogie met wat voorzien is in artikel 98 betreffende het toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het gezondheids- en welzijnsbeleid, adviseert de Commissie dat ook voor de accreditatie expliciet wordt voorzien dat deze bij voorkeur gebeurt aan de hand van 'anonieme gegevens', in de zin van artikel 1, 5°, van het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de WVP.
23. Meer in het algemeen wijst de Commissie hieronder nog op enkele waarborgen die, in voorkomend geval, in acht dienen te worden genomen bij de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de hiervoor beschreven registraties en verwerkingen.
24. De Commissie herinnert eraan dat, overeenkomstig artikel 7, §4, WVP, persoonsgegevens betreffende de gezondheid moeten worden verwerkt onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. De verantwoordelijke voor de verwerking dient hiervoor het nodige doen.
25. Artikel 16 WVP verplicht de verantwoordelijke voor de verwerking *«de gepaste technische en organisatorische maatregelen [te] treffen die nodig zijn voor de bescherming van de persoonsgegevens (...)»* [en verduidelijkt dat] *«Deze maatregelen moeten een passend beveiligingsniveau verzekeren rekening houdend, enerzijds, met de stand van de techniek terzake en de kosten voor het toepassen van de maatregelen en, anderzijds, met de aard van de te beveiligen gegevens en de potentiële risico's»*. Voor een concrete invulling hiervan verwijst de Commissie naar de door haar uitgewerkte aanbeveling¹⁵ ter voorkoming van gegevenslekken en naar de referentiemaatregelen¹⁶ die bij elke verwerking van persoonsgegevens in acht zouden moeten worden genomen.
26. Gevoelige persoonsgegevens, waaronder deze betreffende de gezondheid, zijn van aard om strengere beveiligingsmaatregelen te rechtvaardigen. In navolging van artikel 25 van het Koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de WVP moet de verantwoordelijke voor de verwerking van dergelijke persoonsgegevens volgende bijkomende veiligheidsmaatregelen nemen:
- de categorieën van personen aanwijzen die de persoonsgegevens kunnen raadplegen, waarbij hun hoedanigheid ten opzichte van de verwerking van de betrokken gegevens nauwkeurig moet worden omschreven;

¹⁵ Zie: http://www.privacycommission.be/sites/privacycommission/files/documents/aanbeveling_01_2013.pdf.

¹⁶

Zie: http://www.privacycommission.be/sites/privacycommission/files/documents/referentiemaatregelen_voor_de_beveiliging_van_elke_verwerking_van_persoonsgegevens_0.pdf.

- de lijst van de aldus aangewezen categorieën van personen ter beschikking houden van de Commissie;
- ervoor zorgen dat de aangewezen personen door een wettelijke of statutaire verplichting, of door een evenwaardige contractuele bepaling ertoe gehouden zijn het vertrouwelijke karakter van de betrokken gegevens in acht te nemen.

27. De verantwoordelijke voor de verwerking dient erop toe te zien dat voormelde beveiligingsmaatregelen te allen tijde worden nageleefd.

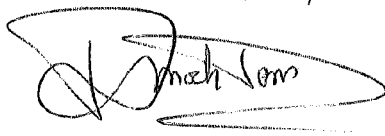
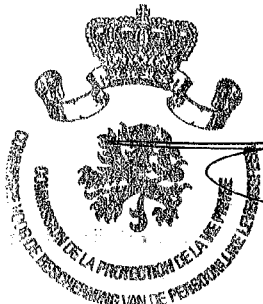
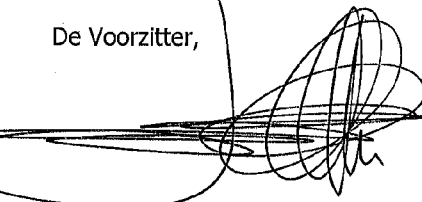
III. BESLUIT

28. Gelet op het voorgaande is de Commissie van oordeel dat het voorontwerp van decreet voldoende waarborgen zou kunnen bieden wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft op voorwaarde dat wordt verholpen aan volgende opmerkingen:

- op een correcte manier voorzien in de tussenkomst van een sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de WVP en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001, aan te duiden door de decreetgever (zie randnummers 7, en 12);
- verwerking van 'anonieme gegevens' in de zin van artikel 1, 5°, van het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de WVP consequent voorzien als regel en verwerking van persoonsgegevens als uitzondering (zie randnummers 18 en 22).

OM DEZE REDENEN

Brengt de Commissie een gunstig advies uit over het voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin* op voorwaarde dat wordt verholpen aan de hiervoor vermelde opmerkingen.

De Wnd. Administrateur, An Machtens		De Voorzitter, Willem Debeuckelaere
---	---	--

VOORONTWERP VAN DECREET
van 19 februari 2016

Voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Onderwijs en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Gezondheidszorg en woonzorg

Afdeling 1. Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

Art. 2. De Vlaamse Regering kan een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg oprichten of meewerken aan de oprichting ervan, om te werken aan de verbetering van de kwaliteit van zorg in diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg. Het instituut heeft de volgende opdrachten:

- 1° het ondersteunen van de ontwikkeling van valide kwaliteitsindicatoren;
- 2° het ontwikkelen en veralgemenen van een of meer registratiesystemen voor de kwaliteitsindicatoren;
- 3° het stimuleren en ondersteunen van de voorzieningen en zorgverstrekkers om zelf met kwaliteitsindicatoren te werken, zodat die indicatoren voor hen een hulpmiddel zijn om de kwaliteit van zorg te verbeteren;
- 4° het tot stand brengen van de publieke transparantie van de algemene en voorzieningsspecifieke resultaten van de kwaliteitsindicatoren via publicatie online.

Er wordt verstaan onder:

- 1° gezondheidszorg: zorg die verstrekt wordt in het raam van de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
- 2° woonzorg: thuiszorg of ouderenzorg als vermeld in artikel 2, 2° of 4°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.

De Vlaamse Regering kan de opdrachten, vermeld in het eerste lid, nader regelen. Ze kan aan het instituut bijkomende opdrachten toevertrouwen.

Art. 3. §1. Het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voldoet aan de volgende voorwaarden:

- 1° het instituut is opgericht als privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen;
- 2° de organisaties die verantwoordelijkheid dragen voor of die rechtstreeks belang hebben bij de kwaliteit van zorg in de sector van de eerstelijnszorg, de algemene ziekenhuizen, de geestelijke gezondheidszorg en de ouderenzorg of de sectoren waartoe de werking van het instituut wordt uitgebreid, zijn actief betrokken bij de werking van en de besluitvorming binnen het instituut;
- 3° de relevante entiteiten van de Vlaamse administratie kunnen vertegenwoordigd zijn in het instituut.

§2. De Vlaamse Regering kan, binnen de beschikbare begrotingskredieten, een jaarlijkse subsidie toekennen aan het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voor de uitvoering van zijn opdrachten.

§3. De Vlaamse Regering kan een beheersovereenkomst sluiten met het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg.

De beheersovereenkomst, vermeld in het eerste lid, omvat minstens:

- 1° de specifieke opdrachten van het instituut;
- 2° de sectoren waarop de werking van het instituut betrekking heeft;
- 3° de randvoorwaarden voor de werking van het instituut.

§4. De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen betreffende de voorwaarden, vermeld in paragraaf 1, 2° en 3°, betreffende de subsidiëring, vermeld in paragraaf 2, en betreffende de beheersovereenkomst, vermeld in paragraaf 3.

Afdeling 2. Preventief gezondheidsbeleid

Onderafdeling 1. Tabaksontwenning

Art. 4. In artikel 37, §20, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 22 februari 1998 en gewijzigd bij de wetten van 27 december 2005, 22 december 2008 en 27 december 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 5. Het koninklijk besluit van 31 augustus 2009 inzake de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen voor de hulp bij tabaksontwenning wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid

Art. 6. In artikel 2 van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

“2° bevolkingsonderzoek: een geheel van acties met betrekking tot een onderzoek naar een ziekte of aandoening of naar risicofactoren, voorstadia of verwickelingen ervan, aangeboden aan een groep personen. Dat onderzoek gebeurt niet naar aanleiding van gezondheidsklachten van individuele personen die uit eigen

beweging worden geformuleerd, en die verband houden met de opgespoorde ziekte of aandoening of de risicofactoren, voorstadia of verwikkelingen ervan;”;

2° punt 17° wordt vervangen door wat volgt:

“17° individuele zorgaanbieder: een persoon die meewerkt aan een of meer initiatieven van het Vlaamse preventieve gezondheidsbeleid, al dan niet in een mono- of multidisciplinair samenwerkingsverband, en die daarvoor erkend of gesubsidieerd kan worden door de Vlaamse Regering;”;

3° in punt 22° worden de woorden “een van rechtswege erkende of een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie” vervangen door de zinsnede “een van rechtswege erkende organisatie, een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie, of een organisatie die gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst”;

4° in punt 23° worden de woorden “die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is of door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt” vervangen door de zinsnede “die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is, door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt, of gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst,”;

5° in punt 34° wordt b) vervangen door wat volgt:

“b) de gezondheidsschade door ziekten of aandoeningen te beperken of de genezingskansen te vergroten door tijdige detectie van of vroege interventie bij ziekten, aandoeningen of de aanleg of het verhoogde risico ervoor;”.

Art. 7. In artikel 3, eerste lid, van hetzelfde decreet worden tussen het woord “bevolkingsniveau” en de zinsnede “, om” de woorden “of het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid” ingevoegd.

Art. 8. Aan artikel 18, §2, van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een goedgekeurde Vlaamse gezondheidsdoelstelling blijft van kracht tot ze wordt herzien of opgeheven door het Vlaams Parlement.”.

Art. 9. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord “duurtijd” vervangen door het woord “looptijd”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 10. In artikel 23, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord “duurtijd” vervangen door het woord “looptijd”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 11. In artikel 30, §4, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden in het tweede lid de woorden “en doet een beroep op” opgeheven.

Art. 12. In artikel 31, §2, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 3° en 5° wordt het woord "gezondheidsonderzoek" vervangen door het woord "bevolkingsonderzoek";

2° in punt 6° worden de woorden "gezondheidsonderzoek en het" opgeheven.

Art. 13. In artikel 64, 67, 68, tweede lid, artikel 69 tot en met 71 van hetzelfde decreet worden tussen het woord "kunnen" en het woord "betrekking" de woorden "onder meer" ingevoegd.

Art. 14. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt het opschrift van titel VIII vervangen door wat volgt:

"Onderbouwing van het preventieve gezondheidsbeleid".

Art. 15. Artikel 73 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 73. De initiatieven en maatregelen, vermeld in artikel 39 tot en met 72 en artikel 74, worden genomen op basis van wetenschappelijk onderbouwde gegevens en zijn gericht op het behalen van gezondheidswinst op Vlaams bevolkingsniveau tegen maatschappelijk aanvaardbare kosten of op het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid."

Art. 16. In artikel 76, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° bevolkingsonderzoek als vermeld in artikel 31, §2, organiseren, uitvoeren of promoten, of meewerken aan het organiseren, uitvoeren of promoten van bevolkingsonderzoek, zonder dat voor het bevolkingsonderzoek in kwestie toestemming is verleend;"

Afdeling 3. Eerstelijnsgezondheidszorg

Onderafdeling 1. Huisartsenkringen

Art. 17. Artikel 36quater van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 30 december 2001, wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Impulseo

Art. 18. In het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk Iiter ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Hoofdstuk Iiter. Ondersteuning van huisartsengeneeskunde".

Art. 19. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk Iiter, ingevoegd bij artikel 18, een artikel 6ter ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 6ter. De Vlaamse Regering kan maatregelen nemen en financieren ter ondersteuning van de huisartsengeneeskunde, die tot doel hebben huisartsen aan te zetten een huisartsengeneeskundige activiteit uit te oefenen of te blijven uitoefenen."

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels daarvoor.”.

Art. 20. Artikel 36duodecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 24 juli 2008, wordt opgeheven.

Onderafdeling 3. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging

Art. 21. Aan artikel 2 van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 13 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een punt 20° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“20° geïntegreerde dienst voor thuisverzorging: een door de Vlaamse Regering erkend samenwerkingsverband, dat gericht is op de versterking van het geheel van de patiëntenzorg, onder meer via praktische organisatie en ondersteuning van verstrekkingen in het kader van de thuisverzorging, waarbij de tussenkomst van beroepsbeoefenaars van verschillende disciplines vereist is.”.

Art. 22. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk IVbis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk IVbis. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging”.

Art. 23. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IVbis, ingevoegd bij artikel 22, een artikel 13bis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 13bis. De Vlaamse Regering erkent en subsidieert geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt hun werkgebied en stemt dat af op het werkgebied van de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg. De Vlaamse Regering bepaalt de erkenningsvoorwaarden en de regels voor de duur, de schorsing en de intrekking van de erkenning.

De Vlaamse Regering bepaalt de opdrachten en taken van de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt de subsidie en de subsidievoorwaarden.

Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging hebben de vorm van een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen.”.

Art. 24. In artikel 16, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord “De” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd.

Art. 25. In artikel 17, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen de zinsnede “bedoeld in artikel 16,” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd.

Art. 26. In artikel 18 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt tussen het woord “Alle” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd;

2° in paragraaf 2, eerste lid, wordt tussen de zinsnede "de in §1 bedoelde" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd;

3° in paragraaf 2, tweede lid, wordt tussen het woord "aan" en de woorden "het samenwerkingsverband" de zinsnede "de geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 27. In artikel 19 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "aan" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 28. In artikel 20, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "alle" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 29. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 30. In artikel 22 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 31. In artikel 24, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "tot" en de woorden "de samenwerkingsverbanden" de zinsnede "de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 32. In artikel 170, §1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen wordt de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," opgeheven.

Afdeling 4. Erkenning van gezondheidszorgberoepen

Onderafdeling 1. Bezwaar inzake de erkenning van gezondheidszorgberoepen

Art. 33. In artikel 12 van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, wordt tussen het tweede en het derde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De commissie heeft daarnaast ook als opdracht aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het gezondheidsbeleid, advies uit te brengen over het bezwaar tegen een voornemen van beslissing over:

1° de erkenning van arts-specialisten en huisartsen;

2° de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van een bijzondere beroepstitel."

Onderafdeling 2. Wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015

Art. 34. Aan artikel 43, §2, van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De erkenning als kinesitherapeut wordt van rechtswege toegekend aan de houder van een universitair diploma in de kinesitherapie of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in de kinesitherapie dat een opleiding in het kader van een voltijds onderwijs bekroont van ten minste vier studiejaar.”.

Onderafdeling 3. Opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen

Art. 35. Het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 8 augustus 1984, 13 maart 1985, 12 augustus 1985, 13 juni 1986, 16 maart 1999, 26 mei 1999 en 10 februari 2008, de wet van 10 december 2008, het koninklijk besluit van 17 juli 2009, de wet van 23 december 2009 en de koninklijke besluiten van 28 juni 2011, 24 oktober 2013 en 19 april 2014, wordt opgeheven.

Afdeling 5. Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Art. 36. De Vlaamse Regering kan regels van programmatie, erkenning en financiering bepalen voor samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform.

Afdeling 6. Ouderenzorg

Onderafdeling 1. Prijsbeleid in de residentiële ouderenzorg

Art. 37. Aan artikel 2, §4, van de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en de prijzen, ingevoegd bij de wet van 23 december 1969 en gewijzigd bij de wetten van 30 juli 1971 en 17 juli 1975, wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van het vierde lid hoeft de Vlaamse Regering voor de vaststelling van de maximumprijzen of de perken, vermeld in dit artikel, voor ouderenvoorzieningen als vermeld artikel 2, 21°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, de Commissie tot Regeling van de Prijzen niet te raadplegen.”.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009

Art. 38. Aan artikel 2 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 worden een punt 29° en een punt 30° toegevoegd, die luiden als volgt:

“29° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

30° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen.”.

Art. 39. In hoofdstuk IV, afdeling I, onderafdeling I van hetzelfde decreet wordt een artikel 49/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 49/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de erkenning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt."

Art. 40. In hoofdstuk IV, afdeling II van hetzelfde decreet wordt een artikel 59/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 59/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de voorafgaande vergunning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt."

Art. 41. Aan artikel 62 van hetzelfde decreet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid kunnen subsidies voor animatie, vermeld in artikel 38, 5°, worden toegekend aan erkende woonzorgcentra en erkende centra voor kortverblijf, ongeacht de rechtsvorm van de initiatiefnemer."

Hoofdstuk 3. Vervanging van de term "vereniging zonder winstoogmerk" in meerdere sectorale decreten

Art. 42. In artikel 2, §3, van het decreet van 3 mei 1989 houdende erkenning van adoptiediensten worden de woorden "privaatrechterlijke rechtspersoon die zich organiseren in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is hun leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 43. In artikel 3, §3, eerste streepje, van het decreet van 26 juni 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van het maatschappelijk opbouwwerk wordt de zinsnede "vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 44. In artikel 10ter, §1, van het decreet van 24 juli 1996 houdende regeling tot erkenning en subsidiëring van de instellingen voor schuldbemiddeling en tot subsidiëring van een Vlaams Centrum Schuldenlast, ingevoegd bij het decreet van 10 juli 2008, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 45. In artikel 20, §1, van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg worden in punt 1° en 9° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 46. In artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2014, worden in paragraaf 1, 3 en 4 de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 47. In artikel 8, eerste lid, van het decreet van 21 maart 2003 betreffende de armoedebestrijding, gewijzigd bij het decreet van 18 juli 2008, wordt in punt 1° de zinsnede "vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 48. In artikel 8, §4, van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 49. In artikel 15bis, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 50. In artikel 7, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, ingevoegd bij het decreet van 20 december 2013, worden de woorden "vennootschappen met sociaal oogmerk en verenigingen zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke verenigingen of vennootschappen met rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk".

Art. 51. In artikel 16 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 14 februari 2014, worden in punt 6° de woorden "een vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 52. In artikel 50 van Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen;".

Art. 53. In artikel 16, §2, van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 54. In artikel 22, §1, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 55. In artikel 7, §2, van het decreet van 7 december 2012 houdende de stimulering van een inclusief Vlaams ouderenbeleid en de beleidsparticipatie van ouderen worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 56. In artikel 13, eerste lid, van het decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 57. In artikel 2 van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning wordt punt 11° opgeheven.

Art. 58. In artikel 14, §1, van hetzelfde decreet wordt in punt 3° het woord "vzw" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Hoofdstuk 4. Netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg

Art. 59. Artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg wordt vervangen door wat volgt:

"Het Agentschap wordt bestuurd door een raad van bestuur, samengesteld uit:
1° vierentwintig leden met aantoonbare deskundigheid, met inbegrip van een voorzitter en een ondervoorzitter, van wie:
a) vijf vertegenwoordigers van voorzieningen;
b) vier vertegenwoordigers van zorggebruikers;
c) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die bij een voorziening werken, onder wie minstens één vertegenwoordiger van de artsen;
d) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die niet in een voorziening werken, onder wie minstens twee vertegenwoordigers van de artsen;
e) twee vertegenwoordigers van de sociale partners;
f) vijf vertegenwoordigers van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
2° vier onafhankelijke bestuurders met aantoonbare deskundigheid."

Hoofdstuk 5. Bijzondere jeugdbijstand

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand

Art. 60. Aan artikel 2 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012 en 12 juli 2013, wordt een punt 22° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"22° Vlaamse detentiecentra: voorzieningen als vermeld in artikel 47/1 die bestemd zijn voor de opvang van personen als vermeld in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering."

Art. 61. Artikel 5/1 van het hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt opgeheven.

Art. 62. In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk V, afdeling I, vervangen door wat volgt:

"Gemeenschapsinstellingen en Vlaamse detentiecentra".

Art. 63. Aan hoofdstuk V, afdeling I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, wordt een artikel 47/1 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 47/1. De Vlaamse Regering richt Vlaamse detentiecentra op. De Vlaamse Regering bepaalt de maximumcapaciteit van elk Vlaams detentiecentrum.

De Vlaamse detentiecentra zijn, tot ze hun maximumcapaciteit bereikt hebben, belast met de tenlasteneming van personen tot maximaal de leeftijd van drieëntwintig jaar tegen wie een uithandengeving is uitgesproken of die veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf na een uithandengeving die uitgesproken is door de jeugdrechtbank met toepassing van een wet betreffende de opgave van maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd."

Art. 64. Artikel 48, §3, van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"§3. De voorzieningen kunnen voor een onbepaalde duur erkend worden. De projecten kunnen worden erkend voor een hernieuwbare erkenningstermijn van maximaal vijf jaar."

Art. 65. In artikel 49, tweede lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de woorden "de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank en van de toegangspoort" vervangen door de zinsnede "het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp, vermeld in artikel 65 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp,".

Art. 66. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 51. De Vlaamse Regering laat de voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, en de organisaties, vermeld in artikel 52/1, inspecteren door personeelsleden van Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein."

Art. 67. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012, 21 juni 2013 en 12 juli 2013, wordt een artikel 70/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 70/1. De voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, die erkend zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege voor een onbepaalde duur erkend."

Afdeling 2. Wijzigingen van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Art. 68. In artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, gewijzigd bij de wet van 13 juni 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt de zinsnede "vijf dagen na haar aanvankelijke beschikking en daarna maandelijks," vervangen door het woord "maandelijks";

2° in het tweede lid worden de woorden "en vijf dagen" opgeheven.

Afdeling 3. Wijziging van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Art. 69. In artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, gewijzigd bij de wetten van 29 december 2010 en 21 december 2013, wordt de zinsnede "op 1 januari 2016" vervangen door de zinsnede "op 1 januari 2018".

Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp

Art. 70. In artikel 2, §1, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 1° wordt de datum "7 mei 2004" vervangen door de datum "12 juli 2013";

2° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° jeugdhulp: het geheel van de jeugdhulpverlening, alsook de indicatiestelling en de jeugdhulpregie die worden verricht door en voor de toegangspoort, en de opdrachten die worden uitgevoerd door de gemandateerde voorzieningen, vermeld in artikel 2, §1, 17°, van het decreet integrale jeugdhulp;";

3° in punt 3° wordt de zinsnede "artikel 2, §1, 4°" vervangen door de zinsnede "artikel 2, §1, 30°";

4° in punt 12° en 13° wordt de zinsnede "artikel 4" vervangen door de zinsnede "artikel 3";

5° in punt 15° wordt de zinsnede ", dat zorgt voor de indicatiestelling en de toewijzing" opgeheven;

6° in punt 17° wordt de zinsnede "artikel 4, §1" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §1" en wordt de zinsnede "artikel 4, §2" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §2".

7° in punt 18° wordt de zinsnede "decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp" vervangen door de woorden "decreet integrale jeugdhulp".

Afdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Art. 71. In artikel 2, §1, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt punt 1° opgeheven.

Art. 72. In artikel 45, eerste lid, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "op de Adviesraad en" opgeheven.

Art. 73. In artikel 47, 2°, c), van hetzelfde decreet worden de woorden "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" opgeheven.

Art. 74. In artikel 55 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

"De jeugdrechter laat een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening inschrijven op de intersectorale registratielijst als hij het volgende beveelt:

- 1° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 48 en 53;
- 2° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 10 van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 april 2004 inzake hulpverlening aan jongeren;
- 3° een van de maatregelen, vermeld in artikel 37, §2, 6°, 7°, 10°, en artikel 37, §2ter, 7°, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade."

Art. 75. In artikel 67 van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

"Voor de dossiers, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 6°, kan het team Jeugdhulpregie of het hoofd van het agentschap Jongerenwelzijn subsidies toekennen voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod aan de minderjarige volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt. Die subsidies kunnen, volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt, ook worden toegekend aan een of meer organisaties met het kwaliteitslabel "intersectoraal zorgnetwerk", die worden aangewezen na een oproep en die meerdere minderjarigen kunnen begeleiden."

Art. 76. In artikel 75, tweede lid, van hetzelfde decreet worden in punt 2° tussen het woord "jeugdhulpverlening" en het woord "die" de woorden "die verleend wordt of" ingevoegd.

Art. 77. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt een artikel 75/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 75/1. Behalve in de gevallen die bij of krachtens dit decreet zijn bepaald, is elke vorm van gegevensoverdracht verboden tussen enerzijds de jeugdhulpaanbieders die geen gemandateerde voorziening zijn, en anderzijds de magistraten, belast met jeugdzaken en de sociale diensten.

Het verbod, vermeld in het eerste lid, geldt niet als de betrokken minderjarige, die minstens twaalf jaar is of, als hij jonger is, tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken op een geïnformeerde en schriftelijke wijze instemmen met de overdracht van gegevens. Het verbod geldt evenmin voor de basisgegevens met betrekking tot:

- 1° de identificatie van de betrokken partijen;
- 2° het feit of er jeugdhulpverlening ten aanzien van de minderjarige en, in voorkomend geval, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken is aangevat, wordt voortgezet of is beëindigd.

De gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, kan alleen plaatsvinden na een schriftelijke vraag van magistraten, belast met jeugdzaken, of van de sociale diensten met het oog op het bieden van de gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken."

Hoofdstuk 7. Pleegzorg

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg

Art. 78. In artikel 12 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede „, en de duur van de vergunning” wordt opgeheven;

2° de volgende zin wordt toegevoegd:

“De vergunning kan worden verleend voor een onbepaalde duur.”.

Art. 79. In hetzelfde decreet wordt een artikel 52/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 52/1. De diensten voor pleegzorg die vergund zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege voor een onbepaalde duur vergund.”.

Afdeling 2. Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap “Zorg en Gezondheid”

Art. 80. In artikel 3, eerste lid, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap “Zorg en Gezondheid”, gewijzigd bij het decreet van 29 juni 2012 en het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 2005, wordt de zinsnede „, met uitzondering van diensten voor pleegzorg als bedoeld in artikel 7 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg” opgeheven.

Hoofdstuk 8. Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers

Art. 81. In artikel 2 van het decreet van 7 december 2007 houdende oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers wordt in punt 2°, 3° en 5° de zinsnede “artikel 5, §1, I en II,” vervangen door de zinsnede “artikel 5, §1, I tot en met IV,”.

Hoofdstuk 9. Kinderopvang van baby's en peuters

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters

Art. 82. In artikel 2, tweede lid, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 2, §1, 30°, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp;”.

Art. 83. In artikel 4, zesde lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede „, de wijziging” wordt vervangen door de woorden “en de wijziging”;

2° de zinsnede „, de schorsing en de opheffing” wordt opgeheven.

Art. 84. In artikel 6 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 1, 4°, wordt een punt c) toegevoegd, dat luidt als volgt:

“c) de persoon die in afwezigheid van de verantwoordelijke de taak van de verantwoordelijke als aanspreekpersoon overneemt, zoals zijn actieve kennis van de Nederlandse taal;”;

2° in paragraaf 4 worden het eerste en tweede lid vervangen door wat volgt:

“De organisator beschikt voor zichzelf, voor de verantwoordelijke, voor de kinderbegeleider en voor elke andere meerderjarige persoon die in de kinderopvanglocatie regelmatig direct contact heeft met de opgevangen kinderen, over een uittreksel uit het strafregister als bedoeld in artikel 596, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, of over een gelijkwaardig document voor wie niet in België gedomicilieerd is, waaruit onberispelijk gedrag in de omgang met kinderen blijkt. Als de organisator een rechtspersoon is, beschikt de organisator over een uittreksel uit het centraal strafregister op naam van de rechtspersoon.

De organisator beschikt voor iedereen die in de kinderopvanglocatie regelmatig direct contact heeft met de opgevangen kinderen, over een attest van medische geschiktheid.”.

Art. 85. In artikel 8, §3, van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de nadere regels voor de prijs van de kinderopvang voor de gezinnen, met inbegrip van het principe dat de gezinnen betalen voor de door hen gereserveerde kinderopvangdagen, en bepaalt dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn een opdracht krijgt bij de beslissing over een individueel verminderde prijs en dat Kind en Gezin maatregelen kan nemen ten aanzien van de gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen;”.

Art. 86. Aan artikel 12 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§3. De Vlaamse Regering bepaalt de procedure voor de aanvraag, de toekenning en de wijziging van de subsidie, inclusief de mogelijkheid om bezwaar aan te tekenen.”.

Art. 87. In artikel 13, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de registratie van de vragen naar kinderopvang en van de voorkeur van gezinnen voor kinderopvangplaatsen coördineren, zodat een gezin maar één vraag hoeft te stellen over beschikbare opvangplaatsen;”.

Art. 88. In artikel 18, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt tussen de zinsnede “niet naleeft,” en de woorden “wordt de organisator” de zinsnede “of het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert,” ingevoegd.

Art. 89. In artikel 19, eerste lid, van hetzelfde decreet worden tussen de woorden “de vergunning” en het woord “wijzigen” de woorden “of erkenning” ingevoegd.

Art. 90. In artikel 20 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“Kind en Gezin kan de subsidie verminderen, schorsen of stopzetten als de organisator:

1° de bepalingen, vermeld in dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, niet naleeft;

2° het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert.

Kind en Gezin beslist tot terugvordering van de subsidie overeenkomstig artikel 57 van het Rekendecreet, artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, en artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 november 2013 betreffende de algemene regels inzake subsidiëring.”.

Art. 91. In artikel 21 van hetzelfde decreet worden het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

“Als de uitoefening van de kinderopvang opgeschort moet worden of als een kinderopvanglocatie moet sluiten, licht Kind en Gezin zo spoedig mogelijk de burgemeester van de gemeente van de kinderopvanglocatie daarover in.

De burgemeester gaat na of de opschorting of het sluitingsbevel wordt nageleefd. Als dat niet het geval is, gaat de burgemeester over tot sluiting van de kinderopvanglocatie. Die maatregel wordt op kosten en op risico van de organisator uitgevoerd. De burgemeester informeert Kind en Gezin over zijn vaststellingen.”.

Afdeling 2. Wijziging van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen

Art. 92. In artikel 2 van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, worden in punt 1° de woorden “en centra voor leerlingenbegeleiding” vervangen door de zinsnede “, van centra voor leerlingenbegeleiding en van vergunde of erkende kinderopvanglocaties van organisatoren met niet meer dan achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen”.

Hoofdstuk 10. Kind en Gezin en gezinsbijslagen

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin

Art. 93. Aan artikel 2 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 november 2013, wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“6° gezinsbijslagen: alle verstrekkingen en uitkeringen als tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijdragen.”.

Art. 94. In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de woorden “en de organisatie van de preventieve kinderzorg” vervangen door de zinsnede “, de organisatie van de preventieve kinderzorg en de gezinsbijslagen”.

Art. 95. In artikel 10 van hetzelfde decreet wordt tussen het vierde en het vijfde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“In het kader van zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, kan het agentschap de persoonsgegevens verwerken van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning, vermeld in artikel 7, uit te voeren. De concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader

van de toepassing van de regelgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.”.

Afdeling 2. Wijzigingen van de Algemene Kinderbijslagwet van 19 december 1939

Art. 96. Aan artikel 15, §4, eerste lid, van de Algemene kinderbijslagwet van 19 december 1939, ingevoegd bij de wet van 4 april 2014, wordt een punt 3° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“3° de huisarbeider.”.

Art. 97. In artikel 102, §2, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 27 december 2004 en 4 april 2014, wordt het tweede lid opgeheven.

Hoofdstuk 11. Personen met een handicap

Art. 98. Aan artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, gewijzigd bij het decreet van 21 december 2007, wordt de volgende zin toegevoegd:

“De aan het agentschap toebedeelde winstverdeling van de Nationale Loterij ook voor andere doeleinden dan voor de aanvullende financiering van infrastructuurprojecten worden aangewend;”.

Art. 99. In artikel 13, tweede lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt tussen het woord “handicap” en het woord “kunnen” de zinsnede “die voldoen aan de voorwaarden van artikel 20 en 21, derde en vijfde lid,” ingevoegd.

Art. 100. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 2 juni 2006, 22 december 2006, 21 december 2007, 20 maart 2009, 29 juni 2012, 21 juni 2013, 12 juli 2013, 20 december 2013, 14 februari 2014 en 25 april 2014, wordt een hoofdstuk IV/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk IV/1. Tenlasteneming van het persoonlijke-assistentiebudget in het kader van niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening”.

Art. 101. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IV/1, ingevoegd bij artikel 101, een artikel 19/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/2. Het agentschap kan, binnen zijn begroting en tot een maximaal bedrag, de kosten van de ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, ten laste nemen bij wijze van een persoonlijke-assistentiebudget voor minderjarige personen met een handicap en voor meerderjarige personen met een handicap die vragen om een voortzetting van jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp.”.

Art. 102. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/3. De budgethouder neemt zelf de verantwoordelijkheid op zich voor de organisatie van de persoonlijke assistentie en de ondersteuning.

De kosten, vermeld in artikel 19/2, moeten bewezen worden, behoudens uitzonderingen met betrekking tot sommige kostencategorieën met een beperkte omvang die de Vlaamse Regering bepaalt.

De budgethouder ontvangt in de loop van het jaar voorschotten tot een bedrag dat het maximumbedrag, vermeld in artikel 19/2, niet mag overschrijden.

De ten laste genomen kosten en de uitbetaalde voorschotten worden jaarlijks verrekend.”.

Art. 103. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/4. De Vlaamse Regering bepaalt:

- 1° de nadere regels voor de overeenkomst met de persoonlijke assistent;
- 2° het maximumbedrag en de voorwaarden voor het toekennen van de budgetten;
- 3° de nadere regels voor de bewijsvoering van de kosten;
- 4° de nadere regels voor de toekenning van voorschotten;
- 5° de nadere regels voor de jaarlijkse verrekening van de kosten.”.

Art. 104. In artikel 21 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Een meerderjarige persoon met een handicap die een aanvraag tot ondersteuning indient, moet werkelijk en wettig in België verblijven. Hij moet bovendien het bewijs voorleggen van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, dan wel een niet aaneengesloten verblijf van tien jaar in België. Voor verlengd minderjarigen en onbekwaamverklaarden moet de wettelijke vertegenwoordiger voldoen aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf.”;

2° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Om ondersteuning te kunnen krijgen, heeft de persoon met een handicap of met een vermoeden van handicap hetzij zijn woonplaats in het Nederlandse taalgebied, hetzij zijn woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. In dat laatste geval wendt hij zich tot een voorziening in het Nederlandse taalgebied of tot een voorziening in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens de organisatie ervan, geacht wordt uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.”;

3° tussen het derde lid en het vierde lid wordt een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan de inhoud van het begrip woonplaats nader bepalen.”.

Hoofdstuk 12. Infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Afdeling 1. Wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Art. 105. Aan artikel 6, §2, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, vervangen bij het decreet van 3 juli 2015, worden een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“Bij het verlenen van een investeringswaarborg als vermeld in het eerste lid mogen alternatieve leningen maximaal 50% uitmaken van het door het Fonds gewaarborgde bedrag per project.

In het tweede lid wordt verstaan onder:

1° alternatieve lening: aan de voorziening toegekende, niet-achtergestelde kredietopening en daaruit volgende opnames of lening, al dan niet gestructureerd middels een of meer tranches met een of meer schuldeisers, die hetzij (i) is vervat in verhandelbare effecten, hetzij (ii) op het einde van de contractuele looptijd van de lening of op het einde van de duur van de haar betreffende investeringswaarborg een hoog percentage van openstaand kapitaal heeft op de lening of op een of meer van haar betreffende tranches die worden gedekt door de investeringswaarborg, hetzij (iii) een combinatie uitmaakt van (i) en (ii). Voor de berekening van dat percentage aan openstaand kapitaal worden de tranches uitgesloten die uitdrukkelijk uitgesloten zijn van het voordeel van de waarborg en contractueel achtergesteld zijn aan de gewaarborgde delen of tranches;

2° lening: de niet-achtergestelde leningen of andere niet-achtergestelde financieringsinstrumenten waarop de investeringswaarborg voor een project betrekking heeft.”.

Afdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Art. 106. In artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° er wordt een punt 1°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1°/1 het ten laste nemen, binnen de gespecificeerde machtigingen, vermeld in het begrotingsdecreet, van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;”;

2° er wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan, na advies van het raadgevend comité dat is opgericht bij het intern verzelfstandigd agentschap Zorg en Gezondheid, de regels bepalen voor het bedrag, de voorwaarden, de toekenning en de vereffening van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Afdeling 3. Wijzigingen van gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen

Art. 107. Aan artikel 105 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt een paragraaf 4 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§4. Voor de Vlaamse Gemeenschap is dit artikel niet van toepassing voor de vaststelling van het budget van financiële middelen, als die middelen betrekking hebben op de investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Art. 108. Aan artikel 108 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de Vlaamse Gemeenschap hoeft, in afwijking van het eerste lid, het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet te worden ingewonnen voor er een beslissing wordt genomen over de vaststelling van het budget, als de financiële middelen betrekking hebben op investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De beslissing hoeft ook niet aan de voormelde afdeling te worden meegedeeld.”.

Art. 109. Aan artikel 109 van dezelfde wet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de Vlaamse Gemeenschap hoeft, in afwijking van het tweede lid, het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet te worden ingewonnen als de toekenning van een bijzonder bedrag, vermeld in het eerste lid, betrekking heeft op investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Hoofdstuk 13. Subsidiëring van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Art. 110. De Vlaamse Regering kan binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in een herstelgericht en constructief hulp- en dienstverleningsaanbod voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, en voor slachtoffers van misdrijven, alsook voor hun onmiddellijke omgeving, dat niet wordt verstrekt ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiëring en de overeenkomst.

Art. 111. De Vlaamse Regering kan binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in gespecialiseerde programma's of samenwerkingsverbanden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, of die zulke programma's of samenwerkingsverbanden ondersteunen. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiëring en de overeenkomst.

Hoofdstuk 14. Toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 112. De personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, hebben het recht om voor de uitoefening van die toezichtsovereenkomst in zake te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten.

De inzage wordt in eerste instantie toegestaan voor anonieme gegevens, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn. Voor zover dat nodig is voor de

uitoefening van de toezichtsoopdracht, kunnen de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, inzage vorderen in persoonsgegevens, mits daarvoor een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité.

In dit artikel wordt verstaan onder:

1° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

2° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;

3° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid.

Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 113. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

1° accreditatie: een extern, onafhankelijk onderzoek met betrekking tot de continue kwaliteitsgarantie en -verbetering van de geleverde diensten in een voorziening, op verzoek van die voorziening en op basis van vooraf opgestelde standaarden, met als doel een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg van die voorziening;

2° accreditatie-instelling: een orgaan dat internationaal aanvaarde accreditaties kan verrichten. De Vlaamse Regering bepaalt wat onder een internationaal aanvaarde accreditatie wordt verstaan;

3° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;

4° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid;

5° voorziening: een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, belast is met of belast wil zijn met de organisatie of uitvoering van zorg of die belast is met of belast wil zijn met de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen en de zorgkassen;

6° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;

7° zorg: één activiteit of het geheel van activiteiten in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, waaronder hulp, dienstverlening, ondersteuning, Vlaamse sociale bescherming en zorgverzekering;

8° zorggebruiker: de patiënt, met name de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek, of elke andere natuurlijke persoon aan wie zorg wordt verleend, al dan niet op eigen verzoek.

§2. Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim, kan het een accreditatie-instelling die in het raam van de accreditatie van een voorziening onderzoek voert, worden toegestaan om voor dat onderzoek in de gebouwen van de voorziening inzage te hebben in persoonsgegevens van zorggebruikers, met inbegrip van persoonsgegevens betreffende de gezondheid, en daarvan kopie te nemen, op voorwaarde dat dit voor dat onderzoek noodzakelijk is omdat inzage in anonieme gegevens niet volstaat en mits daarvoor een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité.

Hoofdstuk 16. Adoptie

Art. 114. In artikel 8, §3, van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt de zinsnede "artikel 1231.31 van het Gerechtelijk Wetboek" vervangen door de zinsnede "artikel 1231.3 van het Gerechtelijk Wetboek".

Art. 115. Aan artikel 14, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"6° het onderzoek voeren, vermeld in artikel 1231.10, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek."

Art. 116. In artikel 16, 1°, en artikel 23, 1°, van hetzelfde decreet worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 117. In artikel 26, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "het intern verzelfstandigd agentschap Zorginspectie, opgericht bij besluit van de Vlaamse Regering van 26 maart 2004" vervangen door de zinsnede "Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein".

Hoofdstuk 17. Hulp- en dienstverlening aan gedetineerden

Art. 118. Aan artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Voor de gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, worden de volgende identificatiemiddelen gebruikt:

1° het identificatienummer van het Rijksregister, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die in het Rijksregister opgenomen is;

2° het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, vermeld in de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die niet in het Rijksregister opgenomen is."

Art. 119. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de zinsnede “, met uitzondering voor de taken van trajectbegeleiding” toegevoegd;

2° in het tweede lid worden tussen de woorden “het” en “digitaal” de woorden “kader van de organisatie van het” ingevoegd;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De personen die belast zijn met de beleidscoördinatie, de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren zijn verantwoordelijk voor de inhoud die ze ter beschikking stellen via het digitale systeem en voor het zorgvuldige gebruik van de gegevens, al dan niet persoonsgegevens, die ze verkregen hebben via het digitale systeem.”.

Hoofdstuk 18. Inwerkingtredingsbepaling

Art. 120. Artikel 4 tot en met 16, 64, 67, 78 en 79 treden in werking op 1 januari 2017.

Artikel 21 tot en met 32 treden in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum en uiterlijk op 1 januari 2018.

Artikel 69 heeft uitwerking met ingang van 31 december 2015.

Artikel 85 heeft uitwerking met ingang van 1 mei 2015.

Artikel 95 heeft uitwerking met ingang van 1 oktober 2015.

Artikel 96 en 97 treden in werking op de dag van de laatste bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van inhoudelijk dezelfde bepalingen, aangenomen door de andere deelentiteiten, bevoegd voor de gezinsbijslagen.

Artikel 98 heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2016.

Artikel 106 tot en met 109 hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2016.

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop artikel 17 tot en met 20, 33, 34, 35, 38 tot en met 41, 59, 80, 100 tot en met 103, 105 en 114 tot en met 117 in werking treedt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Onderwijs,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

ADVIES VAN DE COMMISSIE
VOOR DE BESCHERMING VAN DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER
van 16 maart 2016

Advies nr 12/2016 van 16 maart 2016

Betreft: advies inzake artikelen 118 en 119 van een voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin* (CO-A-2016-011)

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna WVP), inzonderheid artikel 29;

Gelet op het verzoek om advies van de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin ontvangen op 23/02/2016; Gelet op het verzoek om hoogdringende behandeling ontvangen op 02/03/2016;

Gelet op het verslag van de heer Frank Robben;

Brengt op 16 maart 2016 het volgend advies uit:

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (hierna de aanvrager), verzoekt bij hoogdringendheid om het advies van de Commissie aangaande artikelen 118 en 119 van een voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin*.

Context

2. Op 13 januari 2016 bracht de Commissie advies nr. 02/2016 uit met betrekking tot (een eerste versie van) het voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin*. Aangezien naderhand (o.a.) artikelen 118 en 119 nog aan de tekst van het voorontwerp werden toegevoegd waarvan de inhoud betrekking heeft op de toepassing van de beginselen inzake de bescherming van persoonsgegevens, worden deze alsnog voor advies aan de Commissie voorgelegd.
3. Deze nieuwe artikelen 118 en 119 van het voorontwerp van decreet betreffen de gegevensverwerking en informatie-uitwisseling in het raam van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden, zoals geregeld bij het decreet van 8 maart 2013 *betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden*.
4. Artikel 118 voert het gebruik in van het Rijksregisternummer (RRN) en -bij gebreke daaraan- het Identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (INSZ), als identificatiemiddelen bij de uitwisseling van persoonsgegevens van gedetineerden met het oog op de organisatie en opvolging van de hulp- en dienstverlening op maat van elke gedetineerde (invoeving van een vierde lid aan artikel 14 van voormeld decreet van 8 maart 2013).
5. Artikel 119 splitst de verantwoordelijkheid voor de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden op tussen:
 - enerzijds, de 'entiteit die verantwoordelijk is voor de coördinatie en ondersteuning van de organisatie van de hulp- en dienstverlening', die enkel verantwoordelijk blijft voor de verwerking die kadert in de organisatie van het door de Vlaamse Regering ter beschikking gestelde digitaal systeem en,
 - anderzijds, de onderscheiden hulp- en dienstverleners, die verantwoordelijk worden voor de door hen via/in het digitaal systeem ter beschikking gestelde informatie en het zorgvuldig gebruik van via/uit het digitaal systeem verkregen informatie

(invoeging van een derde lid en herwerking van het tweede lid van artikel 16 van voormeld decreet van 8 maart 2013)

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Gebruik RRN en INSZ voor de gegevensverwerking en -uitwisseling in het kader van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden

6. Artikel 118 van het voorontwerp van decreet voegt in artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 een vierde lid in dat voorschrijft dat voor de "uitwisseling" van persoonsgegevens van gedetineerden *"tussen de beleidscoördinatoren¹, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding² of de ondersteuning³, en de actoren⁴"*-in het kader van de organisatie en opvolging van de hulp- en dienstverlening op maat van elke gedetineerde- *"volgende identificatiemiddelen"* worden *"gebruikt"*:
- *"het identificatienummer van het Rijksregister, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die in het Rijksregister opgenomen is;*
 - *het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, vermeld in de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die niet in het Rijksregister opgenomen is."*
7. In het kader van een degelijke en accurate organisatie en opvolging van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden is het uiteraard onontbeerlijk dat de betrokken gedetineerden op unieke wijze worden geïdentificeerd. Het RRN en het INSZ zijn hiertoe geschikte instrumenten.
8. Het gebruik van het INSZ is krachtens artikel 8, §2, van de wet van 15 januari 1990 *houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid* vrij en behoeft dienvolgens geen verdere commentaar.

¹ Artikel 2, 2°, van het decreet van 8 maart 2013: *"beleidscoördinator: een personeelslid van de Vlaamse Gemeenschap belast met de beleidscoördinatie van de hulp- en dienstverlening in een gevangenis zoals bepaald in punt 5°"*.

² Artikel 12, lid 2, 2°, van het decreet van 8 maart 2013: *"trajectbegeleiding: voor de realisatie van het onthaal en de vraagverheldering bij gedetineerden, voor het verwijzen van de gedetineerde naar de hulp- en dienstverlening, voor het opstellen van een individueel hulp- en dienstverleningsplan op maat van de gedetineerde, voor de coördinatie, opvolging en afstemming van dat plan met het oog op continuïteit in de hulp- en dienstverlening tijdens en na de detentie"*.

³ Artikel 12, lid 2, 3°, van het decreet van 8 maart 2013: *"ondersteuning: voor het faciliteren van de praktische organisatie van de hulp- en dienstverlening"*.

⁴ Artikel 2, 1°, van het decreet van 8 maart 2013: *"actoren: organisaties die in het kader van de uitvoering van dit decreet hulp- en dienstverlening aanbieden in de gevangenissen"*.

9. Het gebruik van het RRN, daarentegen, is krachtens artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983 *tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen* (hierna WRR) onderworpen aan een voorafgaande machtiging door het Sectoraal comité van het Rijksregister. Deze machtiging is echter niet vereist wanneer een wet of decreet het gebruik van het RRN rechtstreeks en expliciet in hoofde van de gebruiker voorschrijft.⁵
10. De actuele formulering van artikel 118 van het voorontwerp van decreet kan niet beschouwd worden als een rechtstreeks en expliciet voorgeschreven gebruik van het RRN in hoofde van de onderscheiden gebruikers, zijnde *"beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren"*, waardoor nog een machtiging zal moeten worden bekomen bij het Sectoraal comité van het Rijksregister. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat dit Comité enkel die overheden, instellingen of personen kan machtigen opgesomd in artikel 5 WRR. Het is op dit ogenblik niet duidelijk of de *"beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren"* allen kunnen gekwalificeerd worden als een van de overheden, instellingen of personen, opgesomd in artikel 5 WRR, waardoor het effectief bekomen van een machtiging mogelijks problematisch kan zijn in hoofde van de ene of de andere.
11. De Commissie adviseert dan ook om in het voorontwerp van decreet zelf de *"beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren"*, geïmplementeerd in artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013, expliciet te machtigen het RRN van de gedetineerden die beroep doen op hulp- en dienstverlening, zoals geregeld bij decreet van 8 maart 2013, te gebruiken in het kader van de verwerking en uitwisseling van de persoonsgegevens van deze gedetineerden met het oog op de organisatie en opvolging van de hulp- en dienstverlening.
12. De Commissie wijst er wel op dat eenieder die gemachtigd is het RRN te gebruiken artikel 10 WRR moet naleven en een consultant inzake informatieveiligheid en bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet aanstellen, waarvan de identiteit zal moeten worden meegedeeld aan het Sectoraal comité van het Rijksregister. Daarenboven kan dit Comité elke gemachtigde verzoeken om periodiek een evaluatieformulier in verband met de informatiebeveiliging in te vullen.

⁵ Zie Advies nr. 35/1995 door de Commissie uitgebracht op 22 december 1995; Advies nr. 18/2010 door de Commissie uitgebracht op 9 juni 2010; Advies nr. 18/2012 door de Commissie uitgebracht op 23 mei 2012; Beraadslaging RR nr. 06/2006 van 1 maart 2006; Beraadslaging RR nr. 77/2009 van 23 december 2009 en Beraadslaging RR nr. 09/2013 van 16 januari 2013.

2. Aanduiding verantwoordelijken voor de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de organisatie en opvolging van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden via het door de Vlaamse Regering ter beschikking gesteld digitaal systeem

13. Artikel 1, §4, tweede lid, WVP bepaalt dat indien het doel en de middelen voor de verwerking door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie zijn bepaald, de verantwoordelijke voor de verwerking⁶ diegene is die door of krachtens de wet, het decreet of de ordonnantie als dusdanig wordt aangewezen.⁷
14. Het huidige artikel 16, tweede lid, van het decreet van 8 maart 2013 duidt als enige verantwoordelijke voor de verwerking van de persoonsgegevens inzake hulp- en dienstverlening aan gedetineerden in het daarvoor ter beschikking gestelde digitaal systeem *"de entiteit die verantwoordelijk is voor de coördinatie en de ondersteuning van de organisatie van de hulp- en dienstverlening"* aan.
15. Artikel 119 van het voorontwerp van decreet wil, enerzijds, de verantwoordelijkheid van voormelde 'entiteit' beperken tot de verwerking van de persoonsgegevens *"in het kader van de organisatie van"* het digitaal systeem.
- Anderzijds, duidt het *"de personen die belast zijn met de beleidscoördinatie, de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren"* aan als *"verantwoordelijk voor de inhoud die ze ter beschikking stellen via het digitale systeem en voor het zorgvuldig gebruik van de gegevens, al dan niet persoonsgegevens, die ze verkregen hebben via het digitaal systeem"*.
16. De Commissie neemt akte van deze herverdeling van verantwoordelijkheden van de betrokken partijen. Zij wijst er evenwel, voor de volledigheid, op dat het niet is uitgesloten dat ook de in artikel 16, tweede lid, van het decreet van 8 maart 2013 aangewezen 'entiteit' informatie ter beschikking stelt via het digitale systeem en eveneens gebruik maakt van informatie die ze verkreeg via het digitaal systeem, waardoor haar verantwoordelijkheid

⁶ Artikel 1, §4, eerste lid, WVP: *"Onder verantwoordelijke voor de verwerking wordt de natuurlijke persoon of de rechtspersoon, de feitelijke vereniging of het openbaar bestuur verstaan die alleen of samen met anderen het doel en de middelen voor de verwerking van persoonsgegevens bepaalt."*

⁷ Reeds in haar advies nr. 21/2012 van 4 juli 2012 met betrekking tot de organisatie van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden wees de Commissie op het belang van aanduiding wie in het door de Vlaamse Regering ter beschikking te stellen digitaal systeem voor wat de verantwoordelijke voor de verwerking is. In randnr. 19 van advies nr. 21/2012 motiveerde de Commissie: *"Gelet op het feit dat een waaier aan gegevens wordt verwerkt, waaronder ook gevoelige in de ruime zin van het woord, moet in het decreet worden verduidelijkt wie verantwoordelijke voor de verwerking voor welke gegevensverwerkingen is zodat een gedetineerde ten minste weet bij wie hij zijn recht van inzage/verbetering kan uitoefenen."*

moeilijk te allen tijde kan worden beperkt tot de verwerking van de persoonsgegevens louter "in het kader van de organisatie van" het digitaal systeem.⁸

17. Daarnaast wijst de Commissie erop dat de aanduiding van de verantwoordelijke voor de verwerking tevens aan de betrokken(en) gedetineerden moet toelaten op een vlotte manier de hen door de WVP toegekende rechten (recht van inzage/verbetering/verzet) uit te oefenen; en dus te weten tot wie zich daarvoor te moeten richten (zie voetnoot 6).

Gelet op de voorgenomen uitsplitsing van verantwoordelijkheden adviseert de Commissie dan ook om in het belang van de betrokken(en) gedetineerden op transparante wijze (al dan niet in het voorontwerp van decreet zelf) een 'single point of contact' aan te duiden tot wie de betrokkenen zich te allen tijde kunnen richten.

III. BESLUIT

18. Gelet op het voorgaande is de Commissie van oordeel dat artikelen 118 en 119 van het voorontwerp van decreet voldoende waarborgen zou kunnen bieden wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft op voorwaarde dat wordt verholpen aan volgende opmerkingen:

- expliciete machtiging tot gebruik van het RRN in het voorontwerp van decreet zelf in hoofde van de beleidscoördinatoren, de personen belast met trajectbegeleiding of ondersteuning en de actoren in het kader van de organisatie en opvolging van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden zoals geregeld bij decreet van 8 maart 2013 (zie randnummer 11);
- aanduiding van een 'single point of contact' voor de betrokkenen in het kader van de organisatie en opvolging van de hulp- en dienstverlening aan gedetineerden via het door de Vlaamse Regering ter beschikking gesteld digitaal systeem (zie randnummer 17).

⁸ Naar analogie met de bedenkingen van de Commissie in advies nr. 63/2013 van 10 december 2013 *betreffende een voorontwerp van decreet betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in zorg* (randnr. 17).

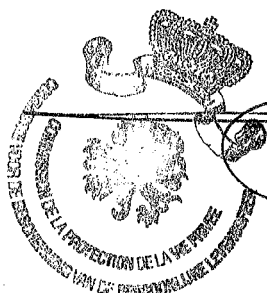
OM DEZE REDENEN

Brengt de Commissie een gunstig advies uit over artikelen 118 en 119 van het voorontwerp van decreet *houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin* op voorwaarde dat wordt verholpen aan de hiervoor vermelde opmerkingen.

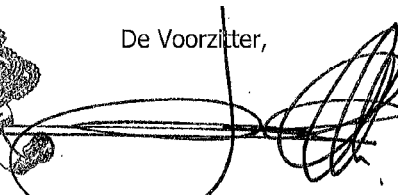
De Wnd. Administrateur,

An Machtens

De Voorzitter,

Willem Debeuckelaere

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 59.000/1/3
van 25 maart 2016

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap
‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein
Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’

Op 23 februari 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’.

De hoofdstukken 1, 10, 11 en 18 zijn door de eerste kamer onderzocht op 17 maart 2016. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraad, voorzitter, Wouter PAS en Patricia DE SOMERE, staatsraden, Marc RIGAUX, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

De hoofdstukken 1 tot 9 en 12 tot 18 zijn door de derde kamer onderzocht op 15 maart 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Johan PUT en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS en Brecht STEEN, eerste auditeurs, en Melissa CELIS en Tim CORTHAUT, auditeurs.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 25 maart 2016.

*

Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VORMVEREISTEN

1. Luidens artikel 4, eerste lid, van het decreet van 20 januari 2012 ‘houdende een vernieuwd jeugd- en kinderrechtenbeleid’ wordt bij elk ontwerp van decreet dat wordt ingediend bij het Vlaams Parlement, een kind- en jongereneffectrapport, afgekort JoKER, gevoegd, als de voorgenomen beslissing het belang van personen jonger dan vijftientig jaar rechtstreeks raakt.

Luidens artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 ‘tot instelling van een kind- en jongere-effectrapport’ kan een voorontwerp van decreet waarvoor de verplichting geldt, bedoeld in artikel 4 van het decreet van 20 januari 2012, door de Vlaamse Regering enkel worden goedgekeurd als het vergezeld is van een kind- en jongereneffectrapport dat is opgesteld overeenkomstig de bepalingen van het decreet. De minister, bevoegd voor de coördinatie van de rechten van het kind, verstrekt daartoe een methodiek en ziet toe op de naleving van de kind- en jongereneffectrapportageverplichting. Wanneer een reguleringsimpactanalyse wordt gemaakt, wordt het kind- en jongereneffectrapport geïntegreerd in deze reguleringsimpactanalyse.

Uit de aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, bezorgde stukken, blijkt niet dat een kind- en jongereneffectenrapport werd opgemaakt, wat wordt bevestigd door de gemachtigde.

De gemachtigde verklaarde in dit verband het volgende:

“Er werd geen kind- en jongere-effectrapport (JoKER) opgesteld. Volgens omzendbrief VR 2014/13 van 14 maart 2014 betreffende ‘Regelgevingsagenda, reguleringsimpactanalyse en compensatieregel administratieve lasten’ gelden voor de beoordeling van de toepassing van de verplichting om een JoKER op te stellen ook de RIA-uitzonderingsgronden en kan er geen JoKER worden opgemaakt wanneer niet tegelijkertijd een RIA wordt opgemaakt (blz. 9).

In de nota’s aan de Vlaamse Regering met het oog op de twee principiële goedkeuringen van het voorontwerp van decreet is aan de hand van de uitzonderingsgronden gemotiveerd waarom geen RIA werd opgesteld”.²

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² In de *bis*nota aan de leden van de Vlaamse Regering (blz. 11) wordt de volgende motivering gegeven waarom geen RIA werd opgesteld:

“De toegevoegde bepalingen betreffen vooral technische aanpassingen van de regelgeving of procedurele aangelegenheden. Als sommige bepalingen al een inhoudelijke impact zouden hebben voor de doelgroep, dan is die impact zeer beperkt. Met betrekking tot die bepalingen moet bijgevolg geen RIA worden opgesteld.”

Het ontwerp bevat evenwel een aantal bepalingen die wel degelijk rechtstreeks het belang van personen jonger dan vijftientig jaar kunnen raken, zoals verschillende bepalingen inzake bijzondere jeugdbijstand en integrale jeugdhulp (hoofdstukken 5 en 6 van het ontwerp) en de artikelen 84, 2°, en 112 van het ontwerp. Over dergelijke bepalingen dient een kind- en jongereneffectenrapport te worden opgemaakt, en dit op grond van artikel 4, eerste lid, van het decreet van 20 januari 2012 en artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008. Hiervan kan niet worden afgeweken middels een omzendbrief. Uit artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 blijkt bovendien *a contrario* dat ook in het geval geen RIA-analyse voorhanden is, een kind- en jongereneffectrapport moet worden opgesteld.

2. Volgens de gemachtigde werd niet omtrent alle artikelen van het ontwerp advies gevraagd aan de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid. Zij voerde in dit verband aan dat de betrokken artikelen niet van strategisch belang werden geacht, maar slechts een beperkt inhoudelijke impact voor de betrokkenen hebben.

Bij artikel 4, § 2, 1°, van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers’ wordt evenwel voorgeschreven dat alle voorontwerpen van decreet inzake het Vlaamse welzijns-, gezondheids- en gezinsbeleid waaraan de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring heeft gehecht, om advies aan de genoemde adviesraad worden voorgelegd. Of een voorontwerp al dan niet van strategisch belang is, speelt daarbij, in tegenstelling wat voor reglementaire besluiten het geval is, geen rol, net zo min als de vraag of de inhoudelijke draagwijdte al dan niet beperkt is.

De artikelen waarover de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid nog niet om advies is gevraagd, moeten alsnog om advies aan die strategische adviesraad worden voorgelegd.

3. Artikel 111 van het ontwerp heeft mede betrekking op de financiering van taken die thans worden uitgevoerd door de justitiehuisen. In dit verband dient rekening te worden gehouden met artikel 2, derde lid, van het samenwerkingsakkoord van 17 december 2013 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap ‘met betrekking tot de uitoefening van de opdrachten van de Justitiehuisen’, dat bepaalt:

“De partijen verbinden er zich toe om in het kader van het IMCJH voorafgaand overleg te plegen over :

- de wijziging van de opdrachten van de Justitiehuisen;
- alle initiatieven van de partijen die *een* impact hebben of kunnen hebben op de uitvoeringscapaciteit van de Justitiehuisen in de uitoefening van hun opdrachten.”

Aangezien het genoemde artikel 111 de basis kan vormen voor een bijkomende financiering van opdrachten die thans deel uitmaken van de opdrachten van de justitiehuisen, kan

het een impact hebben op de uitvoeringscapaciteit van de justitiehuizen en dient er derhalve overleg over te worden gepleegd met de federale overheid.

4. Volgens de gemachtigde liggen de artikelen 118 en 119 van het ontwerp thans om advies voor bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, die tegelijkertijd met de Raad van State om advies is gevraagd.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat het aanbeveling verdient een ontwerp slechts aan de Raad van State voor te leggen nadat het alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding heeft doorgemaakt. Aldus wordt vermeden dat de Raad van State opnieuw om advies dient te worden gevraagd ten gevolge van wijzigingen aan de voorgelegde tekst.³

5. Mocht het vervullen van de zo-even genoemde vormvereisten nog aanleiding geven tot wijzigingen aan het ontwerp, dan dienen die wijzigingen ter vervulling van het bij artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State opgelegde vereiste nog om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

ALGEMENE OPMERKINGEN

In de memorie van toelichting wordt uiteengezet dat met het ontwerp “een aantal noodzakelijke aanpassingen en toevoegingen” worden aangebracht in decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Naast wetgevingstechnische aspecten blijkt het ontwerp ook “een aantal meer inhoudelijke aspecten [te omvatten], waar een aangepaste regelgeving zich opdringt, onder meer als gevolg van de Zesde Staatshervorming”. Een aantal bepalingen van het ontwerp zijn niet alleen autonome bepalingen, maar zijn dermate belangrijk dat het voor de transparantie en de toegankelijkheid van de regelgeving een slechte zaak is om ze in dit ontwerp van verzameldecreet op te nemen.

Dat is het geval voor artikel 36 van het ontwerp, waarbij de Vlaamse Regering op algemene wijze wordt gemachtigd om regels van programmatie, erkenning en financiering te bepalen voor samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheid, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform. Er kan in dit verband ook worden verwezen naar de artikelen 110 en 111 van het ontwerp, waarbij een nieuwe subsidieregeling wordt uitgewerkt voor initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf. De ontworpen decretale bepalingen zullen als rechtsgrond fungeren voor substantiële uitvoeringsregels. Artikel 112 van het ontwerp bevat een belangrijke autonome regeling inzake de mogelijkheid voor personeelsleden die toezicht houden op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, om persoonsgegevens te raadplegen. Artikel 113 van het ontwerp heeft betrekking op de raadpleging van persoonsgegevens in het kader van de accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

³ Zie adv.RvS 58.729/AV van 26 januari 2013 over een voorontwerp van wet ‘inzake aanvullende maatregelen ter bestrijding van terrorisme’, *Parl.St.* Kamer 2015-16, nr. 54-1727/001, 89-90.

Elk van deze bepalingen is beduidend minder goed vindbaar voor de niet-ingewijde burger wanneer ze, zoals nu het geval is, voorkomen in een verzameldecreet dat voor het overige wijzigingsbepalingen bevat van technische aard. Op basis van het opschrift van het ontworpen decreet kan die burger allerm minst verwachten dat erin dergelijke belangrijke autonome bepalingen voorkomen. De Raad van State dringt er dan ook op aan dat de aangehaalde bepalingen worden ingediend als afzonderlijke ontwerpen van decreet, die dan tegelijkertijd met het ontworpen verzameldecreet kunnen worden besproken in het Vlaams Parlement. Een andere mogelijkheid is dat de aangehaalde bepalingen worden omgewerkt tot wijzigingen van een of meer bestaande autonome decreten waar ze inhoudelijk op hun plaats zijn, althans indien dergelijke decreten voorhanden zijn.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

HOOFDSTUK 1 – ALGEMENE BEPALING

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 2 – GEZONDHEIDSZORG EN WOONZORG

Afdeling 1 – Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

Algemene opmerkingen

1. Artikel 2 van het ontwerp strekt tot het verlenen van een machtiging aan de Vlaamse Regering om het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg (hierna: het instituut) op te richten of om aan de oprichting ervan mee te werken. Luidens artikel 3, § 1, 1°, van het ontwerp zal dit instituut de rechtsvorm moeten aannemen van een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen. Ook al moet de oprichting formeel nog gebeuren overeenkomstig de regels die gelden voor een dergelijke privaatrechtelijke vereniging, toch is het de overheid die (mee) over de oprichting van het instituut zal beslissen. Onrechtstreeks machtigt de decreetgever aldus de Vlaamse Regering om een gedecentraliseerde instelling op te richten in de zin van artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. Bij die wetsbepaling worden de gemeenschappen en de gewesten gemachtigd om, in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren, gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen op te richten of kapitaalparticipaties te nemen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals heeft benadrukt, biedt artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ruime mogelijkheden. Bij de uitoefening van de hem toegekende bevoegdheid is de decreetgever aan geen vooraf bepaalde organisatievorm gebonden. Hij kan van geval tot geval de doelstellingen van de op te richten instelling bepalen, en onder meer de samenstelling van de bestuursorganen, de bevoegdheden en de werking ervan regelen. Hij kan voor de bepaling van het statuut van de rechtspersoon echter ook gebruik maken van een bestaand type, zoals een vereniging zonder winstoogmerk of zoals in dit geval, elke privaatrechtelijke vereniging die aan het belangrijkste kenmerk voldoet van een vereniging

zonder winstoogmerk, namelijk dat het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen. In essentie wordt het hiermee mogelijk gemaakt om een rechtsvorm naar buitenlands recht te gebruiken die dezelfde kenmerken vertoont als de rechtsvorm van een vereniging zonder winstoogmerk naar Belgisch recht.

Op zich is het privaatrechtelijke procedé, zoals dit ook in de ontworpen bepalingen wordt gevolgd, niet onverenigbaar met artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Het in dat artikel vervatte legaliteitsbeginsel moet evenwel in acht worden genomen, wat inhoudt dat de essentiële regels betreffende de oprichting, de samenstelling, de bevoegdheid, de werking en het toezicht bij decreet moeten worden vastgesteld. Ook de rechtspersoonlijkheid kan enkel bij decreet worden toegekend.

2. Uit artikel 3, § 1, 1°, van het ontwerp vloeit weliswaar voort dat het instituut over rechtspersoonlijkheid zal beschikken en de artikelen 2 en 3, § 1, van het ontwerp lijken de essentiële regels betreffende de oprichting en de samenstelling⁴ van de vereniging te bevatten. Op een aantal punten lijken de artikelen 2 en 3 van het ontwerp evenwel op gespannen voet te staan met het in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 vervatte legaliteitsbeginsel.

2.1. Bij artikel 2, eerste lid, van het ontwerp worden de opdrachten van het instituut vastgelegd, maar de Vlaamse Regering wordt bij artikel 2, derde lid, van het ontwerp gemachtigd om die opdrachten “nader [te] regelen” en om aan het instituut “bijkomende opdrachten toe [te] vertrouwen”. In de beheersovereenkomst bedoeld in artikel 3, § 3, van het ontwerp kunnen bovendien “specifieke opdrachten” worden opgenomen en kunnen “de sectoren” worden bepaald waarop de werking van het instituut betrekking heeft (zie daarover ook opmerking 3).

Om met het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in overeenstemming te zijn, zal de Vlaamse Regering die ontworpen machtigingen evenwel niet mogen aanwenden om nieuwe opdrachten aan het instituut toe te vertrouwen die een essentiële wijziging van de opdrachten van het instituut inhouden. Een dergelijke wijziging kan immers slechts bij decreet gebeuren. Het opnemen van nieuwe opdrachten, het nader uitwerken van bestaande opdrachten en het bepalen van de betrokken sectoren zullen bijgevolg steeds verband moeten houden met de indicatoren ter verbetering van de kwaliteit van zorg in diverse sectoren van de Vlaamse Gezondheidszorg en de woonzorg, zoals omschreven in artikel 2, eerste lid, van het ontwerp.

2.2. Er mag worden aangenomen dat de decreetgever door de keuze van de specifieke rechtsvorm van een vereniging zonder winstoogmerk, bedoeld in de wet van 27 juni 1921 ‘betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen’, op voldoende wijze de werking van de vereniging zou regelen, aangezien de essentiële werkingsregels van deze vereniging in voldoende mate in deze wet zijn geregeld. In dit geval wordt echter geen dergelijke specifieke rechtsvorm gekozen. Door in

⁴ De Vlaamse Regering wordt bij artikel 3, § 4, van het ontwerp gemachtigd om nadere regels te bepalen betreffende de in artikel 3, § 1, 2° en 3°, ervan bepaalde voorwaarden waaraan het instituut moet voldoen, maar die machtiging omvat geen andere elementen betreffende de samenstelling van het instituut dan degene die reeds in de laatstgenoemde voorwaarden voorkomen, namelijk de wijze van vertegenwoordiging van de betrokken sectoren en van de relevante entiteiten van de Vlaamse administratie.

artikel 3, § 1, 1°, van het ontwerp te bepalen dat het instituut moet zijn opgericht als een “privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen”, komen naast de vereniging zonder winstoogmerk naar Belgisch recht in theorie een hele waaier van buitenlandse rechtsvormen in aanmerking met als enig essentieel kenmerk dat bij wet aan de leden geen vermogensvoordeel mag worden bezorgd. Aldus zou de decreetgever nalaten om te bepalen welke werkingsregels op de privaatrechtelijke vereniging van toepassing zijn. Om in overeenstemming te blijven met artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, moet bijgevolg voor een welbepaalde rechtsvorm worden gekozen.

Doordat de Vlaamse Regering volgens de ontworpen bepaling vrij wordt gelaten om de concrete rechtsvorm te kiezen, worden de essentiële elementen van de werking van het instituut niet bij decreet geregeld. Het ontworpen vereiste dat de rechtsvorm moet waarborgen dat aan de leden geen vermogensvoordeel kan worden bezorgd, lijkt geen voldoende regeling in te houden van deze essentiële elementen, aangezien daarmee niets wordt bepaald over de wijze waarop de organen van de vereniging werken, hoe haar beslissingen bekend worden gemaakt, hoe de administratie en de boekhouding moet worden gevoerd, enzovoort.

Bovendien wordt de Vlaamse Regering bij artikel 3, § 4, van het ontwerp gemachtigd om de “nadere regels” te bepalen met betrekking tot de actieve betrokkenheid van bepaalde organisaties bij de werking en de besluitvorming van het instituut. Tevens wordt ze bij artikel 3, § 3, tweede lid, 3°, van het ontwerp gemachtigd om in een beheersovereenkomst met het instituut “de randvoorwaarden voor de werking” te bepalen. Die machtigingen kunnen er geenszins toe leiden dat de Vlaamse Regering, hetzij bij besluit, hetzij in de beheersovereenkomst, essentiële werkingsregels uitwerkt naast de – beperkte – ontworpen decretale regeling van de werking van het instituut (zie ook opmerking 3). Veeleer moet het ontwerp worden aangevuld met dergelijke essentiële werkingsregels, bij voorkeur door de keuze voor een specifieke rechtsvorm.

De keuze voor de Belgische rechtsvorm van een vereniging zonder winstoogmerk lijkt alleszins op het eerste gezicht niet in strijd met het Europese recht, aangezien er geen voorwaarden worden opgelegd om een markt te kunnen betreden. Het gaat immers om de overheid die voor de vervulling van een overheidstaak (verbetering van de kwaliteit van de gezondheidszorg en de woonzorg) gebruik maakt van een privaatrechtelijke rechtsvorm; de keuze voor een welbepaalde rechtsvorm kan dan ook niet worden beschouwd als een beperking van het vrije verkeer van diensten of van de vrijheid van vestiging.

2.3. De ontworpen regeling bevat geen enkele bepaling inzake het toezicht op de vereniging. Aangezien de beheersovereenkomst bedoeld in artikel 3, § 3, van het ontwerp op dat punt ook geen elementen van dat toezicht kan regelen (zie opmerking 3), zal het ontwerp moeten worden aangevuld met een dergelijke regeling.

3. Het regelen van de specifieke opdrachten van het instituut, van de sectoren waarop de werking van het instituut betrekking heeft, alsook van de randvoorwaarden voor de werking van het instituut in een beheersovereenkomst is ook in strijd met de regels en de beginselen die de uitoefening van de normatieve functie beheersen. Die regels staan immers eraan in de weg dat

een beheersovereenkomst meer inhoudt dan de praktische concretisering van bepalingen die door de daartoe bij of krachtens de Grondwet aangewezen organen tot stand zijn gebracht.

4. De decreetgever zou aan het op te richten instituut de vorm kunnen geven van een privaatrechtelijke vereniging, hetgeen onder meer tot gevolg heeft dat voor al wat niet uitdrukkelijk in het decreet geregeld wordt, de wet van 27 juni 1921 van toepassing is, althans voor zover gekozen wordt voor een rechtsvorm naar Belgisch recht. Maar ook deze keuze kan tot praktische toepassingsmoeilijkheden aanleiding geven. Zo bemoeilijkt het aanwenden van de rechtsfiguur van de privaatrechtelijke vereniging de inpassing van de opgerichte instelling in het geheel der regels die het overheidsoptreden beheersen. Bovendien creëert het aanwenden van het procedé verwarring over de aard van het op te richten instituut dat ondanks haar kwalificatie als privaatrechtelijke vereniging, in feite vrij ver verwijderd is van wat men van een privaatrechtelijke vereniging, zoals bijvoorbeeld een vereniging zonder winstoogmerk, kan verwachten. De vraag rijst dan ook of het niet beter is om het instituut op te richten onder de vorm van een rechtspersoon *sui generis*, temeer daar, zoals zo-even al is uiteengezet, artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 daartoe zeer ruime mogelijkheden biedt.

Artikel 2

Aangezien de definitie van woonzorg in artikel 2, tweede lid, 2°, van het ontwerp niet verschilt van de definitie van het begrip woonzorg in artikel 2, 1°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, kan de ontworpen bepaling beter als volgt worden geredigeerd:

“2° woonzorg: woonzorg als vermeld in artikel 2, 1°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009”.

Afdeling 2 – Preventief gezondheidsbeleid

Onderafdeling 1 – Tabaksontwenning

Bij deze onderafdeling zijn geen opmerkingen te maken.

Onderafdeling 2 – Wijzigingen van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid

Artikelen 9 en 10

De artikelen 9, 2°, en 10, 2°, van het ontwerp strekken ertoe voor partnerorganisaties en voor organisaties met terreinwerking de bepaling te schrappen die inhoudt dat een voorziening waarmee de Vlaamse Regering een beheersovereenkomst sluit als een dergelijke organisatie, geacht wordt te zijn erkend als een dergelijke organisatie voor de duur van de beheersovereenkomst. Blijkens de memorie van toelichting gaan de stellers van het ontwerp ervan uit dat daardoor geen formele erkenning (naast het sluiten van een beheersovereenkomst) meer vereist is, hetgeen zou neerkomen op een vereenvoudiging en het ook mogelijk zou maken

om een beheersovereenkomst te sluiten met organisaties uit het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad zoals de Stichting Kankerregister of de Stichting tegen Kanker, die niet “unicommunautair Nederlandstalig” zijn, teneinde deze organisaties te kunnen subsidiëren. De Stichting Kankerregister is overigens een door de federale overheid opgerichte stichting van openbaar nut.⁵

Overeenkomstig artikel 128, § 2, van de Grondwet kunnen decreten van de Vlaamse Gemeenschap in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad slechts uitwerking hebben ten aanzien van instellingen die er gevestigd zijn en die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, dit zijn de zogenaamde unicommunautaire Nederlandstalige instellingen. De vraag rijst evenwel of de ontworpen schrapping van de formele erkenning het mogelijk maakt dat, ook voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, de samenwerking met de betrokken organisaties door middel van een beheersovereenkomst rechtsgevolgen kan hebben in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Voor organisaties die als bicommunautaire instellingen moeten worden beschouwd, is immers de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd, wat betreft het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Overigens is de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie partij bij het protocolakkoord van 24 juni 2013 tussen de federale overheid en de overheden bedoeld in de artikelen 128, 130 en 135 van de Grondwet ‘inzake de activiteiten en financiering van het kankerregister’.⁶

Het komt de Raad van State dan ook voor dat dergelijke beheersovereenkomsten enkel doorgang kunnen vinden indien het toepassingsgebied ervan beperkt wordt tot het Nederlandse taalgebied, nog afgezien van de vraag of het niet raadzaam is om over een dergelijke samenwerking met organisaties waarvan de activiteiten zich over het hele Belgische grondgebied uitstrekken, een samenwerkingsakkoord te sluiten met de federale overheid⁷ en met de overige gemeenschappen, eventueel ter aanvulling van het voornoemde protocolakkoord.

Afdeling 3 – Eerstelijnsgezondheidszorg

Onderafdeling 1 – Huisartsenkringen

Bij deze onderafdeling zijn geen opmerkingen te maken.

Onderafdeling 2 – Impulseo

Bij deze onderafdeling zijn geen opmerkingen te maken.

⁵ Zie de artikelen 138 en 139 van de wet ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’, gecoördineerd op 10 mei 2015.

⁶ Artikel 1 van dit protocolakkoord bepaalt dat het geen samenwerkingsakkoord is in de zin van artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Gelet op de inhoud ervan lijkt het echter wel degelijk te gaan om een dergelijk samenwerkingsakkoord waarvoor bovendien, gelet op de erin vervatte financiële engagementen van de verscheidene partijen bij dat akkoord, de instemming van hun parlementen is vereist.

⁷ Op grond van haar materiële bevoegdheden zoals de residuaire bevoegdheid inzake de uitoefening van de geneeskunde.

Onderafdeling 3 – Geïntegreerde diensten voor thuisverzorgingAlgemene opmerking

De artikelen 21 tot 32 van het ontwerp strekken ertoe de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging (GDT), waarvoor de gemeenschappen ingevolge de Zesde Staatshervorming bevoegd zijn geworden,⁸ te integreren in het decreet van 3 maart 2004 ‘betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders’ en ze te verwijderen uit artikel 170, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’. In de artikelen 8 tot 13 van dat decreet worden nu al de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg (SEL) geregeld. Het gaat evenwel om dezelfde organisaties, die dus een erkenning als SEL en als GDT kunnen verkrijgen.⁹ De vraag rijst dan ook of, nu de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is geworden voor de twee soorten erkenningsregelingen, er niet beter kan worden geopteerd – indien niet nu dan toch op relatief korte termijn – voor de integratie in een enkele erkenningsregeling met een enkele benaming.

Artikel 32

Artikel 32 van het ontwerp strekt tot de opheffing van de vermelding van de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging in artikel 170, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008. Aangezien de financiering van geïntegreerde diensten voor thuisverzorging door de federale overheid is geregeld in artikel 36*terdecies* van de wet ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, gecoördineerd op 14 juli 1994, is het raadzaam om die wetsbepaling eveneens op te heffen. De gemachtigde stemde in met deze suggestie.

Afdeling 4 – Erkenning van gezondheidszorgberoepenOnderafdeling 1 – Bezwaar inzake de erkenning van gezondheidszorgberoepenArtikel 33

Artikel 33 van het ontwerp strekt ertoe aan de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers een nieuwe opdracht toe te kennen, namelijk het uitbrengen aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het gezondheidsbeleid, van een advies over het bezwaar tegen een voornemen van beslissing over de erkenning van artsen-specialisten en van huisartsen, alsook van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van een bijzondere beroepstitel. In de memorie van toelichting wordt uiteengezet dat ervoor wordt gekozen om enkel te voorzien in een administratieve beroepsprocedure voor de gezondheidsberoepen waarvoor een meerjarige stage is

⁸ Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, alsook *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 5 en 40.

⁹ Zie *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 1975/1, 44. Zie ook <http://zorg-en-gezondheid.be/samenwerkingsinitiatieven-eerstelijnsgezondheidszorg-sel-en-geïntegreerde-diensten-thuisverzorging>, waar gewag wordt gemaakt van “een GDT, dat in wezen dezelfde organisatie is als het SEL”.

voorgeschreven en waarvoor in de bestaande federale regelgeving reeds voorzien was in een dergelijke beroepsprocedure.

De vraag rijst evenwel of dergelijke historische redenen (het reeds bestaan van een bezwaarprocedure in de federale regelgeving) op afdoende wijze de nieuwe beleidskeuze kunnen verantwoorden om slechts voor een aantal gezondheidsberoepen te voorzien in de mogelijkheid van een administratieve beroepsprocedure. Ook het gegeven dat de betrokken erkenningsbeslissingen volgen op een meerjarige opleiding verantwoorden op zich nog niet deze verschillende behandeling. Indien de stellers van het ontwerp deze verschillende behandeling wensen te handhaven, zullen ze die beter moeten verantwoorden in de memorie van toelichting.

Onderafdeling 2 – Wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015

Artikel 34

Artikel 34 van het ontwerp strekt tot de invoering van een erkenning van rechtswege als kinesitherapeut van de houder van een universitair diploma in de kinesitherapie of een diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit in de kinesitherapie dat een opleiding van ten minste vier jaar voltijds onderwijs bekroont. Daartoe wordt een derde lid toegevoegd aan artikel 43, § 2, van de wet ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’, gecoördineerd op 10 mei 2015.

De gemeenschappen zijn weliswaar bevoegd voor de regeling van de erkenningsprocedure voor dit gezondheidszorgberoep en kunnen bijgevolg voorzien in een erkenning van rechtswege nadat is gebleken dat voldaan is aan de erkenningsvoorwaarden die door de federale overheid worden vastgesteld.¹⁰ In het ontworpen derde lid worden de diplomavoorwaarden overgenomen die reeds worden bepaald in het tweede lid en waarvoor de federale overheid bevoegd is. Het staat niet aan de gemeenschappen om deze erkenningsvoorwaarden over te nemen in hun regelgeving, ook al beperken ze zich tot het woordelijk hernemen ervan.

Bovendien wordt niet verwezen naar de voorwaarden en de regels die de Koning overeenkomstig het eerste lid kan bepalen voor (onder meer) het verkrijgen van de erkenning als kinesitherapeut. In de memorie van toelichting wordt gewag gemaakt van de analogie met de reeds bestaande erkenning van rechtswege van vroedvrouwen, maar daarbij wordt uit het oog verloren dat voor die erkenning niet voorzien is in de mogelijkheid om naast de diplomavereisten ook andere erkenningsvoorwaarden te bepalen.¹¹ De gemeenschappen moeten bij het uitwerken van een erkenningsprocedure rekening houden met de bestaande federale erkenningsvoorwaarden, ook voor erkenningsvoorwaarden die krachtens de wet door de Koning kunnen worden vastgesteld.

¹⁰ Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, alsook *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 47.

¹¹ Zie de artikelen 62 en 63 van de wet ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’, gecoördineerd op 10 mei 2015.

De ontworpen bepaling moet dan ook als volgt worden geredigeerd:

“De erkenning als kinesitherapeut wordt van rechtswege toegekend aan de houder van een in het tweede lid bedoelde diploma, op voorwaarde dat de houder ook voldoet aan de voorwaarden die zijn vastgesteld overeenkomstig het eerste lid.”

Onderafdeling 3 – Opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen

Artikel 35

Artikel 35 van het ontwerp strekt tot de opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van artsen-specialisten en van huisartsen’ op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum.¹² Er wordt terecht gekozen – zoals in de memorie van toelichting wordt uiteengezet – voor een opheffing bij decreet, en niet bij besluit van de Vlaamse Regering, omdat een paar bepalingen van het koninklijk besluit van 21 april 1983 bij wet zijn vervangen en dus wetskrachtig zijn.

Ook indien de ontworpen opheffingsbepaling enkel uitwerking kan hebben binnen de bevoegdheidssfeer van de Vlaamse Gemeenschap, moet hoofdstuk IV van het betrokken besluit van die opheffing worden uitgezonderd. Die bepalingen hebben immers betrekking op de erkenningsvoorwaarden voor stagemeesters en stagediensten. Daarover heeft de Raad van State in advies 58.611/VR/3 van 20 januari 2016 het volgende uiteengezet:¹³

“3. In de ontworpen regeling komen naast procedurebepalingen met betrekking tot de erkenning van de gezondheidszorgbeoefenaars als dusdanig (in dit geval de apothekers die houder zijn van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker), ook procedurebepalingen voor met betrekking tot de erkenning van de stagediensten en de stagemeesters en van de voortgezette opleiding. De vraag rijst of de gemeenschappen sinds de Zesde Staatshervorming ook bevoegd zijn geworden voor de individuele erkenning van en de regeling van de erkenningsprocedure voor stagediensten, stagemeesters en voortgezette opleidingen, wanneer de door de federale overheid vastgestelde erkenningscriteria daarin voorzien.”¹⁴

3.1. Overeenkomstig artikel 5, § 1, I, eerste lid, 7°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ zijn de gemeenschappen, wat betreft de gezondheidszorgberoepen, onder meer bevoegd voor ‘hun erkenning [met andere woorden de erkenning van die gezondheidszorgberoepen] met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden’.

Uit de woorden ‘hun erkenning’ kan niet duidelijk worden afgeleid of het enkel gaat om de erkenning van de beoefenaars van de gezondheidszorgberoepen als dusdanig, dan wel of die erkenning ook betrekking heeft op andere aspecten van de door de federale overheid vastgestelde erkenningscriteria van die gezondheidszorgberoepen waarvoor in

¹² Zie artikel 120, negende lid, van het ontwerp.

¹³ Adv.RvS 58.611/VR/3 van 20 januari 2016 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de erkenning van de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’.

¹⁴ Voetnoot 15 van het geciteerde advies: Zie, in dit geval, de hoofdstukken III en IV van het ministerieel besluit van 22 oktober 2012 ‘tot vaststelling van de erkenningscriteria voor de bijzondere beroepstitel van ziekenhuisapotheker’.

een erkenning wordt voorzien, zoals in dit geval de stagediensten, de stagemeesters en de voortgezette opleiding.

3.2. In de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ wordt hieromtrent geen verduidelijking gegeven.

Tijdens de bespreking van dat voorstel in de bevoegde senaatscommissie verklaarde de Nederlandstalige staatssecretaris voor staatshervorming het volgende:

‘Met betrekking tot de overheveling van de erkenningen van zorgberoepen, is er ook een overdracht van de erkenning van stagemeesters en van de provinciale geneeskundige commissies. Spreker verwijst naar de toelichting: □De federale overheid blijft evenwel bevoegd om de voorwaarden voor de erkenning van zorgverstrekkers te bepalen die voor geheel België gelijk zijn. Het gaat om de bevoegdheid om de voorwaarden te bepalen waaraan de uitoefening van een gezondheidszorgberoep moet voldoen. De gemeenschappen kunnen die federale voorwaarden toepassen teneinde een beleid te voeren dat aangepast is aan hun behoeften. (...)□ (zie stuk Senaat, nr. 5-2232/1, blz. 47). Bovendien bestaat er een sterk verband met opleiding. Onderwijs is namelijk een gemeenschapsbevoegdheid.’¹⁵

Nadien, tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie, verklaarde dezelfde staatssecretaris evenwel het volgende:

‘In verband met de overheveling van de erkenning van zorgberoepen vermeldt de staatssecretaris dat de bijzondere wet stelt dat de gemeenschappen bevoegd worden □voor de erkenning van gezondheidszorgberoepen, met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden□. De erkenning van stagemeesters wordt toegestaan door de minister bevoegd voor Volksgezondheid, na advies van de Hoge Raad voor Geneesheren-specialisten en Huisartsen. De Hoge Raad blijft een federaal orgaan.

De bevoegdheden van de Provinciale Geneeskundige Commissies worden geciteerd in het kader van de definitie van □organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg en ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerstelijns□. De □licence to practice□, die het belangrijkste actiemiddel van de Provinciale Geneeskundige Commissies is, is een bevoegdheid die essentieel is binnen de reglementering aangaande de uitoefening van de geneeskunde. De reglementering aangaande de uitoefening van de geneeskunde blijft een federale bevoegdheid.’¹⁶

Deze laatste verklaring gaat in een andere richting dan de eerste verklaring. Ook al gaat ze enkel over de erkenning van stagemeesters voor artsen, toch kan eruit worden afgeleid dat voor de erkenning van die stagemeesters niet wordt uitgegaan van de bevoegdheid van de gemeenschappen, maar wel van de federale overheid. Het valt moeilijk in te zien waarom dat anders zou zijn voor de andere gezondheidszorgberoepen en voor andere aspecten van de erkenningscriteria voor die gezondheidszorgberoepen zoals stagediensten en de voortgezette opleiding.

De argumentatie dat de bevoegdheidsrechtelijke grondslag voor de erkenning van stagemeesters, stagediensten en voortgezette opleidingen zou aanleunen bij de onderwijsbevoegdheid van de gemeenschappen, gaat voorbij aan het gegeven dat de

¹⁵ Voetnoot 16 van het geciteerde advies: Parl.St. Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 238.

¹⁶ Voetnoot 17 van het geciteerde advies: Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53-3201/4, 8-9.

erkenning van de gezondheidszorgberoepen als onderdeel van de federale bevoegdheid inzake de uitoefening van de geneeskunde een aangelegenheid op zich is die onderscheiden is van de bevoegdheid inzake onderwijs. Dit neemt natuurlijk niet weg dat die erkenningsregeling opleidingsonderdelen omvat waarvoor de gemeenschappen bevoegd zijn, hetgeen impliceert dat de federale overheid slechts bepalingen kan uitvaardigen met betrekking tot die opleidingsonderdelen in zoverre die relevant zijn voor de deskundigheid van de gezondheidszorgbeoefenaars en de uitoefening van de bevoegdheid van de gemeenschappen ten aanzien van die opleidingsonderdelen niet onevenredig bemoeilijken of onmogelijk maken.

De chronologische volgorde van verklaringen in de parlementaire voorbereiding is niet noodzakelijk maatgevend voor de interpretatie van een wetsbepaling. Desalniettemin is in de gegeven omstandigheden de staatssecretaris in de kamercommissie specifiek teruggekomen op een stelling die hijzelf in de senaatscommissie had ingenomen en werd hij daarin ook niet tegengesproken. Het komt de Raad van State dan ook voor dat, mede gelet op de onduidelijkheid van de bewoordingen van de betrokken bijzonderewetsbepaling (zie opmerking 3.1), de bevoegdheid inzake de erkenning van stagemeeesters, stagediensten en de voortgezette opleiding niet geacht kan worden te zijn overgegaan naar de gemeenschappen. Daaruit volgt dat zij ook niet bevoegd geacht kunnen worden om een procedureregeling voor die erkenningen vast te stellen.”

De conclusie is dan ook dat aan artikel 35 van het ontwerp de volgende zinsnede moet worden toegevoegd: “, met uitzondering van hoofdstuk IV ervan”.

Afdeling 5 – Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Artikel 36

1. Met artikel 36 van het ontwerp wordt een rechtsgrond gecreëerd voor de regels van de programmatie, de erkenning en de financiering van samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform, naar aanleiding van de bevoegdheid die de gemeenschappen ter zake hebben verworven ingevolge de Zesde Staatshervorming.¹⁷ Deze rechtsgrond komt aldus in de plaats van artikel 10 (gedeeltelijk) van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’, gelezen in samenhang met artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 juli 1990 ‘waarbij sommige bepalingen van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, toepasselijk worden verklaard op de initiatieven van beschut wonen en op de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten’.

Het zou de transparantie van de rechtsorde ten goede komen indien artikel 2 van het koninklijk besluit van 10 juli 1990 zou worden opgeheven en aan artikel 10 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 een lid zou worden toegevoegd, naar analogie van artikel 106, 2°, van het ontwerp (wat betreft de vaststelling van het budget van financiële middelen van ziekenhuizen), waarbij het eerste lid van artikel 10 van die gecoördineerde wet niet van toepassing wordt verklaard voor de Vlaamse Gemeenschap, wat betreft de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten.

¹⁷ Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, alsook *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 5 en 24.

2. De in artikel 36 van het ontwerp vervatte delegatie houdt in dat de Vlaamse Regering “regels van programmatie, erkenning en financiering [kan] bepalen” voor de betrokken samenwerkingsverbanden. Deze delegatie is zeer omvangrijk en komt erop neer dat de volledige regelingsbevoegdheid inzake deze samenwerkingsverbanden door de decreetgever wordt opgedragen aan de Vlaamse Regering.

Tegen dergelijke delegaties van regelgevende bevoegdheid in aangelegenheden die door de Grondwet niet zijn voorbehouden aan de wetgever, bestaat volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof geen bezwaar.¹⁸ Dit neemt niet weg dat de democratische legitimiteit van de met de delegaties beoogde regeling zou worden versterkt door de voornaamste onderdelen ervan in de ontworpen bepaling te regelen. De openbare bespreking ervan in het Vlaams Parlement biedt daarenboven meer inzicht in de belangenafweging die daarbij werd gemaakt, dan het geval is voor een regeling bij besluit.

De Raad van State adviseert dan ook om de ontworpen delegatie opnieuw te onderzoeken en om na te gaan of niet beter meer onderdelen van de met de delegatie beoogde regeling in de ontworpen bepaling zelf kunnen worden verwerkt en of die delegatie dienovereenkomstig kan worden ingeperkt.

Afdeling 6 – Ouderenzorg

Onderafdeling 1 – Prijsbeleid in de residentiële ouderenzorg

Artikel 37

Bij artikel 37 van het ontwerp wordt beoogd de verplichting tot raadpleging van de Commissie tot Regeling van de Prijzen (hierna: de prijzencommissie) op te heffen voor de vaststelling van de maximumprijzen of de perken, bedoeld in artikel 2 van de wet van 22 januari 1945 ‘betreffende de economische reglementering en de prijzen’, voor ouderenvoorzieningen als vermeld in artikel 2, 21°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009. Zoals in de memorie van toelichting wordt uiteengezet, zijn de gemeenschappen bevoegd voor het prijsbeleid ten aanzien van ouderenzorgvoorzieningen. Zij zijn bijgevolg ook bevoegd voor het regelen van de procedure voor het bepalen van maximumprijzen en prijsbeperkingen ten aanzien van ouderenvoorzieningen, met inbegrip van de bevoegdheid om ter zake de verplichte raadpleging van de prijzencommissie af te schaffen.

Het ontworpen artikel 2, § 4, vijfde lid, van de wet van 22 januari 1945 bepaalt dat de Vlaamse Regering de prijzencommissie “niet [hoeft] te raadplegen” voor de vaststelling van de maximumprijzen of de prijsbeperkingen. Aldus wordt de *verplichting* tot raadpleging van de prijzencommissie weliswaar afgeschaft, maar tegelijkertijd wordt de indruk gewekt dat de *mogelijkheid* blijft bestaan om de prijzencommissie om advies te vragen. Op de vraag of dit de bedoeling is, antwoordde de gemachtigde het volgende:

¹⁸ GwH 15 januari 2009, nr. 8/2009, B.6.2; GwH 8 maart 2012, nr. 36/2012, B.6.1-B.6.2; GwH 18 juli 2013, nr. 107/2013, B.10.2; GwH 11 juni 2015, nr. 86/2015, B.8.

“Het is de bedoeling om elke mogelijke tussenkomst van de federale Prijzencommissie (Prijzendienst) af te schaffen. Het (federale) MB van 12 augustus 2005 ‘houdende bijzondere bepalingen inzake prijzen voor de sector van de instellingen voor bejaardenopvang’ werd al in die zin aangepast bij BVR van 15 januari 2015: elke verwijzing naar de Prijzendienst is in dat MB weggelaten.”

De ontworpen bepaling moet dan ook als volgt worden geredigeerd:

“Het vierde lid is niet van toepassing voor de Vlaamse Gemeenschap bij de vaststelling van de maximumprijzen of de perken voor ouderenvoorzieningen vermeld in artikel 2, 21°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.”

Onderafdeling 2 – Wijzigingen van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009

Artikel 41

Bij artikel 41 van het ontwerp wordt een rechtsgrond gecreëerd voor de toekenning van subsidies voor animatie aan alle residentiële ouderenvoorzieningen, ongeacht hun rechtsvorm. Daarmee worden de betrokken voorzieningen, die thans verschillend worden behandeld naargelang ze een welbepaalde niet-winstgevende rechtsvorm hebben, voortaan gelijk behandeld. Die verschillende behandeling werd door het Grondwettelijk Hof verenigbaar geacht met het gelijkheidsbeginsel.¹⁹ Voor de gelijke behandeling die thans wordt ingevoerd, wordt in de memorie van toelichting verwezen naar een resolutie die op 19 juni 2013 door het Vlaams Parlement werd aangenomen en waarin wordt aangedrongen op een generiek financieringsmodel voor woonzorgvoorzieningen zonder onderscheid van rechtsvorm en op een tegemoetkoming in de specifieke kosten verbonden aan de zorg voor de gebruiker en de animatie, op grond waarvan een kwalitatieve en betaalbare zorg moet kunnen worden gegarandeerd.

Binnen deze zienswijze op de tegemoetkoming van kosten, waarbij de animatiesubsidie wordt toegekend als een extra percentage bovenop het instellingsforfait, komt deze subsidie over als een cliëntgerichte tegemoetkoming die betrekking heeft op de verstrekte zorgen en waarvoor het effectief verantwoord is, in het licht van het gelijkheidsbeginsel, om niet langer een onderscheid te maken tussen ouderenvoorzieningen naargelang hun rechtsvorm.

HOOFDSTUK 3 – VERVANGING VAN DE TERM “VERENIGING ZONDER WINSTOOGMERK” IN MEERDERE SECTORALE DECRETEN

Algemene opmerkingen

1. Bij de artikelen 42 tot 58 van het ontwerp worden in een aantal “sectorale” decreten betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin de vereiste van de rechtsvorm van een “vereniging zonder winstoogmerk” als werkingsvereiste²⁰ of als

¹⁹ GwH 4 maart 2008, nr. 42/2008, B.5.1-B.5.3.

²⁰ Voor het centrum voor kwaliteitsbewaking voor het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 56 van het ontwerp).

erkenings- of subsidiëringsvereiste²¹ vervangen door de vereiste van de rechtsvorm van een “privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen”. In de memorie van toelichting wordt vermeld dat met die wijzigingen beoogd wordt “het vzw-vereiste in [de vermelde] decreten (...) in overeenstemming te brengen met het Europees recht, dat discriminatie op basis van nationaliteit niet toelaat”.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden opgemaakt dat “[e]n regeling van een lidstaat die vereist dat de dienstverrichter een bepaalde rechtsvorm of juridische status bezit, (...) een belangrijke beperking [vormt] van de vrijheid van vestiging van de dienstverrichters en van het vrije verkeer van diensten”²². Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie zijn, bij ontstentenis van communautaire wetgeving dienaangaande (zoals harmoniserende richtlijnen), nationale regelen die beperkingen inhouden voor het vrije verkeer van diensten en de vestigingsvrijheid slechts verzoenbaar met de artikelen 49 en 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) indien deze beperkingen objectief en redelijkerwijze gerechtvaardigd zijn door dwingende vereisten van algemeen belang, en indien deze beperkingen proportioneel zijn met het nagestreefde doel.²³

Daarnaast bepaalt artikel 15 van de dienstenrichtlijn²⁴ dat de lidstaten eisen die van de dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft, moeten evalueren en controleren of ze aan de voorwaarden van discriminatieverbod, noodzakelijkheid en evenredigheid voldoen. Het Hof van Justitie oordeelde in dat verband dat “[v]olgens artikel 15, lid 3, onder a), van richtlijn 2006/123 (...) de in artikel 15, lid 2, gestelde vereisten niet onverenigbaar [zijn] met de bepalingen van deze richtlijn op voorwaarde, onder andere, dat zij voor vennootschappen geen direct of indirect onderscheid maken naar de plaats van hun statutaire zetel.”²⁵ Artikel 14 van de dienstenrichtlijn bepaalt bovendien dat de lidstaten de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk mogelijk stellen van onder meer discriminerende eisen die direct of indirect verband houden met de nationaliteit of, voor ondernemingen, met de plaats van de statutaire zetel.²⁶

²¹ Voor adoptiediensten (artikelen 42 en 53 van het ontwerp), voor organisaties actief in maatschappelijk opbouwwerk (artikel 43), voor het Vlaams Centrum voor Schuldenlast (artikel 44), voor centra voor geestelijke gezondheidszorg (artikel 45), voor flats in serviceflatgebouwen (artikel 46), voor verenigingen waar armen het woord nemen (artikel 47), voor samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg (artikel 48), voor organisaties met terreinwerking (artikel 49), voor residentiële voorzieningen voor personen met een handicap (artikel 50), voor budgethoudersverenigingen (artikel 51), voor thuiszorgvoorzieningen, ouderenzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers (artikel 52), voor trefgroepen (artikel 54), voor de Vlaamse Ouderenraad (artikel 55) en voor de Huizen van het Kind (artikelen 57 en 58).

²² HvJ 23 februari 2016, C-179/14, *Commissie v. Hongarije*, punt 63. Zie ook reeds in die zin HvJ 15 januari 2002, C-439/99, *Commissie v. Italië*, punt 32 en HvJ 29 april 2004, C-171/02, *Commissie v. Portugal*, punten 41 en 42.

²³ In de drie voormelde arresten oordeelde het Hof van Justitie dat de opgelegde rechtsvorm niet kon worden gerechtvaardigd.

²⁴ Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’

²⁵ HvJ 23 februari 2016, C-179/14, *Commissie v. Hongarije*, punt 66.

²⁶ Voor een toepassingsgeval, zie HvJ 16 juni 2015, C- 593/13, *Rina Services e.a.*, punten 25-29, 35 en 41.

2. Aangezien artikel 1 van de wet van 27 juni 1921 ‘betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen’ bepaalt dat “[d]e zetel van een Belgische vereniging zonder winstoogmerk, in dit hoofdstuk ‘vereniging’ genoemd, is gevestigd in België”, voldoen in elk geval de te wijzigen bepalingen waarin uitsluitend naar een vereniging zonder winstoogmerk “naar Belgisch recht” wordt verwezen, niet aan de voorwaarden van de artikelen 14 en 15, lid 3, a), van de dienstenrichtlijn en mag worden aangenomen dat er reden is om de bestaande bepalingen te wijzigen, tenminste voor zover de betrokken verenigingen onderworpen zijn aan de dienstenrichtlijn.

Op het eerste gezicht houdt de ontworpen omschrijving (“privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen”) geen discriminatie in op grond van nationaliteit. Niettemin moeten de stellers van het ontwerp overeenkomstig artikel 15 van de dienstenrichtlijn voor elk van de gevallen waarop de dienstenrichtlijn van toepassing is en waarin een specifieke rechtsvorm wordt opgelegd, onderzoeken of deze vereiste wel noodzakelijk en evenredig is. Ook al gaat het in wezen slechts om de vervanging van een bestaand begrip, die vervanging kan immers worden beschouwd als een nieuwe wilsuiting van de decreetgever waartegen een beroep tot vernietiging kan worden ingesteld bij het Grondwettelijk Hof.

3. Voor andere verenigingen valt het dan weer sterk te betwijfelen dat zij diensten verrichten in de zin van artikel 56 van het VWEU, laat staan dat zij onder het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn zouden vallen. Dat is bijvoorbeeld het geval voor de Vlaamse Ouderenraad, het Vlaams Centrum voor Schuldenlast en voor de centra voor kwaliteitsbewaking voor het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Sommige van deze verenigingen zijn overigens veeleer te beschouwen als een gedecentraliseerde overheid of minstens als een vereniging waaraan overheidstaken zijn toegewezen. De vraag rijst of in die gevallen de herformulering van de rechtsvormvereiste niet zinloos of zelfs juridisch problematisch is. De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Ook al vallen sommige organisaties die onder de juridische vorm van een vzw zijn opgericht, niet onder de toepassing van de dienstenrichtlijn, toch blijft het principe van gelijkheid en niet-discriminatie van toepassing. Bovendien is het de bedoeling een eenvormig begrippenkader te hanteren binnen het beleidsdomein WVG. Vandaar dat ervoor wordt geopteerd om het begrip ‘vereniging zonder winstoogmerk’ door een meer generieke omschrijving die de Belgische internrechtelijke context overschrijdt, te vervangen in alle decreten van het beleidsdomein WVG waarin dat begrip voorkomt.”

De Raad van State kan zich niet zonder meer bij die zienswijze aansluiten. Indien de rechtsvormvereiste niet beschouwd kan worden als een beperking van het vrije verkeer van diensten of van de vrijheid van vestiging, is het niet zinvol om een algemenere omschrijving in te voeren. Wanneer de rechtsvormvereiste daarenboven als een vereiste geldt voor het (gedecentraliseerde of verzelfstandigde) optreden van de overheid, moet voor een duidelijk omschreven rechtsvorm worden gekozen, gelet op hetgeen wordt bepaald in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 (zie daarover de algemene opmerkingen bij de artikelen 2 en 3 van het ontwerp). In de gevallen waar de rechtsvormvereiste geldt als erkennings- of subsidiëringsvereiste voor één welbepaalde vereniging die een overheidstaak uitoefent, zou trouwens niet zozeer de rechtsvormvereiste op zichzelf een probleem zijn, daar die voor alle

kandidaten op gelijke wijze geldt, maar zouden enkel de overige erkennings- of subsidiëeringsvoorwaarden aanleiding kunnen geven voor een ongelijke behandeling, nu het precies deze voorwaarden zullen zijn waardoor eventuele buitenlandse verenigingen ongelijk zullen worden behandeld.

De stellers van het ontwerp moeten in het licht van deze opmerkingen opnieuw onderzoeken of en voor welke van de betrokken verenigingen het wenselijk of op zijn minst aanvaardbaar is om de ontworpen vervanging aan te brengen.

Artikel 50

Artikel 50 van het ontwerp strekt tot de vervanging, in artikel 7, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap’, van de woorden “vennootschappen met sociaal oogmerk en verenigingen zonder winstoogmerk” door de woorden “privaatrechtelijke verenigingen of vennootschappen met rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk”. De vraag rijst of met deze aanpassing wel wordt tegemoetgekomen aan de hiervoor geschetste Europeesrechtelijke vereisten. De gemachtigde formuleerde het volgende voorstel:

“In artikel 50 zou de vervangende tekst zou als volgt moeten luiden: ‘privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is hun leden een vermogensvoordeel te bezorgen, of vennootschappen met rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk’.

Onder het begrip ‘vennootschappen met rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk’ vallen de vennootschappen met sociaal oogmerk naar Belgisch recht, die in hun statuten kunnen bepalen dat een zeer beperkt vermogensvoordeel aan de leden wordt bezorgd.”

Met dit voorstel kan worden ingestemd.

HOOFDSTUK 4 – NETWERK VAN GEGEVENSDELING TUSSEN DE ACTOREN IN DE ZORG

Artikel 59

Artikel 59 van het ontwerp strekt tot de vervanging van artikel 32, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg’, dat nog niet in werking is getreden. Met het nieuwe lid wordt beoogd de samenstelling van de raad van bestuur van het Vlaams Agentschap voor Samenwerking rond Gegevensdeling tussen de Actoren in de Zorg te wijzigen, door het aantal leden met aantoonbare deskundigheid op te trekken naar vierentwintig en ook in vier onafhankelijke bestuurders te voorzien.

Die nieuwe samenstelling wijkt af van artikel 4, eerste lid, van het decreet van 22 november 2013 ‘betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector’, waaruit volgt

dat minstens een derde van het aantal stemgerechtigde leden van de raad van bestuur een onafhankelijke bestuurder moet zijn. Uit de memorie van toelichting blijkt de bedoeling om de overige bepalingen van dat decreet onverlet te laten, onder meer wat de vereisten betreft waaraan onafhankelijke bestuurders dienen te voldoen.

Duidelijkheidshalve verdient het aanbeveling om aan artikel 32 van het decreet van 25 april 2014 een lid toe te voegen, dat luidt als volgt:

“Op de raad van bestuur zijn de bepalingen van het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector van toepassing, met uitzondering van artikel 4 van dat decreet.”

HOOFDSTUK 5 – BIJZONDERE JEUGDBIJSTAND

Afdeling 1 – Wijzigingen van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand

Artikelen 60, 62 en 63

1. De artikelen 60, 62 en 63 van het ontwerp strekken tot de oprichting en de organisatie van één of meer Vlaamse detentiecentra.

Overeenkomstig artikel 5, § 1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, zoals vervangen bij artikel 9, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, is “de uitvoering van de straffen uitgesproken ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd die uit handen zijn gegeven” weliswaar een federale bevoegdheid, doch is “het beheer van centra die bestemd zijn voor de opvang van deze jongeren tot de leeftijd van drieëntwintig jaar” een gemeenschapsbevoegdheid.

De op te richten “Vlaamse detentiecentra” kunnen effectief worden beschouwd als de in artikel 5, § 1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde “centra die bestemd zijn voor de opvang van deze jongeren tot de leeftijd van drieëntwintig jaar”²⁷.

De vraag rijst vervolgens of de in de voornoemde artikelen van het ontwerp bedoelde oprichting en organisatie van zulke “Vlaamse detentiecentra” kan worden beschouwd als het in artikel 5, § 1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde “beheer” van de in die bepaling bedoelde centra.

In de toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd, met betrekking tot de plaatsing in een gesloten centrum als bedoeld bij artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering, vooropgesteld dat de infrastructuur waarin deze maatregel (lees: vrijheidsberoving) wordt uitgevoerd, tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort.²⁸ In de toelichting bij een door de Kamer van volksvertegenwoordigers aangenomen

²⁷ Die leeftijd wordt vermeld in het ontworpen artikel 47/1 van het decreet van 7 maart 2008 ‘inzake bijzondere jeugdbijstand’ (artikel 63 van het ontwerp).

²⁸ *Parl.St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-2232/1, 56.

amendement dat ertoe strekte de bevoegdheidsverdeling inzake de uithandengeving te verduidelijken, werd omtrent de genoemde centra het volgende vooropgesteld:

“Onder ‘centra die bestemd zijn voor de opvang van deze jongeren tot de leeftijd van drieëntwintig’ moeten niet enkel de centra worden verstaan die momenteel door de federale overheid worden beheerd, waarin uit handen gegeven jongeren die in voorlopige hechtenis zitten of die hun gevangenisstraf uitzitten en worden overgedragen aan de gemeenschappen (Tongeren en Saint-Hubert), maar ook elke andere instelling die geen federale gevangenis is die de gemeenschappen zouden kunnen instellen en waarin de uit handen gegeven jongeren gevangen gedetineerd zouden zijn of een gevangenisstraf uitzitten.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemeenschappen niet enkel bevoegd zijn om de bestaande centra waarin personen die uit handen zijn gegeven, ten gevolge van een bevel tot aanhouding worden geplaatst of hun straf uitzitten, te beheren, maar ook om nieuwe, gelijkaardige centra op te richten, die in de plaats komen van de bestaande centra. De artikelen 60, 62 en 63 van het ontwerp behoren derhalve tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

2. Het is niet langer correct om met betrekking tot de uithandengeving gewag te maken van “*een* wet betreffende de opgave van maatregelen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd” nu de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder de uithandengeving kan worden bevolen, niet langer tot de bevoegdheid van de federale wetgever, maar wel tot die van de gemeenschappen behoren.²⁹ Eventueel kan wel worden verwezen naar de wet waarin die gevallen en voorwaarden (als regelgeving van de gemeenschappen) thans worden geregeld, zijnde de wet van 8 april 1965 ‘betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade’, die deels tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort.

Afdeling 2 – Wijzigingen van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Artikel 68

1. Artikel 68 van het ontwerp strekt tot de wijziging van artikel 5, § 1, van de wet van 1 maart 2002 ‘betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd’. De wijziging strekt ertoe de jeugdrechter niet langer te verplichten vijf dagen na de oplegging van de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging, uitspraak te doen omtrent de intrekking, de wijziging of de handhaving van de maatregel. De maatregel kan meteen voor een maand worden opgelegd, met een eenmalige verlengingsmogelijkheid.

²⁹ Zie *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 56; verslag MOUREAUX-CLAES, *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 258 en 259.

Overeenkomstig artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 6 januari 2014, zijn de gemeenschappen voortaan ook bevoegd voor de maatregelen die kunnen worden genomen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of daarvan verdacht worden. Onder die maatregelen valt de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging bedoeld in de wet van 1 maart 2002.³⁰

De bevoegdheid om de maatregelen te bepalen die kunnen worden genomen ten aanzien van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, heeft niet louter betrekking op de maatregel op zich, maar ook op de duur ervan,³¹ met inbegrip van de voorwaarden voor de verlenging ervan, zoals ook wordt bevestigd in de parlementaire voorbereiding.³² Dit impliceert dat Vlaamse decreetgever ook bevoegd is om artikel 5, § 1, van de wet van 1 maart 2002 te wijzigen in de zin van artikel 68 van het ontwerp.

2. Het opgeven van de bevestiging van de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging binnen een termijn van vijf dagen houdt een gevoelige achteruitgang in van de rechtsbescherming van de betrokken minderjarige. In de memorie van toelichting wordt deze wijziging als volgt verantwoord:

“Die aanpassing van artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 heeft meerdere redenen.

De voornaamste redenen zijn:

- als een jongere voor minimaal één maand wordt toevertrouwd aan De Grubbe, biedt dat rechtszekerheid. De jongere weet dat hij (in principe) minimaal één maand daar zal moeten verblijven;
- als een jongere voor minimaal één maand wordt toevertrouwd aan De Grubbe, heeft men een maand de tijd heeft om met de jongere aan de slag te gaan en de eerste aanzetten tot jeugdhulpverlening te nemen. De huidige regeling van vijf dagen in de eerste fase was hiervoor te kort;
- de minimale termijn van een maand heeft ook een positief effect op het vlak van organisatiebeheersing en efficiëntie, ook in de geboden jeugdhulpverlening.”

Dat het uitstellen (tot een maand) van de (verplichte) rechterlijke evaluatie van de noodzaak van de betrokken vrijheidsberovende maatregel de rechtszekerheid bevordert, is in hoge mate betwistbaar nu de rechterlijke controle net een waarborg inhoudt voor de eerbiediging van de fundamentele rechten en het belang van de betrokken jongere. Dat een termijn van een maand meer mogelijkheden biedt om met de jongere te werken, hangt geheel af van de problematiek waarmee de jongere kampt, en kan in zijn algemeenheid de voorgenomen wijziging niet schragen: het is immers in het belang van de jongere dat hij zo vlug mogelijk kan worden toegeleid naar de gelet op zijn problematiek meest geschikte voorziening, die niet steeds een centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd is, waar de voorlopige maatregel van maatschappelijke beveiliging wordt uitgevoerd.

³⁰ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 55-56.

³¹ GwH 15 januari 1992, nr. 2/92, I.B.2.

³² *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 55.

Tenslotte kunnen louter organisatorische overwegingen het opgeven van een waarborg op het vlak van de rechtsbescherming bezwaarlijk verantwoorden.

Daarbij moet in herinnering worden gebracht dat de wet van 1 maart 2002 wat het niveau van rechtsbescherming betreft, is geïnspireerd op het volwassenenstrafrecht inzake voorlopige hechtenis, waar ook binnen vijf dagen een rechterlijke controle wordt georganiseerd die wordt uitgeoefend door de raadkamer. In de toelichting bij het wetsvoorstel dat tot die wet heeft geleid, werd daaromtrent vooropgesteld dat er geen redenen zijn om de minderjarige delinquent minder rechten toe te kennen dan de volwassenen in voorhechtenis.³³

Voorts dient rekening te worden gehouden met artikel 37, b) en c), van het Verdrag van 20 november 1989 ‘inzake de rechten van het kind’, op grond waarvan de aanhouding, de inhechtenisneming of de gevangenneming van het kind slechts mag worden gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke duur en ieder kind dat van zijn vrijheid is beroofd, zodanig dient te worden behandeld dat rekening wordt gehouden met de behoeften van een persoon van zijn leeftijd.

Het afbouwen van het niveau van rechtsbescherming kan derhalve slechts worden verantwoord indien daartoe relevante en overtuigende motieven kunnen worden ingeroepen.

Afdeling 3 – Wijzigingen van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Artikel 69

Artikel 69 van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 ‘tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd’, waarin de temporele werking van die wet wordt geregeld. De bedoeling is de uiterste datum van inwerkingtreding van een aantal bepalingen uit die wet te verschuiven naar 1 januari 2018 (zie over het aangewende procedé, opmerking 1 bij artikel 120).

De Vlaamse Gemeenschap is evenwel enkel bevoegd om de temporele werking te regelen van artikelen van de wet van 13 juni 2006 die tot haar eigen bevoegdheid behoren.

Te dien aanzien kan worden verwezen naar advies 58.612/3 van 14 december 2015 van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over een voorstel dat heeft geleid tot de ordonnantie van 18 december 2015 van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie ‘houdende wijziging van een aantal bepalingen betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade’³⁴, waarin eveneens artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 in dezelfde zin werd gewijzigd. In dat advies werd het volgende opgemerkt:

³³ *Parl.St.* Kamer 2001-02, nr. 50-1640/1, 7.

³⁴ *Parl.St.* Ver.Verg.Gem.Gem.Comm. 2015-16, nr. B-42/2.

“3.2. Artikel 4 van het voorstel van ordonnantie strekt tot de wijziging van de uiterste datum van inwerkingtreding van de bepalingen van de wet van 13 juni 2006 die nog niet bij koninklijk besluit in werking zijn gesteld. Er dient te worden onderzocht of al deze bepalingen behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, hetzij rechtstreeks op grond van artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, hetzij op grond van artikel 10 van die bijzondere wet, gelezen in samenhang met de zo-even genoemde bepaling.

De nog niet in werking getreden bepalingen van de wet van 13 juni 2006 zijn onderdelen van artikel 7, 2°, van die wet,³⁵ en de artikelen 7, 7°, d) en f), 21 (voor zover het betrekking heeft op artikel 57bis, § 4, van de wet van 8 april 1965 ‘betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade’) en 24.

3.2.1. De nog niet in werking gestelde onderdelen van artikel 7, 2°, van de wet van 13 juni 2006 en artikel 7, 7°, d) en f), van die wet betreffen wijzigingen aan artikel 37 van de wet van 8 april 1965, waarin maatregelen worden omschreven die kunnen worden genomen ten aanzien van (op het ogenblik van de feiten) strafrechtelijke minderjarigen. Zoals uit opmerking 3.1 blijkt, behoren deze bepalingen tot de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, die derhalve hun inwerkingtreding kan regelen.

3.2.2. Paragraaf 4 van artikel 57bis van de wet van 8 april 1965, die de enige paragraaf van dat artikel is die nog niet in werking is getreden,³⁶ betreft een maatregel die kan worden genomen tijdens de procedure tot uithandengeving bedoeld in dat artikel. Aangezien die reactiewijze tot de bevoegdheid van de gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie behoort,³⁷ is de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in beginsel bevoegd om de inwerkingtreding van artikel 57bis, § 4, van de wet van 8 april 1965 te regelen.

Er dient evenwel te worden onderzocht of dit ook zo is voor het tweede lid van de genoemde bepaling, naar luid waarvan tegen de vonnissen waarin de in artikel 57bis, § 4, eerste lid, van de wet van 8 april 1965 bedoelde plaatsing wordt bevolen, hoger beroep kan worden ingesteld volgens de procedure bedoeld in artikel 52quater, zesde tot achtste lid. Dat tweede lid betreft de rechtspleging voor de jeugdgerechten, die krachtens artikel 5, § 1, II, 6°, c), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot de federale bevoegdheid behoort. Dat lid is evenwel onlosmakelijk verbonden met de andere leden van artikel 57bis, § 4, van de wet van 8 april 1965, en is doelloos mocht het, los van die andere leden, op 1 januari 2016 in werking treden (en het bijgevolg niet zou vallen onder het uitstel van de inwerkingtreding tot 1 januari 2018). Om de rechtszekerheid te waarborgen en de coherentie in de regelgeving te vrijwaren, zou de ordonnantiegever evenwel vermogen te oordelen dat het noodzakelijk is het gehele artikel 57bis, § 4, van de wet van 8 april 1965

³⁵ Voetnoot 6 van het geciteerde advies: Voor zover ze betrekking hebben op artikel 37, § 2, eerste lid, 5°, 6° en 9° tot 11°, van de wet van 8 april 1965 ‘betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade’.

³⁶ Voetnoot 7 van het geciteerde advies: Zie artikel 7 van het koninklijk besluit van 25 februari 2007 ‘tot bepaling van de data van inwerkingtreding van sommige bepalingen van de wet van 15 mei 2006 tot wijziging van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het Wetboek van Strafvordering, het Strafwetboek, het Burgerlijk Wetboek, de nieuwe gemeentewet en de wet van 24 april 2003 tot hervorming van de adoptie en van de wet van 13 juni 2006 tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd’.

³⁷ Voetnoot 8 van het geciteerde advies: Toelichting bij het voorstel van wet dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014, l.c., 56; verslag MOUREAUX-CLAES, l.c., 258 en 259.

in werking te stellen,³⁸ en derhalve toepassing te maken van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.³⁹⁻⁴⁰ In dat geval kan de aanpassing van artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 mede slaan op de gehele paragraaf 4 van artikel 57*bis* van de wet van 8 april 1965.

3.2.3. Artikel 24 van de wet van 13 juni 2006 strekt tot het aanbrengen van een wijziging in artikel 80 van de wet van 8 april 1965. Artikel 80 bevatte een strafbepaling met het oog op de bescherming van de vertrouwelijkheid van de debatten voor de jeugdgerechten en van de identiteit van de betrokken minderjarigen, maar werd opgeheven bij de wet van 10 augustus 2005 ‘tot verruiming van de strafrechtelijke bescherming van de minderjarigen’ (met inwerkingtreding op 2 september 2005).⁴¹

Artikel 24 van de wet van 13 juni 2006, dat een wijziging aan een strafbepaling bevat die op een algemene wijze betrekking heeft op de procedure voor de jeugdgerechten, betreft een federale bevoegdheid. Artikel 5, § 1, II, 6°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevat immers een uitzondering op de principiële bevoegdheid van de gemeenschappen inzake jeugdbescherming met betrekking tot ‘de strafrechtelijke regels waarbij gedragingen die inbreuk plegen op de jeugdbescherming, als misdrijf worden omschreven en waarbij op die inbreuken straffen worden gesteld, met inbegrip van de bepalingen die betrekking hebben op de vervolgingen, onverminderd artikel 11 en artikel 11*bis*’.

Dat artikel 24 van de wet van 13 juni 2006 geen gevolg meer kan hebben gelet op de opheffing van artikel 80 van de wet van 8 april 1965, doet geen afbeuk aan de vaststelling dat het gaat om een federale bevoegdheid. De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is derhalve niet bevoegd ten aanzien van dat artikel 24.”

Deze opmerking geldt *mutatis mutandis* ten aanzien van artikel 69 van het ontwerp. De ontworpen regeling dient derhalve te worden beperkt tot de bepalingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, die uitdrukkelijk dienen te worden vermeld.

³⁸ Voetnoot 9 van het geciteerde advies: Doordat artikel 21 van de wet van 13 juni 2006 in zijn geheel in werking zou treden.

³⁹ Voetnoot 10 van het geciteerde advies: Zie over deze mogelijkheid, de toelichting bij het voorstel van wet dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014, l.c., 58. Daarin wordt vooropgesteld dat de bevoegdheid die de gemeenschappen op grond van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bezitten, met name slaat op het aannemen van procedurebepalingen die onlosmakelijk zijn verbonden met de maatregelen die zij invoeren.

⁴⁰ Voetnoot 11 van het geciteerde advies: Ook aan de andere toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is voldaan. De aangelegenheid kan immers het voorwerp uitmaken van een gedifferentieerde regeling en de weerslag op de federale bevoegdheid is slechts marginaal.

⁴¹ Voetnoot 12 van het geciteerde advies: Vóór de opheffing bepaalde artikel 80 van de wet van 8 april 1965:

“Publi[c]atie en verspreiding van het verslag van de debatten voor de jeugdkamers der hoven van beroep en voor de jeugdrechtbanken door middel van boeken, pers, film, radio, televisie, of op enige andere wijze, zijn verboden.

Publi[c]atie en verspreiding door middel van dezelfde procédés van teksten, tekeningen, foto’s of enigerlei beelden waaruit de identiteit kan blijken van minderjarigen die vervolgd worden of tegen wie een maatregel als bedoeld in de artikelen 37, 38, 39, 40 en 43 is genomen, zijn eveneens verboden.

Overtreding van dit artikel wordt gestraft met gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en met geldboete van driehonderd tot drieduizend [euro], of met een van die straffen alleen.”

HOOFDSTUK 6 – INTEGRALE JEUGDHULP

Afdeling 1 – Wijzigingen van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp

Artikel 70

De Raad van State vestigt er de aandacht op dat ook artikel 10 van het voorstel van decreet ‘houdende het externe toezicht en de externe klachtenregeling bij voorzieningen voor vrijheidsbenemende opvang van kinderen en jongeren’, waaromtrent de Raad van State eveneens om advies is gevraagd,⁴² strekt tot wijziging van de in 1° tot 6° van artikel 70 van het ontwerp vermelde bepalingen, maar niet steeds op dezelfde wijze als in het voorliggende ontwerp. Zo de beide teksten doorgang vinden, dienen ze op elkaar te worden afgestemd en dienen wijzigingen in één enkel decreet te worden doorgevoerd.

Afdeling 2 – Wijzigingen van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Artikel 74

1. Luidens het ontworpen artikel 55, eerste lid, 2°, van het decreet van 12 juli 2013 ‘betreffende de integrale jeugdhulp’ laat de jeugdrechter een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening inschrijven op de intersectorale registratielijst als hij één of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 10 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 april 2004 ‘inzake hulpverlening aan jongeren’ oplegt. Deze verplichting dient te worden gezien in het licht van artikel 26, § 1, eerste lid, 1°, van het genoemde decreet, naar luid waarvan het Team jeugdhulpregie als opdracht heeft het verzoek van de jeugdrechter om niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening om te zetten in één of meer modules niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening, in een persoonsgebonden financiering of in een combinatie van beide.

In zoverre de genoemde bepalingen uit het decreet van 12 juli 2013 of hun toepassing zou leiden tot een denaturatie van de aard van de maatregelen die kunnen worden opgelegd op grond van de ordonnantie van 29 april 2004, en die inhouden dat de jeugdrechtbank de voorziening aanwijst waarin de opgelegde maatregel zal worden uitgevoerd, is het ontworpen artikel 55, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 26, § 1, eerste lid, 1°, van het zo-even genoemde decreet aangetast door bevoegdheidsoverschrijding.⁴³

2. Wat betreft het systeem van inschrijving op de intersectorale registratielijst en de omzetting in modules kan bovendien worden herinnerd aan de volgende opmerking uit advies 52.548/3:

⁴² Zaak ingeschreven onder rolnummer 59.072/3.

⁴³ Zie ook advies 52.548/3 van 23 januari 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 12 juli 2013, *Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 1952/1, 295-296, opmerking 32.

“Daarbij moet nog worden opgemerkt dat de maatregelen die de jeugdrechter of jeugdrechtbank kan opleggen, bijna steeds een inmenging in het privé- en gezinsleven van de betrokkene uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, en in een aantal gevallen vrijheidsberovend van aard zijn in de zin van artikel 5 van het EVRM. In die omstandigheden is het, gelet op artikel 6 van het EVRM, van belang de toegang tot een rechter en diens bevoegdheid om zich ook over de aard en de nadere uitvoering van de maatregel uit te spreken, te waarborgen.”

3. In het ontworpen artikel 55, eerste lid, 2°, schrappe men de woorden “van de Verenigde Vergadering”. Ook het Verenigd College is immers een tak van de wetgevende macht van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

HOOFDSTUK 7 – PLEEGZORG

Afdeling 1 – Wijzigingen van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van de pleegzorg

Artikel 79

Men schrijve in het ontworpen artikel 52/1 van het decreet van 29 juni 2012 ‘houdende de organisatie van pleegzorg’ “worden van rechtswege geacht voor een onbepaalde duur vergund te zijn” in plaats van “worden van rechtswege voor een onbepaalde duur vergund”.

Afdeling 2 – Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap “Zorg en Gezondheid”

Bij deze afdeling zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 8 – STRATEGISCHE ADVIESRAAD VOOR HET VLAAMSE WELZIJNS-, GEZONDHEIDS- EN GEZINSBELEID EN ADVIESCOMMISSIES VOOR VOORZIENINGEN VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN EN (KANDIDAAT-)PLEEGGOUDERS

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 9 – KINDEROPVANG VAN BABY’S EN PEUTERS

Afdeling 1 – Wijzigingen van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang, van baby’s en peuters

Artikel 84

In het ontworpen artikel 6, § 1, 4°, van het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’ wordt in het raam van de subsidiëeringsvoorwaarden van kinderopvanglocaties als voorwaarde gesteld dat de persoon die in

afwezigheid van de verantwoordelijke de taak van de verantwoordelijke als aanspreekpunt overneemt, een actieve kennis van de Nederlandse taal heeft.

Wat de verantwoordelijke zelf en minstens één kinderbegeleider betreft, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 97/2014⁴⁴ omtrent een gelijkaardige voorwaarde geoordeeld dat artikel 6, § 1, 4°, van het decreet van 20 april 2012 niet het taalgebruik regelt en de bevoegdheidverdelende regels niet schendt,⁴⁵ dat dezelfde bepaling artikel 143, § 1, van de Grondwet (betreffende de federale loyaliteit) niet schendt⁴⁶ en dat het vereiste van een actieve kennis van het Nederlands in hoofde van de genoemde personen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met bepalingen van het recht van de Europese Unie, waaronder richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’ (dienstenrichtlijn), niet schendt.⁴⁷⁻⁴⁸ De overwegingen van het Grondwettelijk Hof gelden *mutatis mutandis* ten aanzien van de persoon die in afwezigheid van de verantwoordelijke zijn taak overneemt, zodat er geen probleem rijst met betrekking tot de genoemde grondwettelijke en Europeesrechtelijke bepalingen.

Artikel 85

In het ontworpen artikel 8, § 3, 1°, van het decreet van 20 april 2012 wordt een delegatie aan de Vlaamse Regering verleend, maar op een bepaald punt wordt tegelijk reeds bepaald wat de Vlaamse Regering daaromtrent zou moeten bepalen. De gemachtigde verschaft de volgende toelichting betreffende deze bepaling :

“De bevoegdheid die het OCMW krijgt m.b.t. de individueel verminderde prijs, ligt thans al vervat in artikel 34/1 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013. Dat artikel stelt:

‘De contracthouder met een attest inkomenstarief kan het OCMW verzoeken om een nieuw inkomenstarief te bepalen. Als blijkt dat het voor de contracthouder financieel onmogelijk is om het laatst berekende inkomenstarief of het laatst bepaalde individueel verminderd inkomenstarief te betalen, bepaalt het OCMW een individueel verminderd inkomenstarief.

Het OCMW geeft het bedrag van het individueel verminderd inkomenstarief elektronisch door aan Kind en Gezin. Het OCMW kan beslissen dat het bedrag wordt toegepast met terugwerkende kracht.

Als de contracthouder in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad woont, neemt de organisator de rol van het OCMW op zich als het OCMW die rol niet opneemt. De organisator is in dat geval gebonden aan de bepalingen, vermeld in dit artikel, die gelden voor het OCMW.

⁴⁴ GwH, 30 juni 2014, nr. 97/2014.

⁴⁵ *Ibid.*, overw. B.3.1 tot B.3.7.

⁴⁶ *Ibid.*, overw. B.4.1 tot B.4.9.

⁴⁷ *Ibid.*, overw. B.5.1 tot B.9.2.

⁴⁸ Zie ook adv.RvS 49.958/1/V van 2 augustus 2011 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 20 april 2012, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1395/1, 116-117 en 118 tot 122, opmerkingen 10 en 13 tot 16.

De minister bepaalt de nadere regels, onder meer de bedragen van de individueel verminderde inkomenstarieven.’

Zo nodig zou de bepaling van artikel 8, §3, 1°, ongewijzigd kunnen blijven en zou die §3 kunnen worden aangevuld met de volgende twee leden:

‘De Vlaamse Regering kan de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn ermee belasten om in individuele gevallen te beslissen over een vermindering van de prijs van de kinderopvang voor de gezinnen. In dat geval bepaalt de Vlaamse Regering de nadere regels.

Kind en Gezin kan maatregelen nemen ten aanzien van de gezinnen die niet de correcte gegevens verstrekken, nodig voor de berekening van de prijs van de kinderopvang, of die een wijziging van die gegevens niet meedelen. De Vlaamse Regering bepaalt daarvoor de nadere regels.’

Wat laatstgenoemde maatregelen betreft, bepaalt artikel 36 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013 het volgende:

‘Als de contracthouder onjuiste informatie bezorgt of nalaat actuele informatie te bezorgen:

1° zal Kind en Gezin het juiste inkomenstarief bepalen en zal de organisator dat tarief voor de toekomst factureren aan de contracthouder. Kind en Gezin doet geen rechtzetting voor het verleden;

2° kan Kind en Gezin een schadevergoeding ten laste van de contracthouder bepalen voor het verleden. Die schadevergoeding bedraagt het dubbele van het juiste inkomenstarief per opvangdag dat in het opvangplan werd opgenomen’.”

Er kan worden ingestemd met het voorstel om een tweede en een derde lid toe te voegen aan artikel 8, § 3, van het decreet van 20 april 2012, maar dan dient ook 1° van die bepaling te worden aangepast. In het tweede lid van dat artikel 8, § 3, zou bovendien moeten worden bepaald wie de erin vermelde bevoegdheid uitoefent ten aanzien van ouders die een beroep doen op opvang bij een organisator, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, die moet worden geacht wegens zijn organisatie uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.

Voorts zou in het door de gemachtigde voorgestelde derde lid de aard van de erin bedoelde maatregelen moeten worden omschreven en dient de delegatie aan de Vlaamse Regering om “nadere regels” te bepalen in de beide voorgestelde leden te worden gepreciseerd.

Artikel 88

Artikel 88 van het ontwerp strekt ertoe om in de eerste zin van artikel 18, eerste lid, van het decreet van 20 april 2012 toe te voegen dat een aanmaning ook mogelijk is in het geval van verhindering van het toezicht.

De vraag rijst of ook niet in de tweede zin van die bepaling de hypothese van het verhinderen van het toezicht moet worden opgenomen.

Artikel 89

In de memorie van toelichting wordt vooropgesteld dat het de bedoeling is om het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin ook de mogelijkheid te geven om de bepalingen inzake de erkenning en de subsidiëring⁴⁹ voor pedagogische ondersteuning te handhaven. De erkenning en de subsidiëring van pedagogische ondersteuning is evenwel nog niet geregeld in het decreet van 20 april 2012. De adviesaanvraag over artikel 89 van het ontwerp is gelet hierop voorbarig. Het artikel wordt dan ook het best opgenomen in het ontwerp dat ertoe strekt bepalingen inzake de pedagogische ondersteuning in te voegen in het genoemde decreet.

Afdeling 2 – Wijziging van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen

Bij deze afdeling zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 10 – KIND EN GEZIN EN GEZINSBIJLAGEN

Afdeling 1 – Wijzigingen van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin

Artikelen 93 en 94

De artikelen 93 en 94 van het ontwerp strekken ertoe de gezinsbijslagen als “kerntaak” toe te kennen aan het intern verzelfstandigd agentschap Kind en Gezin. Daartoe worden de artikelen 2 en 5 van het decreet van 30 april 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’ gewijzigd. Die wijzigingen treden in werking op de tiende dag volgend op de dag van de bekendmaking van het ontworpen decreet in het *Belgisch Staatsblad*.

Zoals ook in de memorie van toelichting wordt verduidelijkt, moet het aannemen van die bepalingen worden gezien in het licht van het opnemen door de Vlaamse Gemeenschap van de bevoegdheid inzake het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen.

Wat dat betreft, dient er vooreerst te worden aan herinnerd dat artikel 94, §1*bis*, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI), voorziet in een procedure, voor het geval de voornoemde bevoegdheid door een gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschap (hierna: de GGC) wordt opgenomen vóór 1 januari 2020 - datum waarop die bevoegdheid van rechtswege wordt overgedragen aan de gemeenschappen en de GGC -, waarbij de betrokken gemeenschap of de GGC de desbetreffende beslissing ten minste negen maanden vóór de overname dient te notificeren aan de Federale Staat, met dien verstande dat die overname gebeurt per 1 januari en ten vroegste op 1 januari 2016.

⁴⁹ In artikel 89 van het ontwerp wordt evenwel geen gewag gemaakt van subsidiëring.

Voor zover het de bedoeling is dat de overname door de Vlaamse Gemeenschap vóór 1 januari 2020 plaatsheeft, zal die procedure moeten worden nageleefd.

Bovendien moet de inwerkingtreding van de bij de artikelen 93 en 94 van het ontwerp ontworpen wijzigingen samenvallen met de datum waarop de overname door de Vlaamse Gemeenschap effectief plaatsheeft, aangezien tot die datum, overeenkomstig het voornoemd artikel 94, § 1bis, eerste lid, BWHI, de instellingen, die op het ogenblik van de overdracht van de bevoegdheid inzake de gezinsbijslagen naar de gemeenschappen en de GGC belast zijn met het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen, belast blijven met hun taken tegen volledige vergoeding. Een inwerkingtredingsbepaling in die zin dient te worden opgenomen in artikel 120 van het ontwerp.

Artikel 95

1. Artikel 95 van het ontwerp strekt ertoe een uitdrukkelijke rechtsbasis te creëren voor het verwerken door Kind en Gezin van de persoonsgegevens van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning uit te voeren. De concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid. Thans is Kind en Gezin enkel gemachtigd om gegevens, met inbegrip van persoonsgegevens, te verwerken met betrekking tot zijn cliënteel (artikel 10, vijfde lid, van het decreet van 30 april 2004).

Daartoe wordt, met ingang van 1 oktober 2015, in voornoemd artikel 10 een nieuw vijfde lid ingevoegd.

2. Voor zover in de bij artikel 95 van het ontwerp ontworpen bepaling wordt voorzien in een federaal geregelde machtiging door “het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de regelgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens”, kan *mutatis mutandis* worden verwezen naar de bevoegdheidsrechtelijke opmerkingen die in dat verband worden gemaakt bij artikel 112 van het ontwerp.

3.1. Het recht op eerbiediging van het privéleven wordt op algemene wijze gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en artikel 16 van het Internationaal Verdrag over de rechten van het kind. Opdat een inmenging in dit recht verantwoord zou zijn, is onder meer vereist dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen inhoudt dat er een evenredigheid bestaat tussen het beoogde doel en de voor het bereiken daarvan aangewende middelen.

De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981 en goedgekeurd bij de wet van 17 juni 1991, en de wet van 8 december 1992 ‘tot

bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens'. Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 'betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens' moet rekening worden gehouden.

Aangezien de wet van 8 december 1992 de concretisering inhoudt van de zo-even genoemde internationaal- en supranationaalrechtelijke normen, moet het ontwerp in de eerste plaats worden getoetst aan deze wet.

3.2. Persoonsgegevens moeten voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verkregen en mogen niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden (artikel 4, § 1, 2°, van de wet van 8 december 1992). Aan de hand van de omschrijving van de doelstellingen van de verzameling en de verwerking van de betrokken persoonsgegevens moet worden nagegaan of de verzameling van de persoonsgegevens ter zake dienend en niet overmatig is (artikel 4, § 1, 3°, van die wet), met andere woorden of voldaan is aan het evenredigheidsvereiste.

De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of voldaan is aan de voornoemde – en andere – voorwaarden van artikel 4 van de wet van 8 december 1992. Zo wordt, wat de voorwaarde betreft die is opgenomen in artikel 4, § 1, 3°, van die wet, in de bij artikel 95 van het ontwerp ontworpen bepaling enkel bepaald dat de te verwerken persoonsgegevens “noodzakelijk” moeten zijn in het licht van doelstelling van de verwerking.

3.3. Artikel 5, eerste lid, van de wet van 8 december 1992 bepaalt voorts dat persoonsgegevens slechts mogen worden verwerkt in een van de in dat artikel bepaalde gevallen. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan op grond van welk onderdeel van die bepaling de verwerking toegelaten is en de memorie van toelichting op dit vlak aan te vullen.

Artikelen 96 en 97

1. De artikelen 96 en 97 van het ontwerp strekken ertoe de huisarbeiders onder het reguliere stelsel van de kinderbijslag te brengen. Daartoe worden de artikelen 15, § 4 en 102, § 2, van de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKBW) respectievelijk aangevuld en opgeheven. Deze wijzigingen zullen pas in werking treden wanneer alle bevoegde deelgebieden dezelfde wijziging hebben bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* (artikel 120, zesde lid, van het ontwerp).

2.1. Krachtens artikel 5, § 1, IV, BWHI is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor “de gezinsbijslagen”, en dit vanaf 1 juli 2014.⁵⁰

⁵⁰ Zie de toelichting bij het voorstel dat geleid heeft tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’: “De bevoegdheid inzake gezinsbijslagen omvat de volledige bevoegdheid voor zowel de kinderbijslag (...) als de geboortepremies als de adoptiepremies. Ze omvat de gehele kinderbijslagregeling voor werknemers, voor zelfstandigen, voor overheidspersoneel (met inbegrip van het personeel dat afhangt van de federale overheid en de diensten of instellingen die hiervan afhangen), alsook de gewaarborgde

2.2. Uit artikel 94, § 1*bis*, BWHI blijkt echter dat tijdens een overgangsperiode de normeringsbevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap beperkt is, zowel op het vlak van de uitbetaling en het administratieve beheer van de gezinsbijslagen, als op het vlak van de inhoudelijke regeling.

Om de continuïteit van de uitbetalingen te waarborgen, heeft de bijzondere wetgever voorzien in een overgangsperiode waarin de gemeenschappen en de GGC een beroep moeten en vervolgens kunnen doen op de huidige betalingsinstellingen⁵¹ om, tegen betaling, het administratieve beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen te verzekeren.

De overgangsperiode wordt geregeld in artikel 94, § 1*bis*, BWHI. Deze paragraaf bepaalt in essentie dat gedurende een beperkte periode (minstens tot 1 januari 2016 en ten laatste tot 1 januari 2020) de instellingen die belast zijn met het administratieve beheer en de uitbetaling, tegen vergoeding, belast blijven met hun taken. Artikel 94, § 1*bis*, BWHI behoudt als dusdanig geen bevoegdheid voor de federale overheid om nog aspecten van de gezinsbijslagen te regelen, maar bepaalt dat, zolang een gemeenschap tijdens de overgangsperiode niet zelf instaat voor het administratieve beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen,⁵² een gemeenschap of de GGC geen wijzigingen aan de essentiële elementen van dit administratieve beheer en van deze uitbetaling of van de regels ten gronde die een significante impact hebben op het beheer en de uitbetaling in werking kan laten treden. Het derde lid verduidelijkt dat dergelijke wijzigingen enkel door de gemeenschappen en de GGC gezamenlijk kunnen worden aangebracht via een samenwerkingsakkoord, na overleg met de huidige betalingsinstellingen.

De gemeenschappen en de GGC kunnen dus thans niet eenzijdig essentiële elementen van het administratieve beheer of de uitbetaling regelen, noch bepalingen ten gronde aannemen die een significante impact hebben op het administratieve beheer of op de uitbetaling van de gezinsbijslagen. Dergelijke wijzigingen kunnen de gemeenschappen en de GGC enkel gezamenlijk aanbrengen door een samenwerkingsakkoord te sluiten, volgens de nadere regels opgenomen in het genoemde artikel 94, § 1*bis*, BWHI.

kinderbijslageregeling. Het betreft zowel de bevoegdheid voor de gewone kinderbijslag als voor de toeslagen. De gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie beschikken ter zake over de volledige wetgevings-, uitvoerings-, en controlebevoegdheid. De gemeenschappen zijn onder meer volledig bevoegd voor het bepalen van het toepassingsgebied, de rechthebbenden die het recht op kinderbijslag openen, de rechtgevende kinderen, de bijslagtrekkenden, het bedrag van de kinderbijslag, het ontstaan en behoud van het recht op kinderbijslag, de betaling van de kinderbijslag en het administratieve beheer. Ze kunnen de bestaande regelgeving, elk wat hen betreft, opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen. Die bevoegdheid zal uiteraard met naleving van de hogere normen (met inbegrip van de internationale normen) worden uitgeoefend en onder meer van artikel 23 van de Grondwet (...)", *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 68.

⁵¹ Dit zijn volgens de toelichting bij het voorstel dat geleid heeft tot de bijzondere wet 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming': "RKW, RSZPPO, de kinderbijslagkassen, de sociale verzekeringskassen, de overheden die de kinderbijslag uitbetalen al dan niet samen met de wedde, enz.", *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 72.

⁵² Wat pas mogelijk is in de tweede fase van de overgangsperiode, die loopt van 1 januari 2016 tot uiterlijk 31 december 2019.

2.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de zesde staatshervorming heeft de bijzondere wetgever bij wijze van voorbeeld een aantal van dergelijke wijzigingen met een significante impact opgesomd.⁵³

In het algemeen vermeldt de toelichting bij het voorstel dat de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ is geworden, die artikel 94, § 1*bis*, in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft ingevoegd:

“Deze bepaling strekt ertoe te verhinderen dat de gemeenschappen of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie essentiële wijzigingen zouden aanbrengen aan de bestaande regels inzake administratieve beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen die een onevenredige financiële of administratieve last met zich zouden meebrengen voor de federale overheid.”⁵⁴

Daarnaast heeft de toelichting bij wijze van voorbeeld een aantal wijzigingen van regelen opgelijst die in elk geval als essentieel moeten worden beschouwd:

“Onder essentiële wijzigingen moet in elk geval worden begrepen:

- de uitbetaling van de gezinsbijslagen via de betalingsinstellingen (...);
- het bepalen, wijzigen of toevoegen van categorieën;
- het verkrijgen van een recht door een voorrangsgerechtigde rechthebbende (al dan niet als gevolg van het afstaan van een recht), die tot een bepaalde betalingsinstelling behoort;
- het toepassen van een vaste schaalstructuur op basis van de socioprofessionele situatie en de gezinssituatie van die voorrangsgerechtigde rechthebbende (sociale toeslagen) of op basis van het feit dat hij/zij wees is;
- het aanduiden van de bijslagtrekkende rond wie gegroepeerd wordt (rangen) en wiens situatie de betaling van bepaalde toeslagen met zich meebrengt;
- het toepassen van een toeslagenstructuur op basis van de eigenschappen van het kind zelf (leeftijd, handicap).

De bedragen van de gezinsbijslagen kunnen vanaf de inwerkingtreding van onderhavige wet worden gewijzigd door een gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.”⁵⁵

Er moet bijgevolg worden nagegaan of de wijzigingen die de ontworpen bepalingen aanbrengen, betrekking hebben op hetzij de essentiële elementen van het administratieve beheer of de uitbetaling, hetzij op de regels ten gronde die een significante impact hebben op het administratieve beheer of op de uitbetaling van de gezinsbijslagen.

2.4. Door te bepalen dat huisarbeiders niet langer op residuaire wijze maar rechtstreeks gerechtigd zijn op gezinsbijslag in de zin van de AKBW wordt een nieuwe categorie van gerechtigden op gezinsbijslag gecreëerd. Uit de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 blijkt dat het omschrijven van een nieuwe categorie van

⁵³ Toelichting bij het voorstel dat geleid heeft tot de bijzondere wet 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 74. Zie ook het bijkomende voorbeeld aangebracht in de verklaring van staatsecretaris S. Verherstraeten, *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 257.

⁵⁴ Toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 73.

⁵⁵ Toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 74.

gerechtigden een significante impact heeft op het administratieve beheer of de uitbetaling van de gezinsbijslagen. Dergelijke regels kunnen in de overgangsperiode bedoeld in artikel 94, § 1*bis*, BWHI niet eenzijdig worden aangenomen door een gemeenschap of de GGC. Het gezamenlijk eenzijdig aannemen van dezelfde regelingen door elke gemeenschap en de GGC, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De in de artikelen 96 en 97 van het ontwerp opgenomen regels kunnen in de overgangsperiode enkel tot stand worden gebracht door het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst tussen de drie gemeenschappen en de GGC. Aangezien een dergelijke samenwerkingsovereenkomst de betrokken overheden kan bezwaren, moet dat akkoord bovendien worden goedgekeurd door de betrokken wetgevers.⁵⁶

HOOFDSTUK 11 – PERSONEN MET EEN HANDICAP

Artikel 98

In advies 43.641/1/3 van 4 oktober 2007, over een voorontwerp dat later het decreet van 21 december 2007 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2008’ is geworden, heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, over artikel 61 van dat decreet, waarbij artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap’ werd aangevuld met een bepaling inzake de aanvullende financiering op grond van de winstverdeling van de Nationale Loterij, het volgende opgemerkt:

“De woorden ‘uit de aan het agentschap toebedeelde winstverdeling van de Nationale Loterij’ die in artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap worden ingeschreven, veronderstellen de oprichting van een begrotingsfonds in de zin van artikel 45 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991⁵⁷.

Artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit, dat in de huidige stand van de regelgeving van overeenkomstige toepassing is voor de Vlaamse Gemeenschap⁵⁸, bepaalt immers dat de gezamenlijke ontvangsten zijn bestemd voor de gezamenlijke uitgaven. Artikel 45 van die wetten laat evenwel toe af te wijken van dit

⁵⁶ Zie ook: adv.RvS 58.484/VR van 15 december 2015, over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest ‘modifiant la loi générale relative aux allocations familiales’, waarin met betrekking tot dezelfde bepalingen een identieke opmerking is gemaakt.

⁵⁷ (voetnoot 6 van het advies) Naar het zeggen van de gemachtigde van de Vlaamse Regering bestaat voor de betrokken middelen geen dergelijk begrotingsfonds.

⁵⁸ (voetnoot 7 van het advies) Krachtens artikel 71, § 1, van de reeds genoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 zijn, onder meer, de bepalingen inzake de rijkscomptabiliteit van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten tot de inwerkingtreding van de in artikel 50, § 2, van die wet bedoelde wet tot vaststelling van de algemene bepalingen die van toepassing zijn op de begrotingen en de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten. De inwerkingtreding van de betrokken wet van 16 mei 2003 is, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, bij koninklijk besluit van 7 juni 2007 uitgesteld tot 1 januari 2010.

beginsel, op voorwaarde dat in een organieke wet een begrotingsfonds wordt opgericht voor uitgaven waarvan die wet het voorwerp vaststelt.”⁵⁹

Die opmerking is nog steeds geldig, nu ook artikel 10 § 3, van het decreet van 8 juli 2011 ‘houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof’ bepaalt dat de gezamenlijke ontvangsten bestemd zijn voor de gezamenlijke uitgaven, en artikel 12, § 1, van dat decreet hierop een afwijking toestaat, door te bepalen dat bij decreet specifieke ontvangsten kunnen worden toegewezen aan specifieke uitgaven voor zover die uitgaven en die ontvangsten een begrotingsfonds vormen.

HOOFDSTUK 12 – INFRASTRUCTUUR VOOR PERSOONSGEBONDEN AANGELEGENHEDEN

Afdeling 1 – Wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Artikel 105

Artikel 105 van het ontwerp strekt tot de aanvulling van artikel 6, § 2, van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ met twee nieuwe leden waarmee wordt beoogd het aandeel van alternatieve leningen in het bedrag van de investeringswaarborg in de zin van artikel 6, § 2, eerste lid, van dat decreet te beperken tot hoogstens 50%. In het ontworpen artikel 6, § 2, derde lid, 2°, wordt de term “lening” gedefinieerd, terwijl in het ontworpen tweede lid enkel de term “alternatieve lening” wordt vermeld. De ontworpen bepaling moet dan ook worden herzien om die onduidelijkheid weg te werken.

Afdeling 2 – Wijzigingen van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Artikel 106

Artikel 106 van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 ‘tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ naar aanleiding van de bevoegdheidsoverdracht, in het kader van de Zesde Staatshervorming, met betrekking tot de onderdelen A1 en A3 van het ziekenhuisbudget.⁶⁰

⁵⁹ Adv.RvS 43.641/1/3 van 4 oktober 2007, over een voorontwerp van decreet “houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2008”,

⁶⁰ Artikel 5, § 1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, alsook *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 4 en 33-34.

Enerzijds wordt aan het VIPA de taak toevertrouwd om de financiering van de investeringen in infrastructuur en medisch-technische diensten ten laste te nemen. Anderzijds wordt een rechtsgrond gecreëerd op grond waarvan de Vlaamse Regering het bedrag, de voorwaarden, de toekenning en de vereffening van de financiering van die investeringen kan regelen. Aldus wordt een autonome decretale rechtsgrond gecreëerd, en zal dus niet langer een beroep moeten worden gedaan op artikel 105, § 1, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’.⁶¹ De ontworpen bepaling moet dan ook worden gelezen in samenhang met artikel 107 van het ontwerp, waarbij de toepassing van artikel 105 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 wordt uitgesloten voor de investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen.

Het voorliggende ontwerp vormt slechts het decretale kader voor het uitwerken van een inhoudelijke regeling van die financiering. Een dergelijke inhoudelijke regeling is op korte termijn nodig, gelet op de intrinsieke beperkingen van de overgangsregeling die is vervat in het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2015 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 april 2002 betreffende de vaststelling en de vereffening van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen, wat betreft de investeringslasten en de aanloopkosten die voor de vaststelling van het voormelde budget in aanmerking worden genomen’.⁶²

Afdeling 3 – Wijzigingen van [de] gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen

Bij de artikelen 107 tot 109 van het ontwerp worden aanpassingen aangebracht in de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’ naar aanleiding van de creatie van een decretale rechtsgrond voor de financiering van de onderdelen A1 en A3 van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen (zie artikel 106 van het ontwerp). Artikel 107 van het ontwerp strekt ertoe een vierde paragraaf toe te voegen aan artikel 105 van de voormelde gecoördineerde wet, waarbij de toepassing van artikel 105 wordt uitgesloten voor die twee onderdelen. De artikelen 108 en 109 van het ontwerp strekken er enkel toe aan de artikelen 108 en 109 van de voormelde gecoördineerde wet een derde lid toe te voegen waarin wordt bepaald dat het advies van de Nationale Raad voor de Ziekenhuizen niet langer hoeft te worden ingewonnen. Dat impliceert echter dat de overige bepalingen van die twee artikelen wel blijven gelden, terwijl die bepalingen ook niet goed zijn afgestemd op de context van de Vlaamse Gemeenschap. Zo wordt er gewag gemaakt van de minister bevoegd voor volksgezondheid, terwijl die vermelding gelezen moet worden als een vermelding van de Vlaamse Regering.⁶³ Het lijkt dan ook raadzaam om ook de toepassing van die twee artikelen volledig uit te sluiten naar analogie van artikel 107 van het ontwerp en de relevante onderdelen ervan over te nemen in het decreet van 2 juni 2006. Op die manier wordt vermeden

⁶¹ Bovendien wordt voorzien in een alternatief voor het advies van de Nationale Raad voor de Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, dat bij die wetsbepaling is voorgeschreven.

⁶² Zie daarover de opmerkingen 4 en 5 in adv.RvS 58.432/3 van 2 december 2015 over een ontwerp dat heeft geleid tot dat besluit.

⁶³ Artikel 83, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

dat de relevante bepalingen verspreid blijven over het decreet van 2 juni 2006 en de gecoördineerde wet van 10 juli 2008.

HOOFDSTUK 13 – SUBSIDIERING VAN INITIATIEVEN DIE ZICH RICHTEN TOT PERSONEN DIE BETROKKEN ZIJN BIJ EEN MISDRIJF

Artikel 111

1.1. Artikel 111 van het ontwerp strekt tot het creëren van een rechtsgrond voor het subsidiëren van initiatieven waarin wordt voorzien in “gespecialiseerde programma’s of samenwerkingsverbanden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, of die zulke programma’s of samenwerkingsverbanden ondersteunen”. In de memorie van toelichting wordt het artikel in verband gebracht met de bevoegdheidsoverdracht inzake justitiehuisen als gevolg van de Zesde Staatshervorming.

Luidens artikel 5, § 1, III, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuisen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert. Niettemin bepaalt de federale overheid de opdrachten die de justitiehuisen of, in voorkomend geval, de andere diensten van de gemeenschappen die deze overnemen, uitoefenen in het raam van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen.

1.2. In de toelichting bij het voorstel van bijzondere wet dat tot die bepaling heeft geleid, werd de bevoegdheid van de gemeenschappen als volgt omschreven:

“Dit voorstel van bijzondere wet draagt aan de gemeenschappen de volledige bevoegdheid over om eigen regels uit te vaardigen inzake de organisatie en de werking van de justitiehuisen alsmede om hun opdrachten toe te kennen binnen hun bevoegdheden. Dit voorstel vertrouwt evenzeer de volledige bevoegdheid toe aan de gemeenschappen inzake de uitvoering van de opdrachten die aan de justitiehuisen worden toevertrouwd overeenkomstig inzonderheid artikel 2 van koninklijk besluit van 13 juni 1999 houdende de organisatie van de Dienst Justitiehuisen van het ministerie van Justitie van 13 juni 1999 en overeenkomstig artikel 1N, A2, van het bijvoegsel bij het ministerieel Besluit van 23 juni 1999 tot vastlegging van de basisrichtlijnen aan de justitiehuisen. Daartoe herstelt dit voorstel artikel 5, § 1, III, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Zodoende kunnen ze de structuren bepalen waarbinnen deze opdrachten worden uitgevoerd. Die zijn, wat de uitvoering van de actuele opdrachten van de justitiehuisen betreft, tot nu toe bepaald in artikel 2N, A3 van de bijlage bij het ministerieel besluit van 23 juni 1999 tot vaststelling van de basisinstructies voor de justitiehuisen.

Bovendien zullen ze alle regels kunnen bepalen die betrekking hebben op de leiding, de samenstelling en, binnen de grenzen van hun territoriale bevoegdheden, van het ressort van de justitiehuisen, alsook de interne structuur en werking ervan die op dit moment bepaald worden in artikel 3N van de bijlage bij het ministerieel besluit van 23 juni 1999 tot vaststelling van de basisinstructies voor de justitiehuisen. De werking van het secretariaat van de probatiecommissie wordt eveneens overgeheveld naar de gemeenschappen.

Naast de ter beschikking gestelde financiële middelen voor de werking van het directoraat-generaal justitiehuisen, worden ook de subsidies die momenteel toegekend worden door het directoraat-generaal van de justitiehuisen in het kader van het koninklijk besluit van 17 december 2003 betreffende de subsidiëring van instellingen die voorzien in een gespecialiseerde begeleiding voor burgers die betrokken zijn in een gerechtelijke procedure, overgedragen aan de gemeenschappen.

Naast het vaststellen van de wijze waarop de opdrachten van de justitiehuisen zullen worden uitgeoefend, zullen de gemeenschappen ook eigen opdrachten kunnen toekennen aan de justitiehuisen in de aangelegenheden die onder hun materiële bevoegdheden vallen. Op die manier zullen ze bijvoorbeeld de slachtofferhulpdiensten van de gemeenschappen kunnen fuseren met de opvangdienst voor slachtoffers binnen de justitiehuisen en zodoende bevoegdheden inzake slachtofferhulp aan die laatste toekennen, of omgekeerd de huidige opdrachten van de justitiehuisen op het vlak van slachtofferopvang toekennen aan de slachtofferhulpdiensten van de gemeenschappen.”⁶⁴

In diezelfde toelichting werden de aan de federale overheid voorbehouden aangelegenheden als volgt gepreciseerd:

“De Federale Staat blijft echter bevoegd voor de procedure die van toepassing is voor de rechtbanken⁶⁵ alsook voor de uitvoering van de gerechtelijke beslissingen en voor de strafuitvoering⁶⁶, hierin begrepen de bepaling van het justitiehuis dat territoriaal bevoegd is voor de uitvoering van de opdrachten die eronder vallen, op basis van de criteria die de staat vastlegt in de wet, de reglementaire bepalingen, de richtlijnen of de bestaande praktijken.

Aldus wijst de opdrachtgevende overheid op basis van de bestaande regels en praktijken het justitiehuis aan om de opdracht uit te voeren die ze het toevertrouwt indien in een gerechtelijk arrondissement meerdere justitiehuisen zijn gevestigd. Dit is eveneens het geval in de hypothese van een overdracht van een dossier tijdens de uitvoering van de opdracht. In een dergelijk geval, bijvoorbeeld in strafzaken, wijst de opdrachtgevende overheid een van de justitiehuisen van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfsplaats van de rechtzoekende aan.

Daaruit volgt dat de bepaling van de gevallen waarin een opdrachtgevende gerechtelijke of administratieve overheid de mogelijkheid heeft om een onderzoek te laten uitvoeren⁶⁷, in de vorm van een maatschappelijk onderzoek of een beknopt voorlichtingsrapport⁶⁸ of een persoon aan een controle te onderwerpen of een opleiding te doen volgen, deel zal blijven uitmaken van de bevoegdheid van de federale wetgever. De opstelling en de verzending van verslagen over de maatschappelijke onderzoeken en het verloop van de toezichts- en begeleidingsopdrachten zal evenwel behoren tot de bevoegdheid van de gemeenschappen.

De justitiehuisen die in het kader van hun burgerlijke en strafrechtelijke opdrachten instaan voor de uitvoering van deze onderzoeken en deze controles of opleidingen, oefenen dus onontbeerlijke opdrachten uit voor de federale

⁶⁴ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 62-63.

⁶⁵ *Voetnoot 1 op p. 63 van het aangehaalde stuk*: GWH, nr. 268/2004.

⁶⁶ *Voetnoot 2 op p. 63 van het aangehaalde stuk*: GWH nr. 109/2006.

⁶⁷ *Voetnoot 3 op p. 63 van het aangehaalde stuk*: De Federale Staat blijft eveneens bevoegd om de inhoud van deze sociale enquête of van dit beknopt voorlichtingsrapport te bepalen (advies van de Raad van State nr. 42.060/2).

⁶⁸ *Voetnoot 4 op p. 63 van het aangehaalde stuk*: Advies van de Raad van State, 28.495/4 en 28.496/4; GWH nr. 66/88, 10, B.1.

bevoegdheidsuitoefening. Door de uitvoering van deze informatie-, advies-, toezichts- en opleidingstaken nemen ze immers deel aan het tot stand brengen of aan de uitvoering van een gerechtelijke beslissing. Dat is ook het geval voor hun opdrachten inzake de opvang van de slachtoffers tijdens de verschillende fases van de juridische procedure.

Het is dus noodzakelijk dat de opdrachten die hun op dit ogenblik zijn toegekend door de Federale Staat in het kader van de gerechtelijke procedure of van de uitvoering van de gerechtelijke beslissingen, verder worden uitgeoefend door de justitiehuisen, die voortaan evenwel zullen afhangen van de gemeenschappen. Deze opdrachten maken het voorwerp uit van inzonderheid artikel 2 van het koninklijk besluit van 13 juni 1999 houdende organisatie van de Dienst Justitiehuisen van het ministerie van Justitie en van artikel 1N, A2 van de bijlage bij het ministerieel besluit van 23 juni 1999 tot vaststelling van de basisinstructies voor de justitiehuisen.

Dat is de reden waarom, door de bevoegdheid voor de organisatie van de justitiehuisen aan de gemeenschappen toe te kennen, met inbegrip van de bevoegdheid om deze in organieke zin af te schaffen, dit voorstel van bijzondere wet evenwel niet tot doel heeft de gemeenschappen te machtigen de justitiehuisen in functionele zin eenzijdig af te schaffen, met name de door hen geleverde diensten. De gemeenschappen zullen hun bevoegdheid moeten uitoefenen met respect voor het evenredigheidsbeginsel, wat veronderstelt dat ze geen organisatie- of werkingsregels zullen kunnen vaststellen die de uitoefening door de Federale Staat van zijn eigen bevoegdheden onmogelijk of overdreven moeilijk zouden maken.

Om dezelfde redenen behoudt dit voorstel van bijzondere wet de bevoegdheid van de Federale Staat om de opdrachten te bepalen die de justitiehuisen uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of van de uitvoering van de gerechtelijke beslissingen, met inbegrip van hun sensibiliserings- en ondersteuningsopdrachten.”⁶⁹

Om de bevoegdheidsuitoefening inzake justitiehuisen, waarvoor zowel de gemeenschappen als de federale overheid ten dele bevoegd zijn, te coördineren, is bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’ artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aangevuld met een § 4*undecies*, luidend:

“De federale overheid en de gemeenschappen sluiten in ieder geval een samenwerkingsakkoord voor de uitoefening van de in artikel 5, § 1, III, tweede lid bedoelde opdrachten.”

Tegelijkertijd werd artikel 6, § 3*bis*, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 gewijzigd teneinde te voorzien in een overlegverplichting tussen de bevoegde overheden.

In de memorie van toelichting bij de voornoemde bijzondere wet van 6 januari 2014, werd de inhoud van dit verplichte samenwerkingsakkoord en het verplichte overleg als volgt gepreciseerd:

“De federale overheid en de desbetreffende gemeenschappen sluiten een Samenwerkingsakkoord inzake de uitoefening van de opdrachten die door de federale overheid zijn toevertrouwd aan de justitiehuisen over alle aspecten van de samenwerking, zowel naar kwaliteit, capaciteit en budgettaire implicaties, als inzake onder meer de organisatie van de overlegstructuren tussen de vertegenwoordigers van de opdrachtgevende overheden en van de justitiehuisen.

⁶⁹ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 63-64.

Dit akkoord moet ervoor zorgen dat de kwaliteit van de huidige dienstverlening door de justitiehuisen behouden blijft.

Bovendien moet het akkoord ook ten minste het volgende organiseren :

- de informatiestroom tussen de verschillende actoren en de partners van de justitiehuisen die afhangen van de federale overheid (penitentiaire instellingen, openbaar ministerie, politie, strafuitvoeringsrechtbanken, enz.);

- de mechanismen voor het regelen van conflicten tussen de Federale Staat en de gemeenschappen (procedure en instantie die belast is met het beslechten van conflicten) in het kader van de uitvoering van de opdrachten die thans aan de gemeenschappen zijn toevertrouwd, alsook de opdrachten die hun in de toekomst door de federale overheid kunnen worden toevertrouwd;

- de samenwerkingsmodaliteiten tussen de justitiehuisen die onder verschillende gemeenschappen vallen.

Evenwel, alvorens de Federale Staat de opdrachten die kunnen worden uitgeoefend door de justitiehuisen wijzigt of uitbreidt, plegen de Federale Staat en de gemeenschappen overleg. Daartoe wijzigt artikel 28 van dit voorstel van bijzondere wet artikel 6, § 3bis, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”⁷⁰

In artikel 1, 3°, van het samenwerkingsakkoord van 17 december 2013 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap ‘met betrekking tot de uitoefening van de opdrachten van de Justitiehuisen’ wordt de door de federale overheid toegekende opdrachten van de justitiehuisen als volgt omschreven:

“de opdrachten die de Justitiehuisen uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen en die hen worden toevertrouwd door de federale instanties, zijnde de burgerrechtelijke opdrachten, de strafrechtelijke opdrachten, de penitentiaire opdrachten, het slachtofferonthaal en de eerstelijnswerking.

In het bijzonder betreft het momenteel de opdrachten :

- opgesomd in artikel 2 van het koninklijk besluit van 13 juni 1999 houdende de organisatie van de dienst Justitiehuisen van het ministerie van Justitie;

- bedoeld in de artikelen 37^{quater} en 37^{quinquies} van het Strafwetboek;

- omschreven in de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten”.

1.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor 1° de organisatie van de justitiehuisen of van de diensten die in de plaats ervan komen, 2° de werking ervan, 3° het toevertrouwen, binnen het raam van de gemeenschapsbevoegdheden, van nieuwe opdrachten aan de justitiehuisen of aan de diensten die hen vervangen en, 4°, in afwijking van het verticaliteitsbeginsel, het uitvoeren van de opdrachten die door de federale wetgever aan de justitiehuisen zijn toegekend in het raam van een gerechtelijke procedure. Uit de parlementaire voorbereiding van de voornoemde bijzondere wet van 6 januari 2014 blijkt dat de gemeenschapsbevoegdheid “ook de subsidies [omvat] die (...) toegekend worden (...) in het kader van het koninklijk besluit van 17 december 2003”, waarvan gewag wordt gemaakt in de memorie van toelichting bij het voorliggende ontwerp. De federale overheid van zijn kant is enkel nog

⁷⁰ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 64-65.

bevoegd om aan de justitiehuizen opdrachten toe te vertrouwen in het raam van een gerechtelijke procedure.

Er kan derhalve worden aangenomen dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor de financiering van diensten waarop het justitiehuis een beroep doet, wanneer de taken van die diensten deel uitmaken van de taken van de justitiehuizen of van de taken bedoeld in het koninklijk besluit van 17 december 2003 ‘betreffende de subsidiëring van instellingen die voorzien in een gespecialiseerde begeleiding voor burgers die betrokken zijn in een gerechtelijke procedure’.⁷¹

Artikel 111 van het ontwerp is evenwel vaag geformuleerd en laat het aan de Vlaamse Regering over om de inhoud van de initiatieven nader te formuleren, zodat door de tekst ervan op zichzelf niet duidelijk wordt gemaakt of die bepaling binnen het bevoegdheidsdomein van de Vlaamse Gemeenschap kan worden ingepast.

In de memorie van toelichting wordt echter verduidelijkt waarom artikel 111 wordt ingevoerd:

“Opdat de Vlaamse Gemeenschap deze betoelaging zou kunnen verderzetten, is het noodzakelijk dat bij decreet een rechtsgrond wordt gecreëerd voor een besluit van de Vlaamse Regering waarin de Vlaamse Regering op algemene wijze, zonder beperking in de tijd, de voorwaarden bepaalt waaronder subsidies kunnen worden toegekend.”

De gemachtigde preciseerde dat “[w]aar in de memorie van toelichting bij artikel 111 gesproken wordt van ‘deze betoelaging’, (...) niet de federaal gebleven middelen van het veiligheidsfonds en het verkeersveiligheidsfonds [worden] bedoeld, maar wel de middelen van de ‘nationale projecten’ die naar de Vlaamse Gemeenschap zijn overgeheveld.” Uit deze precisering blijkt dat de decreetgever klaarblijkelijk de betoelaging wil consolideren⁷² van de projecten bedoeld in het koninklijk besluit 17 december 2003. Dat blijkt voorts ook uit de passage in de memorie van toelichting waar de straffen en de maatregelen worden opgesomd waarbinnen de beoogde activiteiten te situeren vallen; het zijn immers dezelfde soort maatregelen als deze die zijn geregeld in het koninklijk besluit van 17 december 2003.

Gelet op de zo-even omschreven bevoegdheidsverdeling inzake justitiehuizen, kan de Vlaamse Gemeenschap hiervoor bevoegd worden geacht. Om hierover geen enkele twijfel te laten bestaan, verdient het aanbeveling om in de tekst zelf van artikel 111 te verduidelijken dat de te subsidiëren initiatieven behoren tot de opdrachten van de justitiehuizen, en derhalve te bepalen in het raam van welke maatregelen deze initiatieven kunnen worden gesubsidieerd.

2.. De vraag kan rijzen of de Vlaamse Gemeenschap op grond van haar bevoegdheid inzake justitiehuizen wel bevoegd is om initiatieven te subsidiëren ter uitvoering van een beslissing van een “administratieve overheid”. Uit de memorie van toelichting blijkt dat

⁷¹ Uiteraard zijn de gemeenschappen ook bevoegd wanneer het gaat om de taken van die diensten die niet samenvallen met de taken van de justitiehuizen en die taken te situeren zijn binnen de andere bevoegdheidsdomeinen van de gemeenschappen.

⁷² In advies 32.417/2 van 11 februari 2002 werd opgemerkt dat het koninklijk besluit van 17 december 2003 niet kan steunen op een eenduidige rechtsgrond.

bijvoorbeeld wordt gedacht aan een beslissing van de gevangenisdirectie. Voor zover gedoeld wordt op beslissingen van een administratieve overheid die worden genomen in het raam van een eerdere beslissing van een gerechtelijke overheid, lijkt er geen probleem te rijzen.

HOOFDSTUK 14 – TOEZICHT OP DE NALEVING VAN DE REGELGEVING BETREFFENDE DE BELEIDSDOMEINEN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Artikel 112

1. Artikel 112 van het ontwerp is een autonome bepaling die aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het “gezondheids- en welzijnsbeleid”⁷³, het recht verleent om voor de uitoefening van het toezicht inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers. In eerste instantie wordt de inzage toegestaan voor “anonieme gegevens”, voor zover die beschikbaar en actueel zijn. Voor zover dat nodig is voor het uitoefenen van de toezichtsoopdracht, kan het ook gaan om het inzien van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten, maar daarvoor is dan wel een principiële machtiging door de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid (hierna ook: het Sectoraal Comité) vereist.

2. Het recht op eerbiediging van het privéleven wordt gewaarborgd, niet enkel bij artikel 22 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.⁷⁴ Op grond van die bepalingen heeft eenieder onder meer recht op bescherming tegen inmenging in het privéleven ten gevolge van de verwerking van persoonsgegevens.⁷⁵ De voormelde bepalingen vereisen dat elke overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven wordt voorgeschreven door een voldoende precieze wettelijke bepaling en dat zij noodzakelijk is om een wettige doelstelling te bereiken, hetgeen met name inhoudt dat een redelijk verband van evenredigheid moet bestaan tussen de gevolgen van de maatregel voor de betrokken persoon en de belangen van de gemeenschap⁷⁶ of, anders gesteld, dat de motieven die zijn aangevoerd om

⁷³ Onder “gezondheids- en welzijnsbeleid” wordt begrepen het beleid waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is 1) met betrekking tot het geheel van aangelegenheden vermeld in artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ en 2) inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden vermeld in artikel 5, § 1, II, van dezelfde bijzondere wet. Valt daar evenwel niet onder: het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening.

⁷⁴ Aangezien de verwerking van persoonsgegevens het voorwerp uitmaakt van EU-regelgeving (zie richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens’), kan de ontworpen regeling, die betrekking heeft op de verwerking van bepaalde van deze gegevens, wellicht beschouwd worden als een regeling waarmee het recht van de Europese Unie ten uitvoer wordt gelegd (zie artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). Er dient in dat geval ook rekening te worden gehouden met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat eveneens het recht op de bescherming van het privéleven waarborgt.

⁷⁵ GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010.

⁷⁶ Zie o.m.: GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.10.1; GwH 23 april 2015, nr. 44/2015, B.33.3.

die inmenging te verantwoorden, relevant en toereikend zijn, en het evenredigheidsbeginsel is nageleefd.⁷⁷

3.1. Het Sectoraal Comité, dat onder meer uit een afdeling Gezondheid bestaat, is binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (hierna ook: Privacycommissie) opgericht bij artikel 37, § 1, van de wet van 15 januari 1990 ‘houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid’. Het gaat derhalve om een orgaan van de federale overheid. Gelet op de autonomie van de federale overheid kan in principe bij decreet geen bijkomende taak worden opgelegd aan dit orgaan.

3.2. Op de vraag wat de bevoegdheidsrechtelijke grond voor de Vlaamse Gemeenschap is om een machtiging door de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité voor te schrijven, gaf de gemachtigde het volgende antwoord:

“De machtiging door de afdeling gezondheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en de gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, is in de bepaling ingeschreven op uitdrukkelijke vraag van laatstgenoemde Commissie, geformuleerd tijdens een overleg met vertegenwoordigers van die Commissie. In dat verband kan worden verwezen naar artikel 31bis, §3, van de Privacywet van 8 december 1992.

De vraag van de Privacycommissie kadert precies in de bezorgdheid dat de te verwerken persoonsgegevens thans niet kunnen worden gepreciseerd en dat dus thans moeilijk kan worden uitgemaakt of de gegevensverwerking conform de Privacywet en haar uitvoeringsbesluiten zal verlopen, o.a. op het vlak van de proportionaliteit. De Privacycommissie [wil dit] kunnen nagaan eens de gegevensverwerking wordt geconcretiseerd in de machtigingsaanvraag.”

De gemachtigde voegde daar naderhand nog het volgende aan toe:

“1. In de bedoelde artikelen van het voorontwerp van decreet worden bestaande machtigingsverplichtingen in herinnering gebracht; dus ook zonder expliciete opname in het voorontwerp van decreet zijn volgende machtigingen vereist:

- een machtiging van de afdeling Gezondheid van het Sectoraal comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid voor elke mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, en dit ingevolge artikel 42, §2, 3° van de wet van 13 december 2006 ‘houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid’;

- een machtiging van de Vlaamse Toezichtcommissie voor elke elektronische mededeling van persoonsgegevens uitgaande van een Vlaamse instantie, waarvoor geen ander sectoraal comité, opgericht binnen de Commissie, bevoegd is: artikel 8 van de decreet van 18 juli 2008 ‘betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer’.

Alvorens voormeld comité of voormelde toezichtscommissie zijn/haar machtiging verleent, gaat het/ze na of de beoogde mededeling van persoonsgegevens in overeenstemming is met (o.a.) de Privacywet van 8 december 1992.

Voor de mededelingen van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, voorziet voormeld artikel 42, §2, 3°, van de wet van 13 december 2006 in een aantal uitzonderingen op de principiële machtigingsverplichting, waaronder de mededelingen toegestaan door of krachtens wet, decreet of ordonnantie en na advies door de Commissie.

⁷⁷ Zie o.m. GwH 14 februari 2013, nr. 6/2013, B.10.

In haar advies 02/2016 wees de Commissie er echter op dat, aangezien de decreetgever kennelijk afziet van een concrete uitwerking en beschrijving van de beoogde mededeling in het voorontwerp zelf, de toetsing van de mededeling aan de Privacywet door de Commissie niet mogelijk is en dus in een later stadium zal dienen te gebeuren op het niveau van het bevoegde sectoraal comité of toezichthouder (zie advies nrs. 11-13, nr. 17 en nr. 21).

Samen met artikel 42, §2, 3°, van de wet van 13 december 2006, kan ook melding worden gemaakt van artikel 46, §2, van de wet van 15 januari 1990 ‘houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid’, dat aan voornoemd artikel 42 refereert.

Met betrekking tot het vereiste van een voorafgaande machtiging van het Sectoraal comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, Afdeling Gezondheid, voor het doorgeven van de geboortegegevens via e-Birth aan K&G (zie de regeling van artikel 95 van het voorontwerp) liet de Privacycommissie in 2011 het volgende weten aan kind en Gezin:

‘Artikel 11, eerste lid, 1°, van de wet van 21 augustus 2008 ‘houdende oprichting en organisatie van het eHealth-platform (en diverse bepalingen)’, bepaalt dat elke mededeling van persoonsgegevens door of aan het eHealth-platform een principiële machtiging vereist van de Afdeling Gezondheid van het Sectoraal comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid behalve wanneer een ander sectoraal comité opgericht binnen de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer bevoegd is om een machtiging te verlenen.

In *casu* zijn noch het Sectoraal comité van het Rijksregister (de administratieve gegevens worden niet verstrekt door het rijksregister) noch het Sectoraal comité van de Federale overheid (de gegevens worden niet verstrekt door een federale overheid) bevoegd.

Dit betekent dus dat alles kan worden afgehandeld door een machtigingsaanvraag in te dienen bij het Sectoraal comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid, Afdeling Gezondheid zowel voor de administratieve gegevens als voor de gegevens betreffende de gezondheid.’[eigen onderlijning].

2. Het is dus niet de bedoeling om een nieuwe machtigingsbevoegdheid aan die federale sectorale comités toe te vertrouwen.”

3.3. De wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’ stelt bij de Kamer van volksvertegenwoordigers een Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in die bevoegd is om advies te geven, aanbevelingen te richten en klachten te onderzoeken (artikelen 23, 29, 30 en 31 van de wet van 8 december 1992). Artikel 31 *bis*, § 1, van de wet 8 december 1992 bepaalt dat binnen de Privacycommissie sectorale comités worden opgericht, die bevoegd zijn om aanvragen met betrekking tot de verwerking of de mededeling van gegevens waarvoor bijzondere wetgevingen gelden, te onderzoeken en er uitspraak over te doen. De oprichting van dergelijke comités dient bij wet te gebeuren.

Aldus is, zoals in opmerking 3.1 reeds is vermeld, bij de wet van 15 januari 1990 het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid opgericht. Bij artikel 46, § 2, van die wet wordt de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité belast “met het verlenen van een machtiging voor de mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen in de

zin van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, voor zover die wordt opgelegd ingevolge artikel 42 van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid of ingevolge een andere bepaling vastgesteld door of krachtens de wet”. De enige nog van kracht zijnde paragraaf van dat laatste artikel luidt:

“De afdeling gezondheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid bedoeld in artikel 37 van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid is, met het oog op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, bevoegd voor:

1° een principiële machtiging te verlenen om persoonsgegevens, bedoeld in artikel 86 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1986 [thans: artikel 92 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen], aan derden mee te delen;

2° wat betreft de registratie bedoeld in artikel 45^{quinquies} van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, het verlenen van de machtiging voor :

- a) de koppeling van de persoonsgegevens van de Stichting aan externe gegevens;
- b) het verzenden van de gecodeerde kopie van gegevens inzake kankerregistratie aan het Federaal Kenniscentrum voor de gezondheidszorg, het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering en het Intermutualistisch Agentschap;
- c) het verzenden van in b) bedoelde gegevens aan andere instanties voor onderzoeksdoeleinden en op basis van een onderzoeksprotocol dat aan de door de Koning bepaalde gegevens voldoet.

3° het verlenen van een principiële machtiging met betrekking tot elke mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen in de zin van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, behalve in de volgende gevallen :

- [in]dien de mededeling gebeurt tussen beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg die door het beroepsgeheim gebonden zijn en persoonlijk betrokken zijn bij de uitvoering van diagnostische, preventieve of zorgverlenende handelingen ten opzichte van een patiënt;

- [in]dien de mededeling is toegestaan door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie, na advies door de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

- in de gevallen bedoeld in artikel 15, § 2, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, voor zover de afdeling sociale zekerheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid bevoegd is;

- in de gevallen door de Koning bepaald, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.”

Uit het onderstreepte onderdeel van het weergegeven artikel blijkt dat elke mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreft in beginsel – dat wil zeggen voor zover geen van de in artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006 ‘houdende diverse

bepalingen betreffende gezondheid' vermelde uitzonderingen van toepassing is – onderworpen is aan een principiële machtiging door het Sectoraal Comité.

De tweede uitzondering (artikel 42, § 2, 3°, tweede streepje, van de wet van 13 december 2006: mededeling toegestaan door of krachtens een wetgevende norm) lijkt in te houden dat de decreetgever, op advies van de Privacycommissie, ervoor kan opteren toch een principiële machtiging door het Sectoraal Comité te vereisen.⁷⁸ Indien die bepaling zo zou worden gelezen dat die mogelijkheid aan de decreetgever zou worden ontzegd, zou daarmee op onevenredige wijze afbreuk worden gedaan aan het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer inzake gezondheidsgegevens zoals onder meer gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet.

3.4. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betreffende artikel 22 van de Grondwet blijkt dat de federale wetgever bevoegd is voor het bepalen van de algemene regels betreffende de beperking van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en dat de decreetgever op dit vlak, in een aangelegenheid die tot zijn bevoegdheid behoort, specifieke regelingen kan uitwerken, rekening houdend met de door de federale wetgever vastgestelde regels, die als minimumregels zijn te beschouwen. De decreetgever kan derhalve geen afbreuk doen aan de algemene, door de federale wetgever uitgevaardigde regels ter bescherming van het privé- en gezinsleven.⁷⁹

Het machtigingsregime dat is vervat in artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006, kan worden beschouwd als een dergelijke algemene regeling, waaraan in beginsel niet kan worden geraakt door de gemeenschappen, behalve in zoverre daarvoor ruimte wordt gelaten. Bovendien vermogen de gemeenschappen geen afbreuk te doen aan de autonomie van de federale overheid om de werking van haar eigen diensten te regelen.

4. De principiële machtiging door het Sectoraal Comité is luidens artikel 112, tweede lid, van het ontwerp vereist voor het vorderen van inzage in “persoonsgegevens”. Uit het eerste lid van dat artikel blijkt dat het om gezondheidsgegevens kan gaan, maar ook om andere persoonsgegevens.

4.1. Vermits uit artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006 blijkt dat de principiële machtiging door het Sectoraal Comité slechts vereist is voor de mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, wordt aldus bij decreet een nieuwe bevoegdheid toegekend aan het Sectoraal Comité, een federaal orgaan. Bevoegdheidsrechtelijk is er daarvoor geen grond.

In zoverre de ontworpen regeling betrekking heeft op de mededeling van persoonsgegevens die geen gezondheidsgegevens zijn, dient er derhalve te worden van afgezien.

⁷⁸ Onderdeel 3° van artikel 42 van de wet van 13 december 2006 is ingevoegd bij artikel 70, 3°, van de wet van 1 maart 2007 ‘houdende diverse bepalingen (III)’. Het desbetreffende wetsontwerp (*Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 51-2788/001) bevat echter geen memorie van toelichting en ook bij de bespreking in de commissie is geen verdere verduidelijking gegeven bij deze bepaling.

⁷⁹ GwH 20 oktober 2004, nr. 162/2004, B.5.2; GwH 19 januari 2005, nr. 16/2005, B.5.2; GwH 14 februari 2008, nr. 15/2008, B.21.

4.2. Voor zover in artikel 112, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat het inzien van documenten en informatiedragers die gezondheidsgegevens bevatten, afhankelijk is van de principiële machtiging door het Sectoraal Comité, wordt blijkbaar door de decreetgever bevestigd wat reeds volgt uit een federale wet. Er wordt immers aan de toezichthoudende personeelsleden de mogelijkheid geboden om inzage te vorderen in die gegevens, doch zonder daarbij vrij te stellen van de principiële machtiging door het Sectoraal Comité.⁸⁰ Aldus bekeken lijkt het niet te gaan om het toepassen van het tweede streepje van artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006, namelijk het toestaan van de mededeling bij decreet, na advies door de Privacycommissie.

Gelet op wat voorafgaat, kan het in dit geval noodzakelijk worden geacht het machtigingsvereiste in herinnering te brengen. De federale oorsprong van dit vereiste zal echter uitdrukkelijk moeten worden vermeld, door aan het einde van artikel 112, tweede lid, van het ontwerp te schrijven: “..., mits daarvoor ingeval het om gezondheidsgegevens gaat een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité overeenkomstig artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid”.

5.1. Volgens de Privacycommissie (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nr. 15) is “het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd (...) in het kader van, hetzij artikel 5, c) en e), hetzij artikel 7, § 2, e), [van de wet van 8 december 1992]”.

In de memorie van toelichting wordt evenwel verwezen naar de artikelen 5, eerste lid, e) (verwerking noodzakelijk voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag), en 7, § 2, e) (verwerking om redenen van zwaarwegend algemeen belang verplicht door of krachtens een decreet), van de wet van 8 december 1992.⁸¹ Wat dat laatste betreft, zou er aan getwijfeld kunnen worden of het wel om een verplichting gaat, vermits het slechts gaat om een mogelijkheid die wordt geboden om inzage te vorderen, maar er kan worden aanvaard dat de personeelsleden die met het toezicht zijn belast, die taak ter harte moeten nemen en indien nodig inzage dienen te vorderen.⁸² In dat opzicht kan ook het inroepen van artikel 7, § 2, e), van de wet van 8 december 1992 worden aanvaard.

5.2. Het is evenwel de vraag of ook geen persoonsgegevens in de zin van artikel 8, en eventueel ook van artikel 6 van de wet van 8 december 1992 aan de orde zijn. De regeling heeft immers een ruime reikwijdte (zie artikel 112, tweede lid, 1° en 2°, van het ontwerp en voetnoot 73). Is dat het geval, dan zullen de stellers moeten nagaan op grond van welke

⁸⁰ Een toezichtregeling dient de bevoegdheden van de toezichthoudende personeelsleden te bepalen. Dat is een bevoegdheid van de materieel bevoegde overheid, in dit geval de Vlaamse Gemeenschap. Met een dergelijke toezichtregeling wordt in beginsel geen afbreuk gedaan aan de federale regel vervat in artikel 42, § 2, 3°, van de wet van 13 december 2006, namelijk dat geval per geval een principiële machtiging door het Sectoraal Comité vereist is. Voormelde bepaling biedt weliswaar de mogelijkheid om vrij te stellen van dat machtigingsvereiste, maar in dit geval wordt daarvan geen gebruik gemaakt.

⁸¹ In de memorie van toelichting worden beide gevallen met elkaar verward.

⁸² Zie ook artikel II 1, § 1, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 ‘houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid’: “Het personeelslid zet zich op een actieve en constructieve wijze in voor de realisatie van de opdracht en de doelstellingen van de diensten van de Vlaamse overheid.”

onderdelen van deze artikelen de verwerking is toegelaten en dienen zij dit tot uiting te brengen in de memorie van toelichting.

6. Volgens de memorie van toelichting is men voor de bevoegdheid van de inspecteurs tot inzage in documenten en informatiedragers thans “volledig aangewezen op de sectorale regelgeving, waardoor voor ieder afzonderlijk decreet of besluit moet worden nagegaan of (en zo ja, in hoeverre) er in een regeling is voorzien”, en “dat, als er wel regelingen bestaan, deze vaak onderlinge verschillen vertonen”.

Door te voorzien in een algemene inzageregeling voor de toezichthoudende ambtenaren en de bestaande sectorale regelingen ongemoeid te laten, dreigt rechtsonzekerheid door het naast elkaar laten bestaan van disparate regelingen. De stellers van het ontwerp zullen derhalve moeten nagaan of de verschillende sectorale regelingen niet moeten worden opgeheven.

7. In artikel 112, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de inzage in eerste instantie wordt toegestaan voor “anonieme gegevens”, waarmee wordt verwezen naar de omschrijving van die notie zoals ze voorkomt in het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ‘ter uitvoering van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’. Artikel 1, 5°, van dat besluit bepaalt immers dat als anonieme gegevens te beschouwen zijn “gegevens die niet met een geïdentificeerd of identificeerbaar persoon in verband kunnen worden gebracht en derhalve geen persoonsgegevens zijn”.

Opdat diezelfde omschrijving ook in dit verband zou gelden, zal ze moeten worden overgenomen in het derde lid van artikel 112 van het ontwerp, of toch minstens moeten worden vermeld in de memorie van toelichting.

HOOFDSTUK 15 – ACCREDITATIE VAN VOORZIENINGEN IN HET BELEIDSDOMEIN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Artikel 113

1. Artikel 113 van het ontwerp strekt ertoe de voorwaarden te scheppen waaronder accreditatie-instellingen die gezondheidszorginstellingen accrediteren inzage kunnen hebben in en kopie kunnen nemen van bepaalde persoonsgegevens, inclusief gegevens betreffende de gezondheid, van zorggebruikers aan wie zorg wordt verleend door de voorziening⁸³ die door hen geaccrediteerd wordt.

2. Wat de problematiek van het inzien van persoonsgegevens, de bevoegdheidsverdeling op dit vlak en de principiële machtiging door het Sectoraal Comité

⁸³ In artikel 113, § 1, 5°, wordt de term “voorziening” omschreven als “een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, belast is met of belast wil zijn met de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen en de zorgkassen”. Voor de notie “het gezondheids- of welzijnsbeleid” kan worden verwezen naar voetnoot 73.

betreft, kan in de eerste plaats worden verwezen naar wat daarover is opgemerkt bij de bespreking van artikel 112 van het ontwerp. Daaraan kan worden toegevoegd dat de wet van 8 december 1992 rechtstreeks van toepassing is op de in het ontworpen artikel bedoelde verwerking van persoonsgegevens.

3. Artikel 113, § 2, van het ontwerp bepaalt om welke persoonsgegevens het gaat, namelijk de persoonsgegevens van zorggebruikers waarover de voorzieningen beschikken, en welke instanties inzage krijgen in de persoonsgegevens, namelijk organen die internationaal aanvaarde accreditatie kunnen verrichten, accreditatie-instellingen genaamd. Het wordt evenwel aan de Vlaamse Regering overgelaten om te preciseren wat onder een “internationaal aanvaarde accreditatie” wordt verstaan (artikel 113, § 1, 2°, van het ontwerp). Deze machtiging aan de Vlaamse Regering wordt weliswaar ingeperkt door de definitie van accreditatie (artikel 113, § 1, 1°, van het ontwerp), maar door de Vlaamse Regering te machtigen om te bepalen wanneer het om een “internationaal aanvaarde accreditatie” gaat, zal de Vlaamse Regering over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken om te bepalen welke instanties inzage kunnen krijgen in de persoonsgegevens van de betrokken zorggebruikers. De Vlaamse Regering zal daarbij slechts de accreditaties mogen omschrijven die redelijkerwijze geacht kunnen worden internationaal aanvaardbaar te zijn. Onder dit voorbehoud kan worden aangenomen dat de ontworpen regeling voldoende nauwkeurig afbakent welke accreditatie-instellingen inzage kunnen hebben in de persoonsgegevens van zorggebruikers.

4. Artikel 113, § 2, van het ontwerp bepaalt dat “[m]et behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim” inzage in de gegevens kan worden toegestaan aan de accreditatie-instelling die in het raam van de accreditatie van een voorziening onderzoek voert.

Het komt evenwel de decreetgever niet toe de gelding van federale regels, zoals de federale wetgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer en artikel 458 van het Strafwetboek, te bevestigen, nu daaruit zou kunnen worden afgeleid dat een interventie van de decreetgever nodig is opdat die regels in dit geval toepasselijk zouden zijn of dat de decreetgever deze regels ook buiten toepassing zou kunnen verklaren, hetgeen uiteraard niet het geval is.

In artikel 113, § 2, van het ontwerp dient bijgevolg, vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt, de zinsnede “Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim” te worden weggelaten.

5. Volgens de Privacycommissie (advies nr. 02/2016 van 13 januari 2016, nr. 20) is “het doeleinde van de beoogde verwerking rechtmatig en gewettigd (...) in het kader van, hetzij artikel 5, c) en e), hetzij artikel 7, § 2, e), [van de wet van 8 december 1992]”. In de memorie van toelichting wordt evenwel uitsluitend verwezen naar artikel 7, § 2, d) (verwerking die noodzakelijk is voor de bevordering en de bescherming van de volksgezondheid), van de wet van 8 december 1992. Al deze bepalingen vereisen echter het voorhanden zijn van een verplichting of noodzaak om toegang te verlenen.

Uit de omschrijving van “accreditatie” in artikel 113, § 1, 1°, van het ontwerp blijkt dat de voorzieningen niet verplicht zijn zich te laten accrediten, maar dat het louter om een mogelijkheid gaat “op verzoek van die voorziening”. De accreditatie is derhalve in het kader van de kwaliteitscontrole van de zorgverstrekkings geen wettelijke vereiste. Het doel ervan is te voorzien in de mogelijkheid van “een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg van die voorziening”. Vanuit die invalshoek bekeken, ziet de Raad van State niet in welk opzicht de verwerking van de gezondheidsgegevens noodzakelijk zou kunnen zijn voor de bevordering en de bescherming van de volksgezondheid (artikel 7, § 2, e), van de wet van 8 december 1992).

Ook voor de verwerking van de persoonsgegevens die de gezondheid niet betreffen ziet de Raad van State niet welk in artikel 5 van de wet van 8 december 1992 bedoeld geval hier aan de orde zou kunnen zijn.

Eventueel kan ervoor worden geopteerd om de accreditatie van de bedoelde voorzieningen in een breder kader van verplichte kwaliteitscontrole ter bevordering en bescherming van de volksgezondheid op te nemen. In elk geval zullen de stellers van het ontwerp in de memorie van toelichting moeten verduidelijken om welke van de in de artikelen 5 en 7 van de wet van 8 december 1992 vermelde gevallen het gaat.

HOOFDSTUK 16 – ADOPTIE

Artikel 116

De erkende dienst voor binnenlandse adoptie, waarop de in artikel 116 van het ontwerp vervatte wijziging betrekking heeft, is wellicht te beschouwen als een niet-economische dienst van algemeen belang. Er kan in dat verband worden verwezen naar de derde algemene opmerking bij hoofdstuk 3 van het ontwerp.

HOOFDSTUK 17 – HULP- EN DIENSTVERLENING AAN GEDETINEERDEN

Artikelen 118 en 119

1. Luidens het ontworpen artikel 14, vierde lid, van het decreet van 8 maart 2013 wordt voor de uitwisseling van persoonsgegevens van een gedetineerde tussen de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning en de actoren, als identificatiemiddelen het identificatienummer van het Rijksregister (lees: het rijksregisternummer) of het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid gebruikt.

Wat betreft het rijksregisternummer is dat evenwel slechts mogelijk voor zover de genoemde personen daarvoor een machtiging hebben verkregen om dat nummer te gebruiken bedoeld in artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983 ‘tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen’.

In de memorie van toelichting wordt vooropgesteld dat de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in het verleden hetzelfde heeft opgemerkt en dat de ontworpen bepaling bijgevolg gelezen moet worden in samenhang met artikel 8 van het decreet van 18 juli 2008 ‘betreffende het elektronisch bestuurlijk gegevensverkeer’. Het is evenwel niet het decreet van 8 juli 2008 dat moet worden toegepast, maar wel het genoemde artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983. Het behoort immers tot de bevoegdheid van de federale overheid, en niet tot die van de Vlaamse Gemeenschap, om het gebruik van het rijksregisternummer te regelen.

Hierop gewezen, verklaarde de gemachtigde:

“Voor het gebruik van het Rijksregisternummer is het zeker niet de bedoeling dat de machtiging door de toezichtcommissie bedoeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2008 in de plaats komt van de machtiging door het sectoraal comité van het Rijksregister, bedoeld in artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983. Het is wel degelijk de bedoeling om daarvoor een machtiging aan te vragen bij het Sectoraal Comité van het Rijksregister, overeenkomstig de wet van 8 augustus 1983.

Het decreet van 8 maart 2013 regelt inderdaad het gegevensverkeer tussen entiteiten van de Vlaamse administratie. De personen die belast zijn met de ondersteuning en met de trajectbegeleiding behoren niet tot de Vlaamse administratie; ook de actoren behoren niet alle tot de Vlaamse administratie. Luidens artikel 9, §1, eerste lid van het BVR van 13 december 2013 tot uitvoering van hoofdstuk 3 van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden oefenen in elke gevangenis een of meer personeelsleden van het centrum voor algemeen welzijnswork de opdracht ondersteuning uit, vermeld in artikel 12, tweede lid, 3°, van het decreet van 8 maart 2013. Ook voor de trajectbegeleiding staan personeelsleden voor de centra voor algemeen welzijnswork in (zie in fine van de toelichting bij artikel 119 van het voorontwerp van decreet). Voornoemde centra worden door de Vlaamse overheid erkend en gesubsidieerd.

Als het decreet van 18 juli 2008 op gegevensuitwisseling door voormelde personeelsleden niet van toepassing is, moet die gegevensuitwisseling, volgens artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013, verlopen met toepassing van de Privacywet van 8 december 1992, van sectorale regelgeving en van de regels die de Vlaamse Regering bepaalt.”

Het is terecht dat een machtiging zal worden gevraagd aan het Sectoraal Comité van het Rijksregister, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983. De memorie van toelichting dient in het licht hiervan te worden aangepast.

2.1. Het recht op eerbiediging van het privéleven wordt op algemene wijze gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en artikel 16 van het Internationaal Verdrag over de rechten van het kind. Opdat een inmenging in dit recht verantwoord zou zijn, is onder meer vereist dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen inhoudt dat er een evenredigheid bestaat tussen het beoogde doel en de voor het bereiken daarvan aangewende middelen.

De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte

van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981 en goedgekeurd bij de wet van 17 juni 1991, en de wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’. Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens’ moet rekening worden gehouden.

Aangezien de wet van 8 december 1992 de concretisering inhoudt van de zo-even genoemde internationaal- en supranationaalrechtelijke normen, moet het ontwerp in de eerste plaats worden getoetst aan deze wet.

2.2. Persoonsgegevens moeten voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verkregen en mogen niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden (artikel 4, § 1, 2°, van de wet van 8 december 1992). Aan de hand van de omschrijving van de doelstellingen van de verzameling en de verwerking van de betrokken persoonsgegevens moet worden nagegaan of de verzameling van de persoonsgegevens ter zake dienend en niet overmatig is (artikel 4, § 1, 3°, van die wet), met andere woorden of voldaan is aan het evenredigheidsvereiste.

Voor zover dat al niet begrepen is in artikel 14, eerste lid, van het decreet van 8 maart 2013 ‘betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden’, dient het doeleinde van het gebruik van het rijksregisternummer en van het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid in de ontworpen bepaling te worden omschreven.

De stellers van het ontwerp dienen tevens na te gaan of voldaan is aan de andere voorwaarden van artikel 4 van de wet van 8 december 1992.

3. Artikel 5, eerste lid, van de wet van 8 december 1992 bepaalt voorts dat persoonsgegevens slechts mogen worden verwerkt in een van de in dat artikel bepaalde gevallen. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan op grond van welk onderdeel van die bepaling de verwerking van het rijksregisternummer en van het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid toegelaten is en de memorie van toelichting op dit vlak aan te vullen.

HOOFDSTUK 18 – INWERKINGTREDINGSBEPALING

Artikel 120

1. Luidens het huidige artikel 65, eerste lid, van de wet van 13 juni 2006 ‘tot wijziging van de wetgeving betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd’ treden de bepalingen van die wet die nog niet door de Koning in werking waren gesteld, in werking op 1 januari 2016. Nu die datum reeds voorbij is, zijn de betrokken bepalingen in werking getreden. Aangezien een bepaling die een andere bepaling in werking stelt, ogenblikkelijke werking heeft, is het doelloos om die bepaling met terugwerkende kracht te wijzigen, zoals in artikel 120, derde lid, van het ontwerp gebeurt. In plaats daarvan dienen de betrokken artikelen die behoren tot de bevoegdheid van de Vlaamse

Gemeenschap (zie daaromtrent de opmerking bij artikel 69), buiten werking te worden gesteld en terug in werking te treden op 1 januari 2018.

2. Artikel 120, vierde lid, van het ontwerp strekt ertoe om met terugwerkende kracht een rechtsgrond te creëren voor de bevoegdheid die bij het aan te nemen artikel 8, § 3, 1°, van het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’ (artikel 85 van het ontwerp) wordt verleend aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (en eventueel de organisator in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad).

Ten dien aanzien dient eraan te worden herinnerd dat de niet-retroactiviteit van decreten een waarborg is ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer ze onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.⁸⁴ Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot doel heeft de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin te beïnvloeden of de rechtscolleges te verhinderen zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers afbreuk doet aan de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.⁸⁵

De gemachtigde verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“Artikel 34/1 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013, waarvoor het ontworpen artikel 85 een rechtsgrond moet vormen, is in werking getreden op 1 mei 2015. De procedure waarin het OCMW met toepassing van artikel 34/1 van het Subsidiebesluit tussenkomt voor het bepalen van een nieuw inkomenstarief, werd al toegepast. Bij ons weten zijn er geen rechtsgedingen hangende waarin die tussenkomst van een OCMW werd aangevochten wegens het ontbreken van een decretale rechtsgrond voor die tussenkomst.

De terugwerkende kracht strekt ertoe een regeling die al een tijdje wordt toegepast en die tot nog toe geen aanleiding heeft gegeven tot problemen te ‘regulariseren’ door daarvoor de vereiste decretale grondslag te creëren. (...)

Naast het feit dat hier een doelstelling van algemeen belang wordt nagestreefd, kan erop worden gewezen dat de retroactiviteit geen aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid en niet interfereert in hangende rechtsgedingen.”

Al kan de regularisatie van de tussenkomst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wellicht worden ingepast in de door het Grondwettelijk Hof uitgezette criteria, toch is dat niet het geval voor het voorzien in nieuwe, door het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin op te leggen sancties voor het verschaffen

⁸⁴ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie o.m.: GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 19 december 2013, nr. 172/2013, B.22; GwH 29 januari 2014, nr. 18/2014, B.10; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 22 januari 2015, nr. 1/2015, B.4; GwH 7 mei 2015, nr. 54/2015, B.12.

⁸⁵ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie bv. GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1.

van onjuiste gegevens voor het berekenen van de prijs voor kinderopvang of voor het nalaten wijzigingen betreffende deze gegevens mede te delen.

Artikel 120, vierde lid, van het ontwerp dient derhalve te worden herbekeken.

3. Artikel 120, vijfde lid, van het ontwerp bepaalt dat artikel 95 van het ontwerp uitwerking heeft met ingang van 1 oktober 2015.

Aangezien zelfs door toepassing te maken van de techniek van de retroactieve inwerkingtreding onmogelijk met ingang van 1 oktober 2015 een “voorafgaande” machtiging kan worden verleend, zoals voorgeschreven in de bij artikel 95 van het ontwerp ontworpen bepaling, is de retroactieve inwerkingtreding van dat artikel doelloos en dient ervan te worden afgezien.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Wilfried VAN VAERENBERGH

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Onderwijs en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Gezondheidszorg en woonzorg

Afdeling 1. Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg

Art. 2. De Vlaamse Regering kan een Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg oprichten of meewerken aan de oprichting ervan, om te werken aan de verbetering van de kwaliteit van zorg in diverse sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg. Het instituut heeft de volgende opdrachten:

- 1° het ondersteunen van de ontwikkeling van valide kwaliteitsindicatoren;
- 2° het ontwikkelen en veralgemenen van een of meer registratiesystemen voor de kwaliteitsindicatoren;
- 3° het stimuleren en ondersteunen van de voorzieningen en zorgverstrekkers om zelf met kwaliteitsindicatoren te werken, zodat die indicatoren voor hen een hulpmiddel zijn om de kwaliteit van zorg te verbeteren;
- 4° het tot stand brengen van de publieke transparantie van de algemene en voorzieningsspecifieke resultaten van de kwaliteitsindicatoren via publicatie online.

Er wordt verstaan onder:

- 1° gezondheidszorg: zorg die verstrekt wordt in het raam van de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
- 2° woonzorg: woonzorg als vermeld in artikel 2, 1°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.

De Vlaamse Regering kan de opdrachten, vermeld in het eerste lid, nader regelen.

Art. 3. §1. Het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voldoet aan de volgende voorwaarden:

- 1° het instituut is opgericht als een vereniging zonder winstoogmerk;
- 2° de organisaties die verantwoordelijkheid dragen voor of die rechtstreeks belang hebben bij de kwaliteit van zorg in de sector van de eerstelijnszorg, de algemene ziekenhuizen, de geestelijke gezondheidszorg en de ouderenzorg of de sectoren van de Vlaamse gezondheidszorg en woonzorg waartoe de werking van het instituut wordt uitgebreid, zijn actief betrokken bij de werking van en de besluitvorming binnen het instituut;
- 3° de relevante entiteiten van de Vlaamse administratie kunnen vertegenwoordigd zijn in het instituut;

- 4° het instituut neemt de opdrachten, vermeld in artikel 2, eerste lid, op in zijn statutaire doelstellingen en voert die opdrachten uit;
- 5° het instituut stelt jaarlijks een planning op van zijn werkzaamheden en legt die ter goedkeuring voor aan het agentschap, aangewezen door de Vlaamse Regering;
- 6° het instituut legt jaarlijks een boekhoudkundig verslag van alle verrichtingen en een werkingsverslag betreffende het voorbije werkjaar voor aan het agentschap, aangewezen door de Vlaamse Regering, volgens de vormvereisten die de Vlaamse Regering bepaalt.

§2. De Vlaamse Regering kan, binnen de beschikbare begrotingskredieten, een jaarlijkse subsidie toekennen aan het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg voor de uitvoering van zijn opdrachten. Ze kan het subsidiebedrag en de voorwaarden voor de vaststelling, de uitbetaling en de terugvordering van de subsidie bepalen.

§3. De Vlaamse Regering kan een beheersovereenkomst sluiten met het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg en de inhoud van die overeenkomst bepalen.

Afdeling 2. Preventief gezondheidsbeleid

Onderafdeling 1. Tabaksontwenning

Art. 4. In artikel 37, §20, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 22 februari 1998 en gewijzigd bij de wetten van 27 december 2005, 22 december 2008 en 27 december 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 5. Het koninklijk besluit van 31 augustus 2009 inzake de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen voor de hulp bij tabaksontwenning wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid

Art. 6. In artikel 2 van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

“2° bevolkingsonderzoek: een geheel van acties met betrekking tot een onderzoek naar een ziekte of aandoening of naar risicofactoren, voorstadia of verwikkelingen ervan, aangeboden aan een groep personen. Dat onderzoek gebeurt niet naar aanleiding van gezondheidsklachten van individuele personen die uit eigen beweging worden geformuleerd, en die verband houden met de opgespoorde ziekte of aandoening of de risicofactoren, voorstadia of verwikkelingen ervan;”;

2° punt 17° wordt vervangen door wat volgt:

“17° individuele zorgaanbieder: een persoon die meewerkt aan een of meer initiatieven van het Vlaamse preventieve gezondheidsbeleid, al dan niet in een mono- of multidisciplinair samenwerkingsverband, en die daarvoor erkend of gesubsidieerd kan worden door de Vlaamse Regering;”;

3° in punt 22° worden de woorden “een van rechtswege erkende of een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie” vervangen door de zinsnede “een van rechtswege erkende organisatie, een door de Vlaamse Regering erkende of erkende en gesubsidieerde organisatie, of een organisatie die gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst”;

4° in punt 23° worden de woorden “die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is of door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt” vervangen door de zinsnede “die van rechtswege erkend en gesubsidieerd is, door de Vlaamse Regering erkend of erkend en gesubsidieerd wordt, of gesubsidieerd wordt via een beheersovereenkomst,”;

5° in punt 34° wordt b) vervangen door wat volgt:

“b) de gezondheidsschade door ziekten of aandoeningen te beperken of de genezingskansen te vergroten door tijdige detectie van of vroege interventie bij ziekten, aandoeningen of de aanleg of het verhoogde risico ervoor;”.

Art. 7. In artikel 3, eerste lid, van hetzelfde decreet worden tussen het woord “bevolkingsniveau” en de zinsnede “, om” de woorden “of het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid” ingevoegd.

Art. 8. Aan artikel 18, §2, van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Een goedgekeurde Vlaamse gezondheidsdoelstelling blijft van kracht tot ze wordt herzien of opgeheven door het Vlaams Parlement.”.

Art. 9. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord “duurtijd” vervangen door het woord “looptijd”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 10. In artikel 23, §1, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord “duurtijd” vervangen door het woord “looptijd”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 11. In artikel 30, §4, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 maart 2009, worden in het tweede lid de woorden “en doet een beroep op” opgeheven.

Art. 12. In artikel 31, §2, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 3° en 5° wordt het woord “gezondheidsonderzoek” vervangen door het woord “bevolkingsonderzoek”;

2° in punt 6° worden de woorden “gezondheidsonderzoek en het” opgeheven.

Art. 13. In artikel 64, 67, 68, tweede lid, artikel 69 tot en met 71 van hetzelfde decreet worden tussen het woord “kunnen” en het woord “betrekking” de woorden “onder meer” ingevoegd.

Art. 14. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt het opschrift van titel VIII vervangen door wat volgt:

“Onderbouwing van het preventieve gezondheidsbeleid”.

Art. 15. Artikel 73 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 73. De initiatieven en maatregelen, vermeld in artikel 39 tot en met 72 en artikel 74, worden genomen op basis van wetenschappelijk onderbouwde gegevens en zijn gericht op het behalen van gezondheidswinst op Vlaams bevolkingsniveau tegen maatschappelijk aanvaardbare kosten of op het verhogen van de efficiëntie van het gezondheidsbeleid.”.

Art. 16. In artikel 76, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 maart 2009, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° bevolkingsonderzoek als vermeld in artikel 31, §2, organiseren, uitvoeren of promoten, of meewerken aan het organiseren, uitvoeren of promoten van bevolkingsonderzoek, zonder dat voor het bevolkingsonderzoek in kwestie toestemming is verleend;”.

Afdeling 3. Eerstelijnsgezondheidszorg

Onderafdeling 1. Huisartsenkringen

Art. 17. Artikel 36quater van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 30 december 2001, wordt opgeheven.

Onderafdeling 2. Impulseo

Art. 18. In het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk IIter ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk IIter. Ondersteuning van huisartsengeneeskunde”.

Art. 19. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IIter, ingevoegd bij artikel 18, een artikel 6ter ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 6ter. De Vlaamse Regering kan maatregelen nemen en financieren ter ondersteuning van de huisartsengeneeskunde, die tot doel hebben huisartsen aan te zetten een huisartsengeneeskundige activiteit uit te oefenen of te blijven uitoefenen.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels daarvoor.”.

Art. 20. Artikel 36duodecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 24 juli 2008, wordt opgeheven.

Onderafdeling 3. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging

Art. 21. Aan artikel 2 van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerste-lijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij de decreten van 13 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een punt 20° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“20° geïntegreerde dienst voor thuisverzorging: een door de Vlaamse Regering erkend samenwerkingsverband, dat gericht is op de versterking van het geheel van de patiëntenzorg, onder meer via praktische organisatie en ondersteuning van verstrekkingen in het kader van de thuisverzorging, waarbij de tussenkomst van beroepsbeoefenaars van verschillende disciplines vereist is.”

Art. 22. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 juli 2008, 13 maart 2009, 20 maart 2009 en 21 juni 2013, wordt een hoofdstuk IVbis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk IVbis. Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging”.

Art. 23. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IVbis, ingevoegd bij artikel 22, een artikel 13bis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 13bis. De Vlaamse Regering erkent en subsidieert geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt hun werkgebied en stemt dat af op het werkgebied van de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg. De Vlaamse Regering bepaalt de erkenningsvoorwaarden en de regels voor de duur, de schorsing en de intrekking van de erkenning.

De Vlaamse Regering bepaalt de opdrachten en taken van de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging. De Vlaamse Regering bepaalt de subsidie en de subsidievoorwaarden.

Geïntegreerde diensten voor thuisverzorging hebben de vorm van een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen.”

Art. 24. In artikel 16, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord “De” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd.

Art. 25. In artikel 17, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen de zinsnede “bedoeld in artikel 16,” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd.

Art. 26. In artikel 18 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt tussen het woord “Alle” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd;
- 2° in paragraaf 2, eerste lid, wordt tussen de zinsnede “de in §1 bedoelde” en het woord “samenwerkingsverbanden” de zinsnede “geïntegreerde diensten voor thuisverzorging,” ingevoegd;
- 3° in paragraaf 2, tweede lid, wordt tussen het woord “aan” en de woorden “het samenwerkingsverband” de zinsnede “de geïntegreerde dienst voor thuisverzorging,” ingevoegd.

Art. 27. In artikel 19 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "aan" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 28. In artikel 20, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "alle" en het woord "samenwerkingsverbanden" de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 29. In artikel 21, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 30. In artikel 22 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "van" en de woorden "een samenwerkingsverband" de zinsnede "een geïntegreerde dienst voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 31. In artikel 24, §1, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt tussen het woord "tot" en de woorden "de samenwerkingsverbanden" de zinsnede "de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," ingevoegd.

Art. 32. In artikel 170, §1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen wordt de zinsnede "geïntegreerde diensten voor thuisverzorging," opgeheven.

Art. 33. Artikel 36terdecies van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ingevoegd bij de wet van 22 december 2008 en gewijzigd bij de wet van 10 december 2009, wordt opgeheven.

Afdeling 4. Erkenning van gezondheidszorgberoepen

Onderafdeling 1. Bezwaar inzake de erkenning van gezondheidszorgberoepen

Art. 34. In artikel 12 van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, wordt tussen het tweede en het derde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De commissie heeft daarnaast ook als opdracht aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het gezondheidsbeleid, advies uit te brengen over het bezwaar tegen een voornemen van beslissing over:

1° de erkenning van arts-specialisten en huisartsen;

2° de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van een bijzondere beroepstitel."

Onderafdeling 2. Wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015

Art. 35. Aan artikel 43, §2, van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De erkenning als kinesitherapeut wordt van rechtswege toegekend aan de houder van een in het tweede lid bedoeld diploma, op voorwaarde dat de houder ook voldoet aan de voorwaarden die zijn vastgesteld overeenkomstig het eerste lid."

Onderafdeling 3. Opheffing van het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen

Art. 36. Het koninklijk besluit van 21 april 1983 tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 8 augustus 1984, 13 maart 1985, 12 augustus 1985, 13 juni 1986, 16 maart 1999, 26 mei 1999 en 10 februari 2008, de wet van 10 december 2008, het koninklijk besluit van 17 juli 2009, de wet van 23 december 2009 en de koninklijke besluiten van 28 juni 2011, 24 oktober 2013, 19 april 2014, 17 juli 2015 en 29 februari 2016, wordt opgeheven, met uitzondering van hoofdstuk IV ervan.

Afdeling 5. Overlegplatforms geestelijke gezondheidszorg

Art. 37. De Vlaamse Regering kan regels van programmatie, erkenning en financiering bepalen voor samenwerkingsverbanden van organisaties en voorzieningen, actief in de geestelijke gezondheidszorg, die gericht zijn op het vormen van een overlegplatform.

Art. 38. Aan artikel 10 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de Vlaamse Gemeenschap is het eerste lid niet van toepassing, wat betreft de samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten.”.

Afdeling 6. Ouderenzorg

Onderafdeling 1. Prijsbeleid in de residentiële ouderenzorg

Art. 39. Aan artikel 2, §4, van de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en de prijzen, ingevoegd bij de wet van 23 december 1969 en gewijzigd bij de wetten van 30 juli 1971 en 17 juli 1975, wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Het vierde lid is niet van toepassing voor de Vlaamse Gemeenschap bij de vaststelling van de maximumprijzen of de perken voor ouderenvoorzieningen, vermeld in artikel 2, 21°, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.”.

Onderafdeling 2. Wijzigingen van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009

Art. 40. Aan artikel 2 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 worden een punt 29° en een punt 30° toegevoegd, die luiden als volgt:

- “29° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;
- 30° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen.”.

Art. 41. In hoofdstuk IV, afdeling I, onderafdeling I, van hetzelfde decreet wordt een artikel 49/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 49/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de erkenning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt."

Art. 42. In hoofdstuk IV, afdeling II, van hetzelfde decreet wordt een artikel 59/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 59/1. De Vlaamse Regering kan, op vraag van de initiatiefnemer, de voorafgaande vergunning van een thuiszorgvoorziening of een ouderenvoorziening geheel of gedeeltelijk omzetten in de erkenning of vergunning van een andere zorgvorm in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid. De Vlaamse Regering stelt de procedure voor de omzetting vast en bepaalt de voorwaarden waaronder die plaatsvindt."

Art. 43. Aan artikel 62 van hetzelfde decreet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid kunnen subsidies voor animatie, vermeld in artikel 38, 5°, worden toegekend aan erkende woonzorgcentra en erkende centra voor kortverblijf, ongeacht de rechtsvorm van de initiatiefnemer."

Hoofdstuk 3. Vervanging van de term "vereniging zonder winstoogmerk" in meerdere sectorale decreten

Art. 44. In artikel 3, §3, eerste streepje, van het decreet van 26 juni 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van het maatschappelijk opbouwwerk wordt de zinsnede "vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 45. In artikel 20, §1, van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de geestelijke gezondheidszorg worden in punt 1° en 9° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 46. In artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2014, worden in paragraaf 1, 3 en 4 de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 47. In artikel 8, eerste lid, van het decreet van 21 maart 2003 betreffende de armoedebestrijding, gewijzigd bij het decreet van 18 juli 2008, wordt in punt 1° de zinsnede "vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 48. In artikel 8, §4, van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 49. In artikel 15bis, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 50. In artikel 7, tweede lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, ingevoegd bij het decreet van 20 december 2013, worden de woorden "vennootschappen met sociaal oogmerk en verenigingen zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is hun leden een vermogensvoordeel te bezorgen, of vennootschappen met rechtspersoonlijkheid en met een sociaal oogmerk".

Art. 51. In artikel 16 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 14 februari 2014, worden in punt 6° de woorden "een vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 52. In artikel 50 van Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° een privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen;"

Art. 53. In artikel 16, §2, van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de zinsnede "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen,".

Art. 54. In artikel 22, §1, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "vereniging zonder winstoogmerk" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Art. 55. In artikel 2 van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning wordt punt 11° opgeheven.

Art. 56. In artikel 14, §1, van hetzelfde decreet wordt in punt 3° het woord "vzw" vervangen door de woorden "privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid waarvoor het bij wet verboden is haar leden een vermogensvoordeel te bezorgen".

Hoofdstuk 4. Netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg

Art. 57. In artikel 32 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de organisatie van het netwerk voor de gegevensdeling tussen de actoren in de zorg worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Het Agentschap wordt bestuurd door een raad van bestuur, samengesteld uit:
1° vierentwintig leden met aantoonbare deskundigheid, met inbegrip van een voorzitter en een ondervoorzitter, van wie:
a) vijf vertegenwoordigers van voorzieningen;
b) vier vertegenwoordigers van zorggebruikers;
c) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die bij een voorziening werken, onder wie minstens één vertegenwoordiger van de artsen;
d) vier vertegenwoordigers van zorgverleners en hulpverleners die niet in een voorziening werken, onder wie minstens twee vertegenwoordigers van de artsen;
e) twee vertegenwoordigers van de sociale partners;
f) vijf vertegenwoordigers van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
2° vier onafhankelijke bestuurders met aantoonbare deskundigheid.”;

2° een vierde lid wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Op de raad van bestuur zijn de bepalingen van het decreet van 22 november 2013 betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector van toepassing, met uitzondering van artikel 4 van dat decreet.”.

Hoofdstuk 5. Bijzondere jeugdbijstand

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand

Art. 58. Aan artikel 2 van het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012 en 12 juli 2013, wordt een punt 22° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“22° Vlaamse detentiecentra: voorzieningen als vermeld in artikel 47/1 die bestemd zijn voor de opvang van personen als vermeld in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering.”.

Art. 59. Artikel 5/1 van het hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 juni 2013, wordt opgeheven.

Art. 60. In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk V, afdeling I, vervangen door wat volgt:

“Gemeenschapsinstellingen en Vlaamse detentiecentra”.

Art. 61. Aan hoofdstuk V, afdeling I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, wordt een artikel 47/1 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 47/1. De Vlaamse Regering richt Vlaamse detentiecentra op. De Vlaamse Regering bepaalt de maximumcapaciteit van elk Vlaams detentiecentrum.

De Vlaamse detentiecentra zijn, tot ze hun maximumcapaciteit bereikt hebben, belast met de tenlasteneming van personen tot maximaal de leeftijd van drieën-

twintig jaar tegen wie een uithandengeving is uitgesproken of die veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf na een uithandengeving die uitgesproken is door de jeugdrechtbank met toepassing van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade.”.

Art. 62. Artikel 48, §3, van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“§3. De voorzieningen kunnen voor een onbepaalde duur erkend worden. De projecten kunnen worden erkend voor een hernieuwbare erkenningstermijn van maximaal vijf jaar.”.

Art. 63. In artikel 49, tweede lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de woorden “de leidend jeugdrechter in de jeugdrechtbank en van de toegangspoort” vervangen door de zinsnede “het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp, vermeld in artikel 65 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp,”.

Art. 64. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De Vlaamse Regering laat de voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, en de organisaties, vermeld in artikel 52/1, inspecteren door personeelsleden van Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein.”.

Art. 65. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 29 juni 2012, 21 juni 2013 en 12 juli 2013, wordt een artikel 70/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 70/1. De voorzieningen, vermeld in artikel 48, §1, die erkend zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege geacht voor een onbepaalde duur erkend te zijn.”.

Afdeling 2. Wijzigingen van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Art. 66. In artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, gewijzigd bij de wet van 13 juni 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt de zinsnede “vijf dagen na haar aanvankelijke beschikking en daarna maandelijks,” vervangen door het woord “maandelijks”;

2° in het tweede lid worden de woorden “en vijf dagen” opgeheven.

Afdeling 3. Wijzigingen van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade

Art. 67. In artikel 37 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, gewijzigd bij de wetten van 2 februari 1994, 13 juni 2006 en 27 december 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, eerste lid, worden punt 5°, 6° en 9° tot en met 11° opgeheven;

2° in paragraaf 3, tweede lid, worden in punt 2° de woorden "drieëntwintig jaar" vervangen door de woorden "twintig jaar" en worden de woorden "zestien jaar" vervangen door de woorden "zeventien jaar";

3° in paragraaf 3 wordt het derde lid opgeheven.

Art. 68. Artikel 57bis, §4, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 13 juni 2006, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 6. Integrale jeugdhulp

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp

Art. 69. In artikel 2, §1, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp, gewijzigd bij het decreet van 12 juli 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 1° wordt de datum "7 mei 2004" vervangen door de datum "12 juli 2013";

2° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° jeugdhulp: het geheel van de jeugdhulpverlening, alsook de indicatiestelling en de jeugdhulpregie die worden verricht door en voor de toegangspoort, en de opdrachten die worden uitgevoerd door de gemandateerde voorzieningen, vermeld in artikel 2, §1, 17°, van het decreet integrale jeugdhulp";

3° in punt 3° wordt de zinsnede "artikel 2, §1, 4°" vervangen door de zinsnede "artikel 2, §1, 30°";

4° in punt 12° en 13° wordt de zinsnede "artikel 4" vervangen door de zinsnede "artikel 3";

5° in punt 15° wordt de zinsnede ", dat zorgt voor de indicatiestelling en de toewijzing" opgeheven;

6° in punt 17° wordt de zinsnede "artikel 4, §1" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §1" en wordt de zinsnede "artikel 4, §2" vervangen door de zinsnede "artikel 3, §2";

7° in punt 18° wordt de zinsnede "decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp" vervangen door de woorden "decreet integrale jeugdhulp".

Afdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Art. 70. In artikel 2, §1, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wordt punt 1° opgeheven.

Art. 71. In artikel 45, eerste lid, van hetzelfde decreet worden in punt 1° de woorden "op de Adviesraad en" opgeheven.

Art. 72. In artikel 47, 2°, c), van hetzelfde decreet worden de woorden "omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen" opgeheven.

Art. 73. In artikel 55 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

"De jeugdrechter laat een vraag tot niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening inschrijven op de intersectorale registratielijst voor hij het volgende beveelt:

- 1° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 48 en 53;
- 2° een of meer van de maatregelen, vermeld in artikel 10 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 29 april 2004 inzake hulpverlening aan jongeren;
- 3° een van de maatregelen, vermeld in artikel 37, §2, 6°, 7°, 10°, en artikel 37, §2ter, 7°, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade."

Art. 74. In artikel 67 van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

"Voor de dossiers, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 6°, kan het team Jeugdhulpregie of het hoofd van het agentschap Jongerenwelzijn subsidies toekennen voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod aan de minderjarige volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt. Die subsidies kunnen, volgens de regels die de Vlaamse Regering bepaalt, ook worden toegekend aan een of meer organisaties met het kwaliteitslabel "intersectoraal zorgnetwerk", die worden aangewezen na een oproep en die meerdere minderjarigen kunnen begeleiden."

Art. 75. In artikel 75, tweede lid, van hetzelfde decreet worden in punt 2° tussen het woord "jeugdhulpverlening" en het woord "die" de woorden "die verleend wordt of" ingevoegd.

Art. 76. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt een artikel 75/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 75/1. Behalve in de gevallen die bij of krachtens dit decreet zijn bepaald, is elke vorm van gegevensoverdracht verboden tussen enerzijds de jeugdhulpaanbieders die geen gemandateerde voorziening zijn, en anderzijds de magistraten, belast met jeugdzaken en de sociale diensten.

Het verbod, vermeld in het eerste lid, geldt niet als de betrokken minderjarige, die minstens twaalf jaar is of, als hij jonger is, tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, en zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken op een geïnformeerde en schriftelijke wijze instemmen met de overdracht van gegevens.

Het verbod geldt evenmin voor de basisgegevens met betrekking tot:

- 1° de identificatie van de betrokken partijen;
- 2° het feit of er jeugdhulpverlening ten aanzien van de minderjarige en, in voorkomend geval, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken is aangevat, wordt voortgezet of is beëindigd.

De gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, kan alleen plaatsvinden na een schriftelijke vraag van magistraten, belast met jeugdzaken, of van de sociale diensten met het oog op het bieden van de gepaste jeugdhulpverlening aan de minderjarige, aan zijn ouders of opvoedingsverantwoordelijken.”

Hoofdstuk 7. Pleegzorg

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg

Art. 77. In artikel 12 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° de zinsnede “, en de duur van de vergunning” wordt opgeheven;
- 2° de volgende zin wordt toegevoegd:

“De vergunning kan worden verleend voor een onbepaalde duur.”

Art. 78. In hetzelfde decreet wordt een artikel 52/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 52/1. De diensten voor pleegzorg die vergund zijn op 1 januari 2017, worden van rechtswege geacht voor een onbepaalde duur vergund te zijn.”

Afdeling 2. Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap “Zorg en Gezondheid”

Art. 79. In artikel 3, eerste lid, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap “Zorg en Gezondheid”, gewijzigd bij het decreet van 29 juni 2012 en het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 2005, wordt de zinsnede “, met uitzondering van diensten voor pleegzorg als bedoeld in artikel 7 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg” opgeheven.

Hoofdstuk 8. Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers

Art. 80. In artikel 2 van het decreet van 7 december 2007 houdende oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers wordt in punt 2°, 3° en 5° de zinsnede “artikel 5, §1, I en II,” vervangen door de zinsnede “artikel 5, §1, I tot en met IV,”.

Hoofdstuk 9. Kinderopvang van baby's en peuters

Afdeling 1. Wijzigingen van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters

Art. 81. In artikel 2, tweede lid, van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 2, §1, 30°, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp;”.

Art. 82. In artikel 4, zesde lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede “, de wijziging” wordt vervangen door de woorden “en de wijziging”;

2° de zinsnede “, de schorsing en de opheffing” wordt opgeheven.

Art. 83. In artikel 6 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 1, 4°, wordt een punt c) toegevoegd, dat luidt als volgt:

“c) de persoon die in afwezigheid van de verantwoordelijke de taak van de verantwoordelijke als aanspreekpersoon overneemt, zoals zijn actieve kennis van de Nederlandse taal;”;

2° in paragraaf 4 worden het eerste en tweede lid vervangen door wat volgt:

“De organisator beschikt voor zichzelf, voor de verantwoordelijke, voor de kinderbegeleider en voor elke andere meerderjarige persoon die in de kinderopvanglocatie regelmatig direct contact heeft met de opgevangen kinderen, over een uittreksel uit het strafregister als bedoeld in artikel 596, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, of over een gelijkwaardig document voor wie niet in België gedomicilieerd is, waaruit onberispelijk gedrag in de omgang met kinderen blijkt. Als de organisator een rechtspersoon is, beschikt de organisator over een uittreksel uit het centraal strafregister op naam van de rechtspersoon.

De organisator beschikt voor iedereen die in de kinderopvanglocatie regelmatig direct contact heeft met de opgevangen kinderen, over een attest van medische geschiktheid.”.

Art. 84. In artikel 8, §3, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° er wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn ermee belasten om in individuele gevallen te beslissen over een vermindering van de prijs van de kinderopvang voor de gezinnen. Voor gezinnen die een beroep doen op een organisator, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, die moet worden geacht wegens zijn organisatie uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap, en voor wie het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn geen beslissing neemt, kan de Vlaamse Regering de organisator ermee belasten om in individuele gevallen te beslissen over een vermindering van de

prijs van de kinderopvang voor de gezinnen. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels, meer bepaald in welke gevallen het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn of de organisator, in geval een beroep gedaan wordt op een organisator, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, een beslissing kan nemen en waarover.”;

2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Kind en Gezin kan maatregelen nemen ten aanzien van de gezinnen die niet de correcte gegevens verstrekken, nodig voor de berekening van de prijs van de kinderopvang, of die een wijziging van die gegevens niet meedelen. Die maatregelen bestaan uit de bepaling van het juiste inkomenstarief voor de toekomst en uit het bepalen van een schadevergoeding ten laste van de contracthouder voor het verleden. De Vlaamse Regering bepaalt daarvoor de nadere regels, meer bepaald hoe dit juiste inkomenstarief gefactureerd zal worden ten aanzien van de contracthouder en hoeveel de schadevergoeding bedraagt.”.

Art. 85. Aan artikel 12 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§3. De Vlaamse Regering bepaalt de procedure voor de aanvraag, de toekenning en de wijziging van de subsidie, inclusief de mogelijkheid om bezwaar aan te tekenen.”.

Art. 86. In artikel 13, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de registratie van de vragen naar kinderopvang en van de voorkeur van gezinnen voor kinderopvangplaatsen coördineren, zodat een gezin maar één vraag hoeft te stellen over beschikbare opvangplaatsen;”.

Art. 87. In artikel 18, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt tussen de zinsnede “niet naleeft,” en de woorden “wordt de organisator” de zinsnede “of het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert,” ingevoegd en worden tussen de woorden “de niet-nageleefde bepalingen” en de woorden “en kan” de woorden “of aan de vereisten betreffende het toezicht” ingevoegd.

Art. 88. In artikel 20 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“Kind en Gezin kan de subsidie verminderen, schorsen of stopzetten als de organisator:

1° de bepalingen, vermeld in dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, niet naleeft;

2° het door of krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert.

Kind en Gezin beslist tot terugvordering van de subsidie overeenkomstig artikel 57 van het Rekendecreet, artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, en artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 november 2013 betreffende de algemene regels inzake subsidiëring.”.

Art. 89. In artikel 21 van hetzelfde decreet worden het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

“Als de uitoefening van de kinderopvang opgeschort moet worden of als een kinderopvanglocatie moet sluiten, licht Kind en Gezin zo spoedig mogelijk de burgemeester van de gemeente van de kinderopvanglocatie daarover in.

De burgemeester gaat na of de opschorting of het sluitingsbevel wordt nageleefd. Als dat niet het geval is, gaat de burgemeester over tot sluiting van de kinderopvanglocatie. Die maatregel wordt op kosten en op risico van de organisator uitgevoerd. De burgemeester informeert Kind en Gezin over zijn vaststellingen.”.

Afdeling 2. Wijziging van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen

Art. 90. In artikel 2 van het decreet van 17 oktober 2003 betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 juni 2012, worden in punt 1° de woorden “en centra voor leerlingenbegeleiding” vervangen door de zinsnede “, van centra voor leerlingenbegeleiding en van vergunde of erkende kinderopvanglocaties van organisatoren met niet meer dan achttien vergunde of erkende kinderopvangplaatsen”.

Hoofdstuk 10. Kind en Gezin

Art. 91. Aan artikel 2 van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin, gewijzigd bij de decreten van 20 april 2012 en 29 november 2013, wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“6° gezinsbijslagen: alle verstrekkingen en uitkeringen als tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijsdragen.”.

Art. 92. In artikel 5 van hetzelfde decreet worden de woorden “en de organisatie van de preventieve kinderezorg” vervangen door de zinsnede “, de organisatie van de preventieve kinderezorg en de gezinsbijslagen”.

Art. 93. In artikel 10 van hetzelfde decreet wordt tussen het vierde en het vijfde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“In het kader van zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, kan het agentschap de persoonsgegevens verwerken van alle pasgeboren kinderen en hun ouders die noodzakelijk zijn om de taken inzake preventieve gezinsondersteuning, vermeld in artikel 7, uit te voeren. De concrete gegevensstromen die hiertoe noodzakelijk zijn, dienen vooraf te worden gemachtigd door het bevoegde sectoraal comité of een andere instantie of toezichthouder met een machtigingsbevoegdheid in het kader van de toepassing van de regelgeving tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.”.

Hoofdstuk 11. Personen met een handicap

Art. 94. Aan artikel 6, 1°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, gewijzigd bij het decreet van 21 december 2007, wordt de volgende zin toegevoegd:

“De aan het agentschap toebedeelde winstverdeling van de Nationale Loterij kan ook voor andere doeleinden dan voor de aanvullende financiering van infrastructuurprojecten worden aangewend;”.

Art. 95. In artikel 13, tweede lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt tussen het woord “handicap” en het woord “kunnen” de zinsnede “die voldoen aan de voorwaarden van artikel 20 en 21, derde en vijfde lid,” ingevoegd.

Art. 96. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 2 juni 2006, 22 december 2006, 21 december 2007, 20 maart 2009, 29 juni 2012, 21 juni 2013, 12 juli 2013, 20 december 2013, 14 februari 2014 en 25 april 2014, wordt een hoofdstuk IV/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk IV/1. Tenlasteneming van het persoonlijkeassistentiebudget in het kader van niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening”.

Art. 97. In hetzelfde decreet wordt in hoofdstuk IV/1, ingevoegd bij artikel 96, een artikel 19/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/2. Het agentschap kan, binnen zijn begroting en tot een maximaal bedrag, de kosten van de ondersteuning, gedragen door de persoon met een handicap, ten laste nemen bij wijze van een persoonlijke-assistentiebudget voor minderjarige personen met een handicap en voor meerderjarige personen met een handicap die vragen om een voortzetting van jeugdhulpverlening als vermeld in artikel 18, §3, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp.”.

Art. 98. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/3. De budgethouder neemt zelf de verantwoordelijkheid op zich voor de organisatie van de persoonlijke assistentie en de ondersteuning.

De kosten, vermeld in artikel 19/2, moeten bewezen worden, behoudens uitzonderingen met betrekking tot sommige kostencategorieën met een beperkte omvang die de Vlaamse Regering bepaalt.

De budgethouder ontvangt in de loop van het jaar voorschotten tot een bedrag dat het maximumbedrag, vermeld in artikel 19/2, niet mag overschrijden.

De ten laste genomen kosten en de uitbetaalde voorschotten worden jaarlijks verrekend.”.

Art. 99. In hetzelfde decreet wordt in hetzelfde hoofdstuk IV/1 een artikel 19/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 19/4. De Vlaamse Regering bepaalt:

- 1° de nadere regels voor de overeenkomst met de persoonlijke assistent;
- 2° het maximumbedrag en de voorwaarden voor het toekennen van de budgetten;
- 3° de nadere regels voor de bewijsvoering van de kosten;
- 4° de nadere regels voor de toekenning van voorschotten;
- 5° de nadere regels voor de jaarlijkse verrekening van de kosten.”.

Art. 100. In artikel 21 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Een meerderjarige persoon met een handicap die een aanvraag tot ondersteuning indient, moet werkelijk en wettig in België verblijven. Hij moet bovendien het bewijs voorleggen van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, dan wel een niet-aaneengesloten verblijf van tien jaar in België. Voor verlengd minderjarigen en onbekwaamverklaarden moet de wettelijke vertegenwoordiger voldoen aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf.”;

2° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Om ondersteuning te kunnen krijgen, heeft de persoon met een handicap of met een vermoeden van handicap hetzij zijn woonplaats in het Nederlandse taalgebied, hetzij zijn woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. In dat laatste geval wendt hij zich tot een voorziening in het Nederlandse taalgebied of tot een voorziening in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens de organisatie ervan, geacht wordt uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.”;

3° tussen het derde lid en het vierde lid wordt een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan de inhoud van het begrip ‘woonplaats’ nader bepalen.”.

Hoofdstuk 12. Infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Afdeling 1. Wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Art. 101. Aan artikel 6, §2, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, vervangen bij het decreet van 3 juli 2015, worden een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“Bij het verlenen van een investeringswaarborg als vermeld in het eerste lid mogen alternatieve leningen maximaal 50% uitmaken van het door het Fonds gewaarborgde bedrag per project.

In het tweede lid wordt verstaan onder:

- 1° alternatieve lening: aan de voorziening toegekende, niet-achtergestelde kredietopening en daaruit volgende opnames of lening, al dan niet gestructureerd middels een of meer tranches met een of meer schuldeisers, die hetzij (i) is vervat in verhandelbare effecten, hetzij (ii) op het einde van de contractuele looptijd van de lening of op het einde van de duur van de haar betreffende investeringswaarborg een hoog percentage van openstaand kapitaal heeft op de lening of op een of meer van haar betreffende tranches die worden gedekt door de investeringswaarborg, hetzij (iii) een combinatie uitmaakt van (i) en (ii). Voor de berekening van dat percentage aan openstaand kapitaal worden de tranches uitgesloten die uitdrukkelijk uitgesloten zijn van het voordeel van de waarborg en contractueel achtergesteld zijn aan de gewaarborgde delen of tranches;
- 2° lening: de niet-achtergestelde leningen of andere niet-achtergestelde financieringsinstrumenten waarop de investeringswaarborg voor een project betrekking heeft.”.

Afdeling 2. Wijzigingen van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

Art. 102. In artikel 6 van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° er wordt een punt 1°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1°/1 het ten laste nemen, binnen de gespecificeerde machtigingen, vermeld in het begrotingsdecreet, van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;”;

2° er wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering kan, na advies van het raadgevend comité dat is opgericht bij het intern verzelfstandigd agentschap Zorg en Gezondheid, de regels bepalen voor het bedrag, de voorwaarden, de toekenning en de vereffening van de financiering van de investeringen in de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Afdeling 3. Wijzigingen van gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen

Art. 103. Aan artikel 105 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt een paragraaf 4 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§4. Voor de Vlaamse Gemeenschap is dit artikel niet van toepassing voor de vaststelling van het budget van financiële middelen, als die middelen betrekking hebben op de investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Art. 104. Aan artikel 108 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de Vlaamse Gemeenschap hoeft, in afwijking van het eerste lid, het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet te worden ingewonnen voor er een beslissing wordt genomen over de vaststelling van het budget, als de financiële middelen betrekking hebben op investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De beslissing hoeft ook niet aan de voormelde afdeling te worden meegedeeld.”.

Art. 105. Aan artikel 109 van dezelfde wet wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de Vlaamse Gemeenschap hoeft, in afwijking van het tweede lid, het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Financiering, niet te worden ingewonnen als de toekenning van een bijzonder bedrag, vermeld in het eerste lid, betrekking heeft op investeringskosten voor de infrastructuur en de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen, vermeld in artikel 5, §1, I, eerste lid, 1°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”.

Hoofdstuk 13. Subsidiering van initiatieven die zich richten tot personen die betrokken zijn bij een misdrijf

Art. 106. De Vlaamse Regering kan binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in een herstelgericht en constructief hulp- en dienstverleningsaanbod voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, en voor slachtoffers van misdrijven, alsook voor hun onmiddellijke omgeving, dat niet wordt verstrekt ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiering en de overeenkomst.

Art. 107. De Vlaamse Regering kan, in het kader van de opdrachten die de justitiehuizen of, in voorkomend geval, de andere diensten van de Vlaamse Gemeenschap die zulke opdrachten overnemen, uitoefenen, binnen de beschikbare begrotingskredieten initiatieven subsidiëren die voorzien in gespecialiseerde programma's of samenwerkingsverbanden voor verdachten, in verdenking gestelde personen, beklaagden, veroordeelden of geïnterneerden, ter uitvoering van een beslissing van een gerechtelijke of administratieve overheid, of die zulke programma's of samenwerkingsverbanden ondersteunen. De Vlaamse Regering sluit daarvoor een overeenkomst met de initiatiefnemers en bepaalt de nadere regels voor de subsidiering en de overeenkomst.

Hoofdstuk 14. Toezicht op de naleving van de regelgeving betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 108. De personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die door de Vlaamse Regering belast zijn met het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, hebben het recht om voor de uitoefening van die toezichtsoopdracht inzage te vorderen van alle noodzakelijke documenten en informatiedragers, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gezondheidsgegevens, bevatten.

De inzage wordt in eerste instantie toegestaan voor anonieme gegevens, in de mate dat die beschikbaar en actueel zijn. Voor zover dat nodig is voor de uitoefening van de toezichtsoopdracht, kunnen de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, inzage vorderen in persoonsgegevens, mits daarvoor ingeval het om gezondheidsgegevens gaat een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité overeenkomstig artikel 42, §2, 3°, van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid.

In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° anonieme gegevens: gegevens die niet met een geïdentificeerd of identificeerbaar persoon in verband kunnen worden gebracht en derhalve geen persoonsgegevens zijn;

- 2° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;
- 3° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;
- 4° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid.

Hoofdstuk 15. Accreditatie van voorzieningen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Art. 109. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° accreditatie: een extern, onafhankelijk onderzoek met betrekking tot de continue kwaliteitsgarantie en -verbetering van de geleverde diensten in een voorziening, op verzoek van die voorziening en op basis van vooraf opgestelde standaarden, met als doel een geloofwaardige externe validatie van de zorgresultaten en interne kwaliteitsprocedures voor zorg van die voorziening;
- 2° accreditatie-instelling: een orgaan dat internationaal aanvaarde accreditaties kan verrichten. De Vlaamse Regering bepaalt wat onder een internationaal aanvaarde accreditatie wordt verstaan;
- 3° anonieme gegevens: gegevens die niet met een geïdentificeerd of identificeerbaar persoon in verband kunnen worden gebracht en derhalve geen persoonsgegevens zijn;
- 4° gezondheidsbeleid: het beleid met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is;
- 5° sectoraal comité: de afdeling Gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale zekerheid en van de Gezondheid, opgericht binnen de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 37, §1, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid;
- 6° voorziening: een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, belast is met of belast wil zijn met de organisatie of uitvoering van zorg of die belast is met of belast wil zijn met de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen en de zorgkassen;
- 7° welzijnsbeleid: het beleid inzake de bijstand aan personen met betrekking tot het geheel van aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen;
- 8° zorg: één activiteit of het geheel van activiteiten in het kader van het gezondheids- of welzijnsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening, waaronder hulp, dienstverlening, ondersteuning, Vlaamse sociale bescherming en zorgverzekering;
- 9° zorggebruiker: de patiënt, met name de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek, of elke andere natuurlijke persoon aan wie zorg wordt verleend, al dan niet op eigen verzoek.

§2. Met behoud van de toepassing van de regelgeving ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de regelgeving betreffende het beroepsgeheim, kan het een accreditatie-instelling die in het raam van de accreditatie van een voorziening onderzoek voert, worden toegestaan om voor dat onderzoek in de gebouwen van de voorziening inzage te hebben in persoonsgegevens van zorggebruikers, met inbegrip van persoonsgegevens betreffende de gezondheid, en daarvan kopie te nemen, op voorwaarde dat dit voor dat onderzoek noodzakelijk is omdat inzage in anonieme gegevens niet volstaat en mits daarvoor ingeval het om gezondheidsgegevens gaat een principiële machtiging is verleend door het sectoraal comité overeenkomstig artikel 42, §2, 3°, van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid.

Hoofdstuk 16. Adoptie

Art. 110. In artikel 8, §3, van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt de zinsnede "artikel 1231.31 van het Gerechtelijk Wetboek" vervangen door de zinsnede "artikel 1231.3 van het Gerechtelijk Wetboek".

Art. 111. Aan artikel 14, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt een punt 6° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"6° het onderzoek voeren, vermeld in artikel 1231.10, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek."

Art. 112. In artikel 26, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "het intern verzelfstandigd agentschap Zorginspectie, opgericht bij besluit van de Vlaamse Regering van 26 maart 2004" vervangen door de zinsnede "Zorginspectie van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, vermeld in artikel 3, §2, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein".

Hoofdstuk 17. Hulp- en dienstverlening aan gedetineerden

Art. 113. Aan artikel 14 van het decreet van 8 maart 2013 betreffende de organisatie van hulp- en dienstverlening aan gedetineerden wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Voor de gegevensuitwisseling, vermeld in het tweede lid, gebruiken de beleidscoördinatoren, de personen die belast zijn met de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren de volgende identificatiemiddelen:

- 1° het identificatienummer van het Rijksregister, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die in het Rijksregister opgenomen is;
- 2° het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, vermeld in de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, als het om gegevens gaat die betrekking hebben op een natuurlijke persoon die niet in het Rijksregister opgenomen is."

Art. 114. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de zinsnede “, met uitzondering voor de taken van trajectbegeleiding” toegevoegd;

2° in het tweede lid worden tussen de woorden “het” en “digitaal” de woorden “kader van de organisatie van het” ingevoegd;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De personen die belast zijn met de beleidscoördinatie, de trajectbegeleiding of de ondersteuning, en de actoren zijn verantwoordelijk voor de inhoud die ze ter beschikking stellen via het digitale systeem en voor het zorgvuldige gebruik van de gegevens, al dan niet persoonsgegevens, die ze verkregen hebben via het digitale systeem.”.

Hoofdstuk 18. Inwerkingtredingsbepaling

Art. 115. Artikel 4 tot en met 16, 62, 65, 77 en 78 treden in werking op 1 januari 2017.

Artikel 21 tot en met 33 treden in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum en uiterlijk op 1 januari 2020.

Artikel 43 treedt in werking op 1 juli 2016.

Artikel 84, 1°, heeft uitwerking met ingang van 1 mei 2015.

Artikel 94 en 102 tot en met 105 hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2016.

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop artikel 17 tot en met 20, 34 tot en met 38, 40 tot en met 42, 57, 79, 91, 92, 96 tot en met 99, 101 en 111 in werking treden.

Brussel, 4 mei 2016.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Onderwijs,

Hilde CREVITS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

BIJLAGEN
bij de memorie van toelichting:
Jongeren en kindeffectrapporten (JoKER)

JoKER voor het decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 58, 60, 61, 66, 67 en 68 - bijzondere jeugdbijstand)

Gebruik de RIA-leidraad en de RIA-checklist om deze RIA in te vullen.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2015/317
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Jo Vandeurzen
link naar de regelgevingsagenda	Decreet diverse bepalingen WVG (Raadpleeg de regelgevingsagenda)

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	margot.cloet@vlaanderen.be
organisatie	Kabinet Vlaams minister Vandeurzen
beleidsdomein	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

2 Titel en fase

/

3 Samenvatting

Artikel 58, 60 en 61 creëren een noodzakelijke decretale basis voor de oprichting en organisatie van Vlaamse detentiecentra waarin jongeren die met toepassing van artikel 57bis van de jeugdbeschermingswet van 8 april 1965 uit handen zijn gegeven en die worden aangehouden of veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf, worden opgevangen. Daardoor kunnen die jongeren, met toepassing van artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering in een aangepaste infrastructuur – en niet langer in een gevangenis voor volwassenen – worden opgevangen.

Artikel 66 wijzigt artikel 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd waardoor de maatregel van plaatsing in het

gesloten centrum De Grubbe te Everberg niet meer na 5 dagen door de jeugdrechter moet worden heroverwogen. Die termijn is te kort om aan de slag te gaan met de jongere en de jeugdhulpverlening op te starten. Daarnaast zorgt die termijn ook voor rechtsonzekerheid bij de jongere die pas na vijf dagen weet of hij voor een langere periode wordt geplaatst en wordt die termijn oneigenlijk gebruikt om een 'short, sharp shock'-effect te bereiken bij jongere. De voorgestelde wijziging van voormeld artikel 5, §1, wil aan die nadelen voor de jongere verhelpen.

Artikel 67 en 68 heffen in de jeugdbeschermingswet van 8 april 1965 bepalingen op die daarin op 1 januari 2016 zijn ingevoegd door de wet van 13 juni 2006. Het was niet de bedoeling dat die bepalingen al op die datum in werking traden, omdat die bepalingen niet alleen voor interpretatieproblemen zorgen, maar ook omdat de erin vervatte maatregelen thans niet kunnen worden uitgevoerd. Daarom worden die bepalingen opgeheven. Aldus wordt voorkomen dat aan jongeren maatregelen worden opgelegd die niet uitvoerbaar zijn. De Vlaamse Gemeenschap bereidt trouwens een nieuw Vlaams jeugdrecht voor waarin ze zelf de te nemen maatregelen zal bepalen.

4 Probleembeschrijving

Artikel 58, 60 en 61

De Zesde Staatshervorming heeft de bevoegdheidsverdeling inzake de jeugdbescherming gewijzigd. Door de herformulering van artikel 5, §1, II, 6°, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI) werd de gemeenschapsbevoegdheid met betrekking tot minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, verruimd. De gemeenschappen zijn bevoegd voor *"het beheer van centra die bestemd zijn voor de opvang van deze jongeren tot de leeftijd van drieëntwintig jaar"*. Als gevolg hiervan is sinds 1 januari 2015 de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor het beheer van het in artikel 606 van het Wetboek van Strafvordering (Sv.) vermelde gemeenschapscentrum voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd te Tongeren (voorheen het "federaal gesloten centrum voor minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd" genoemd). Anders dan voor de gemeenschapsinstellingen ontbreekt thans een decretale rechtsgrond voor de oprichting en organisatie van zulk gemeenschapscentrum.

Artikel 66

Eveneens als gevolg van de wijziging van artikel 5, §1, II, 6°, d), BWHI is de Vlaamse Gemeenschap bevoegdheid voor het gesloten centrum De Grubbe te Everberg, alsook om te voorzien in de opheffing, aanvulling, wijziging of vervanging van de bestaande regelingen en maatregelen met betrekking tot minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, weliswaar met uitsluiting van de regels betreffende de rechtspleging voor de jeugdgerechten. De gemeenschappen zijn hierdoor bevoegd voor de bepalingen die vervat liggen in de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. De huidige regeling waarbij de plaatsingsmaatregel na 5 dagen door de jeugdrechter moet worden heroverwogen (art. 5, §1, van de wet 1 maart 2002) is te kort om aan de slag te gaan met de jongere en de jeugdhulpverlening op te starten. Daarnaast zorgt die regeling ook voor rechtsonzekerheid en een gebrek aan duidelijkheid voor de jongere, die pas na vijf dagen te horen krijgt of hij voor een langere periode geplaatst wordt. Soms wordt van die periode van vijf dagen gebruik gemaakt om een 'short, sharp shock'-effect te bereiken bij jongeren, maar dat effect is nooit wetenschappelijk bewezen.

Artikel 67 en 68

Door de wijziging van artikel 5, §1, II, 6°, d), BWHI is de Vlaamse Gemeenschap dus bevoegd geworden voor het bepalen van de maatregelen die kunnen worden genomen ten aanzien van de minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Hierdoor is de Vlaamse Gemeenschap ook bevoegd geworden voor de maatregelen die vervat liggen in de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade. Sommige van de maatregelen, die in voormelde wet van 1965 worden ingevoegd door de wet van 13 juni 2006 betreffende de jeugdbescherming en het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, zijn op 1 januari 2016 in werking getreden, hoewel de omkadering ontbreekt om ze uit te voeren. Die maatregelen worden opgeheven. De Vlaamse Gemeenschap bereidt trouwens een nieuw Vlaams jeugdrecht voor waarin ze zelf de te nemen maatregelen zal bepalen.

5 Beleidsdoelstelling

Artikel 58, 60 en 61

Het creëren van een decretale basis voor de oprichting en organisatie van een of meer gemeenschapscentra in de zin van art. 606 Wetboek van strafvordering.

Artikel 66

Een systeem uitwerken dat beter aansluit bij de werking van het gesloten centrum De Grubbe en de jeugdhulpverlening die aldaar wordt aangeboden en het bieden van rechtszekerheid en duidelijkheid aan de jongeren die daar verblijven.

Artikel 67 en 68

Opheffen van sommige bepalingen van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade omdat ze thans toch niet kunnen worden uitgevoerd.

6 Opties

→ **Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand**

Artikel 58, 60 en 61

Geen oprichtingsbepalingen voorzien, maar dan ontbreekt de noodzakelijke decretale grondslag voor de oprichting/organisatie van een of meer gemeenschapscentra.

Artikel 66

Geen wijzigingen aanbrengen aan de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd: de niet wenselijke situatie waarbij de plaatsingsmaatregel al na 5 dagen door de jeugdrechter moet worden heroverwogen, blijft dan voortduren.

Artikel 67 en 68

De maatregelen in kwestie van de wet van 8 april 1965 niet opheffen. Maar dan gelden maatregelen die niet kunnen worden uitgevoerd.

→ **Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie**

Artikel 58, 60 en 61

Inschrijven van een oprichtingsbepaling voor gemeenschapscentra in het decreet van 7 maart 2008 inzake bijzondere jeugdbijstand.

Artikel 66

Aanpassen van art. 5, §1, van de wet van 1 maart 2002 betreffende de voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd om de huidige regeling waarbij de heroverweging van de plaatsingsmaatregel vijf dagen na het opleggen ervan, wordt afgeschaft.

Artikel 67 en 68

De niet uitvoerbare maatregelen in de wet van 8 april 1965 opheffen, zodat het recht in overeenstemming is met de feitelijke toestand.

→ Optie 3: nieuwe beleidsmaatregel(en)

Geen relevante andere opties.

7 Analyse van de effecten**Doelgroepen****Artikel 58, 60 en 61**

De Vlaamse overheid (Vlaamse Regering en de administratie), uit handen gegeven jongeren en de uit handen gegeven jongeren aan wie een gevangenisstraf is opgelegd.

Artikel 66

Gerechtelijke actoren, het personeel van De Grubbe en de in De Grubbe geplaatste jongeren.

Artikel 67 en 68

De Vlaamse overheid (De Vlaamse Regering en de administratie)

De minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of van het plegen van zulk feit verdacht worden

Nuloptie*Effectbeschrijving***Artikel 58, 60 en 61****Directe effecten**

Vlaamse overheid: door te opteren voor de nuloptie kan de Vlaamse overheid geen uitvoering geven aan de bevoegdheidsoverdracht na de zesde staatshervorming

De uit handen gegeven jongeren: door te opteren voor de nuloptie is er geen plaats om deze groep jongeren overeenkomstig art. 606 Sv. in voorlopige hechtenis te plaatsen. Zonder Vlaams detentiecentrum kan er immers geen uitvoering gegeven worden aan art. 606 Sv.

Het is niet in het belang van de minderjarige dat er geen uitvoering kan gegeven worden aan de over hem uitgesproken straf aangezien dit de verkeerde boodschap geeft aan de minderjarige en de minderjarige op die manier de nodige begeleiding misloopt.

De uit handen gegeven jongeren waarvoor een gevangenisstraf is uitgesproken: Door te opteren voor de nuloptie is er geen plaats om deze groep jongeren overeenkomstig art. 606 Sv. in voorlopige hechtenis te plaatsen. Zonder Vlaams detentiecentrum kan er immers geen uitvoering gegeven worden aan art. 606 Sv.

Het is niet in het belang van de minderjarige dat er geen uitvoering kan gegeven worden aan de over hem uitgesproken straf aangezien dit de verkeerde boodschap geeft aan de minderjarige en de minderjarige op die manier de nodige begeleiding misloopt.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 66Directe effecten

De gerechtelijke actoren: /

Het personeel in De Grubbe: de situatie blijft bij het oude waardoor er niet genoeg tijd is in deze eerste fase om de jeugdhulpverlening op te starten.

De in De Grubbe geplaatste jongeren: de situatie blijft bij het oude waardoor de jongeren in onduidelijkheid zitten met betrekking tot hun eigen situatie wat rechtsonzekerheid met zich meebrengt.

Indirecte effecten

De gerechtelijke actoren: de situatie blijft bij het oude waardoor er nog steeds het short, sharp shock-effect kan nagestreefd worden.

Het personeel in De Grubbe: /

De in De Grubbe geplaatste jongeren: de jongeren kunnen nog steeds geplaatst worden in De Grubbe om een short, sharp shock-effect te creëren. Het kan echter nooit in het belang van de jongere zijn dat een dergelijk zware maatregel opgelegd wordt om andere redenen dan de voorwaarden die omschreven worden in de wet.

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 67 en 68Directe effecten

De Vlaamse overheid: moet uitvoering geven aan de bepalingen terwijl dit in de praktijk niet mogelijk is. Er zijn immers nog te veel onduidelijkheden over de interpretatie en de uitvoerbaarheid van de bepalingen, waardoor er in de praktijk problemen zouden ontstaan.

De minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of daarvan verdacht worden: door de inwerkingtreding volgt er een uitbreiding van de voorlopige maatregelen die aan deze minderjarigen kunnen opgelegd worden. Het is echter niet in het belang van de minderjarige om bepalingen in werking te laten treden waarbij nog te weinig is nagedacht over de uitvoering en waarvan na een eerste analyse blijkt dat er nog te veel onduidelijkheden bestaan met betrekking tot de uitvoering waardoor er in de praktijk interpretatieproblemen zouden ontstaan.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

*Vergelijkingstabel van alle effecten***Artikel 58, 60 en 61**

Doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	Schatting	omschrijving	schatting
De Vlaamse Overheid			Door te opteren voor de nuloptie kan de Vlaamse overheid geen uitvoering geven aan de bevoegdheidsoverdracht na de zesde staatshervorming	
De uit handen gegeven jongeren			Door te opteren voor de nuloptie is er geen plaats om deze groep jongeren overeenkomstig art. 606 Sv. in voorlopige hechtenis te plaatsen. Zonder Vlaams detentiecentrum kan er immers geen uitvoering gegeven worden aan art. 606 Sv. Het is niet in het belang van de minderjarige dat er geen uitvoering kan gegeven worden aan de over hem uitgesproken straf aangezien dit de verkeerde boodschap geeft aan de minderjarige en de minderjarige op die manier de nodige begeleiding misloopt.	
De uit handen gegeven jongeren waarvoor een gevangenisstraf is uitgesproken			Door te opteren voor de nuloptie is er geen plaats om deze groep jongeren overeenkomstig art. 606 Sv. in voorlopige hechtenis te plaatsen. Zonder Vlaams detentiecentrum kan er immers geen uitvoering gegeven worden aan art. 606 Sv. Het is niet in het belang van de minderjarige dat er geen uitvoering kan gegeven worden aan de over hem uitgesproken straf aangezien dit de verkeerde boodschap geeft aan de minderjarige en de minderjarige op die manier de nodige begeleiding misloopt	

Artikel 66*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
De gerechtelijke actoren			De situatie blijft bij het oude waardoor er nog steeds het short, sharp shock-effect kan nagestreefd worden.	
Het personeel in De Grubbe			De situatie blijft bij het oude waardoor er niet genoeg tijd is in deze eerste fase om de jeugdhulpverlening op te starten.	
De in De Grubbe geplaatste jongeren			De situatie blijft bij het oude waardoor de jongeren in onduidelijkheid zitten met betrekking tot hun eigen situatie wat rechtsonzekerheid met zich meebrengt. De jongeren kunnen ook nog steeds geplaatst worden in De Grubbe om een short, sharp shock-effect te creëren. Het kan echter nooit in het belang van de jongere zijn dat een dergelijk zware maatregel opgelegd wordt om andere redenen dan de voorwaarden die omschreven worden in de wet.	

Artikel 67 en 68*Vergelijkingstabel van alle effecten*

Doelgroepen	voordelen		Nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
De Vlaamse overheid			Moet uitvoering geven aan de bepalingen terwijl dit in de praktijk niet haalbaar is. Er zijn immers nog te veel onduidelijkheden over de interpretatie en de uitvoering van de bepalingen, waardoor er in de praktijk problemen zouden ontstaan.	

De minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of ervan verdacht worden een als misdrijf omschreven feit te hebben gepleegd			Door de inwerkingtreding volgt er een uitbreiding van de voorlopige maatregelen die aan deze minderjarigen kunnen opgelegd worden. Het is echter niet in het belang van de minderjarige om bepalingen in werking te laten waarbij nog te weinig is nagedacht over de uitvoering en waarvan na een eerste analyse blijkt dat er nog te veel onduidelijkheden bestaan met betrekking tot de uitvoering waardoor er in de praktijk problemen zouden ontstaan.	
--	--	--	--	--

Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie

Effectbeschrijving

Artikel 58, 60 en 61

Directe effecten

Vlaamse overheid: De oprichtingsbepaling zorgt er voor dat de Vlaamse overheid uitvoering kan geven aan de bevoegdheden overgedragen met de zesde staatshervorming zodat ze de continuïteit met betrekking tot de plaatsing van de jongeren kunnen verzekeren.

De uit handen gegeven jongeren: Door de oprichting van de Vlaamse Detentiecentra wordt het gesloten federaal centrum Tongeren omgevormd tot een Vlaams Detentiecentrum waardoor er continuïteit is naar opvang voor de jongere.

De uit handen gegeven jongeren waarvoor een gevangenisstraf is uitgesproken: Door de oprichting van de Vlaamse Detentiecentra wordt het gesloten federaal centrum Tongeren omgevormd tot een Vlaams Detentiecentrum waardoor er continuïteit is naar opvang voor de jongere.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 66

Directe effecten

Gerechtelijke actoren: Er moet nu overgegaan worden tot het plaatsen van de jongeren voor 1 maand, zonder dat er eerst vijf dagen kan geplaatst worden.

Het personeel in De Grubbe: Doordat de jongeren nu meteen voor 1 maand geplaatst worden kunnen zij de jeugdhulpverlening op een positieve manier opstarten en een plan uitwerken voor een periode van 1 maand. De minimale periode van 1 maand heeft ook een positief effect op het vlak van organisatiebeheersing en efficiëntie, ook in de geboden jeugdhulpverlening.

De in De Grubbe geplaatste jongeren: De jongeren hebben meer duidelijkheid over hun verblijf, wat hen ook meer rechtszekerheid biedt. Ze weten meteen dat ze voor 1 maand geplaatst zullen worden in De Grubbe terwijl ze anders pas na vijf dagen wisten of ze voor een langere periode geplaatst zouden worden.

Indirecte effecten

Gerechtigde actoren: Er kan geen gebruik meer gemaakt worden van de short, sharp shock om de jongeren door het opleggen van een korte, zeer strenge maatregel terug op het rechte pad te brengen.

Het personeel in De Grubbe: /

De in De Grubbe geplaatste jongeren: Deze jongeren kunnen niet meer blootgesteld worden aan de short, sharp shock die jeugdrechters soms gebruiken om hen terug op het rechte pad te krijgen. Het is in het belang van de jongere dat ze hier niet meer aan kunnen blootgesteld worden aangezien het niet te verantwoorden is dat jongeren om andere redenen dan de voorwaarden opgenomen in de wet een dergelijke zware maatregel opgelegd krijgen en de short, sharp shock is nooit wetenschappelijk bewezen.

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 67 en 68

Directe effecten

Vlaamse overheid: continuïteit in de uitvoering van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade. Dit geeft voldoende tijd om de denkoefening naar het nieuwe Vlaamse jeugdrecht te voeren en de uitvoering van het nieuwe decreet te coördineren, zonder de toepassings- en interpretatieproblemen die er nu wel zijn na de inwerkingtreding van de betreffende bepalingen.

De minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of die ervan verdacht worden een als misdrijf omschreven feit te hebben gepleegd: /

Indirecte effecten

Vlaamse overheid: /

De minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd of die ervan verdacht worden een als misdrijf omschreven feit te hebben gepleegd: de minderjarigen worden niet blootgesteld aan maatregelen die in de praktijk problemen veroorzaken met betrekking tot de uitvoering.

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

*Vergelijkingstabel van alle effecten***Artikel 58, 60 en 61**

Doelgroepen	voordelen		Nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Vlaamse overheid	De Vlaamse overheid heeft een deugdelijke juridische basis voor de oprichting en het beheer van Vlaamse detentiecentra.			
De uit handen gegeven jongeren	Door de oprichting van de Vlaamse detentiecentra wordt het gesloten federaal centrum Tongeren omgevormd tot een Vlaams detentiecentrum waardoor er continuïteit is naar opvang voor de jongere.			
De uit handen gegeven jongeren waarvoor een gevangenisstraf is uitgesproken	Door de oprichting van de Vlaamse detentiecentra wordt het gesloten federaal centrum Tongeren omgevormd tot een Vlaams detentiecentrum waardoor er continuïteit is naar opvang voor de jongere.			

Artikel 66*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	Omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren	Er moet nu overgegaan worden tot het plaatsen van de jongeren voor 1 maand, zonder dat er eerst vijf dagen kan geplaatst worden. Er kan geen gebruik meer gemaakt worden van de short, sharp shock om de jongeren door het opleggen van een korte, zeer strenge maatregel terug op het rechte pad te brengen.			

Het personeel in De Grubbe	Doordat de jongeren nu meteen voor 1 maand geplaatst worden kunnen zij de jeugdhulpverlening op een positieve manier opstarten en een plan uitwerken voor een periode van 1 maand. De minimale periode van 1 maand heeft ook een positief effect op het vlak van organisatiebeheersing en efficiëntie, ook in de geboden jeugdhulpverlening			
De in De Grubbe geplaatste jongeren	De jongeren hebben meer duidelijkheid over hun verblijf, wat hen ook meer rechtszekerheid biedt. Ze weten meteen dat ze voor 1 maand geplaatst zullen worden in De Grubbe terwijl ze anders pas na vijf dagen wisten of ze voor een langere periode geplaatst zouden worden. Deze jongeren kunnen niet meer blootgesteld worden aan de short, sharp shock die jeugdrechters soms gebruiken om hen terug op het rechte pad te krijgen. Het is in het belang van de jongere dat ze hier niet meer aan kunnen blootgesteld worden aangezien het niet te verantwoorden is dat jongeren om andere redenen dan de voorwaarden opgenomen in de wet een dergelijke zware maatregel opgelegd krijgen en de short, sharp shock is nooit wetenschappelijk bewezen.			

Artikel 67 en 68*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		Nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	Schatting

Vlaamse overheid	Continuïteit in de uitvoering van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade. Dit geeft voldoende tijd om de denkoefening naar het nieuwe Vlaamse jeugdrecht te voeren en de uitvoering van het nieuwe decreet te coördineren, zonder de interpretatieproblemen die er nu wel zouden zijn na de inwerkingtreding van de betreffende bepalingen.			
De minderjarigen die die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd ervan verdacht worden een als misdrijf omschreven feit te hebben gepleegd	De minderjarigen worden niet blootgesteld aan maatregelen die in de praktijk problemen kunnen veroorzaken met betrekking tot de uitvoering.			

8 Vergelijking van de opties

Artikel 58, 60 en 61

Alleen door het inschrijven van de oprichtingsbepalingen kan uitvoering gegeven worden aan de bevoegdheidsoverdracht door de Zesde Staatshervorming. Aangezien deze optie ook zorgt voor continuïteit met betrekking tot de plaatsing van de jongeren is het inschrijven van de oprichtingsbepalingen te verkiezen boven de nuloptie.

Artikel 66

Wanneer we de effecten van beide opties vergelijken zien we dat de gekozen optie meer positieve effecten met zich meebrengt dan de nuloptie, waarbij we zeker het belang van de jongere meenemen in onze overweging. Gezien het feit dat er soms misbruik gemaakt wordt van de eerste fase van vijf dagen, aangezien deze soms opgelegd wordt om andere redenen dan diegene die in de wet staan omschreven en het feit dat de afschaffing meer duidelijkheid en rechtszekerheid met zich meebrengt voor de jongeren, kunnen wij in het belang van de jongeren niet anders dan kiezen voor het afschaffen van de eerste fase van vijf dagen.

Artikel 67 en 68

Het opteren voor de nuloptie zou voor heel wat problemen zorgen in de praktijk, wat nooit in het belang kan zijn van de minderjarigen. De gekozen optie zorgt er dan ook voor dat de situatie bij het oude blijft en dat de Vlaamse overheid de tijd kan nemen om de denkoefening met betrekking tot het nieuwe Vlaamse jeugdrecht grondig te voeren, zodat met alles rekening kan gehouden worden met het oog op de uitvoering van het nieuwe decreet jeugdrecht.

9 Uitvoering**Artikel 58, 60 en 61**

Uitvoeringsbesluit noodzakelijk.

Artikel 66, 67 en 68

Geen uitvoeringsbesluit vereist.

10 Administratieve lasten

/

11 Handhaving

/

12 Evaluatie

/

13 Consultatie

/

JoKER voor het decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 72 t.e.m. 76 - integrale jeugdhulp)

Gebruik de RIA-leidraad en de RIA-checklist om deze RIA in te vullen.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2015/317
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Jo Vandeurzen/Hilde Crevits
link naar de regelgevingsagenda	Decreet diverse bepalingen WVG (Raadpleeg de regelgevingsagenda)

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	margot.cloet@vlaanderen.be
organisatie	Kabinet Vlaams minister Vandeurzen
beleidsdomein	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

2 Titel en fase

/

3 Samenvatting

Artikel 72 wijzigt in artikel 47, 2°, c), van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp een van de voorwaarden waaronder de jeugdechter aan minderjarigen in een verontrustende opvoedingssituatie een maatregel bij hoogdringendheid kan bevelen. De huidige formulering van die voorwaarde leidt op het terrein bij de gerechtelijke actoren tot een zeer strikte interpretatie waardoor in hoogdringende situaties waar dat wel vereist is, geen maatregel kan worden opgelegd. Het aanpassen van de betreffende voorwaarde zorgt voor eenduidigheid waardoor de veiligheid van de minderjarigen beter kan gegarandeerd worden.

Artikel 73 vervangt artikel 55, eerste lid, van voormeld decreet van 12 juli 2013 dat bepaalt dat de jeugdrechter een beroep doet op de toegangspoort als jeugdhulpregisseur om aan te geven of en waar de jeugdhulpverlening die hij wil opleggen, beschikbaar is. Het wijzigt die bepaling in die zin dat ook de jeugdechter een beroep moet doen op de toegangspoort als hij een maatregel oplegt aan de Brusselse jongere met toepassing van de Brusselse ordonnantie van 29 april 2004 of als hij een maatregel oplegt aan een minderjarige die een als misdrijf omschreven feit heeft gepleegd. Voor die minderjarigen wordt dan een groter hulpaanbod bereikbaar doordat zij ook toegang kunnen krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.

Artikel 74 vult artikel 67 van het voormelde decreet van 12 juli 2013 aan zodat de subsidies voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod niet alleen op individuele basis kunnen worden toegekend, maar ook aan organisaties met het kwaliteitslabel “intersectoraal zorgnetwerk” dat meerdere minderjarigen begeleidt. Daardoor ontstaat er een meer uitgebreid hulpaanbod voor de minderjarigen.

Artikel 75 wijzigt artikel 75 van het voormelde decreet van 12 juli 2013 waardoor de gemandateerde voorzieningen binnen de integrale jeugdhulp, naast informatie over de al verleende hulp aan de minderjarigen en hun context, ook informatie over de nog lopende hulpverlening aan de minderjarigen en hun context kunnen meedelen aan de jeugdmagistraten en sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Door te beschikken over actuele informatie over de hulpverlening kunnen die gerechtelijke actoren beter inschatten welke actie ze kunnen of moeten ondernemen in het belang van de minderjarige.

Artikel 76 voegt in het voormelde decreet van 12 juli 2013 een artikel 75/1 in die het voor jeugdhulpaanbieders mogelijk maakt om onder bepaalde voorwaarden beperkte informatie betreffende een minderjarige door te geven aan jeugdmagistraten en aan de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Die informatieverstrekking moet de gerechtelijke actoren in staat stellen om beter in te schatten welke actie ze kunnen of moeten ondernemen in het belang van de minderjarige.

4 Probleembeschrijving

Artikel 72

Voor hoogdringende situaties is in het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp een aparte vorderingsgrond voorzien. De huidige formulering van artikel 47, 2°, c), leidt op het terrein bij de gerechtelijke actoren tot een zeer strikte interpretatie van de mogelijkheid om de jeugdrechter te vorderen bij hoogdringendheid. Er doen zich soms echter acute gevaarsituaties voor waarbij er niet kan gewacht worden op verdere buitengerechtelijke jeugdhulpverlening of een onderzoek van een gemandateerde voorziening (art. 47, 1°, van voormeld decreet), maar waarbij een jeugdrechter meteen moet kunnen optreden. De huidige formulering van de derde voorwaarde in artikel 47, 2°, “*omdat de noodzakelijke instemmingen niet werkelijk zijn verkregen*” brengt de actoren op het terrein, in casu de magistraten belast met jeugdzaken, momenteel tot een strikte en eerder formele interpretatie waarbij eerst moet worden aangetoond dat de instemming van ouders en/of minderjarige niet is verkregen vooraleer kan gevorderd worden in het kader van de hoogdringendheid. Het was niet in de geest van de decreetgever om hier een bijkomende drempel op te leggen aan magistraten om te kunnen optreden bij hoogdringendheid. De huidige zinsnede heeft als doel om te vermijden dat men de procedure hoogdringendheid zou benutten omwille van een gebrek aan capaciteit in de buitengerechtelijke jeugdhulpverlening, terwijl de cliënt wel instemt met jeugdhulpverlening. Maar deze bepaling wordt niet in deze zin geïnterpreteerd op het terrein.

Artikel 73

Dit artikel vervangt artikel 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. Dat artikel regelt de positie van de toegangspoort in de context van uitvoering van een gerechtelijke maatregel. Het is de toegangspoort die in het vernieuwde landschap van (integrale) jeugdhulp de capaciteit beheert van de niet rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening. Het is de jeugdrechter die de toegang regelt tot de gerechtelijke jeugdhulpverlening en in dat kader maatregelen oplegt. Het is logisch dat ook de jeugdrechter een beroep doet op

de toegangspoort als jeugdhulpregisseur om aan te geven of en waar de jeugdhulpverlening die hij wil opleggen, beschikbaar is.

In het huidige artikel 55, eerste lid, ontbreekt echter dat de jeugdrechter ook een beroep moet doen op de toegangspoort als hij een maatregel oplegt met toepassing van de Brusselse ordonnantie van 29 april 2004 of als hij een maatregel oplegt aan een minderjarige die een als misdrijf omschreven feit heeft gepleegd.

Artikel 74

Minderjarigen met een complexe problematiek blijven nog steeds in de kou staan waardoor er nood is aan een oplossing voor deze zeer specifieke groep.

Artikel 75

Volgens het huidige artikel 75, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp kan informatie worden verstrekt over de jeugdhulpverlening die al verleend is aan de minderjarige en zijn gezin, maar niet over de jeugdhulpverlening die nog in uitvoering is. Het is uiteraard ook belangrijk om basisgegevens met betrekking tot de jeugdhulpverlening die op dat moment loopt, uit te wisselen. Het was in de geest van de decreetgever om ook die basisgegevens te vatten. Het huidige artikel zorgt op dat punt echter voor verwarring.

Artikel 76

Verscheidene actoren in de integrale jeugdhulp geven het signaal dat het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp geen informatie-uitwisseling toelaat vanuit de hulpverleners van de brede instap of andere diensten naar het parket en naar de sociale diensten voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Deze jeugdhulpaanbieders hebben ook een rol in het geval van verontrusting maar momenteel is er geen rechtsgrond waarop zij zich kunnen baseren om informatie door te geven aan het parket, terwijl dit voor de gemandateerde voorzieningen wel is opgenomen in het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. Deze hulpverleners beroepen zich dan ook op hun beroepsgeheim en op het ontbreken van een rechtsgrond in het voormelde decreet van 12 juli 2013 en weigeren zo informatie door te geven aan het parket. Het gebrek aan een rechtsgrond wordt zowel door het parket als door de jeugdhulpaanbieders als problematisch ervaren. Een aanpassing van de regelgeving is hier noodzakelijk met het oog op rechtszekerheid voor cliënten en jeugdhulpaanbieders en met het oog op het mogelijk maken van de uitvoering van de opdrachten, opgenomen in het decreet, zowel binnen de buitengerechtelijke als binnen de gerechtelijke jeugdhulpverlening. De mogelijkheid tot uitwisseling van bepaalde gegevens naar jeugdmagistraten toe is hiervoor een randvoorwaarde. Jeugdmagistraten moeten gemotiveerd kunnen inschatten of in het belang van minderjarigen door hen bijkomende stappen moeten gezet worden, hetzij via een kennisgeving aan de gemandateerde voorziening, hetzij via een vordering bij de jeugdrechter.

5 Beleidsdoelstelling

Artikel 72

Het vermijden van interpretatieproblemen en het zorgen voor eenduidigheid.

Artikel 73

Regelgeving voorzien die afdekt dat de jeugdrechter de Brusselse jongeren en de jongeren die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd kan inschrijven op de intersectorale registratielijst bij de intersectorale toegangspoort.

Artikel 74

Het voorzien van hulp door een netwerk en het voorzien van extra middelen.

Artikel 75

Vermijden van interpretatieproblemen.

Artikel 76

Een rechtsgrond creëren om een beperkte gegevensuitwisseling tussen jeugdhulpaanbieders en gerechtelijke actoren mogelijk te maken.

6 Opties**→ Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand****Artikel 72**

De problematische zinsnede in art. 47, 2°, c), van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp niet aanpassen

Artikel 73

Niet aanpassen van art. 55, eerste lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Artikel 74

Het behouden van de subsidies voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod zonder uitbreiding.

Artikel 75

Geen wijzigingen aanbrengen aan art. 75, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Artikel 76

Geen rechtsgrond voorzien en de situatie bij het oude laten

→ Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie**Artikel 72**

De problematische zinsnede in art. 47, 2°, c), decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp aanpassen

Artikel 73

Aanpassen van art. 55, eerste lid, decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

Artikel 74

Het behouden van de subsidies voor een aanvullend geïndividualiseerd hulpaanbod met een uitbreiding naar organisaties met het kwaliteitslabel 'intersectoraal zorgnetwerk'.

Artikel 75

Art. 75, tweede lid, van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp wijzigen

Artikel 76

Een rechtsgrond voor gegevensuitwisseling inbouwen in het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp

→ Optie 3: nieuwe beleidsmaatregel(en)

Geen relevante andere opties.

7 Analyse van de effecten

Doelgroepen

Artikel 72

Gerechtelijke actoren
Minderjarigen

Artikel 73

Gerechtelijke actoren
Brusselse minderjarigen
Minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd

Artikel 74

Hulpverleners
Minderjarigen met een complexe problematiek

Artikel 75

Gerechtelijke actoren
Gemandateerde voorzieningen

Artikel 76

Gerechtelijke actoren
Hulpverleners
Minderjarigen

Nuloptie

Effectbeschrijving

Artikel 72

Directe effecten

Gerechtelijke actoren: het niet aanpassen van de bepaling houdt de interpretatieproblematiek in stand, waardoor er niet altijd meteen wordt ingegrepen waar dat eigenlijk wel zou moeten

Minderjarigen: het niet aanpassen van de bepaling houdt de interpretatieproblematiek in stand. Door die interpretatieproblematiek komt hun veiligheid in gevaar, doordat gerechtelijke actoren vaak niet meteen ingrijpen waar dit eigenlijk wel zou moeten.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 73Directe effecten:

Gerechtelijke actoren: zowel de Brusselse jongeren als de minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd kunnen niet ingeschreven worden op de intersectorale registratielijst waardoor deze groepen geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd.

Brusselse minderjarigen: kunnen door de jeugdrechter niet op de intersectorale registratielijst geplaatst worden waardoor ze geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd wat nooit in het belang van de minderjarige kan zijn.

Minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd: kunnen door de jeugdrechter niet op de intersectorale registratielijst geplaatst worden waardoor ze geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd wat nooit in het belang van de minderjarige kan zijn.

Indirecte effecten:

Niet van toepassing

Verdelingseffecten:

Niet van toepassing

Artikel 74Directe effecten

Hulpverleners: /

Minderjarigen met een complexe problematiek: er is een duidelijk gebrek aan hulp voor deze groep minderjarigen, waardoor zij in de kou blijven staan wanneer er geen actie wordt ondernomen. Iedere minderjarige heeft recht op hulp en het is dan ook niet in het belang van de minderjarige dat er geen actie wordt ondernomen wanneer blijkt dat er een duidelijk probleem is naar aanbod en hulpverlening.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 75Directe effecten

Gerechtelijke actoren: wanneer het artikel niet gewijzigd wordt, blijft de onduidelijkheid die voor interpretatieproblemen zorgt

Gemandateerde voorzieningen: wanneer het artikel niet gewijzigd wordt, blijft de onduidelijkheid die voor interpretatieproblemen zorgt

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 76Directe effecten

Gerechtelijke actoren: krijgen geen informatie van jeugdhulpaanbieders, ook al is er een situatie van verontrusting, omdat de hulpverleners geen rechtsgrond hebben op grond waarvan ze hun beroepsgeheim mogen schenden. Hierdoor is het moeilijk om een inschatting te maken van de situatie en dit zorgt voor spanning in de samenwerking op het terrein.

Hulpverleners: de hulpverleners zijn onzeker over welke informatie ze wel of niet mogen verschaffen omdat er geen rechtsgrond is op grond waarvan zij hun beroepsgeheim mogen schenden. Dit zorgt voor spanning in de samenwerking op het terrein tussen de verschillende partijen.

Minderjarigen: alles blijft bij het oude waardoor er niets aan de situatie verandert voor de minderjarigen. De gerechtelijke actoren kunnen geen inschatting maken van de situatie waarin deze minderjarigen zich bevinden.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

*Vergelijkingstabel van alle effecten***Artikel 72***Vergelijkingstabel van alle effecten*

<u>doelgroepen</u>	<u>voordelen</u>		<u>nadelen</u>	
	<u>omschrijving</u>	<u>schatting</u>	<u>omschrijving</u>	<u>schatting</u>
<u>Gerechtelijke actoren</u>			Het niet aanpassen van de bepaling houdt de interpretatieproblematiek in stand, waardoor er niet altijd meteen wordt ingegrepen waar dat eigenlijk wel zou moeten	
<u>minderjarigen</u>			Het niet aanpassen van de bepaling houdt de interpretatieproblematiek in stand. Door die interpretatieproblematiek komt hun veiligheid in gevaar, doordat gerechtelijke actoren vaak niet meteen ingrijpen waar dit eigenlijk wel zou moeten.	

Artikel 73*Vergelijkingstabel van alle effecten*

Doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren			Zowel de Brusselse jongeren als de minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd kunnen niet ingeschreven worden op de intersectorale registratielijst waardoor deze groepen geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd wat nooit in het belang van de minderjarige kan zijn.	
Brusselse jongeren			Kunnen door de jeugdrechter niet op de intersectorale registratielijst geplaatst worden waardoor ze geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd wat nooit in het belang van de minderjarige kan zijn.	
Minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd			Kunnen door de jeugdrechter niet op de intersectorale registratielijst geplaatst worden waardoor ze geen toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort wordt beheerd.	

Artikel 74*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Hulpverleners				
Minderjarigen met een complexe problematiek			Er is een duidelijk gebrek aan hulp voor deze groep minderjarigen, waardoor zij in de kou blijven staan wanneer er geen actie wordt ondernomen. Iedere minderjarige heeft recht op hulp en het is dan ook niet in het belang van de minderjarige dat er geen actie wordt ondernomen wanneer blijkt dat er een duidelijk probleem is naar aanbod en hulpverlening	

Artikel 75*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren			Wanneer het artikel niet gewijzigd wordt dan blijft de onduidelijkheid die voor interpretatieproblemen zorgt	
Gemandateerde voorzieningen			Wanneer het artikel niet gewijzigd wordt dan blijft de onduidelijkheid die voor interpretatieproblemen zorgt	

Artikel 76*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren			Krijgen geen informatie van jeugdhulpverleners, ook al is er een situatie van verontrusting, omdat de hulpverleners geen rechtsgrond hebben op grond waarvan ze hun beroepsgeheim mogen schenden. Hierdoor is het moeilijk om een inschatting te maken van de situatie en dit zorgt voor spanning in de samenwerking op het terrein.	
Hulpverleners			De hulpverleners zijn onzeker over welke informatie ze wel of niet mogen verschaffen omdat er geen rechtsgrond is op grond waarvan zij hun beroepsgeheim mogen schenden. Dit zorgt voor spanning in de samenwerking op het terrein tussen de verschillende partijen.	
Minderjarigen			Alles blijft bij het oude waardoor er niets aan de situatie verandert voor de minderjarigen. De gerechtelijke actoren kunnen geen inschatting maken van de situatie waarin deze minderjarigen zich bevinden.	

Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie*Effectbeschrijving***Artikel 72**Directe effecten

Gerechtelijke actoren: het aanpassen van de betreffende bepaling zorgt voor eenduidigheid en een oplossing voor de interpretatieproblematiek. Zo hoeven de gerechtelijke actoren niet meer te twijfelen of er effectief kan ingegrepen worden, waardoor de veiligheid van de minderjarigen beter kan gegarandeerd worden.

Minderjarigen: het aanpassen van de betreffende bepaling zorgt voor eenduidigheid waardoor de veiligheid van de minderjarigen beter kan gegarandeerd worden. De omschrijving van de vorderingsgrond in artikel 47, 2°, sluit aan bij artikel 19 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Het allerhoogste belang in de afweging of een gerechtelijk optreden nodig is, is de bescherming van de minderjarige. De eerste doelstelling bij hoogdringendheid is het in veiligheid brengen van de minderjarige en dit met respect voor zijn grondrechten. Het uitgangspunt is de minderjarige die slachtoffer is. Eens de minderjarige in veiligheid is gebracht, dient met maximale inspraak van de minderjarige en met garantie op inspraak van de opvoedingsverantwoordelijke(n) gezocht te worden naar de meest gepaste hulp.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 73Directe effecten:

Gerechtelijke actoren: hebben de mogelijkheid om de intersectorale registratielijst te gebruiken om toegang te krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.

Brusselse minderjarigen: er is meer aanbod bereikbaar voor deze minderjarigen, doordat zij nu ook toegang kunnen krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.

Minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd: er is meer aanbod bereikbaar voor deze minderjarigen, doordat zij nu ook toegang kunnen krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 74Directe effecten

Hulpverleners: door het ontstaan van het intersectoraal zorgnetwerk ontstaat er meer samenwerking tussen hulpverleners waardoor zij ook beter ondersteund worden.

Minderjarigen met een complexe problematiek: er worden extra middelen vrijgemaakt voor de begeleiding van een jongere door een intersectoraal zorgnetwerk. Daarnaast ontstaat er ook meer aanbod voor de minderjarigen.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 75Directe effecten

Gerechtelijke actoren: het wijzigen van het artikel zorgt voor meer duidelijkheid zodat er in de toekomst geen interpretatieproblemen meer bestaan

Gemandateerde voorzieningen: het wijzigen van het artikel zorgt voor meer duidelijkheid zodat er in de toekomst geen interpretatieproblemen meer bestaan

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

Artikel 76Directe effecten

Gerechtelijke actoren: hebben door het inbouwen van een rechtsgrond de mogelijkheid om informatie te krijgen van de hulpverleners. Het gaat hier om basisgegevens die hen kunnen helpen een inschatting te maken van de situatie.

Hulpverleners: hebben nu een rechtsgrond op grond waarvan ze een uitzondering mogen maken op hun beroepsgeheim. Zo kunnen ze nu de basisinformatie meedelen aan het parket en kan de samenwerking op het terrein vlotter verlopen.

Minderjarigen: basisinformatie over hen kan worden doorgegeven waardoor de gerechtelijke actoren met betrekking tot hun situatie een inschatting kunnen maken. Hiermee kunnen de gerechtelijke actoren actie ondernemen die nog beter aansluiten bij het belang van de minderjarige.

Indirecte effecten

Niet van toepassing

Verdelingseffecten

Niet van toepassing

*Vergelijkingstabel van alle effecten***Artikel 72***Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren	Het aanpassen van de betreffende bepaling zorgt voor eenduidigheid en een oplossing voor de interpretatieproblematiek. Zo hoeven de gerechtelijke actoren niet meer te twijfelen of er effectief kan ingegrepen worden, waardoor de veiligheid van de minderjarigen beter kan gegarandeerd worden.			
Minderjarigen	Het aanpassen van de betreffende bepaling zorgt voor eenduidigheid waardoor de veiligheid van de minderjarigen beter kan gegarandeerd worden. De omschrijving van de vorderingsgrond in artikel 47, 2°, sluit aan bij artikel 19 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Het allerhoogste belang in de afweging of een gerechtelijk optreden nodig is, is de bescherming van de minderjarige. De eerste doelstelling bij hoogdringendheid is het in veiligheid brengen van de minderjarige en dit met respect voor zijn grondrechten. Het uitgangspunt is de minderjarige die slachtoffer is. Eens de minderjarige in veiligheid is gebracht, dient met maximale inspraak van de minderjarige en met garantie op inspraak van de opvoedingsverantwoordelijke(n) gezocht te worden naar de meest gepaste hulp.			

Artikel 73*Vergelijkingstabel van alle effecten*

Doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	Omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren	Hebben de mogelijkheid om de intersectorale registratielijst te gebruiken om toegang te krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.			
Brusselse minderjarigen	Er is meer aanbod bereikbaar voor deze minderjarigen, doordat zij nu ook toegang kunnen krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.			
Minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd	Er is meer aanbod bereikbaar voor deze minderjarigen, doordat zij nu ook toegang kunnen krijgen tot het aanbod en de capaciteit die door de toegangspoort beheerd wordt.			

Artikel 74*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Hulpverleners	Door het ontstaan van het intersectoraal zorgnetwerk ontstaat er meer samenwerking tussen hulpverleners waardoor zij ook beter ondersteund worden.			
Minderjarige jongeren met een complexe problematiek	Er worden extra middelen vrijgemaakt voor de begeleiding van een jongere door een intersectoraal zorgnetwerk. Daarnaast ontstaat er ook meer aanbod voor de minderjarigen.			

Artikel 75*Vergelijkingstabel van alle effecten*

Doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren	Het wijzigen van het artikel zorgt voor meer duidelijkheid zodat er in de toekomst geen interpretatieproblemen meer bestaan			
Gemandateerde voorzieningen	Het wijzigen van het artikel zorgt voor meer duidelijkheid zodat er in de toekomst geen interpretatieproblemen meer bestaan			

Artikel 76*Vergelijkingstabel van alle effecten*

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Gerechtelijke actoren	Hebben door het inbouwen van een rechtsground, de mogelijkheid om informatie te krijgen van de hulpverleners. Het gaat hier om basisgegevens, die hen kunnen helpen een inschatting te maken van de situatie.			
Hulpverleners	De hulpverleners hebben nu een rechtsground op grond waarvan ze een uitzondering mogen maken op hun beroepsgeheim. Zo kunnen ze nu de basisinformatie meedelen aan het parket en kan de samenwerking op het terrein vlotter verlopen.			
Minderjarigen	Basisinformatie over hen kan worden doorgegeven waardoor de gerechtelijke actoren met betrekking tot hun situatie een inschatting kunnen maken. Hiermee kunnen de gerechtelijke actoren actie ondernemen die nog beter aansluiten bij het belang van de minderjarige.			

8 Vergelijking van de opties

Artikel 72

Met de gekozen optie kan de veiligheid van de minderjarige beter gegarandeerd worden dan met de nuloptie. De nuloptie geeft door de interpretatieproblematiek in de praktijk immers veel problemen die nu vermeden worden doordat de gekozen optie voor een duidelijker omschrijving zorgt.

Artikel 73

Door het doorvoeren van de aanpassing worden de Brusselse minderjarigen en de minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit pleegden gevat door regelgeving waardoor ze ook kunnen ingeschreven worden op de intersectorale registratielijst waardoor ze nu toegang hebben tot het aanbod dat door de toegangspoort beheerd wordt.

Artikel 74

Minderjarigen met een complexe problematiek blijven in de koude staan wanneer gekozen wordt voor de nuloptie. Door het inzetten van intersectorale zorgnetwerken daarentegen zal de minderjarige en de hulpverleners echter beter omringd en ondersteund worden.

Artikel 75

De nuloptie lost het interpretatieprobleem niet op, terwijl de gekozen optie dit wel doet. Aangezien de gekozen optie voor meer duidelijkheid zorgt, was dit duidelijk de te verkiezen optie.

Artikel 76

Zonder rechtsgrond kunnen de hulpverleners geen informatie geven aan de gerechtelijke actoren. Hierdoor kunnen deze geen inschatting maken van de situatie waarin de jongere zich bevindt, wat nooit in het belang van de minderjarige kan zijn. Daarom opteren we dan ook voor het inschrijven van een rechtsgrond opdat hulpverleners (los van een gemandateerde voorziening) informatie mogen geven aan de gerechtelijke actoren.

9 Uitvoering

Artikel 72 t.e.m. 76

Geen uitvoeringsbesluit vereist

10 Administratieve lasten

/

11 Handhaving

/

12 Evaluatie

/

13 Consultatie

/

JoKER voor het decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 83, 84 en 86 – Kinderopvang baby's en peuters)

Gebruik de RIA-leidraad en de RIA-checklist om deze RIA in te vullen.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2015/317
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Jo Vandeurzen
link naar de regelgevingsagenda	Decreet diverse bepalingen WVG (Raadpleeg de regelgevingsagenda)

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	margot.cloet@vlaanderen.be
organisatie	Kabinet Vlaams minister Vandeurzen
beleidsdomein	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
entiteit	

2 Titel en fase

/

3 Samenvatting

Voor een aantal bepalingen die in uitvoeringsbesluiten van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters vervat liggen, bestaat er nog geen afdoende juridische grondslag. Die grondslag wordt met de artikelen 83, 84 en 86, die voormeld decreet wijzigen, tot stand gebracht.

Ze vormen de noodzakelijke rechtsgrond voor uitvoeringsbepalingen die ertoe strekken de kwaliteit van de kinderopvang te verhogen en komen daardoor de opgevangen kinderen en hun ouders ten goede.

4 Probleembeschrijving

Het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters en de uitvoeringsbesluiten ervan, traden op 1 april 2014 in werking. Deze inwerkingtreding betekende een enorme verandering, zowel voor de organisatoren kinderopvang als voor Kind en Gezin. Kind en Gezin en de sector willen samen met de partners de voortgang van deze transitie goed opvolgen. Waar nodig, zullen de regelgeving en de werkwijze bijgestuurd worden.

Hiervoor werd het 'Voortgangsoverleg' (overlegforum met de sector) opgericht. De werkzaamheden in het Voortgangsoverleg, waarbij sociaal ondernemerschap en deregulering voorop staan, hebben geleid tot een aanpassing van de uitvoeringsbesluiten. Op 9 oktober 2015 werd het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, het Subsidiebesluit van 22 november 2013 en het Procedurebesluit van 9 mei 2014 goedgekeurd. Bij de voorbereiding van voormeld besluit is gebleken dat voor sommige bepalingen een (bijkomende) decretale basis vereist is.

5 Beleidsdoelstelling

Het is de bedoeling om voor een aantal artikelen van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, het Subsidiebesluit van 22 november 2013 en het Procedurebesluit van 9 mei 2014 de noodzakelijke decretale rechtsgrond te creëren. Die rechtsgrond wordt gecreëerd in artikel 83, 84 en 86.

6 Opties

6.1 Betreffende de wijzigingen aan het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters

➔ Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand

Artikel 83:

a) kennis van de Nederlandse taal door de aanspreekpersoon

Er is geen decretale basis voor de vergunningsvoorwaarde dat de aanspreekpersoon een attest van actieve kennis van het Nederlands moet hebben (artikel 40, §3 van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013).

b) Uittreksel strafregister en attest medische geschiktheid

Er is een decretale basis (artikel 6, §4) voor de vergunningsvoorwaarde dat er voor de organisator, de verantwoordelijke, de kinderbegeleider en voor elke andere meerderjarige persoon die in de kinderopvanglocatie direct contact heeft met de opgevangen kinderen een uittreksel strafregister en een attest medische geschiktheid moet zijn.

Het decreet bepaalt daarnaast dat het telkens een recent uittreksel strafregister, model 2, of een recent attest medische geschiktheid moet zijn.

Er is geen decretale basis voor de vergunningsvoorwaarde dat de organisator die een rechtspersoon is, het gaat om een uittreksel uit het centraal strafregister op naam van de rechtspersoon.

Artikel 84:

a) Opdracht voor het OCMW

Er is geen decretale basis voor de opdracht van het OCMW in het kader van het bepalen van een inkomenstarief. Het Subsidiebesluit van 22 november 2013 bepaalt reeds dat de contracthouder met een attest inkomenstarief het OCMW kan verzoeken om een nieuw inkomenstarief te bepalen (artikel 34/1 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013).

b) Maatregelen ten aanzien van gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen

Er is geen decretale basis voor de maatregelen die Kind en Gezin kan nemen ten aanzien van gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen (artikel 36 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013).

Artikel 86: Registratie en coördinatie van een vraag van het gezin naar een kinderopvangplaats

Decretaal wordt bepaald dat de registratie van een vraag naar een kinderopvangplaats gebeurt door het lokaal loket kinderopvang en daarbij gebruik maakt van een bepaald informatie- en registratiesysteem. Na de ontwikkeling en proefperiode van dat specifiek informatie- en registratiesysteem, is beslist dit niet verder te ontwikkelen en niet langer gebruik van te maken. Het decreet legt dus een bepaling op die niet uitvoerbaar is.

→ Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie**Artikel 83:**

a) Kennis van de Nederlandse taal door de aanspreekpersoon

Er wordt een decretale basis voorzien voor de vergunningsvoorwaarde dat de aanspreekpersoon een attest van actieve kennis van het Nederlands moet hebben (artikel 40, §3 van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013).

b) Uittreksel strafregister en attest medische geschiktheid (art. 84 Mozaïekdecreet)

- De benaming van het uittreksel strafregister, model 2, wordt aangepast: in de uitvoeringsbesluiten werd dit al aangepast. Decretaal wordt de gewijzigde benaming (of de juiste verwijzing) nu ingevoegd.
- Het woord 'recent' wordt geschrapt: in de uitvoeringsbesluiten werd reeds beslist in het kader van administratieve lastenverlaging dat het uittreksel strafregister en het attest van medische geschiktheid niet telkens hernieuwd moeten worden (zo lang er zich geen wijzigingen voordoen) In die zin wordt de decretale bepaling dat het telkens moet gaan over een 'recent' uittreksel of attest aangepast.
- Er wordt een decretale basis voorzien voor de vergunningsvoorwaarde dat de organisator die een rechtspersoon is, het gaat om een uittreksel uit het centraal strafregister op naam van de rechtspersoon (artikel 49, §2, 2°).

Artikel 84:

a) Opdracht voor het OCMW

Er wordt een decretale basis voorzien voor de opdracht van het OCMW in het kader van het bepalen van een inkomenstarief. Het Subsidiebesluit van 22 november 2013 bepaalt reeds dat de contracthouder met een attest inkomenstarief het OCMW kan verzoeken om een nieuw inkomenstarief te bepalen (artikel 34/1 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013).

b) Maatregelen ten aanzien van gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen (art. 85 Mozaïekdecreet)

Er wordt een decretale basis voorzien voor de maatregelen die Kind en Gezin kan nemen ten aanzien van gezinnen als die onjuiste informatie bezorgen (artikel 36 van het Subsidiebesluit van 22 november 2013).

Artikel 86: Registratie en coördinatie van een vraag van het gezin naar een kinderopvangplaats

Decretale aanpassing omdat de opgelegde bepaling om een specifiek informatie- en registratiesysteem niet kan uitgevoerd worden. Na de ontwikkeling en proefperiode van dat specifiek informatie- en registratiesysteem, is beslist dit niet verder te ontwikkelen en niet langer gebruik van te maken. Het decreet legt dus een bepaling op die niet uitvoerbaar is, en zou anders maken dat men onmogelijk kan voldoen aan de opgelegde voorwaarden.

→ Optie 3: nieuwe beleidsmaatregel(en)

Er zijn geen nieuwe beleidsmaatregelen overwogen omdat het ook niet de bedoeling is nu nieuw beleid te ontwikkelen.

7 Analyse van de effecten

Doelgroepen

Baby's en peuters

Het decreet van 20 april 2012 regelt de kinderopvang van baby's en peuters. De doelgroep 'kinderen' is dus afgebakend tot de leeftijd van ongeveer 2,5 tot 3 jaar (in theorie tot het kind naar de basisschool, hier hoort ook het kleuteronderwijs bij, gaat).

Gezinnen

De ouders of personen die de verantwoordelijkheid over het kind hebben die op zoek zijn naar kinderopvang voor hun kind of van wie het kind naar de kinderopvang gaat.

Organisatoren van kinderopvang

Binnen deze doelgroep kan een onderscheid gemaakt worden tussen 2 soorten opvang: groepsopvang en gezinsopvang.

- Groepsopvang: opvang waar minstens 9 kinderen tegelijk aanwezig kunnen zijn,
- Gezinsopvang: opvang waar maximum 8 kinderen tegelijk aanwezig kunnen zijn.

Vlaamse overheid:

- Kind en Gezin
- Zorginspectie

Lokale besturen

Effecten

Algemeen

Wat de specifieke effecten op kinderen betreft, vormt het belang van het kind het uitgangspunt van het decreet van 20 april 2012. De belangen van het kind zijn dus de eerste overweging, zonder onderscheid naar de kinderen toe, met aandacht voor de nodige veiligheid en de ontwikkelingskansen van alle kinderen, en met aandacht voor hun participatie aan het kinderopvanggebeuren.

Zoals blijkt uit de opgesomde opties (de nuloptie en de gekozen optie) gaat het bij de voorliggende wijzigingen aan het decreet van 20 april 2012 over het voorzien van de nodige decretale basis voor voorwaarden of

bepalingen die reeds opgenomen zijn in de uitvoeringsbesluiten, meer bepaald in deze gevallen het Vergunningsbesluit van 22 november 2013 en het Subsidiebesluit van 22 november 2013.

Het gaat hier louter om het voorzien van een juridisch noodzakelijke rechtsgrond of basis. Er zijn dan ook geen verdere opties uitgewerkt of effecten gemeten.

8 Vergelijking van de opties

Niet van toepassing

9 Uitvoering

Het betreft een decretale aanpassing van bepalingen die al in uitvoeringsbesluiten vervat liggen. De artikelen zijn dus al uitgevoerd.

10 Administratieve lasten

/

11 Handhaving

/

12 Evaluatie

/

13 Consultatie

Het Voortgangsoverleg

Het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters en de uitvoeringsbesluiten ervan, traden op 1 april 2014 in werking. Deze inwerkingtreding betekende een enorme verandering, zowel voor de organisatoren kinderopvang als voor Kind en Gezin.

Kind en Gezin en de sector willen samen met de partners de voortgang van deze transitie goed opvolgen. Hierbij wordt nagegaan of er elementen bijgestuurd moeten worden zodat de doelstellingen van het decreet bereikt kunnen worden: stap voor stap voldoende, kwaliteitsvolle kinderopvang te realiseren die voor iedereen toegankelijk is. Waar nodig, zullen de regelgeving en de werkwijze bijgestuurd worden.

Hiervoor werd het 'Voortgangsoverleg' opgericht. Deze werkgroep is samengesteld met vertegenwoordigers van:

- de sector (Unieko, Vlaams Welzijnsverbond, SOM, VVSG en Landelijke Kinderopvang);
- de gebruikers (Gezinsbond, Minderhedenforum, Netwerk tegen armoede);
- de Ondersteuningsstructuur Kinderopvang (Voorzet, 't Opzet en Unizo);
- het Vlaams Netwerk van Ondernemingen (VOKA);
- de vakbonden (ACLVB, ABVV, ACV);
- Kind en Gezin.

Dit voortgangsoverleg is een cruciaal overlegforum met de sector. De intensieve samenwerking van de betrokken organisaties rond het decreet maakt co-creatie (het 'samen creëren') mogelijk en biedt daarom heel wat kansen.

Het is dan ook de bedoeling dat alle signalen, vragen, kritieken en voorstellen rond het decreet in dit overlegforum worden gevat. Zo kunnen ze afgestemd worden en meegenomen worden in het geheel.

Vanuit het Voortgangsoverleg werden ondertussen wijzigingen aan de uitvoeringsbesluiten voorgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Daarnaast blijkt dat er ook wijzigingen nodig zijn op decretaal niveau. Voorgestelde wijzigingen worden besproken op het Voortgangsoverleg.

Voorgaande consulten en adviezen bij het decreet van 20 april 2012 en het Vergunningsbesluit van 22 november 2013

Ter voorbereiding en bij de opmaak van het decreet van 20 april 2012 werden het Kinderrechtencommissariaat en de Kinderrechtencoalitie geconsulteerd. Later op de hoorzittingen in het Vlaams Parlement werd het Kinderrechtencommissariaat gehoord vanuit zijn officiële rol dat het daar in die fase van de regelgevingsprocedure heeft.

Voor voorliggende wijzigingen aan het decreet van 20 april 2012 zijn geen nieuwe adviezen gevraagd van of consultaties aangegaan met voormelde organisaties. Uiteraard werden de voorgaande adviezen wel gehanteerd en in acht genomen.

Daarnaast werd er voor het uitvoeringsbesluit, namelijk het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, een RIA opgemaakt en tijdens het proces verschillende betrokken partijen geconsulteerd. Gezien de voorliggende decretaale wijzigingen al eerder werden besproken en uitgewerkt in kader van het Vergunningsbesluit, werden ook de consulten, input en adviezen in kader van het uitvoeringsbesluit uiteraard in acht genomen.

14 Contactinformatie

/

JoKER voor het decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 93 – Kind en Gezin)

Gebruik de RIA-leidraad en de RIA-checklist om deze RIA in te vullen.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2015/317
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Jo Vandeuren
link naar de regelgevingsagenda	Decreet diverse bepalingen WVG (Raadpleeg de regelgevingsagenda)

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	margot.cloet@vlaanderen.be
organisatie	Kabinet Vlaams minister Vandeuren
beleidsdomein	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
entiteit	

2 Titel en fase

Goedkeuring

3 Samenvatting

Artikel 93 voegt in het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin een rechtsgrond in die het voor Kind en Gezin mogelijk moet maken om via eBirth binnen de vierentwintig uur op de hoogte kan zijn van elke nieuwe

geboorte en reeds een aantal gegevens te ontvangen die nodig zijn voor de dossieraanmaak en het opstarten van de dienstverlening. Dat maakt het mogelijk dat kinderen en ouders tijdig gebruik kunnen maken van het preventief zorgaanbod van Kind en Gezin.

4 Probleembeschrijving

Kind en Gezin heeft een aantal bij decreet vastgelegde opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning aan jonge gezinnen met kinderen tussen de 0 en 3 jaar.

Om die opdrachten te kunnen uitvoeren dient het agentschap op de hoogte te zijn van elk kind dat binnen zijn werkingsgebied geboren wordt of van elke verhuis van een kind onder de drie jaar daar naartoe. Aangezien de dienstverlening van Kind en Gezin reeds start aan het kraambed, gebeurt dit best zo snel mogelijk na de geboorte. Momenteel is Kind en Gezin op de hoogte van de nieuwe geboorten via bezoeken aan de kraamklinieken. Hierdoor mist het echter een aantal geboorten omdat sommige moeders reeds kort na de bevalling de kraamkliniek verlaten en omdat ook niet elk kind in een kraamkliniek geboren wordt.

Om de uitwisseling van gegevens tussen die verschillende actoren vlotter te laten verlopen werd er door FEDICT een geïnformatiseerde oplossing ontwikkeld die de naam eBirth kreeg. De eBirth-toepassing maakt een elektronische en beveiligde uitwisseling van gegevens mogelijk tussen de betrokkenen op het terrein (artsen, vroedvrouwen, ambtenaren van de Burgerlijke Stand) en de gemeenschappen, met respect voor de privacy en het medisch geheim.

Het zou een grote besparing in tijd en werklast betekenen, de correctheid van de gegevens ten goede komen en de doelmatigheid van het werk verhogen als ook Kind en Gezin via eBirth binnen de vierentwintig uur op de hoogte kan zijn van elke nieuwe geboorte en reeds een aantal gegevens zou ontvangen die nodig zijn voor de dossieraanmaak en het opstarten van de dienstverlening. Hiervoor is echter een machtiging nodig van de afdeling gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid. Kind en Gezin heeft deze machtiging in 2014 aangevraagd. In zijn beraadslaging nr. 14/030 van 15 april 2014 stelt de afdeling gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid vast dat ouders niet verplicht zijn om gebruik te maken van de diensten van Kind en Gezin, maar dit louter vrijwillig doen, en dat Kind en Gezin dus niet de totaliteit van het potentiële dienstpubliek bedient. Daarom werd aan Kind en Gezin, in het kader van eBirth, slechts een voorlopige machtiging verleend. De machtiging houdt op uitwerking te hebben op 1 oktober 2015 en kan daarna enkel nog verlengd worden voor zover er een decretale wijziging wordt doorgevoerd waarbij een rechtsgrond wordt ingevoerd voor het verwerken van persoonsgegevens aangaande de volledige populatie.

5 Beleidsdoelstelling

Artikel 7, §2, van dat decreet van 30 april 2004 bepaalt dat Kind en Gezin een zo hoog mogelijk bereik beoogt inzake de preventieve gezinsondersteuning.

Artikel 10, vijfde lid, van dit decreet verstrekt Kind en Gezin reeds een rechtsgrond voor de verwerking van alle gegevens, inclusief persoonsgegevens, van zijn cliënteel, die noodzakelijk zijn om zijn decretale taken uit te voeren. Als gevolg van bovenvermelde beraadslaging van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid is het noodzakelijk ook een uitdrukkelijke rechtsgrond te voorzien voor de registratie van persoonsgegevens van alle kinderen en hun ouders, nog voor ze tot het cliënteel van Kind en Gezin behoren. Op deze manier kan Kind en Gezin hen zo snel mogelijk bereiken en beschikt het reeds over een beperkt aantal administratieve

persoonsgegevens uit eBirth die noodzakelijk zijn om de opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning op te starten en uit te voeren. Dit zal Kind en Gezin nog beter in staat stellen zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, van het decreet van 30 april 2004 uit te voeren, die stelt dat het agentschap zich richt tot elk kind.

6 Opties

→ Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand

<Voeg een titel toe bij deze optie>

Kind en Gezin heeft geen decretale rechtsgrond om gegevens van alle pasgeboren kinderen en hun ouders te verwerken, krijgt geen gegevens via eBirth en kan zo niet tijdig alle pasgeboren kinderen en hun ouders bereiken om zijn dienstverlening aan te bieden en op te starten. Kind en Gezin zal een aantal geboortes missen. De correctheid van de gegevens is niet gegarandeerd en de administratieve werklast kan niet worden verminderd.

→ Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie

<Voeg een titel toe bij deze optie>

Kind en Gezin krijgt een decretale rechtsgrond om gegevens te verwerken van alle pasgeboren kinderen en hun ouders, kan hen zo snel mogelijk bereiken en beschikt zo reeds over een beperkt aantal administratieve persoonsgegevens uit eBirth die noodzakelijk zijn om de opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning op te starten en uit te voeren. Dit zal Kind en Gezin nog beter in staat stellen zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, van het decreet van 30 april 2004 uit te voeren, die stelt dat het agentschap zich richt tot elk kind. De kinderen en de ouders kunnen reeds van kort na de geboorte gebruik maken van het preventief zorgaanbod van Kind en Gezin.

→ Optie 3: nieuwe beleidsmaatregel(en)

Niet van toepassing

7 Analyse van de effecten

Doelgroepen

Kind en Gezin, ouders en hun (pasgeboren) kinderen, Vlaamse samenleving

Nuloptie

Effectbeschrijving

Kind en Gezin kan niet binnen de vierentwintig uur op de hoogte kan zijn van elke nieuwe geboorte en reeds een aantal gegevens zou ontvangen die nodig zijn voor de dossieraanmaak en het opstarten van de dienstverlening. Niet alle ouders worden bereikt, in een aantal gevallen kan de preventieve zorgverlening niet tijdig aangeboden of opgestart worden. Niet iedereen van het doelpubliek kan bereikt worden.

Vergelijkingstabel van alle effecten

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	schatting
Ouders en kinderen	geen		Zie punt 6 nuloptie	
Kind en Gezin	geen		Zie punt 6 nuloptie	
Samenleving	geen		Zie punt 6 nuloptie	

Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie*Effectbeschrijving*

Kind en Gezin is via eBirth binnen de 24 uur op de hoogte van alle nieuwe geboortes in Vlaanderen en beschikt reeds over een beperkt aantal administratieve persoonsgegevens over het kind en zijn ouders die noodzakelijk zijn om de opdrachten inzake preventieve gezinsondersteuning op te starten en uit te voeren. Het volledige doelpubliek kan worden bereikt. Dit zal Kind en Gezin nog beter in staat stellen zijn missie, vermeld in artikel 4, §1, van het decreet van 30 april 2004 uit te voeren, die stelt dat het agentschap zich richt tot elk kind.

Vergelijkingstabel van alle effecten

doelgroepen	voordelen		nadelen	
	omschrijving	schatting	omschrijving	Schatting
Ouders en kinderen	Iedereen kan tijdig gebruik maken van het preventief zorgaanbod van Kind en Gezin.		geen	
Kind en Gezin	Zie punt 6 gekozen optie		geen	
Samenleving	Effectievere inzet preventieve ondersteuning		geen	

8 Vergelijking van de opties

Niet van toepassing

9 Uitvoering

Zodra de decretale rechtsgrond in werking treedt, kan een definitieve machtiging aangevraagd worden bij de afdeling gezondheid van het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid en van de Gezondheid. Nadat de machtiging verkregen is krijgt Kind en Gezin dagelijks een aantal gegevens over de nieuwgeboren kinderen in Vlaanderen zodat de preventieve dienstverlening zo snel mogelijk kan aangeboden of opgestart worden.

10 Administratieve lasten

Minder administratieve lasten voor Kind en Gezin: Het zal een grote besparing in tijd en werklust betekenen, de correctheid van de gegevens ten goede komen en de doelmatigheid van het werk

verhogen als ook Kind en Gezin via eBirth binnen de vierentwintig uur op de hoogte kan zijn van elke nieuwe geboorte en reeds een aantal gegevens zou ontvangen die nodig zijn voor de dossieraanmaak en het opstarten van de dienstverlening.

11 Handhaving

Niet van toepassing

12 Evaluatie

Niet van toepassing

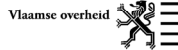
13 Consultatie

Niet van toepassing

14 Contactinformatie

/

JoKER voor het decreet houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (artikel 95 t.e.m. 100 – Personen met een Handicap)

Gebruik de RIA-leidraad en de RIA-checklist om deze RIA in te vullen.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2015/317
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Jo Vandeurzen
link naar de regelgevingsagenda	Decreet diverse bepalingen WVG (Raadpleeg de regelgevingsagenda)

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	margot.cloet@vlaanderen.be
organisatie	Kabinet Vlaams minister Vandeurzen
beleidsdomein	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
entiteit	

2 Titel en fase

Goedkeuring

3 Samenvatting

De toepassing van de decretale bepalingen van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern zelfstandig agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap en de bepalingen van het ter uitvoering daarvan genomen BVR van 15 december 2000 houdende vrijstelling voor

bepaalde categorieën gehandicapte personen van de vervulling van verblijfsduurvoorwaarden om de bijstand te genieten van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, dat de voorwaarden van werkelijk en wettig verblijf, voorafgaand verblijf en domicilie bepaalt, houden het risico in van discriminatie van minderjarigen en jongeren met een handicap als gevolg van hun afkomst en hun verblijfstatuut. Bovendien biedt voormeld decreet met ingang van 1 april 2016 geen decretale basis meer voor de toekenning en uitbetaling van persoonlijke assistentiebudgetten aan minderjarigen en jongeren met een handicap wat een ongewenst effect is van eerdere decretale aanpassingen in verband met persoonsvolgende financiering. Het voormelde decreet van 7 mei 2004 wordt dan ook aangepast opdat alle minderjarigen en jongeren met een handicap in Vlaanderen toegang kunnen hebben tot handicapspecifieke ondersteuning (artikel 95 en 100) en opdat er geen twijfel zou bestaan over de mogelijkheid om aan minderjarigen en jongeren met een handicap verder een persoonlijke assistentiebudget te kunnen toekennen in afwachting van de implementatie van persoonsvolgende financiering voor deze groep (Artikel 96 t.e.m. 99).

4 Probleembeschrijving

a) Bij de opmaak van nieuwe regelgeving in uitvoering van het decreet van 25 april 2014 houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap, meer bepaald het in werking stellen van artikel 31 van dat decreet werd vastgesteld dat er geen decretale basis overbleef voor de toekenning en uitbetaling van persoonlijke assistentiebudgetten aan minderjarige personen met een handicap en aan meerderjarige personen met een handicap die voortzetting van jeugdhulp vragen. Persoonsvolgende financiering wordt in een eerste fase ingevoerd voor meerderjarige personen met een handicap pas in een latere fase voor minderjarige personen.

b) Het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap stelt in artikel 22 voorwaarden voor het indienen van een aanvraag om ondersteuning bij het VAPH. De persoon met een handicap moet werkelijk en wettig in België verblijven, bovendien moet hij voorafgaand aan de aanvraag 5 jaar ononderbroken of 10 jaar onderbroken in België verbleven hebben. Als het om een minderjarige gaat, moet de wettelijke vertegenwoordiger voldoen aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf. Specifiek voor minderjarige personen werden er in het BVR van 15 december 2000 houdende vrijstelling voor bepaalde categorieën gehandicapte personen van de vervulling van verblijfsduurvoorwaarden om de bijstand te genieten van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, vergaande uitzonderingen voorzien op deze voorwaarden. Als de uitzonderlijke behartenswaardigheid wordt aangetoond kan de leidend ambtenaar van het VAPH toestaan dat er afgeweken wordt van de voorwaarde van verblijf en de voorwaarde van voorafgaand verblijf.

Maar:

- Het Kinderrechtencommissariaat heeft de werkwijze van het agentschap niettemin bekritiseert op grond van het kinderrechtenverdrag;
 - De verblijfsvoorwaarden van het voormelde decreet van 7 mei 2004 zijn niet in overeenstemming met het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp. In het kader van integrale jeugdhulp wordt hulp geboden aan elke minderjarige die op het grondgebied wordt aangeboden ongeacht het verblijfstatuut of de herkomst.
 - Er is evenmin overeenstemming met de handelwijze van andere overheidsinstanties die met minderjarigen werken zoals Kind en Gezin, Onderwijs, Federale overheid (kinderbijslagfonds) enz. Binnen de werking van Kind en Gezin heeft men ervoor gekozen om zowel rond diversiteit als rond kinderrechten een actief beleid te voeren. Kind en Gezin omschrijft zijn opdracht al volgt: 'Kind en Gezin wil, samen met zijn partners, voor elk kind, waar en hoe het ook geboren is of opgroeit, zo veel mogelijk kansen creëren.'
- Officiële basis- en secundaire scholen kunnen een kind niet weigeren. Er is zowel leerrecht als

schoulplicht voor alle kinderen met om het even welke nationaliteit die op Belgisch grondgebied verblijven. Ook kinderen die illegaal in het land verblijven hebben recht op inschrijving in een school. Bij de Federale Overheid (kinderbijslagfonds) kunnen vreemdelingen die in principe niet in aanmerking komen voor kinderbijslag, bijvoorbeeld asielzoekers of mensen zonder papieren, toch verhoogde kinderbijslag verkrijgen voor hun kind met een handicap.

Ook bij Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn kunnen gezinnen met minderjarige kinderen bijstand genieten, ze hebben op zijn minst recht op huisvesting in een asielcentrum.

Bovendien is het zo minderjarigen en jongeren die voorzetting van jeugdhulp vragen die ondersteuning wensen van het VAPH een aanvraag moeten indienen bij de Intersectorale Toegangspoort binnen integrale jeugdhulp. Zoals hiervoor reeds aangehaald hanteert integrale jeugdhulp geen verblijfsvoorwaarden en is de controle op de naleving van de verblijfsvoorwaarden zoals vastgelegd in het decreet van 7 mei 2004 voor hen geen eenvoudige zaak.

c) het voormelde decreet van 7 mei 2004 stelt dat een persoon met een handicap slechts effectief aanspraak kan maken op ondersteuning als hij in Vlaanderen of het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad zijn woonplaats heeft.

Wat onder woonplaats begrepen dient te worden is nooit helemaal duidelijk geweest

De minderjarige personen met een handicap die ondersteuning van het VAPH wensen moeten hun aanvraag indienen bij de Intersectorale toegangspoort. De regelgeving m.b.t. de intersectorale toegangspoort stelt dat een minderjarige die in een provincie gedomicilieerd is of als hij geen domicilie heeft er feitelijk verblijft een aanvraag kan indienen bij de toegangspoort van die provincie.

5 Beleidsdoelstelling

Het doel van de voorgestelde aanpassingen bestaat erin:

1° het verder mogelijk maken dat persoonlijke assistentiebudgetten voor minderjarigen en voor meerderjarigen die voortzetting van jeugdhulp vragen worden toegekend en uitbetaald.

2° aan minderjarige personen met een handicap zonder discriminatie qua etnische afkomst toegang bieden tot ondersteuning voor personen met een handicap, gefinancierd door het VAPH.

3° het mogelijk maken dat minderjarige personen met een handicap die feitelijk in Vlaanderen of Brussel-Hoofdstad verblijven, maar er niet gedomicilieerd zijn, toegang krijgen tot ondersteuning voor personen met een handicap gefinancierd door het VAPH.

6 Opties

→ Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand

Als er niets wordt gedaan:

- is het niet langer mogelijk om persoonlijke assistentiebudgetten toe kennen aan minderjarige personen met een handicap of aan meerderjarigen die voortzetting van jeugdhulp vragen terwijl hen ook geen persoonsvolgend budget kan worden toegekend;
- strookt de regelgeving en handelswijze van het VAPH niet met de bepalingen van het kinderrechtenverdrag;
- is het mogelijk dat de intersectorale toegangspoort jeugdhulp van het VAPH indiceert en toewijst terwijl het VAPH deze ondersteuning conform de bepalingen van het decreet van 7 mei 2004 niet kan financieren.

→ Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie

Het decreet van 7 mei 2004 wordt aangepast, waardoor de onder optie 1 vermelde knelpunten worden weggewerkt.

→ Optie 3: nieuwe beleidsmaatregel(en)

Niet van toepassing

7 Analyse van de effecten**Doelgroepen**

Minderjarige personen met een handicap en jongeren met een handicap die omwille van hun handicap handicapspecifieke ondersteuning nodig hebben

Nuloptie*Effectbeschrijving*

Voor de minderjarige personen met een handicap en jongeren met een handicap die omwille van hun handicap handicapspecifieke ondersteuning nodig hebben doen zich de nadelen voor die vermeld zijn onder 6 – Nuloptie.

Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie*Effectbeschrijving*

Voor de minderjarige personen met een handicap en jongeren met een handicap die omwille van hun handicap handicapspecifieke ondersteuning nodig hebben, heeft de gekozen optie de volgende voordelen:

a) Belang van het kind

Met de aanpassingen van het decreet van 7 mei 2004 wordt er voor gezorgd dat er voor minderjarige personen en voor jongeren met een handicap geen bestaande vormen van ondersteuning verloren gaan.

De toegang tot handicapspecifieke ondersteuning wordt maximaal opengesteld voor alle minderjarige personen en jongeren ongeacht hun verblijfstatuut of hun herkomst. De handicapspecifieke ondersteuning kan betrekking hebben op aanpassingen of hulpmiddelen, een persoonlijke assistentiebudget en opvang, behandeling en begeleiding geboden door een voorziening in een residentiële, semi-residentiële of ambulante setting.

Als niets wordt gedaan kunnen minderjarigen en jongeren geen aanspraak meer maken op een persoonlijke assistentiebudget en blijft de kans bestaan dat sommige minderjarige en jongeren verstoken blijven van handicapspecifieke ondersteuning.

b) Non-discriminatie

Alle minderjarige personen en jongeren krijgen zonder discriminatie qua ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, welstand, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van zijn of haar ouder of wettige voogd' toegang tot handicapspecifieke ondersteuning die gefinancierd wordt door het VAPH.

Als niets wordt gedaan blijft de kans bestaan dat sommige minderjarige en jongeren verstoken blijven van handicapspecifieke ondersteuning.

c) Recht op leven van de minderjarige en de plicht van de Staat het overleven en de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te garanderen

Met de aanpassing van het decreet van 7 mei 2004 blijft het mogelijk om een persoonlijke assistentiebudget toe kennen aan minderjarige personen met een handicap en jongeren met een handicap. Een persoonlijke assistentiebudget biedt de mogelijkheid om de noodzakelijke ondersteuning in de thuissituatie te organiseren en de mantelzorger te ondersteunen als deze zelf wenst in te staan voor de nodige ondersteuning.

Alle minderjarige personen of jongeren met een handicap kunnen aanspraak maken op ondersteuning van het VAPH die er in wezen is opgericht om de maatschappelijke integratie en de participatie in al zijn aspecten te bevorderen (cf. missie van het VAPH: artikel 4 van het decreet van 7 mei 2004).

Als er niets wordt gedaan blijft de kans bestaan dat sommige minderjarigen en jongeren geen toegang krijgen tot ondersteuning die hun de mogelijkheid biedt hun maatschappelijke integratie te bevorderen.

8 Vergelijking van de opties

Niet van toepassing

9 Uitvoering

Om de beoogde doelstellingen te kunnen realiseren moet de mogelijkheid tot toekenning van een persoonlijke assistentiebudget aan minderjarige personen met een handicap en aan jongeren opnieuw worden ingeschreven in het decreet en moeten de decretale bepalingen die mogelijk een discriminerend effect hebben op de toegang van minderjarige en jongeren worden bijgesteld.

De mogelijkheid tot toekenning van een persoonlijke assistentiebudget is tot 1 april 2016 nog ingeschreven in het decreet van 7 mei 2004. Er werd uitvoering aan gegeven door het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden van toekenning van een persoonlijke-assistentiebudget aan personen met een handicap. Dit besluit dat de toegang, besteding en opvolging regelt blijft behouden.

De voorwaarden inzake voorafgaand verblijf worden voor minderjarigen en jongeren formeel opgeheven.

Sowieso moeten minderjarige en jongeren hun aanvraag om ondersteuning van het VAPH indienen bij de intersectorale toegangspoort. Het was voor de intersectorale toegangspoort geen gemakkelijke zaak om de toepassing van de verblijfsvoorwaarden te controleren. Met de opheffing van de verblijfsvoorwaarden valt de noodzaak aan controle weg.

Het VAPH kan de ondersteuning aan personen met een handicap slechts financieren als de betrokken persoon in Vlaanderen of het tweetalig gebied Brussel Hoofdstad zijn woonplaats heeft.

Er wordt nu toegevoegd dat de Vlaamse Regering kan bepalen wat onder woonplaats begrepen moet worden. Er moet bijgevolg nog een besluit van de Vlaamse Regering worden genomen waarin dit begrip woonplaats zal worden omschreven. Voor minderjarige personen met een handicap en jongeren zal de woonplaats worden omschreven conform de regelgeving m.b.t. de integrale toegangspoort met name de domicilie of bij gebreke aan een domicilie de feitelijke verblijfsplaats.

De controle op de naleving op de woonplaatsvereiste is voor wat de minderjarige personen en jongeren betreft zowel een zaak voor de Intersectorale toegangspoort als voor het VAPH.

De Intersectorale toegangspoort controleert de naleving op het moment van de aanvraag, het VAPH bij de opstart van de ondersteuning en op geregelde tijdstippen nadien.

10 Administratieve lasten

/

11 Handhaving

Zie onder 9 – Uitvoering.

12 Evaluatie

/

13 Consultatie

/

14 Contactinformatie

/

